

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ПРОЯВЛЕНИЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ
1942–1943 г.

Том I
(Беседи 1–20)

Първо издание

София
1998

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.

Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Книгата е подготвена със съдействието на духовно общество „Бяло братство“ – Велико Търново.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Бележките на стенографките в текста са отпечатани с курсив, в кръгли скоби (). Имената на молитвите и песните също са в курсив.

Думите или буквите в квадратни скоби [] са добавени от издателския екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с по-особен строеж. На местата, където не сме успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

ПРОЯВЛЕНИЕ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета из книгата „Светът на Великите души“*.

Прочутият учен Ломброзо посетил веднъж Толстой. Ломброзо изучавал престъпните типове, типове, които се отклонили от правата посока на развитието. Толстой мислел, че ще го посети някой философ, че ще го осветли по някои въпроси. Но какво било неговото учудване, когато Ломброзо почнал да го изследва дали няма някаква аномалност, дали няма някаква престъпност, дали неговата философия не се дължи на някаква аномалност. Той се чувствувал постоянно нащрек, каквото и да направел, чувствувал, че онзи го наблюдава и си вади някакво заключение.

Ние, съвременните хора, като Ломброзо изучаваме престъпността. И в религиозно отношение ние търсим пак някаква престъпност, казваме: „Той не е набожен.“ Православният ще гледа дали той ще се кръсти с трите пръста, ще наблюдава дали правилно ще се прекръсти. Някои се крътят с два пръста, някои – с три, някои – с цялата ръка. Но какъв е смисълът на кръстенето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Ако турим ръката на главата, когато се кръстим, за да мислим както трябва, ако турим ръката на сърцето си, за да чувствуваме както трябва, и ако турим ръката си от две-

* Беинса Дуно**, „Светът на Великите души. Словото на планината“, София, 1933 г. В края на настоящия том е отпечатан целият текст на книгата.

** Беинса Дуно е духовното име на Учителя Петър Дънов.

те страни на гърдите, за да постъпваме както трябва, тогава кръстенето има смисъл. Да постъпвам както Господ ме е създал, да проявявам туй, което Бог е вложил в сърцето и в ума ми, такава кръстене има смисъл. Казват: „Той е набожен.“ Ако ти, като правиш кръста, туряш в действие ума ти, да се запали като свещ, и като туриш ръката на сърцето си, то да се запали като огън и да се прояви силата ти, това е кръст.

Следователно човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки вървят по пътя на кръста. Когато заковаха Христа на кръста, заковаха ръцете, краката, а главата оставиха свободна, не я заковаха. Заковаха волята, да се не мърда, а оставиха само главата свободна. Може да ви заковат, но мисълта ви да бъде свободна. Някои мислят, че са свободни, а аз виждам как ги разпъват. Да знаеш, че най-близкият ти приятел един ден ще те предаде. Колко синове има, които са претрепали бащите си, колко ученици има, които са претрепали своите учители. Ние се намираме в един свят на противоречия. [В] света, в който живеем, не всички елементи са в хармония с нас, не всички мислят добре за нас, не всички същества са в хармония с нас. Те не мислят за нас. Вземете живота на проказата – то са малки същества, физиологически и много други болести се дължат на малки същества, които образуват известни язви вътре. Има други, които образуват тумор в мозъка, тумор в стомаха, в белите дробове или някъде другаде.

Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Света Господ го създаде, но ний изопачихме света. Съвременните хора естественици, които изучават света, обясняват някои неща, че са унаследени. И аз съм изучавал света, но в самата природа, в чистата природа, унаследени неща няма. В самата чиста природа има вложени неща, унаследени[те] неща са второстепенни. Те са присадени. Може на една череша да е присадена бяла или червена, може и слива да е присадена (костилка на костилка се присажда) и вие може да се чудите как присадената слива се е изопачила, че да ражда чере-

ши. Човек съединил кобилата с едно магаре и се е образувал катър. Вие питате как е станало. Едно неестествено унаследяване. В цялата природа имаме хиляди милиони разумни същества, които са правили толкова опити и са останали последствията. Природата най-първо трябва да се освободи от техните заблуждения. Те са искали да направят природата по-красива. Изопачиха света, изопачиха живота. Всичко това трябва да го изхвърлим и да остане вложеното вътре.

Следователно аз вярвам само в онова, което е вложено, а не в онова, което е унаследено. Някои унаследени неща са хубави. Има пиянство унаследено, има кражба унаследена. Унаследените крадци, като се родят от родители крадци, като баща си и майка си са. Казвам: Трябва да се освободим от унаследените неща.

Казвате: „Как е създаден светът.“ – Този свят е създаден както трябва. – „Много недъзи има.“ – Те се дължат все на такива умници философи. Какво нещо е животът, не разбират. Как е устроен мозъкът, не разбират. Как се е образувала човешката мисъл, не разбират. Как става дишането, не разбират, пък разрешават един важен въпрос: как е създаден светът.

Аз говоря сега за миналото. Съвременните хора казват: глупците се занимават с миналото, мъдреците – с настоящето, а завейните – с бъдещето; това е като една поговорка. Казва: „Той е извеян човек.“ Че думата „извеян човек“ има хубаво съдържание! Кое жито е по-хубаво: извято или неизвято? Казвате: „Той е извеян“ – значи, той е чисто жито, няма слама, няма плява, чисто жито е в хамбара и от него може да направиш хубав хляб. Думата „извеян“ човек има хубаво съдържание. А сега, като кажете „извеян“, хората се докачат – чудна работа! Като кажат някому, че е извеян, значи, че е чисто жито и от него може хляб да се направи, а той се докача. И сега на вас казвам: Като ви кажат „извеяни“, не се докачайте.

Сега вие говорите за въздържание. Аз не вярвам във въздържанието. Да се въздържа човек, това е престъпле-

ние. Новата религия отхвърля въздържанието. Ние казваме: „Пий!“ – Но какво? – Вода. Водата, която Бог първоначално е създал, пий от нея, но онова създаденото вино, създадената ракийца, пази се от тях. Ние не казваме: „Въздържай се!“, но казваме: „Пий!“ Като пиеш вода, нямаш нужда от ракия, щом се въздържаш от вода, ще пиеш ракийца. Започнат да те убеждават хората, че като пиеш ракийца, ще ти стане по-добре.

Тръгнали двама екскурзианти, единият от старата култура, другият от новата. Този от старата култура носел едно светло шишенце, пълно. Пита го другият, младият: „Какво е туй?“ – „Джибринка*“. Тук пийне малко, там пийне малко и най-после казва: „Прекъснаха ми се краката.“ Той мисли, че джибринката ще му помогне, а джибринката никак не помага.

Има писатели, които, за да пишат, трябва да пият. Като не върви писането, той вземе шишето и пие. Пие, пие и като изпие шишето, започне да пише. Има други, които вярват, че като запушат цигара, ще пишат по-хубаво. Като не му иде на ум нещо, той запуши цигарата, изпуши десетина цигари и му тръгне. Не зная какви светли мисли може да се зародят от изгарянето на тютюна, не зная какви светли мисли могат да се зародят от изпиването на едно шише ракия.

Казвам: Не се въздържайте от добродетелта, не препятствайте на доброто, което се явява у вас, не препятствайте на вашата мисъл, в каквото и направление да се проявява, дайте ход на мисълта си. Зад всички наши стълкновения Бог е, Който работи. Всеки, който противодейства на Бога, се наказва. Под думата „се наказва“ не разбираме наказване под обикновен смисъл.

Има три фактора, които са създали човека: първият фактор е мисълта на духа, вторият фактор са чувствата на душата и третият фактор са действията на човешкия ум. Казваме: когато ти служиш на стомаха, не мисли, че твоят ум,

* джибринка – обл. гроздова ракия.

той малко взема участие. Щом се наядеш, няма да може да мислиш – тя е елементарна работа. Трябва да възприемеш известна храна и тази храна трябва да принесе чрез соковете ѝ в белия дроб да се пречистят. От дробовете да мине в човешката мисъл, да се образуват форми и после тия форми трябва да се реализират. Здравословното състояние на човека зависи от неговата глава.

Аз ви говоря за неща, [за] които вече имаме опити, милиони опити и наблюдения имаме. Зависи от формата на неговите гърди, зависи от стомаха и от формата на човешките рамене. Рамената на мъжа са по-широки от тия на жената. Жената в бедрата е по-широка от мъжа. На мъжа дихателната система е по-силно развита, [в] следствие на това рамената у мъжа са по-широки. У жената симпатичната нервна система е по-развита и за това у нея бедрата са по-развити. Развити са повече бедрата, защото тя трябва да ражда деца. Мъжът понеже трябва повече да работи, развити са неговите рамена.

Сега казваме, че трябва да се работи, но работата е един разумен акт. Тя още не е работа, то е труд и съвременният труд трябва да се превърне на работа. Работата е най-разумното състояние. Трябва да има едно съответствие в работата. Ние искаме да работим повече, за да забогатеем, после да живеем един охолан живот. Искаме да свършим училище, университет, втори, трети, да се специализираме, лекар ставаш, професор ставаш, какъвто и занаят да вземеш, имаш за цел да забогатееш. Не е лошо човек да забогатее, богатството в човека е вложено. Да придобиеш богатство, да придобиеш сила на мисълта, да придобиеш сила на чувствата, да придобиеш сила на твоите постъпки.

Ние, съвременните хора, прахосваме своята умствена енергия. Колко хиляди съвременни хора има, които се занимават с изобретенията на разрушителните неща, с които повече хора да умират. Представете си сега хора, които спускат бомби от 4 тона. Достатъчни са 4 бомби да паднат в София, за да я разрушат. Нищо няма да остане.

Вие казвате: „Това е култура.“ Това не е култура, то е присадка. Това е аномалия. Във вълка има такива аномалии. Той като влезе в едно стадо, ще удави 40–50 овци. Нему му трябва една овца да изяде, а той ще удави 40 овци, не да ги яде, но като някой търговец мисли, че след време ще ми не да ги събере. Питам: Кога се зароди във вълка това желание да дави овцете? Вълкът е едно същество на тъмния живот, той не се е родил денем. Той е създаден, когато е било тъмнина в света. Онези, които разглеждат нещата кога Бог е създал човека, казват, че в шестия ден Бог е създал човека – когато имаше най-благоприятни условия. Човек е създаден в светлина, затова Той го изправи перпендикулярно на земната ос.

Та сега се проповядва едно учение. Едно учение, една религия, която не може да измени един обществен живот, тази религия не може да служи на културата. Защото християнството, така, както е разбрано, то е закон на жертвата. Християнството още не е християнство на Любовта, но на жертвата. Следователно навсякъде се дават жертви. Вземете една война – милиони хора стават жертва. Тази жертва е необходима. Жертва стават милиони, милиарди кокошки, за да живеем ние. Милиони, милиарди агънца стават жертва, за да мине техният живот в по-висши същества.

Та казвам: Ние досега сме вървели по закона на патките, най-елементарния живот, по пътя на законите, и едва сега влизаме в пътя на принципите, на свободата. По законите си ограничен – формата е създадена, ти трябва да възприемеш формата на закона, както е създаден. В закона ти нямаш избор. В закона ти ще признаеш виновен ли си или не – едно от двете. Ще те питат: „Ти това нещо направи ли го или не го направи?“ – ще си признаеш. Следователно законът се занимава с неща, които са направени.

На Земята само за престъпления наказват. За добрите хора няма закон да ги възнаграждават. Едва сега прониква в света тази идея, че някои учители награждават добрите ученици. В миналото казват: „Това е негова работа“, не ги

награждават за доброто. Сега, ако някой направи престъпление, веднага ще дойде стражарят и ще го заведе в участъка. Като направи някой добро, няма да го викат да го питат на какво основание е направил това добро.

В бъдещия порядък законите ще бъдат за доброто, което е направено. Щом някой направи добро, ще дойде стражарят, а когато някой направи зло, няма да има стражар. За бъдеще хората, които правят престъпление, ще бъдат тъй свободни, както ние сега сме свободни да правим добро. Ще кажат: „То е негова работа, да си живее както иска.“ За бъдеще ще се интересуват от доброто, което правим. Сега свързваме тия понятия.

Според мене културата е важна дотолкова, доколкото служи на индивида да въздигне човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Вие искате да подобрите вашето положение, но не знаете как да подобрите вашето положение. Трябва да имате светли мисли, които да проникнат какви са дадените условия, при които живеете, следователно да се съобразите с тия условия, а не да наложите. Невъзможно е да се наложи какъвто и да е порядък. Временно може да наложиш на хората, но даденото в човека, то винаги остава основа на всички неща. Казвам: Като работите за Божественото, то ще остане вечно начало.

Досега ние не вярваме на Любовта. Съвременните хора, ако им кажете нещо за Любовта, те казват: „Любовта е за младите хора.“ Хората вярват, че младите от 16 години нагоре се занимават с Любовта. Наричат ги смахнати, завеяни, извезяни млади.

Аз имам друго понятие – моите понятия за младите и старите се различават. Аз считам, че младите хора са стари и старите са млади. Младият постоянно мисли за стария, иска да стане като него. После, старият има знание, знае как да използва живота. Старият винаги има желание към младия. Старият, като не разбираше младостта в себе си, търси я в другите. Старият, като не намери младостта в себе си, я търси на друго място, та са се забъркали млади и стари.

Сега аз искам младите да кажат: „Н[и]е остаряхме, стари сме, дойдохме в света да се подмладим.“ Като остарее, човек се подмладява. Освен че се е подмладил, изваждат го от разсадника, завеждат го в Небето, завеждат го да живее на определено място. Като млад го пращат да се прероди, посрещат го с венци. Вие не знаете как да посрещате хората в онзи свят.

Някои имат вярвания. Аз вярвам само в онова, което виждам, много обективен съм. Аз виждам толкова работи, които хората не виждат. Под микроскоп виждам неща, които с обикновените очи не се виждат. Аз седя, размишлявам върху една своя работа, иде една сестра и иска да определя един ден на някоя друга да дойде. Започваме да се разговаряме. Още като я виждам – тя върви по бащина линия. Един мъжки глас има. Казвам: „Такива и такива черти има баща ти“. Тя не е една жена, тя е един мъж, скрит в женска форма, престорил се и той дошъл. Те са го пратили като жена, да се облагороди, да стане малко мек. Мъжете според мене са се много ухитрили, те са жени, пратили са ги като мъже, да се очовечат. Сегашните мъже според мен са едновременните разпуснати жени, а сегашните жени са едновременните груби мъже.

Сега вие казвате: „Как тъй?“ За мене това не е обида. Ако един художник нарисува нещо и види, че формата е груба, той ще работи и ще [я] измени. Ние не носим завършени форми. Върху нас постоянно работят. Писанието казва, че Господ направи човек по образ и подобие Свое. Бог оттогава постоянно работи върху човека. Аз разглеждам, че бялата раса се различава от жълтата и жълтата раса се различава от черната. Какво голямо различие има в постъпките. Колкото да са груби белите, седят много по-горе от жълтите, и колкото да са груби жълтите, седят по-горе от черните. Черната раса – според историческите данни и съвременната история – означава падението на първото човечество в правата посока. „Кали юга“ я наричат индусите. След черните идат жълтите. У тях има малко подобрие. После чер-

вената, жълтата раса и най-подир идват белите.

Нашата Земя, от чисто органическо гледище, излиза от една област на една много гъста материя, етерна, гъста, неорганизирана материя, наречена 13-а сфера, дето се раждат всичките несъответствия и престъпления. Туй, което Писанието казва, че влязъл онзи Люцифер в рая. Бих задал въпроса: Как са пропуснали ангелите той да влезе в рая? То е един вътрешен процес. Ева имала желание да научи нещо. Злото не е нещо външно, то е вътрешен процес. Направиха хората погрешката в един свят, дето злото не може да се обуздае. Злото се обуздава, като опитаме последствията. Казва: „То не работи за моето добро.“ Съвременните хора сме се убедили, че злото руши, убедили сме се, че доброто гради. Няма човек в света, който да обича това, което го руши, и няма човек в света, който иска да бъде гонен, който иска да бъде грозен, който иска да гладува, който иска да страда в света.

Казва: вярата в Бога. Вярата е един път за един установен ред, който е вложен. Бог във всяка една душа е вложил възможности. Всеки един човек има свое предназначение. Какъвто и да е [в] Божествения организъм, всеки човек трябва да се укаже, че е достоен за това място, което му е дадено. Зависи от работата, която ще свърши. Колкото по-добри работи върши, [колкото по-добре върши] работата в Божествения организъм, толкова неговото положение се подобрява. Колкото по-зле върши работата, толкова се влошава положението. Щом се влошава животът ти, трябва да знаеш, че твоите деди и прадеди не са работили както трябва или ти не си работил както трябва. Някой казва: „Мене нещо ме преследва.“ Действително в света има нещо, което може да преследва. Щом ядеш една неестествена храна, веднага ще те преследва нещо.

Преди години аз имах един случай. В 66* една майка води едно малко дете на две години и казва: „Учителю, умира

* „В 66“ – на ул. „Опълченска“ №66, където Учителят е живял.

детето ми.“ Казвам: „Викайте някой лекар.“ Тя казва: „Не, не искам лекар, понеже те умориха първото ми дете.“ Казвам: „Пък сега може да не уморят детето ти.“ – „Не, не, не искам, помогни ми! Здравно беше, сега е много зле.“ – „За да му бъде така, да не си му дала някаква храна?“ – „Дадох му една ябълка.“ То откъсвало от ябълката парченца и ги гълтало несдъвкани и му става лошо. Казвам: „Дайте му очистително.“ И след 2–3 часа детето беше спасено. Ако дойде някой лекар, който не е опитен, ще каже инжекция да се тури. Инжекцията е рициновото масло.

Та казвам: Всеки от вас трябва да вярва преди всичко в онзи лекар, който е вътре в него. (Сега говоря принципиално. Всички външни лекари са асистенти на нашия лекар вътре. Следователно те като асистенти имат право да помагат.) Този лекар, той е свързан с Божественото. Когато ти ядеш, той казва: „Стига толкова ядене!“ Ти не го послушаш, преядеш. Лекарят казва: „Не работи толкоз, много работиш.“ Някой път ви казва: „Много малко работиш.“ Слушай го, когато ти казва: „Малко работиш“, започни повече да работиш. И когато ти казва: „Много работиш“, престани да работиш.

Сега ние трябва да се пазим от лакомията. Четох веднъж един разказ. Един богат търговец сънува един сън. Сънят е следният: Иде една голяма каруца, теглена с три чифта бели коне, пълна със злато и скъпоценни камъни и други богатства. Всичките отиват и един в каруцата с лопата им дава. Някои носят малки съдове, други – по-големи. Този богатият, като чул, че раздават такива богатства, изважда един голям сандък, носи го и иска да му сипят. Погледнал го този, който раздава богатството, и му казва: „Легни на гърба си, ще турим сандъка на корема ти и ще сипваме богатството. Но ще внимаваш да не се препълни повече, отколкото може да носиш.“ Легнал, турили сандъка върху му и започнали да турят. Една лопата, още една лопата и той все искал. Напълнили сандъка. Той започнал да пъшка и понеже взел повече, отколкото трябва, казват: „Оставете го

да понесе последствията на своята лакомия.“ Като се събудил, богатият се стреснал и като се стреснал, реформирал живота си. „Богатството, което имам сега, ще ми отнеме живота“ – казал той. „Мене ми трябваше само няколко лопати, не да се пълни целият сандък. Той ще ме удуши.“

Нас ни трябва само една лопата. Вземете две ябълки, но хубави, големи. Едното е за предпочитане. При две караница ще има. Цялата вечност е създадена заради* нас, да опитаме всичките блага, които Бог е вложил. Бог има нещо велико, което е приготвил, което трябва да опитаме. Ние трябва да бъдем подготвени да опитаме всичките материални блага. На нас ни трябва едно здраво тяло, един здрав мозък, здраво сърце, здрави крака, здрави ръце. И като спиш да ти бъде приятно, и като се събудиш да ти бъде приятно, навсякъде да усещаш една приятност и да благодариш – това всеки може да има.

Аз ви питам: Ако един баща, който е оставил на един от синовете си повече наследство, според сегашния закон на кой син ще остави по-голямо наследство? На онзи, който е умен и който обича баща си, който му изпълнява волята, на него ще остави повече. Онзи, който е бил разпилян, баща му ще остави по-малко. Мислите ли, че Бог ще остави Своите блага на онези, които разпиляват?

Вие считате, че външното богатство е богатство. Богатство е това, което е вложено в ума, което е вложено в човешкото сърце, което е вложено в човешката воля. Външното богатство е привидно богатство. Единственото богатство, което човек ще запази, е вътре в човека.

Често мене са ме питали: „Ти как се прехранваш?“ Много лесна работа – имам знание в света. Аз, ако осиромашея, ще намеря някой богат човек, когото лекарите не могат да излекуват. Зная целебните свойства на билките и ще му кажа: „Ти колко даваш, за да те излекувам?“ В което село и да вляза, където и да ида, като имам това изкуство,

* заради – диал. за.

аз ще си изкарам прехраната. На една мома мога да ѝ кажа за кой момък да се ожени, за да бъде щастлива. На момъка мога да кажа за коя мома да се ожени, за да бъде щастлив. На майката мога да кажа кога да роди детето си – кой месец, кой ден, коя минута, за да бъде детето здраво. После, имам толкова остро око, че зная всичките скъпоценни камъни къде се намират в земята. Всички заровени съкровища ги зная. Няма защо да ги разправам на хората. Питат ме как мога да бъда богат. Или някой път ме питат: „Ти как се прехранваш?“ Прехранвам се с въздух, прехранвам се с вода, прехранвам се със светлина. Събирам светлината и се храня със светлина, с въздух, [с] вода, с хляб. То е унаследено как да преживеем.

Малко повече доверие в Онзи, Който ни е възлюбил. Доверие в безграничната Любов на Бога, да имаме доверие, че Бог никога няма да ни остави да измрем гладни, няма да ни остави невежи. Желанието Му не е да бъдем лоши, но да бъдем добри. Желанието на Бога е да бъдем любящи. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Ако ние, съвременните хора, бихме възлюбили Господа така, рай щеше да бъде Земята. Безлюбието в нас донесе всичките тези страдания, от които сега страдаме. Търсим един изходен път. На какво се дължат болестите? – На нечистата кръв. Подобрете кръвта, подобрява се и здравето. Подобрете храната, подобрява се и здравето. Нечистата храна, нечистите жилища са причина за нечистата кръв. Защо жилищата са нечисти? – Безлюбието е причината. Жената казва: „Защо ще чистя на този мъж, не го обичам.“ Тя не обича децата, не се грижи за тях.

Та казвам: На съвременния свят липсва Любов. Някои препоръчват, че майките имали Любов. Аз виждам: Любовта е еднаква и у птиците, еднаква е и в млекопитающите, и в човека е еднаква. Има една любов, която не е Божествена, в млекопитающите и в хората не е Божествена. Виждал съм котки, които, като добият котенцата, гледат

ги, а след това ги изядат. Някой път котараците ги изядат, а някой път и самите котки ги изядат. Нали когато някой обича някого, казва: „Ще те изям.“ Туй го наричат атавизъм, присадка от миналото. В нас изпъкват някои присадки.

По какво се отличава един добър от един лош човек? [В] присъствието на един лош човек, колкото и да е културен, префинен, само като минете покрай него, ще си изгубите мира. Българинът вярва в туй и някой път като го срещне този, лошия човек, ще му се случи някакво нещастие, ще си навехне крака или ще го счупи, или друга някаква пакост. И затова българинът, като срещне някой лош човек, предпочита да се върне вкъщи, а особено да срещне някой свещеник. Има хора, които вярват, че във вторник или петък не им върви и считат, че не трябва да работят. Доброто се изразява в човека. Като минеш покрай един добър човек, ако си скържав*, изменя се състоянието ти и ти ставаш весел.

Не само това. Един ден правех своите изследвания** в Търновско. Пътуваме двама души и гледаме, небето навсякъде облачно и само на едно място е отворено много хубаво, ясно небе. Казвам: „Виждаш ли това отвореното небе? В това село има един много добър човек. Навсякъде небето е облачно, а само над това село е ясно. Този човек се е молил и от силата на неговата молитва небето се е изяснило. Той е свързан с небето. Рекох, добър човек има там“. Казва ми: „Че какво отношение има добрият човек с небето?“

Когато един народ става добър, небето става ясно. Сега нашето небе става ясно по причина на жертвите, които се дават на бойните полета. Онези, които умират, са благодарни, че са се освободили от ада, в който са били. Сегашната война е голям ад, по-страшен ад няма.

Ще кажете, че тази война е необходима. Аз не съм против войната, не съм и против церовете. На болния човек

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

** Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.

трябва да му дадете цар, но на здравия няма какво да му давате цар. За болния е царят. Тази война е едно изпитание, едно посвещение. Бялата раса минава, по закона на посвещението, най-голямото изпитание. Да видят хората колко са смели – като се бият в този ад, наистина са смели. Не ги е страх, да бягат, показва се храбростта на хората, колко са смели, колко решителни. В тази борба вековете се борят, а хората се опитват доколко са герои да понесат изпитанията. Какво беше мъчението на Христа? – Едно посвещение. Геройството на Христа е, че Той понесе всичкото с търпение. Казва: „Аз съм по-силен, отколкото всичките римски войници.“ И благодарение на тия удари имаме сегашната култура. Благодарение на всичките светии, които пострадаха, благодарение на всички тия хора, които измират. Те са благото в света.

Войната носи едно благо за света и ние трябва да бъдем умни, да схванем добрата страна, не да се интересуваме кой ще победи. Аз зная кой ще победи, но няма да ви кажа. Вие ще го видите. Любовта и Обичта ще победят. Всичките народи ще станат слуги на Любовта. Няма нещо в света, което може да отмени това. Те ще победят. Тази Любов и тази Обич ще възкресят всичките, които са умрели, ще ги върнат на Земята и те, като дойдат, ще станат най-добрите проводници. Вие сега не се заблуждавайте. Вие трябва да бъдете войници, но войници на Любовта. Казва: „Не искам да бъда войник.“ Войници, герои трябва сега.

Да дойдем до онова същественото, което отличава живота. Ние сме заобиколени с един разумен свят, който не виждаме. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на мравите – трупат някакъв мравуняк и мислят, че като мравите други културни няма. Много културни са мравите, много войнствени са; и те имат капитани, фелдфебели, полковници, редници. После, имат пръскала, с които пръскат своите неприятели. Като ги нападне някой, напръскат го. Някой път вземат роби. В мравите робството е узаконено. Сега няма да се спирам да ви разправам кога тази

култура се е образувала, какви са били мравите, но това е една история написана, от която ние трябва да се ползуваме.

Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той трябва да върви по Божествен път. Казвате: „Къде е Господ?“ – В ума, който мисли, в светлината. Тази светлина е от Бога. Казва: „Рече Бог: „Да бъде светлина.“ И стана светлина.“ Казвате: „Къде е Господ?“ Ти чувствуваш топлината – в тази топлина е Господ. После, ти чувствуваш волята, силата – във волята, [в] силата е Бог. Бог се проявява в мисълта, в твоите чувства, в твоята сила е Бог. Трябва да отличаваш силата на твоята мисъл, силата на твоите чувства и силата на твоите постъпки, за да не [се] лишаваш от същественото в живота. Как разбирате вие думите на Христа, Който казва: „Отец е в Мен“? Как казваш, че ти не си виждал Бога? „Щом сте видели Мене, видели сте и Отца.“

Христос казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Не че сега ще дойде. Той е вложил от памтивека Своето благо в нас. Когато нашата душа излязла от Бога, в диханието на нашата душа, което вложил, ние носим благото на Бога. Душата носи всичките блага, само че сега ни се дават условия да се развият. Всички ние носим ония прекрасни заложби на Божествените блага, които сега се развиват

Някой казва: „В какво да вярвам?“ Вярвай в твоя ум, в който Бог живее. Господ живее в ума. Вярвай, че Бог живее в сърцето ти, желанието е от Бога. Да вярваш, че Бог е в душата ти, в диханието, което е излязло от Бога. Казва, че Бог вдъхна в ноздрите на Адама и той стана жива душа. Един човек, който вярва в присъствието на Бога в неговата мисъл, в неговото сърце и в неговата душа, този човек е силен. Този човек е, който е дошъл да помага в света. Светът се нуждае от такива хора.

Не само да вярваш в Бога – не само трябва да вярваме, но всякога да мислим тъй, както Той иска, да чувствуваме тъй, както Той иска и да постъпваме тъй, както Той постъпва. Моята работа е да изпълнявам волята Божия, моя-

та радост е да възприема Неговата мисъл, да възприема Неговите чувства и Неговите постъпки. Всичките неща тогава работят заради* нас. При такова верую ние ще бъдем свободни.

Като дойде цигуларят, за да свири, трябва да му платиш. Колкото повече плащаш, повече свири. Ако не му плащаш, не свири. Като дойде цигуларят, като го обикнеш, той изважда цигулката си и свири. Щом цигуларят ми свири, значи ме обича, щом не ми свири, значи не ме обича. Трябва да го накарам. Майката, която е вложила доброто, което има в себе си, в своя син, тя обича сина. Бащата, който е вложил своето добро в дъщерята си, обича дъщеря си. Приятелят, който влага доброто, което има, в своя приятел, той обича приятеля си. Учител, който влага знанието в учениците си, да ги просвети, обича ги. Всички ний, които влагаме най-хубавото, което имаме, в другите, ние проявяваме Божията Любов. Понеже Бог е вложил в нас най-хубавото, което има, Той иска и ние да бъдем като Него. Затова всички ние трябва да бъдем достойни синове.

Казвам: Вие имате бащи на Земята. Да виждате във вашия баща образа на Бога. Като виждате образа на Бога в баща си, той е баща. Ако в баща си не виждаш образа на Бога, той не е баща, той е пастрок.

Та казвам: Щом виждаме образа на Бога в нашите приятели, щом виждаме образа в нашите майки, в нашите сестри и братя, навсякъде, където виждаме образа Божий, Бог е там. Там, дето не виждаме този образ, Бог не е там, отсъствува. При отсъствието Той не се проявява. Той е в едно [непроявено] състояние. По някой път страдаме, мъчим се, и за туй, което правим, Господ минава отдалече и казва: „Не правиш добре.“ Пак се оттегли. После пак нещо не правиш добре, Той казва: „Не правиш добре.“

Сега аз ви четох това, а някой казва, че е грехота да се чете друго нещо, само Библията е свещена. За мен звездите

* заради – диал. за.

са свещени, Слънцето е свещено, Луната е свещена, дърветата са свещени, водата е свещена, въздухът е свещен – всичко онова, което проявява Бог, за мен е свещено. И в скъпоценните камъни се проявява Бог, не в еднаква степен. Във всичките добри хора виждам проявлението на Бога.

Да се радваме, че сме в един свят, дето Бог е започнал да се проявява. Щом Той се проявява, Той е вече благо, което иде да озари нашата Земя и ние ще бъдем свободни, когато приемем Любовта и Обичта и я приложим като закон в живота си.

Искам да ви оставя три образа, за да [не] забравите това, което съм говорил. Една богата американка, милионерка, се влюбила в един американски владика, Джон Хол. Така се запалило сърцето ѝ, че тя му пише: „Давам богатството си, сърцето си и ръката си на тебе.“ Той ѝ пише: „Дай ръката си на онзи, който те обича, парите си раздай на бедните, а сърцето си дай на Бога. Мене остави свободен да служа на Господа така, както разбирам.“

Тайна молитва

*1-ва беседа, държана от Учителя
на 27.IX.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ХАРМОНИЯ И ДИСХАРМОНИЯ

„Отче наш“

„Изгрей, ти мое слънце“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава на Иоана, от 1-вия до 17-ия стих.

„Духът Божи“

Ще говоря за хармонията и дисхармонията в света. Кое от кое произтича?

Често се задава философският въпрос: Кокошката ли излиза от яйцето или яйцето от кокошката по-рано, но въпросът не е зададен правилно – кокошката не е вече снесено яйце, но измътено яйце, а пък яйцето е недоразвита кокошка. Плодовете най-първо се посадят и после узряват, дървото като се посажда, най-напред снася се яйцето, плодът като узрее, пада долу. Само узрелите плодове капят на земята; на дървото незрелите остават.

Сега, логически това е вярно. Някой път казвате: „Трябва да бъдем разположени.“ Но има две логики в света: едната – логика на Истината, а другата – логика на лъжата. Те вървят по два различни закона. Има една логика на безправие, има една логика на вечната Правда в света. Има една логика на грозотата, има една логика на красотата.

Защо ние обичаме красотата? – Понеже дава повече. Защо не обичаме грозотата? – Понеже взема повече. Защо обичаме правото? – Дава повече. Защо не обичаме безправие? – Взема повече. Защо обичаме Истината? – Внася свобода. Защо не обичаме лъжата? – Лишава ни от свобода. Следователно внася в света едни условия, а Истината внася други условия.

Някой път [човек] разсъждава логически дали думите са наредени една до друга. Една реч може да е нелогична, но не и хармонична. Когато думите следват една подир друга, то е мелодия, а пък когато една реч има не само мелодия, но мелодията има четири части и те едновременно, паралелно вървят, съгласуват се в едно, то е вече хармония, а в мелодията следват едно подир друго.

Според мен тенорът е мъжко дете, алтът е женско дете, сопранът е майката, а пък басът е бащата. Казвате: „Той е басист“ – баща е, баща на музиката е. Сопранът, това е майка на музиката. Тенорът е големият син, пее хубаво, син на музиката е. Алтът е дъщерята.

Сега да дам друго едно сравнение. Бащата е дълбока долина. Майката е висок планински връх. Тенорът е хълмистото място. Алтът е равно поле, затуй той е останал недоразвит, прах има много, няма нещо приятно за гледане. Тенорът е хълмиста градина, плодове има. Майката е висок планински връх, виждате бели снегове. Бащата е голяма долина.

Това са сравнения сега. Който иска, върху туй може да мисли. Ако имаше тук един гениален музикант, ще направи цяла симфония от това, което казах сега; ако не е музикант, ще каже: „Дали е вярно или не?“ Ще иска да се доказва.

Когато искаш да излъжеш някой човек, тогава доказваш. Щом не доказваш, няма лъжа, щом доказваш, лъжата е там. Казва: „Доказах.“ Но ти внесе лъжата, убеди хората в туй, което не е нищо. Аз нищо не внесох, но не заблудих хората. Когато много говорите, помнете: има опасност. Аз засягам много въпроси изведнъж. Лъжата като влезе, през една врата мъчно излиза. Оставете повече врати, за да излезе по-лесно.

Но сега да се върнем към основните неща в света. От какво се ражда хармонията? Тя се заражда от великата хармония на живота.

Защо една жена е нещастна? Нещастна е по няколко причини. Не мислете, че говоря заради* вас. Аз говоря за

* заради – диал. за.

една жена, която някога е съществувала на Земята. Вие, които сте тук, сте само отражение на тази жена, не го считайте, че е за вас. Вие носите известни неща, за които не сте виновни. Носите една фаза, когато е била млада. Някои са красиви – казвам: то са снети картини на младата жена, когато е била красива. Някои от вас сте грознички – вие сте отражение, когато тя е била стара. Вие не сте виновати.

Сега някой от вас ще каже: „Дали е вярно?“ Всичко в дадения случай в света е вярно. Когато аз говоря, който ме слуша, е вярно; когато аз говоря, ако някой е глух, говорът ми не е верен. Някой казва: „Не го чух“ – вярно е, че не ме е чул, защото е глух. Не че аз не съм говорил, то е лъжа. Някой казва: „Ние го чухме“ – те са ме чули с ушите си.

Казвам: Едно нещо в даден случай може да бъде вярно и невярно. Някой път аз следя, когато говоря на някоя хора. Някой път речта ми е много логична, той ме слуша – говоря на някой момък, слуша ме, говоря за братство. Той има възлюблена, иска да каже богата ли е. И като започне да мисли дали е богата, не ме слуша вече каквото говоря, понеже той мисли за младата мома, за която иска да се ожени, дали е богата или не. Ако се ожени, като е богата, много добре ще живее. Ако не е богата, той ще опъва кайша. Аз зная той защо не ме [е] чул – той мисли за нещо друго.

Та казвам: В дадения случай хората логически не избират нещата, защото има нещо, от което са заинтересувани. Туй аз не го считам за едно престъпление, защото в даден случай всеки човек се интересува от онова, което е полезно. Ако хората биха постъпили в даден случай да избират само това, което е полезно, щяха да правят много повече погрешки, отколкото сега правят. Ние правим погрешки по единствената причина: отиваш някъде, искаш да се наведеш, искаш да напълниш чувала, за бъдеще да имаш, искаш да се осигуриш за няколко години, там е погрешката. Сега, когато изучаваме миналото на хората, на място е, ако ще се ползуваме, но когато изучаваме миналото на хората, за да търсим техните погрешки, ние сме на кривата страна. Щом

изучаваш добрата страна на хората, добър ще бъдеш; щом изучаваш лошата страна на хората, ще бъдеш лош – туй не е абсолютно, туй е относително вярно.

Често на мене са ми казвали: „Каж ми една погрешка.“ Казвам: Ти знаеш своите погрешки. Защо ще ме питаш колко пари имаш в джоба си, искаш да познаеш дали съм ясновидец? Казва ми: „Каж колко пари имам в джоба си.“ Защото ако не са толкова, колкото казвам, ще извади кесията си и ще покаже, ще каже: „Ти не говориш Истината.“ Аз може да му отговоря така: „Не зная колко пари имаш в джоба си, но зная колко пари имаш в банката.“ Кесията веднага може да изкара. Казвам, че имате около 60 000 лева в банката. Казвам му колко има в банката. Веднага в него се заражда друга мисъл: как съм се домогнал да зная колко пари има в банката. Не мисли вече, че съм ясновидец, мисли, че някой ми е съобщил.

Често казват: „Нашият Учител всичко знае“. Това не е вярно. Аз от всичко не се интересувам и всичко не зная. Мене ни най-малко не ме интересуват престъпленията на хората. Когато някой прави погрешка, мене [не] ме интересува, но когато направи някой добро, не може да се освободи. Каквото и да е направеното добро, [аз зная], но за престъпленията не зная. Казват: „Че как да не знаеш?“ – Не е моя специалност, не съм специалист по това. По доброто съм специалист – всичко зная. По злото отстъпвам – други професори има по него. Аз съм слушател по тази работа. Това са ред разсъждения.

Казвам: Онези от вас, които се интересуват повече от злото, лоши стават, онези, които се интересуват повече от доброто, добри стават. Общо заключението е вярно. Ако ядеш хубав хляб, здрав ставаш. Ако ядеш мухлясал хляб, болен ставаш. Ако дишаш чист въздух, здрав ставаш. Ако дишаш нечист въздух, болен ставаш. Малки са изключенията. Един учен човек може да направи възражения. Казваме: Въглената киселина трови хората, но въглената киселина не трови растенията. Туй, което най-трови [хората], на расте-

нията дава храна. Ония растения, които са сочни, зелени, то е по единствената причина, че въглената киселина носи живот за тях. Не мислете, че туй е зло заради нас. Злото за едни е добро за други. Доброто за едни е зло за други. Красотата в дома много нещастия създава. Красивата жена често е бита повече от грозната. Не че е направила някакво престъпление. Бият я защо? Красивата излязла някъде, видяла друг мъж, мъжът ѝ казва: „Защо ходиш да се показваш на другите мъже?“ Тъй например, според турското право, когато носеха фереджета, жената не можеше да си махне фереджето. И в живота, всички жени, преди да са се оженили, все с фереджето. Отгдето започва престъплението? – Тази ханъмка сменя фереджето, показва се на един мъж и тя може да се покаже и на втори после. Щом я види един мъж, има възможност и друг мъж да я види. Защо единият като я видял, е добро, а другият като види, е зло? Това са ред разсъждения, които показват какъв е редът, порядъкът на нещата.

Казвам: Злото в света произтича от доброто. Добрите хора могат да станат лоши. Лошите лоши не могат да станат, лошите добри могат да станат, в реда на нещата е. В природата съществуват два различни закона. Доброто зло може да стане – не да стане зло, но да се употреби доброто за зло. Доброто може да се употреби за добро. Злото добро може да стане и доброто зло може да стане. В Писанието се казва: „Аз съм, Който творя и добро, и зло.“ Какво е разбирал пророкът тогава от тия две противоречия, от тия два закона в света? Който не ги разбира, произтичат много нещастия. От изгрева се ражда залезът, от залеза се ражда изгревът. Ако Слънцето не изгрява, не може и да залазва. Щом Слънцето изгрява, непременно и ще залезе. Закон е. Щом е залазло, ще изгрее.

Щом едно тяло се движи в пространството, непременно ще имаме една хубава разходка. Но при всяко движение има възможност да стане сблъскване, може да се сблъскат две тела и да стане нещастие. Между хората, които Бог е

създал, понеже всеки човек го е турил да се движи в неговата орбита, когато той се движи около някоя цел, не става сблъскване, но когато човек измени орбитата си, тогава става изключително сблъскване, което ние наричаме нещастие.

Някой път тия нещастия са големи, някой път – малки. Какво бива от една дума? Само една дума може да стане повод за война. В 1914 г. войната се отвори, че сърбите убиха един австриец. За един човек стана цял скандал, зароди се една война и толкова милиони хора се избиха, че убили едного. Не казват: „Господ да го прости“, но стана една война, как тъй да го убият. Избиха се повече от един милион хора. Какво се допринесе? Върнаха ли го този? – Не го върнаха, но и други хора избиха.

На сегашната война коя е причината? За тази война англичаните задигнаха колониите на германците и колониите на Германия станаха причина да се обяви войната. Казват: „Не може ли другояче?“ Съвременна[та] история се пише по неверни работи. От съвременна[та] история по-невярна няма. Всички неща са написани не тъй, както са. Някой описва биографията на някого, че бил много велик, никакви погрешки не туря. Казват: „Тази история не е вярна.“ Казвам: онази младата красива мома, в която се влюбва много някой момък, колко бели е причинила на майка си, колко пъти трябвало е да я мие, да я къпе, да я чисти. Сега това е завършен факт, казват: „Колко е красива!“ Знаете колко струва на майката, докато я направи красива?

Та, ние, съвременните хора, не мислим колко струваме ние на Провидението, на този Божествен принцип колко стоим, хич не мислим за това. Знаете колко скъпо струва? На Земята живееш, зрение имаш, очи имаш, всички блага имаш и си недоволен. Казваш: „Аз съм недоволен от живота и не искам да живея.“ Нищо не си платил, даром ти дават ядене, казваш: „Не искам да го ям.“ Нищо не си платил за краката и казваш, че си недоволен.

Бог, за да ни направи, за да видим колко скъпо му стоим, затова той е допуснал хората да се женят, мъже и

жени, за да се научим колко скъпо костваме на Бога. Майката 9 месеца носи в утробата детето си. Бащата 20 години като работи за сина или дъщерята, те не оценяват това и казват на баща си: „Ти не си богат, да ни дадеш милион, ти си сиромаш, аз трябваше да имам висше образование, ти ме направи роб на тая храна.“ Бащата не смее да му се оплаче, понеже разчита, че на стари години той ще го гледа, а на стари години синът налага баща си. Казва: „Аз ти връщам онова, което ти си ми дал. Понеже ти ме потупваше, да се научиш: втори път като се жениш, да не потупваш сина си.“ Синът бие баща си и казва: „Да не биеш синовете си после.“ Бащата, като бие сина си, ето какво трябва да му каже: „Синко, аз те бия сега, понеже ти едно време беше баща и биеше синовете си. Аз те бия като син и казвам на тебе: ти, като станеш баща, да не биеш синовете си.“ Така разсъждавам. Синът да каже: „Татко, аз те бих, понеже ти би сина си.“

Допуснете, че вие сте беден човек. Възможно ли е всичките хора да бъдат богати? Цялата Земя може ли да бъде едно море? Ако искаме да има морета и океани, трябва да има суша, да има едно разнообразие. Защото водата винаги се събира по котловините, не е в долините, а пък равнините и полетата служат за плодородие.

Защо съществува мракът? Потребен е мракът за почивка. Потребна е светлината. Потребна е – без нея никаква работа не може да стане. Без светлина, без топлина растенията не може да растат. И ние без светлина и топлина не можем да растем. Но ако няма един вътрешен мрак, ние не можем да си починем. Онзи мир, който някои хора чувствуват, се дължи на тъмнината, в която те са обгърнати. Ако искаш ти да си починеш, направи ноц около себе си. Сега даже хората, когато се бият във война с параходи, за да не ги обстрелва техният неприятел, образуват една завеса от мъгла, скриват се зад нея, за да не ги улучат. Те вървят и завесата ги забулва.

Потребен е мракът, за да избегнем от изстрелите на нашите неприятели, които ни гонят. Защо хората стават си-

ромаси? За да избегнат крадците, които отиват да ги убиват. Всеки човек ще стане сиромаш, за да избегне обирването.

Защо стават хората богати? Ти не можеш да направиш добро, ако не си богат. Само богатите хора могат да направят добро, само учените хора могат да дадат нещо от себе си. Глупавият, който нищо не е учил, какво ще даде? Аз казвам: Само добрият може да направи добро, само силният може да даде нещо от себе си. Безсилният не може да направи никаква услуга. Който е лопц, той не може да направи услуга, той е бедняк. Който е добър, може да направи едно добро, който е умен, може да направи добро. Ако искаме да разберем живота, тия противоречия, които съществуват, трябва да ги имаме и да поставим живота в хармония.

За бъдеще аз имам една теория за музиката, която съм я прилагал. Мисля да пиша нещо върху нея, понеже като изследвам характера на българите... но се въздържа и може би още 20 години няма да говоря за това. Теорията седи в туй: Защо ти си сиромаш? Има особени часове в деня, в годината има особени дни, ако изпееш „фа“ музикално, майсторски, богат може да бъдеш. Ако знаеш как да го изпееш, като вземеш лотариен билет, един милион ще ти се падне. Три пъти като изпееш „фа“, ще спечелиш милиона. Този милион никога не може да дойде, ако не знаеш този специфичен ден, този специфичен час, в който „фа“ да го изпееш.

Нищо в света не е случайно. Всички неща стават разумно и последователно. За нас, които мислим, че светът е произволен, колко други разумни същества има, и които работят. Тия растения са творения на разумни същества, които са живели преди нас. Те ги направиха. Един ден, може би [след] 1000, 2–3000 години, какво ще остане от сегашните здания, паметници, от параходите? Разумни същества са съществували на Земята и са направили тези параходи, големите риби. Вие казвате: „Камъка никой не го е направил.“ Направил го е някой. Тия камъни, с които си градим къщите, направил ги е някой. Във вас се ражда някаква мисъл – тази мисъл не се явява за пръв път. Вие искате да обичате

някого. Мислите, че от вас се е родила мисълта за обич. Но още първите, най малките същества, които са идвали на Земята, знаеха закона на Любовта. Тия мисли са родени от тях. Вашите предци, като ги повикате, те разбираха този закон. Питайте ги: „Във вашето време как сте обичали?“ Как се заражда Любовта между един човек и една череша? Като изядем децата на черешата, образува се връзка между нея и нас. Понеже нейните деца в мен ме научават как да обичам черешата. Като [видя] череша, пакост няма да направя, гледам дали има нещо за ядене, дървото няма да бутам. Ако отсека дървото, и ядене няма да има. Вие искате да се запознаете, казвате: „Защо черешата е череша?“

Ако вашият ум не може да роди една хубава мисъл, от която хората да се хранят, вие не можете да се запознаете с тях. Ако вашето сърце не може да роди хубави мисли, от които да се хранят хората, не може да се запознаете. Ако вашата душа не може да роди хубави постъпки, не може да се запознаете. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямаме живот в себе си.“ „Трябва Моите мисли, Моите чувства, Моята Любов, която излиза от душата Ми – ако вие не се храните с тях, вие не може да Ме познаете.“ Той иска да се храни от нашите мисли. Исква да опита плодовете на нашата мисъл, на нашия ум, на нашето сърце. Тогава, щом се опита, се образува една връзка между Бога и нас. Тогава цитират стиха: „Така да просветнат делата ви пред човечите, щото които ги видят, да познаят Бога.“ Така да просветне вашият ум, вашата мисъл в света, че като ги видят хората, да прославят Отца вашего, Който е на [Небесата]. Така да просветнат чувствата във вашето сърце, че като ги видят, да прославят Отца вашего на Земята.

Ние искаме всички Господ да ни обича, вие искате някой път от Господа, които не сте порядъчни, които не сте разумни, да ви обича. Представете си, че Господ носи Слънцето в ръката [Си], като изгрее, го носи и го показва на хората и вие искате Господ да остави Слънцето и да ви помилва. Ако не го носи, какво ще стане със Слънцето? Господ ви

казва: „Откажете се от това ваше желание и бъдете благодарни, че нося Слънцето. Като свърша тази работа, тогава ще ви погледна.“ Чакайте Господ да си свърши работата, че тогава да ви помилва. Казвате: „Защо е така?“ Много естествено, логически иска да говори. Чакайте да узрее плодът на дървото, че тогава да се носи плодът. Ти искаш да късаш зелен плод – не е разумно.

Във всички съвременни научни теории има такива съображения, казвате, че туй не е съгласно с нас. В какво ще бъде съгласно, в какво седи съгласието? Между двама души да има съгласие, когато и двамата пеят, единият пее тенора, другият пее бас. Единият пее хубаво и другият пее хубаво. Единият казва: „Така не се пее.“

Вие казвате: „Да живеем добре.“ Да живеем добре, то е музикален закон. Теб ти трябва някой подтик, да пееш.

Пееш алт – как ще го пееш? Какво нещо е алт? Житото, което си приготвил, ще го пренесеш, житото е алт. Плодната форма в градината, това е тенор. Хубавият сняг, найчистият, е сопрано. Хубавата вода в дълбочините, това е басът. Басът, за да стане бас, трябва да мине водата да се филтрира, да излезе солта и да излезе чистата вода. И снегът трябва да се филтрира отгоре. Тогава, като се филтрира хубаво от високите планини, слизат благата и тогава ние имаме в плодните дървета нектара на сопрана. За мене плодът [на] една круша или плодът на една ябълка е отличен сопрано. Хубава вода, която извира, това е басът, филтрирана е тази вода. Виждали ли сте как тече хубава вода? Казва: „Какво пееш?“ Тя като тече, отличен бас е. В природата баса го слушам в изворите, сопрана го слушам в гласовете.

Вие ще кажете: „Ти си напреднал човек, ами ние?“ Аз съм напреднал, понеже сних всичките була. Вие с много була ходите. Снемете булата – нищо повече. Понеже имате голямо богатство, образува се вашата каса. И сега, като се изпразни от вашите каси богатството, не смеете да ги отворите, чакате да ги продадете, да вземете нещо. Едно време бяха пълни, сега са празни. Вие искате и сега да накарате

хората да вярват, че вашите каси са пълни. С празни каси не се занимават хората. [В] пълните колко пари имат, не знаят и в празните колко пари има, не знаят.

Какво знание има в това да ви кажа, че нямало нищо в касата? Ако аз ви кажа, че в тази каса има 25 000 лири стерлинги, това е едно знание, но тия пари са изхарчени, касата е празна – какво знание е това? После, може да ви кажа, че тази каса едно време беше празна, нямаше петаче в нея, сега има 25 000 лири стерлинги и те са предназначени за благотворителни цели. В касата са тия пари, те са собственост на вас, но това не е вярно. Вярно е, че касата е негова, вярно е, че парите са в неговия дом, но че парите са негови, не е вярно. Онзи, който ги постави, ги завеща за благотворителни цели. Тогава скъса документите и той ги счита за негови. Така не се говори.

Ние, съвременните хора, сме скъсали всички документи, които Бог ни е дал, и казваме: „Всичко е наше, и умът е наш, и сърцето е наше.“ Това не е вярно. Умът е даден да правиш добро, сърцето е дадено да правиш добро, душата ти е дадена да правиш добро, тялото ти е дадено да правиш добро. Така седи въпросът. Ти си скъсал тия документи и казваш: „На мен всичко ми е дадено да живея и да се наслаждавам.“ Не е вярно това, така не се говори.

Как се проповядва? Едно време защо умря Христос? Че умря, е вярно, но защо вие поддържате едната страна? То е наполовина вярно. Христос, Който е живял и умрял преди 2000 години, Той умря, но и сега живее. Защо вие поддържате, че преди 2000 години е умрял на кръста, а сега не поддържате, че живее?

Ти изтезаваш своя слуга и казваш: „Вярваш ли, че едно време Христос умря?“ Казвам на този господин: Ами ти защо не Го слушаш? Ти вярваш ли, че Той е жив? Че като изтезаваш слугата си, че Той те гледа! Той казва: „Не изтезавай този човек като Мен.“ Защо умря Христос? Христос казва: „Не правете на другите това, което едно време направиха на Мен. Не заковавайте хората на кръста, не ги бийте,

както Мене биха, не ги плюйте, както Мен плюха. Не правете това, Аз го зная.“

Сега ще ви чета „Пробният камък“ из книгата „Светът на Великите души“*.

В теорията на бъдещата музика седят следните неразбрани работи: ако аз умножа трептенията на основния тон в сегашната музика на две, ще получа един резултат, ако умножа на 4, ще получа друг резултат, ако умножа на 5, ще получа друг резултат, ако умножа на 6, 7 – резултатите са други. Който не знае, ще каже: „Как се умножават тоновете?“ Ако умножа „ре“ на 2, 3, 4, 5, 6, ще имам различни резултати. Всичките тонове като се умножават, се добиват такива резултати, които са в хармония – да подобрят живота. Вие всички умножавате с числа, които са в дисхармония и се получава един дисонанс в природата. Трябва да знаем как да умножаваме.

Тайна молитва

*2-ра беседа, държана от Учителя
на 4.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* вж. бел. на стр. 5.

ОТМЕРЕНИ ПРИНЦИПИ И ИЗЯВЕНИ ФАКТИ

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от 6-а глава на Лука, от 31-и стих до 37-и.

„Духът Божи“

Искам да ви говоря върху един предмет малко философски. Що разбирате под думата „закономерност“? – Отмерени принципи и изявени факти.

Ние сме дошли на Земята и не знаем защо сме дошли. Някои мислят, че са дошли на Земята да ядат и да пият. Имат погрешно схващане. Защото, ако си отишъл на концерт, не важи да вземеш първото място. Не е важно първото място, да бъдеш личен. Може да вземеш последното място, но онова, което чуеш, което разбереш от музиката, то те ползува. Не важи колко си бил близо или далече. Не че е лошо – ако си малко глух, ще седнеш наблизко, ако остър слух имаш, надалече може да седнеш.

Някои хора искат да бъдат близо до Истината – те са глухи. Истината е нито много близо, нито много далече. Единственото нещо, което [е] точно на място, е Истината. Всякога тя е на фокус – дето и да се поставиш, тя съответствува. Не мисли да вземеш някой фокус към нея, да се нагодиш. Тя иска да имаш слух, дето и да седнеш, не важи. Казва: „Слушай!“ За Любовта не е важно какви писма пишеш, какви трактати четеш, не значи нищо как ще хванеш баща си, майка си, но как ще я възприемеш и как ще живееш съобразно с нея.

Досега ние сме имали един метод, един начин на възпитание. Сега препоръчвам, че дървото из рая излязло, че тоягата из рая излязла. Но тази дума на български какво значи? Тоягата не значи сухо дърво, с което да биеш хората. „Тояга“ излиза от „тога“ – хубава дреха. Хубавата дреха е излязла от рая. Никаква тояга из рая не е излязла. Хубавата дреха е излязла от рая. Онова учение, което хубаво може да предадеш, онова свирене, което хубаво може да предадеш, онази песен, която хубаво може да предадеш, онази обхода, която много хубаво може да предадеш, те са излезли от рая. А всички ония глупави работи, те са фабрикувани тук, на Земята. На тях не туряйте, че имат произхождение из рая. Глупавите остават на наша сметка. Фалшивите пари държавата ги преследва. Който направи фалшиви пари, държавата го преследва.

Сега всичките религиозни системи и науки имат толкова фалшиви работи, толкова лъжливи работи. Природата преследва фалшивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, че сме вметнали неща, които не са произлезли от законите на природата, от принципите на природата и не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се отличават от един наш факт. Законите на природата се отличават от нашите закони. И принципите на природата се отличават от нашите принципи, от това, както ние разбираме.

Та казвам: Целия си живот ние прекарваме в смут. Ка-то се родим, само безпокойство. Детето се мъчи да проходи, тамън се дигне на краката – пращат го в училище да свърши четирите отделения, да свърши прогимназия, гимназия, университет, после трябва да специализира. Тамън вземе диплома – хайде на работа го впрегнат. Започне да оправя света. Оправя го, оправя и погледнеш – остарее. Нито той се е оправил, нито светът се е оправил. Светът си върви по същия начин: Слънцето си изгрява, както си знае; звездите изгряват, както си знаят; реките текат по същия начин; житото расте, както знае; сливите растат, както знаят.

Ние все оправяме света. Какво сме оправили? Ако ви дадат една задача: дадат ви един орех и една череша, какво бихте направили? Ако ти изядеш ореха, не можеш да го посееш. Ако изядеш ореха, отиде вече – черупката не може да посееш. Ако ти дадат черешата, за предпочитане е – като я изядеш, може да посееш костилката. Ако имаш едно знание като ореха, тогава или ще го изядеш, или ще го посееш. Ако го посееш, е за предпочитане, понеже след няколко години ще ти дава повече орехи, от които половината ще посееш, половината ще изядеш. С ореха не може да си позволиш това, което с черешата си позволяваш.

Та казваме, ние искаме да задоволим себе си в света и нямаме един мироглед. Ти ако не знаеш как да ядеш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да мислиш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да чувствуваш, да възприемаш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да постъпваш, няма да се задоволиш.

Ще каже някой: „Какво ще се задоволяваш?“ Вземете един цигулар, един, който знае да свири и един, който не знае да свири. Онзи, който знае да свири, той знае как да си държи подбрадника. Никога цигулката на един вещ цигулар не пада. На онзи, който не е вещ, често цигулката пада. После, добрият цигулар знае как да държи лъка си. При това неговите пръсти стъпват на ръчката на цигулката точно на място. Той знае всеки тон на кое място е. На място е, нали? Знае всичките позиции, които има. Същият закон е и за пианото – с двете ръце свири и знае всеки пръст къде да стъпи. Чудното е, че хората, без да са учили, искат да станат гениални, да направят всичко в света. Казват: „Не трябва много знания.“ Ние се лъжем. Ние искаме по някой път да излъжем себе си.

Дошъл в турско време един турчин и казва: „Аз зная български, разбирам, ако речете да говорите лошо на български, предупреждавам ви, ще се разправям с вас много добре.“ Българите мислят, че знае български. Той пушил цигара и по едно време оставил цигарата настрана и се за-

палила чалмата му. Казват му на български: „Господин ефенди, чалмата гори.“ Той отговаря на турски: „Няма нищо.“ Казват му втори път, че чалмата се е запалила. Той пак казва, че няма нищо. Но когато му казали на турски, че чалмата гори, той казва: „Така кажете!“

Дотогава, докогато не можеш да изправиш една погрешка или да превърнеш една погрешка в добро, много малко разбираш. Чистотата от какво зависи? Гледам, в къщи хората не са музикални. Не знаят как да говорят, не знаят правилно да вземат тоновете. Наблюдавал съм как се карат хората, кавгите как започват. Има известни тонове в музиката, които произвеждат скандали. Не искам да ви говоря за тази работа, вие я знаете добре. Понеже ще осакатите езика си. Навсякъде в музиката, щом вземеш неверен тон, става голямо сътресение в човешкия мозък.

Ако хората биха били музикални, биха задоволили себе си. Има някои хора, толкоз алчни са за пари, че с нищо не можеш да ги задоволиш. Ако им даваш милиарди, не можеш да ги задоволиш, ненаситно нещо, но на този, алчния човек, ако му изпееш едно „фа“, веднага ще го задоволиш – казва: „Стига вече.“ Не иска повече богатство. Някой религиозен човек минал, че му изпял „фа“ и този, богатият човек, не иска повече богатство, обърне се умът му и стане щедър. От какво е станало? – Само един тон му изпели. Казват: „Как е възможно?“

Ще ви приведа друг пример. Вземете някоя мома или някой момък – ходят неглиже, носят оцапани дрехи, небрежни, не искат да учат. По едно време погледнеш, момъкът току се спретнал, стегнал се, чист, с връзка, добре вчесан, носи се добре, в него има желание да се учи. Учудват се въщи. Аз да ви кажа къде е всичката тайна. Той срещнал една красавица, че като го погледнала, казала: „Ако се държиш чист, ако се учиш, ще имаш моето уважение.“ Той никога не забравя тия очи. Вечер ги сънува, стане, отвори книгата, те го гледат, светят, той учи. Благословение е, че тези очи го гледат.

Казвам: Ако няма такива две очи във вашия живот, да светят в книгата, ако няма никой отдалече да ви пее „фа“... За онзи, който е ненаситен на пари, като изпее „фа“, задоволи го и като го задоволи, хване друго направление. Да не търсим нашето спасение там, гдето го няма.

Казвате: „Да видя Христа.“ Ако видиш Христа и Той те погледне с двете очи, ако живееш добре на Земята, ще имаш всичкото Негово уважение и Любов. Тогава, като седнеш, Неговите очи хвърлят светлина. Ако ти имаш пред вид един Христос, разпънат на кръста, турен в гроба и три дни седял там, ако говориш за умрелия Христос, е безпредметно. Не че не е важна смъртта Му, [но] животът е по-важен. Ние се интересуваме за възкръсналия Христос повече, отколкото за умрелия Христос. Умрелият Христос не ни интересува повече, понеже онзи, който умира, показва, че е слаб. Онзи, който възкръсва, е силен, следователно ако в този смисъл ние минаваме от едно слабо състояние в по-силно, има смисъл. Законът в природата е: ако житното зърно не умре, ако не го засадиш, ако остане само, не дава плод. Ако ти го посееш на нивата, то става силно и принася плод 30, 60 или 100.

Ако вашата мисъл от слаби не може да ви направи силни, мисълта не е права. Ако вашите чувства не може от [слаби] да ви направят силни, чувствата ви не са прави – не че са лоши тия чувства. И ако вашите постъпки от слаби не може да ви направят силни, тия постъпки не са прави, не се надявайте на тях.

В света има Божествени чувства, Божествени мисли и Божествени постъпки. Човешките постъпки, човешките чувства и човешките мисли правят хората слаби. Божествените ги правят силни.

Що е Божествено? – Туй, което спасява човека от смърт. Туй, което създава смърт, е човешко. Не че хората създадоха смъртта, смъртта беше създадена преди хората. Преди хората да съществуват, други същества създадоха смъртта, понеже те бяха силни. Те не умираха. Само се от-

клониха. Човек беше слабо гърне – като дойде време да го изпитат, той се строши. Аз тълкувам работата. Първото изпитание беше, когато Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от плода на забраненото дърво за познание добро и зло. Този плод не можеш да го издържиш. Твоето гърне още не е изпечено.“

Аз веднъж направих един малък опит с едно момиче на 6 години. Това беше в Пловдив. Аз не обичам да давам откъснати цветя. Те са умрели цветя, трябва да ги съживявам. Дадох ми една хубава роза и аз я давам подарък на едно момиче. Казва ми: „Аз не мога да нося тази роза. Кака ми е голяма, тя може да я носи.“ То разреши въпроса. Вие можете да мислите: защо кака ѝ може да я носи? – Каката може на едно умряло цвете да даде живот. Защо всички млади булки [ги] кичат с откъснати цветя? То значи: всички умрели души, които нямат живот, тази мома се жени, да ги възкреси – чрез нея ще дойдат. Тя е гроб.

Жените ще възкресят умрелите цветя. Тъй гледаме. На всичките жени утробата е гробище, от което трябва да възкръснат мъртвите. Трябва да слезе някой ангел.

Питам: Какво е предназначението на жената? – Да възкресява мъртвите. Какво е предназначението на мъжа? – Той е ангел, който слязъл да отмахне камъка – онзи, който е в гроба, да излезе. Туй е предназначението. Не е предназначението на жената да се маже с мазилки, да носи хубави обувки, ръкавици, була – то са второстепенни работи. Важно е в живота да се даде живот, или да станем носители на Божествения живот. Аз вземам това в широк смисъл. Ако няма кой да отмахне камъка, който седи на нашия ум, ако няма някой да отмахне онзи камък, който седи на сърцето, и ако няма някой да отмахне камъка, който седи на душата... Кой няма такъв камък, кажете ми?

Питате къде са ангелите? Те са онези същества, които идат отгоре, които работят за човечеството, да отмахне тия камъни. Паднал някой камък някъде – кой ще го отмахне? Само онзи, който знае как.

Сега вие искате да се запознаете с невидимия свят. Ако днес дойде Христос, как ще се запознаете, какво ще Му говорите на Земята? Ако дойде Христос, тъй, както Го представяте, [с] една мантия, тога, като един цар, всички ще се натрупате, ще си дадете заявлението да ви назначат на служба. Хиляди, милиони служби ще искате. Младата мома ще поиска да бъде красива, младият момък ще поиска да бъде силен, учителят ще иска да бъде учен, богатият ще иска да има повече... Всеки от вас ще си каже желанието. Ако е така, вие тия неща ги имате. Ако е учението, което спасява, човек има знание. Знаем как е създаден светът, грандиозни теории има. Как е създаден светът ние го знаем, ясновидци сме.

Та казвам: Когато вие се запознаете с онзи, когото обичате, каква е вашата дума, която му казвате? Аз зная, наблюдавал съм: една мома най-първо като гледа момъка, хвърли един мил поглед на онзи, когото среща, обикне го, но същевременно примигала очите си и гледа надолу към земята. Той го счита, че е срамежлива, а пък то не е така. Тя му казва: „Действително обичам живота, обичам тебе, но да знаеш, че аз искам материални работи, песни, дълбоки корени. Животът е сериозен.“ Той не разбира и казва, че е много срамежлива. Нямам нищо напротив, че е срамежлива.

Булките, докато не са хвърлили булото, са много срамежливи. Щом хвърлят булото, не са така срамежливи. Гледам българските обичаи какви са. Всичките като атакуват булката, девери, зълви, всички казват: „Или ще ни я дадете, или нищо от тази къща няма да остане.“ И веднага дадат я. Повеждат я дома. Турят я на колата. Двама ангели има. Един – нейният възлюблен и друг – нейният брат. Хванат я, водят я, отподире 10 зълви. Качат я на колата, запаят песни. Сега всичките обреди, както стават, са много добри, но след една седмица те разсекат знамето на 4 парчета и тогава едното парче хвърлят към изток, другото – към запад, към север и към юг, и казват: „Булката е свободна към изток да говори каквото иска, към запад да говори каквото иска, към юг и към север. И булката е съгласна с моята теория и отвори

уста тогава вече – дотогава мълчи. Те всъщност направо разсичат знамето, а тоягата, на която е вързано знамето?

Не е лошо да бъде човек свободен да говори каквото иска, но да говори хубаво, да пее хубаво. Аз това не зная, свекървите имат думата, те са авторитети за това. Туй е външна страна. Не е виновата булката. Най-първо, тя вижда, че туй, което са ѝ обещали, не ѝ дават. Те я взеха да я направят царица, а тя стана слугиня въкъщи. Даже в бащиния си дом тя не е слугувала, както тука. Тя казва: „Как стана тая работа, защо се ожених? За какво се ожених?“

Там е всичкото заблуждение. Ако един човек не го любите, ако не го обичате, мъчно е да се живее с него. Няма по-голямо страдание [в] дома или в обществото, или в народа, където Любовта не царува. То е ад, то е мъчение.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Свободата в света може да дойде само с изобилието. Хората ще престанат да бъдат жадни само когато има изобилно вода. [Хората ще престанат да бъдат гладни] само когато има изобилно храна. Хората ще престанат да се задушават, когато имат чист въздух изобилно. Хората ще престанат да се препъват в света само когато дойде изобилно светлина на човешките умове. Всичко трябва да бъде ясно.

Сега, един български писател ми даде следното и аз ще ви го цитирам:

„На път дълги аз пътувах, да видя златната планина. На нейния висок връх аз се качих и слязох и оттам видях широкия свят с неговите реки, долини и полета. Всичко отдалеч аз добре видях, но отблизо що там става, не познах. Отвън всичко беше светло и ясно, но отвътре бе забулено, тъжно. Красивата светлина бе привлякла жителите от вънка. Ще остана на планината да видя що ще стане.

Денят премина, нощта настана, светът потъна, на небето се появиха звездите, в големия град светнаха къщите. Чу се звукът на песен на живущите, що се върнаха от труда на живота. Казаха си: „Денят е работа, нощта е отвътре светлина, песен.“ О, нещо в мене ми пошепна: „Не всичко е све-

тлина и песен.“ Замълчах, не исках да възразя, рекох си: нека остане тъй, както сме. Аз съм доволен от всичко, що видях.“

Казвам, не е поощрение. Ние седим между две неща: унаследени неща и вложени неща. Унаследените неща са външни, те са придобити. Вложените неща са нещо, което Бог е вложил.

Досега цялото човечество не се е занимавало с вложените неща, а с присадените неща, с унаследените неща. Всички искаме да унаследим. Ако искаш да наследиш нещо от баща си, баща ти трябва да умре. Като умре баща ти, ти имаш право на това, което е оставил. Всякога в наследство то някой трябва да умре. Какво се разрешава? Ако имаме наследствени черти, в [нас] някой е умрял вече. Но ако има вложени неща, нещо в нас живее вече. Вложените неща показват, че онези, [от] които са вложени, те са живи. Унаследените показват, че онези, които са ги оставили, вече те са умрели. На кое може да разчитаме: на живите ли, на умрелите ли?

Казвате: „Ще умрем.“ Не е въпрос, че ще умреш. Ако човек в смъртта може да внесе живота, смъртта е без смисъл. Защото смъртта е най-голямото ограничение, в което човек може да падне. Животът, това е най-голямата свобода, която може да се даде на човека. Ако ние при най-голямата свобода, която имаме, не знаем как да живеем, тогава где е вината? Вината седи в това, че пътят, който сме хванали, е погрешен, разбиранията, които имаме за живота, са погрешни, работите, които вършим, не съответствуват на живота. Тогава сме дошли до една философия.

Ако идете в Индия, ще видите, че там са разделени на 4 касти*. Тук, в съвременния живот, можем да ги наречем клерикали, милитаристи, капиталисти и социалисти – 4 те

* Четирите касти в Индия са: 1. жреци (брамини), 2. воители (кшатрии), 3. търговци, земевладелци, висши занаятчии (вайши), 4. работници, домашна прислуга (шудри).

чения. Клерикалите се занимават с главата, военните се занимават с мишците, с ръцете на хората, капиталистите се занимават със стомаха, а пък социалистите, или пък тъй наречените демократи, се занимават с краката. Всеки един от вас тия 4 касти ги има. Той е клерикал, той е милитарист, той е капиталист и той е социалист. Вие ги делите. Все едно са. Според индуската философия те са създадени от Брама. Браманите са излезли от главата му, военните – от мишците му, капиталистите – от слънчевия възел, а пък социалистите – от краката. За да дадат авторитет на своето учение, те са създали тая теория.

Според моето схващане, всяко едно учение, което няма импулс или подбудителна причина – Любовта отвън и Обичта отвътре – то не е Божествено. Винаги последва смъртта като един резултат на отклонението. [С] всяко едно учение, което влага Любовта и Обичта, иде и възкресението, животът. Всеки един човек, който върви по Божествения път, се подмладява. Неговата мисъл се обновява, сърцето и душата му се обновяват. Който не върви по Божествения път, застарява, изгубва мисълта, казва: „Няма животът смисъл, всичко е празно.“ Тогава Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“

Как няма да бъде суета? Той имаше 300 жени и 900 наложници, той е искал да опита живота само в ядене и пиене. Сега ако вие бяхте на мястото на Соломона, щяхте ли да се откажете от неговата философия? Понеже нямаме условия, отказваме се. Ако вие имате неговата философия и при същите условия, и вие ще искате да опитате. Какъв резултат ще имате, ако имате условията на Соломона? Вие ще имате същите резултати, каквито той имаше. Защото, според Божествения закон, всяка жена иска да има своя другар, нищо повече. С един крак не се ходи. Но с 1200 крака пак не се ходи. Аз се чудя на този еврейски цар, който искаше така да разреши въпроса. Много тщеславен беше, обичаше удоволствията. Той е роден от една жена незаконна, баща му я взе по любов, но тя си имаше друг мъж и оттам се

ражда всичкото зло. Баща му, като видя една красива жена, и като цар, я взе. Не че е прав. Първото му дете умря. Соломон, който се е родил от нея, у него дойдоха тия унаследени черти. Той като умря, при сина му се раздели еврейското царство.

Сега нас не ни интересува това, което е станало, процесите, които са станали. Но принципът е важен, идеята, която ние възприемаме правилно, обединена в нашия ум, нашето сърце и нашата душа, е важно. Следователно не можем да примирим нещата в света. И до днес евреите ги гонят навсякъде. Защо ги гонят? И досега те не знаят защо ги гонят. Гонят ги по единствената причина, че те не станаха проводник на Божествената Любов и на Божествената Обич. Те трябваше да станат пример в света, да покажат какво нещо е Любов, какво нещо е Обич. Те не станаха. Те станаха търговци, искаха да станат господари, да управляват света, да събират данъци. Кой не събира данъци? Всеки, който е силен, събира данъци. Вълкът събира данъци, лъвът събира данъци, тигърът събира данъци и всеки човек, който е по-силен, винаги събира данъци.

Правото схващане е, че силният човек е онзи в света, който приема Божията Любов. Няма по-голяма сила в света от Обичта и Любовта. В нея човек става безсмъртен, всичко, каквото желае, ще го постигне. Не само физически да постигне богатство. Кому ще остави богатството? Никому няма да го остави. Той мисли за бъдеще като дойде. Какво стана с руските богати князе? Като дойде болшеvizмът, какво ще стане с днешните хора? Процесът, който иде сега в света, ще произведе промяна. Сегашните хора мислят, че светът ще се преобрази. Външният свят и нашият вътрешен свят само по един начин може да се подобрят: ако всички приемем Божествената Любов и я приложим. Приемем я в ума си, приложим я в сърцето си, приложим я в душата си. Тогава светът ще се оправи. Всеки да възприеме Любовта тъй, както той разбира. Всички можем да възприемем Любовта, не по същия начин, както него.

Христос опита две неща: колко може да бъде търпелив, колко може да издържа. Дали за Любовта на човечеството може да изтърпи едно велико страдание. Той идея имаше. Тия поругания, да го плюят, да го бият и той да седи спокоен, да гледа какви са хората, какви са техните разбирания. Защо биха Христа? Защо евреите се отказаха от него? Те казваха: „Нито за нас е полезен, нито за човечеството е полезен и затова – да се премахне.“ Казва им Пилат: „Не намирам никаква вина в Него.“ – „Ако ти не го осъдиш, ти не си приятел на Кесаря.“

Питам: Кой човек може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой. Кой ангел може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой ангел. Всичките животни, които са създали своите форми, които сега съществуват в света, не считайте, че всичко това е глупаво. Вие виждате една пеперуда. Не разбирате живота на тая пеперуда. Всичките тия форми, които съществуват в света, са създадени по Любов и по Обич. Всяка една форма е азбука на великия Божествен език. Ако премахнете една малка буболечица... формата на тази буболечица е потребна в живота.

Гледам философи философствуват, да им се доказва има ли Господ в света или няма. Бог е в светлината, Бог е във въздуха, Бог е във водата, Бог е в хляба. Че Бог е в хляба, се показва [от това, че] щом ядеш, ти се обновяваш. Че е във водата – [от това, че] щом пиеш вода, уголяваш се. [Че Бог е във въздуха, се вижда от това, че] щом дишаш, весел ставаш. Че Бог е в светлината, се вижда [от това, че] всичко в света при теб се изявява и ти весел ставаш. Къде ще го търсите на друго място? Ще го търсим като човек в нашите слабости? Бог на всичките казва: „Аз съм в светлината, Аз съм във въздуха, Аз съм във водата, Аз съм в храната.“

Но то е външната страна. Светлината, въздухът, водата, храната са външен израз на Любовта и Обичта. Те са бащата и майката на всичките тия неща. В света Любовта е бащата, а Обичта е майката, която е родила всички неща. Когато говорим за Обичта, разбираме майката. Що е Обич?

Ако има Обич, ще намериш майка си. Ако не беше майка ти, на света не би дошъл. Ако не беше баща ти, ти на света не би дошъл. Следователно ний, съвременните хора, пита-ме: Що е Любов? – Туй, което ни е направило път да дойдем на Земята. Що е Обич? То е майката, която първа е приела, родила ви е, тя е вашата майка.

Ние търсим къде е същината на нещата. Живеем при баща си и майка си и не познаваме нито баща си, нито майка си. Баща у тебе е онзи, който не остарява. Майка у тебе е онази, която не остарява. Трябва да имаме ясна представа: онзи, който умира, не е [наш] баща, онази, която умира, не е наша майка. Онзи, който умира, не е наш брат; онзи, който умира, не е наш слуга; онзи който умира, не е наш учител. Човек, който умира, той не поддържа реалността. Ние трябва да се откажем от временните лъжи. Казваме: „Ще живеем.“ Отсега трябва да знаете ще живеете ли или ще умрете. Аз ви казвам един начин: Ако любите, ще живеете, ако обичате, ще живеете, ако не любите, ще умрете. Макар че живеете, ще умрете. Ако не обичате, пак ще умрете.

Сега искате да ви се доказва. Посетете гробищата и прочетете тия надписи, които съществуват. Какви оплаквания! Има ли нужда да се плаче за един пашкул, че пеперудата е изскочила? Пеперудата е изхвъркнала, гледам – ходи като царица. А вие казвате: „Горкия пашкул.“ Не се самозаблуждавайте с пашкулите, които хората носят. Радвайте се на ония пеперуди, които са излезли из пашкула.

Аз бих желал да ви видя на 120 години и да бъдете като млад момък. Когато дойде да умирате, като дойде да ви повикат за невидимия свят, да кажете: „Тръгвам.“ Женитбата показва туй положение. Младата мома, която живее при баща си, един ден, като дойде нейният възлюблен, каже: „Хайде!“ и тя напуска бащиния си дом. Следователно и човек на Земята, като дойдат от другия свят да го поканят, да върви с колата, да върви нагоре. Сега ще има плач. Има нещо хигиенично в плача. Една българска невеста, като я извели из бащиния дом, много плакала. Деверът ѝ каз-

ва: „Много плаче, да я върнем.“ Тя казва на девера си: „Аз макар че плача, вие ме водете.“ Тоя обичай ще покаже, че много обича баща си, но по никоя начин не иска да я върнат.

Новото верую е: всички да станем синове на Бога. По-не две неща да имаме, в които да се не съмняваме никога. Да се не съмняваме в Любовта никога и да се не съмняваме в Обичта. Любовта болест не носи, живота носи, Обичта болест не носи, сиромашия не носи, богатство носи. Любовта глупост не носи, знание носи, гениален става човек. Любовта е извор на всичките блага, на всичките изкуства, на литература, поезия, музика – всичко се дължи на Любовта. Запазването на всичко онова хубаво, което съществува в Любовта, се дължи на Обичта в нас. Туй, което ние имаме, е благодарение на тази Божия Любов, която създава най-хубавите неща в нас и благодарение на Божията Обич, която запазва онова ценното. И за бъдеще което имаме да придобиваме, пак се дължи на Обичта.

Казвам: Нека да бъде за нас свещена светлината, нека да бъде свещен въздухът, да бъде свещена водата, да бъде свещена храната, чрез която в света се проявява Любовта. Да бъдем достойни синове за бъдещето на човечеството и да изпълним Божията воля на Земята.

Сегашният свят ще бъде спасен само чрез Обич и тази Обич се показва само чрез човешкия ум, чрез човешкото сърце, чрез човешката душа, чрез човешката воля. Спасението от Любовта иде.

Тайна молитва

*3-та беседа, държана от Учителя
на 11.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ТЪРСЕТЕ ГОСПОДА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от Исаия, от 55-а глава, 6-ия стих: „Търсете Господа, доде може да се намери, призовавайте Го, доде е близо.“

„Духът Божи“

Когато Исаия е говорил, говорил е на деца, които не са знаели да четат и пишат, не са разбирали. Когато е говорил, са били деца. И до сега тия деца, наречени евреи, не разбират. Пък другите деца и те не разбират. Стихът казва: „Търсете Господа.“ То е съвсем физическо. Търсят се пари, вода се търси, хляб се търси. Господ не може да се търси по този начин.

Сега ще ви прочета из книгата „Светът на Великите души“*, от главата за човека. (Учителят прочете една част от страница 6-а, от думите: „Скръб е това, което не се разбира“, и цялата 7-а страница**.)

Сега на вас ви казвам, за да ме разберете: Изуйте обувката си. С вашите обувка по този начин вие не може да ме разберете. Господ казва: „Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Мойсей беше един адепт и Господ му каза да си изуе обувката. Изуй обувката си с Любов.

* виж бел. на стр. 5.

** Посочените страници са според изданието от 1933 г. Цитираният откъс е на стр. 346–347 от настоящия том, до изречението „Нахрани този, който никога не е нахранван.“ включително.

Ако ги изуеш без Любов, няма да те пуснат. С Любов ще ги изуеш, ще измениш краката си хубаво. Ще ти дадат нови обувки на Любовта, ще ги обуеш пак с Любов.

Ние изхождаме от един материален свят, от едно знание, което е чисто материалистично. Всички идеи, които имаме, са все количествени. Казваме: „Много знае.“ Много е количествено. „Той е много силен“ – и то е количествено, „Той е много праведен“ – и то е количествено. Който има повече, е по-богат, който има по-малко, е по-сиромаш. В какво седи сиромашията и богатството? Богатият е натоварено магаре, бедният е ненатоварено магаре. Неученият, невежият е ненатоварен с наука, а ученият е натоварен. [Туй] е само една идея. Ние казваме: „Той е невежа.“ Това е едно криво разбиране. Невежа е онзи, който не знае как да си обува обувката и как да си изува обувката. Невежа е онзи, който не знае как да си тури шапката. Тури я наляво, надясно или напред, назад. Ще ме извините, аз виждам често дамите си накривяват шапките, намирам много изветрели. Накривена наляво значи казва: „От мен ако търсиш Любов, няма да я намериш.“ Накривена е някой път надясно. Казва: „Ако търсиш разумност – и тя е изфирясала.“

Че тогава на какво да разчитаме? Аз разчитам на една мома, на която шапката е турена ни наляво, ни надясно. Бих разчитал на една мома, която не носи никаква шапка, вчесана е хубаво, успоредно всичките ѝ косми вървят – на нея мога да разчитам. Щом тури къдри, тя е вятърничава. Щом маже устата си отвън, тя е вятърничава. Не че това е лошо, но това е механически начин. Ако аз искам да почервя устата си, отвътре ще го направя. Нека всичко става по вътрешен начин. По вътрешен начин, разбирам: с най-малките разходи. Външното мазане е много опасно. Мажат устата отвън, тази боя запълва порите на устата, не могат да дишат. Аз предпочитам да са ми черни устата, да могат да дишат, отколкото да са червени, с червено намазано и да не могат да дишат. Не е хигиенично това. Нямам нищо против червената боя. Хубаво е да се червосват, но аз бих ви

препоръчал да ядете череши. Като дойдат черешите, яжте череши. Ако искате да се белите, яжте грах – нищо повече.

Ние живеем в един свят на мода. Модата е нещо преходно. Ония обреди, които хората имат, и те са мода. Навиците и те са мода. Малкото дете пъпли по ръцете, става, пада – мода е това. Възрастният се изправя, има съзнание – пак е мода това. Народят се деца, дъщери – пак е мода. Той родил синове, дъщери, като че ли е някакво божество. Казва: „Като Бога станах. Бог създаде Адама от пръст, аз го създадох това дете – малко по-горе съм.“

Господ като създаде от пръст Адама, той съгреши. Този човек, направеният от пръст, съгреши. Адам и Ева, като ги туриха в пещта – като ги поставиха на изкушение, съгрешиха. Моисей за деца е писал така. Господ така направил човека от пръст, рекъл да ги пече и като ги турил да ги пече, най-първо се пукнала жената, после се пукнал мъжът – и двамата се пукнаха. Господ казва: „От тия паници не става нищо.“ Оставил ги, да прави друг човек, друг Адам. Тогаво оставил този Адам, който излязъл извън рая. Нас ни интересува сега този Адам, който сега прави. Старият Адам не ни интересува. Господ за него не се интересува. Прати го като една кола, направена за носене на боклук. Всички хора грешници все боклук носят. Мислите ли, че един човек, който живее в греха, не носи боклук? Мислите ли, че един човек, който носи покварени чувства, не носи боклук?

Нека дойдем до мисълта. Ние сме в ХХ век и мислим, че сме християни. Евреите мислеха, че са избран народ. И ние мислим, че сме избран народ – Христос ни е говорил. Туй християнство, което се[га] имаме, ние, съвременните християни, ще влезем в рая толкова, колкото евреите влязоха. И сега тази война не е нищо друго, освен една пещ, в която се пекат християните. Знаеш колко християни се напукаха? Всеки човек, който е убит, вече е напукан – не издържа изпита си.

Аз наричам християнин този, когото като повикат на война, да стане невидим. Повикат го за бой, стане невидим.

Повикат го за престъпление, стане невидим. Повикат го за разумна работа, стане видим. Повикат го за неразумна работа, стане невидим.

Казваме: „Такъв е светът, какъвто Господ го е създал.“ Не трябва да петним името Божие. Този свят ние го създадохме такъв, какъвто е сега и искаме да му турим какво ли не.

Ако съвременните хора не си изуят обувката по Любов, ако съвременните хора не си снемат шапките по Любов, ако съвременните хора не си съблекат дрехите по Любов и ако не си облекат новите дрехи на Любовта, нищо няма да стане. Ако ти ядеш храната без Любов, ако дишаш без Любов, ако слушаш без Любов, ако ходиш без Любов, това не е живот. Да ти е приятно, когато тръгнеш. Да има изражение. Всяка стъпка, на която стъпиш, стъпката ти да отпечатва една мисъл, да отпечатва едно благородно чувство, една благородна постъпка, че който мине по твоя път, да каже: „Тук е минал един разумен човек.“ То е един закон. Вижте онзи, добрия професор, учения професор, какви студенти изкарва. Или вземете онзи, учения професор по музика, какви виртуози е изкарал. Обикновените хора обикновените работи правят. Ако искате хора да станете, трябва да имате добри учители.

Сега аз не съм за вярване[то], аз съм за вярата. Според мене вярата е облекло на Любовта, за да бъде Любовта за нас достъпна, понятна. За да бъде Любовта понятна на нашия ум, потребна е дрехата на вярата. За да бъде Любовта достъпна за нашето сърце, потребна е дрехата на надеждата. Така седи въпросът. Ако ти не си облечен в дрехата на надеждата, ако твоята Любов не е облечена в тази дреха, Любовта ще бъде непонятна за сърцето. Ако ти не си облечен в дрехата на вярата, ако твоята Любов не е облечена в дрехата на вярата, Любовта ще бъде недостъпна за твоя ум.

Сега говорят много неща. Говорят, че науката е открила това и онова. Много работи е открила науката, но това са механически неща. Каква е температурата на Слън-

цето, има много теории. Дошли са учените хора до 40 000 градуса. Някои казват 25 милиона градуса, някои казват 40 милиона градуса. Но каква е тази температура, е непонятно за човека. При 40 милиона градуса, даже при 10 милиона градуса, всички твърди метали се стопяват, какво тогава ще остане? Може би при 50 милиона градуса топлина и самите атоми да се разтопят. След като се разтопят, какво ще стане? Може би тази горещина да не засяга йоните. Много дребни частици има.

Сега в мен желанието не е да обясня. Вие казвате: „Нас това не ни интересува.“ Съгласен съм. Може би вас ви интересува един обед повече, отколкото една беседа. Гладни сте, три дена не сте яли, един обед струва повече, отколкото моят беседа. Казвате: „Я по-скоро да свърши.“ Не е на място беседата. Аз обичам хигиената. Аз считам, много храна за закуска да се вземе. Сутрин – солидно ядене, обед и вечер ако е доста пищна храна, мъчно се смила.

Та казвам: Любовта трябва да влезе във всички живот, за да облагороди всичките форми, в които човек сега живее. Само Любовта носи тази, мощната сила, в която могат да се облагородят тия форми и да направят живота сносен. Три неща са, които могат да направят това: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Три неща в света има, които могат да направят живота свободен: Божественият живот, Божественото знание и Божествената свобода. Те са, които могат да направят живота свободен. Животът не е свободен, ако страдаме. Ние не сме свободни, ако има с какво да се безпокоим. Ако сърцето се безпокои, това не е свобода. Когато сърцето се храни с радост и веселие, когато умът се храни със светли мисли и творчество, тогава е под влиянието на Любовта.

Та казвам: Трябва да излезем от обикновеното разбиране. Какво е вашето вярване? Ако някой ме попита какво е моето вярване, ще му кажа: „Ела да се разходим на Витоша.“ Ще кажа: „Хайде, ходи!“ И като видя неговия ход какъв е, ще зная какво е неговото верую. Ще му кажа: „Вижда

моето ходене какво е и ти ще си съставиш понятие за мене.“ Като идем на Витоша, то е моето верую. Питаш в какво вярвам. Аз вярвам, че мога да изляза до Витоша, чак до върха, и да ми е приятно. След като изляза и се върна, пак ми е приятно. Приятно ми е, че съм се качил, приятно ми е, че съм слязъл. Ти като слезеш, казваш: „Що ми трябваше да се качвам, измориха се краката ми, много стръмно, пътеки няма.“ Аз, където и да мина, ще ми бъде приятно. Щом ми е неприятно, аз съм вървял по един път без Любов.

Че как ще разберем Христовото учение? Много малко е казал Христос. Много работи каза, но и това, което слушаха тогава, от едно[то] ухо влезе, от другото излезе. Христос казва: да се отрече човек от себе си и да пожертвува всичко. Казва Христос: жертвувай всичко, но никога не жертвувай Любовта. В християнството, да жертвуваме всичко за Любовта, то е един факт: Той казва тъй: онзи, който е имал голямо богатство, много ниви, отишъл, продал всичките ниви, да купи един скъпоценен камък. Скъпоценният камък е това ценното, което нас ни трябва и то е единственото нещо, което остава в нас. И то няма никаква цена, то е Любовта. Ако жертвуваме всичко, за да придобием Любовта, ние сме умни хора. Като придобием Любовта, ние създаваме новия човек, красивия човек. Човек без Любов красив не може да стане, човек без разумност красив не може да стане, човек без разумна воля красив не може да стане.

Човек, който не носи Любовта, е остарял. Човек, който не носи Божията Мъдрост, е остарял. Сега, както хората остаряват, косата побелява, зъбите изпадат, оглушее човек, изгуби зрението, всичко става. Това е неизбежно. Защо ослепяваме? – От кал. Светлината, която влиза в нашите очи, оставя кал. В 120 години тази кал се натрупва и очите ослепяват. Не че ослепяваш, но калта замазва прозорците. Че и знанието, и то натрупало кал на ушите и не може да чуваш. После, върху езика се е натрупала кал, не може да говориш. В обонянието кал, в ръцете кал, в дробовите кал. Най-после ще се задушиш, ще умреш.

Умирането е повикване на човека да го очистят от калта в очите, в ушите, в ръцете, в краката, в стомаха, в дробовете, в ума, в сърцето. И пак наново да го пратят да продължи работата. Ще го операт, за да стане чист. Някой път прането е малко. Някой път има пране, че 45 години трябва да си в онзи свят, да те измият, че след 45 години да дойдеш.

За един Учител, за да го измият, 2000 години се искат. За да дойде пак на Земята, понеже голям товар носи, голям товар пренася на цялото човечество, 2000 години се изискват. Теоретически казва, че след 2000 години пак ще дойде. Той трябва да се приготви, да се екипира, да носи нещо на света. Не само да дойде и да носи името Учител.

Вие като свършите университет, току мислите, че може да оправите света. Много теории има за възпитанието. Човек трябва да има воля, ум трябва да има и сърце трябва да има. Ще туриш по новия начин, по Любов. Никакво наказание да няма. При сегашното възпитание е останала само плесницата.

Няколко фази са минали на възпитанието. Най-първо считаха, че краката са виновни за всички престъпления, затова, като направи нещо ученикът, ще турят краката във фаланга и учителят налага краката. Казва: „Твоите крака са виновни.“ Биха ги краката, възпитаха ги, не грешат. Старите учители казват: „Възпитаха се краката, задницата не е възпитана.“ Почнаха нея да възпитават. Като биха нея, възпита се. Като възпитаха задницата, казват: „Ръцете не са възпитани“ и започнаха ръцете да възпитават. Учителят ще вземе пръчката, детето ще си проточи ръката и той удря по ръката. Сега останаха само ушите да се възпитат и ние сме дошли до края на възпитанието. Сега само лицето е виновно. Най-добри са краката. За да биеш краката, сними старите груби чорапи, които си обул, измий краката си, облечи ги с много меки, хубави чорапи. Като искаш да ги накажеш, измий ги хубаво с топла вода и сапун, облечи ги хубаво с хубави чорапи – то е биене, то е новото биене. После, ако искаш да биеш задницата с тояга, измий задницата хубаво,

облечи хубава риза и хубави гащи. Не бий ръцете си, но измий ръцете си. Няма какво да бием лицето.

Аз по някой път съжالياвам, че съм решил да пречистя българския език. Много думи съм пречистил. Казват: задница. От какво произтича думата „задница“? „Ница“ какво означава? Нали Ница е мястото, дето хората ходят на курорт. „Задница“ значи „зад Ница“. Где е лошото? Ние сме турили в някои думи съдържание, което го няма в самите думи. Трябва да имаш една отлична задница, която ти е направила природата, и дето седнеш, да поставиш задницата. Благодарни на тази копринена задница, че ако я нямаше, животът щеше да бъде страдание. Седнеш на тази задница, мекичко е. Трябва да я пазиш. Ако я изгубиш, животът ти става несносен. Докато е здрава задницата, ще бъдеш здрав. Щом тя се скъса, и ти няма да бъдеш здрав. Казват: задница. Не задница, а възглавница е то. Сега искам да имате едно чисто понятие.

„Търси Господа.“ Господ не е като човека, да го търсим. Да го търсим с Любов. Ако не може да видим Господа в светлината, която иде от небето, ако не може да видим Господа в звука, който иде от разумните същества, ако не може да видим Господа в уханието, което излиза от цветята, ако не може да видим Господа в хубавата храна, която причинява удоволствие, ако не можем да видим Господа в онова, което пипаме, где е Господ? В какво можем да Го видим? Ако Господ Го няма в светлината, въздуха, где ще Го търсиш? Ако ти не можеш да видиш Господа във въздуха, който постоянно праща в тебе и носи Неговата сила, влиза и излиза в дробовете, къде ще търсиш Господа? Кажй: „Благодаря Ти, Господи, че Ти си изпратил Твоята сила, Твоята благодат, която влиза и съгражда.“

Бог е, който съгражда красотата всеки ден. Види някого грозен, казва: „Да го направим красив.“ И започне да го прави красив. Гледай онази мома, грозничката – като я види Господ, като я посети след 4–5 години, тя става красива. Господ е работил върху нея. Един ден тя се откаже от

Господа и постепенно погрознява. Всеки, който се отказва от Господа, погрознява. Всеки, който приема Любовта като начало, става красив.

Що ще се смущавате от страданието? Страданието е една баня. Да се пречистиш, за да облечеш една дреха. Ще мине банята, ще мине страданието. Разтривка може да ти направи някой теляк – като имате време, идете на баня, плащате теляк, за да ви умие. В света без пари ви дават теляк – защо се оплаквате? Трябва да страдате, да се пречистите, за да дойде Любовта. Другояче не може да разбереш Любовта. Дрехата, която ще облечеш, ако не минеш през банята, ще се опетни.

Казвам: сега има голяма разлика между онова, което Моисей е казал, което Моисей е разбирал и което Христос е разбирал. Ако дойде Христос, Той няма да проповядва същото, което проповядваше тогава. Казват на Христа учениците му: „Защо говориш по този начин?“ Казва им: „На тях е дадено в притчи, а на вас е дадено да разбирате.“ Дадено е, когато можем да приложим едно учение; когато не можем да го приложим, не е дадено. Онзи певец, който може да пее, му е дадено, онзи певец, който не може да пее, не му е дадено. Онзи художник, който може да рисува хубаво, му е дадено, онзи, който не може да рисува, не му е дадено. Онзи, който пише хубаво, дадено му е; онзи, който не може да пише хубаво, не му е дадено. Който работи за създаването на красотата, дадено му е.

Красотата на човека не е да бъде като месечина. Според моите разбирания, има известни линии, Божествени линии в човешкото сърце. Тия линии трябва да се оформят. Красотата седи в Божествените линии. В човека има известни линии, които се менят. Тия линии дават приятност на лицето. Когато попадне окото ти на една Божествена линия, ти усещаш известна приятност. Някой път не попадеш на тази Божествена линия, казваш: „Грозен е този човек.“ Всичките линии, които не хармонират, които нямат отношение към Божествените линии, са грозни и

отвратителни. Те са спомагателни линии. Такива линии има в окото.

Онзи човек, който те обича, не може да те лъже. Никой не може да лъже в Любовта. Когато гледаш, в Любовта има един ъгъл на окото, нито е нагоре, нито е надолу, нито е хоризонтално. Няма да ви кажа какъв е този ъгъл. Когато следвате училището на Любовта, тогава може да ви се каже да направите един опит: едного, когото не обичате, как го гледате и когото обичате, как го гледате. Един гледате любезно, много сте внимателни. Човекът, когото обичате, гледате прах да не падне, когото не обичате, съвсем не се грижите. Тогава мислиш ли, че човешката душа може да се поддава на една любов, която не е Божествена?

Всичко в света може да се лъже, но душата никога не се лъже. Човешкият дух и той не се лъже. Божественото съзнание, което е в нас, не се лъже. Има нещо в нас, което не се лъже. Един човек, който те обича, да знаеш, че любовта му не е такава, каквато той я препоръчвал. Най-първо, един човек, който живее в Любовта, в свършената Любов, той не страда. Ние страдаме, понеже малка е Любовта ни – тази е причината. Ако удвоим Любовта си, страданието ще се намали два пъти. Ако утроим Любовта си, три пъти ще се намали страданието. Ако удесеторим Любовта, и страданието ще се намали десет пъти. С увеличението на Любовта страданието се намалява. Енергията на Любовта се обръща в хармонична, дисонансите стават хармонични, образува се една акустична среда, която отразява музикално вълните.

Един салон не е навсякъде акустичен. Нашият салон някъде е акустичен, някъде не е. Изобщо той е акустичен, но има места, които не са акустични. Не е лесна работа да се създаде един салон акустичен. Човек трябва да има акустика в себе си. Акустика трябва да има в ума, акустика трябва да има в сърцето, акустика трябва да има в душата. Ако няма тази акустична мисъл, ако няма това акустично желание, ако няма акустично действие на човека, те не се предават правилно и ние не се разбираме.

Сега трябва да се разбере: един православен казва, че трябва да се прекръстиш, евангелистът казва, ако идеш в църквата, трябва да коленичиш. Не е лошо да се кръстиш, защото като туриш трите пръста на челото, ти казваш: „Както Господ ме е създал, да мисля разумно“, туриш ги на пъпа, на сърцето, казваш: „Аз чувствавам правилно, с Любов“, после отляво и отдясно на гърдите, казваш: „Постъпвам тъй, както Господ иска.“ Питам: тъй ли правят хората, като се кръстят? Моето разбиране за кръста е това. Ако ти не мислиш така, не е кръст, ако не чувствуваш така, не е кръст и ако не постъпваш правилно, това не е кръст. Кръстът подразбира правилна психологическа форма. Ако формата е правилна, и работите ще станат най-лесно.

Ще ви приведа един пример из съвременната Руска революция. Осъждат 250 души офицери на разстрелване. Разстрелвали всичките и като дошли до последния, казва: „Батюшка, чакайте да се помоля на Господа.“ Той дигнал ръката да се прекръсти. Онзи болшевик, който щял да го застреля, казва: „Ти не заслужаваш да те застрелям, ха си върви.“ Той е единственият човек, който, като се прекръстил, и помислил за Господа. Не го убили. Казва: „Тез говеда, които са загубили Господа, ги убиваме. Ти си свободен.“

Ако ти пред 250 души офицери не може да се освободиш от застрелването на болшевизма, ти не си помислил за Господа. Кръстът, за който мислиш и любиш, то е кръст. Кръстът, това е най-мощното в света. Казва: „Да нося ли кръста?“ Да носиш кръста значи да носиш всичките форми на Любовта, да си всякога готов да постъпваш еднакво. Няма нещо по-приятно от Любовта в света. Плашим се да дигнем кръста. Че не е въпросът за дървен кръст. Мен дървени кръстове не ме интересуват. Светът е пълен само с дървени кръстове. Всички черкви страдат все от кръстове.

Кръстът е навсякъде. Движущият се кръст, това са четирите опорни точки на човешкия живот. Било е време, когато това разбиране е било полезно. Но при сегашните условия, това нещо е несъвместно. Туй е несъвместно, както

съвременните учени хора казваха, че човек е станал от една малка буболечица. Това обяснение е за децата. Неразумни буболечици няма. Този, разумният човек, е станал от малка буболечица, казват. Другите искат по друг един начин да ни кажат, че Господ всичко е направил. Те как мислят, че Господ направи света? Както Иван е направил къщата ли? Има едно неразбиране в това. Той казва: „Аз направих тази къща.“ А той какво направил? Платил само. Най-малко 30 души работили, да направят къщата, друг направил плана на къщата, а той казва: „Аз направих къщата.“ А той само дал парите.

Разправят за един турски султан, който идвал в България и се сприятелил с един български овчар. Допаднал този овчар на султана. Казва: „Като дойдеш в Цариград, ще ми дойдеш на гости.“ Тръгнал овчарят, отишъл в Цариград. Отива при султана, той му казва: „Аз живея в този палат.“ Казва му: „Ти живееш в този палат, но ти не си го направил. Баща ти го е направил.“ Казва: „Прав си.“ А той казва: „Това е моят палат.“ Казва му: „Не е твой, той е на баща ти, ти нищо не си направил.“

И ние като турския султан казваме: „Този е моят палат“, а пък ние нямаме наш палат – баща ни го е направил.

Седнали султанът и българският овчар да ядат. Казва му българинът: „Ти още не си се научил да ядеш, ти ядеш, както баща ти е ял, ти сърбаш, както баща ти е сърбал, ти нямаш свой начин на сърбане.“ Ти сам не знаеш да ядеш. Ти ядеш с чужда лъжица, като баща ти. Казва: „Ти ще ми дойдеш втори път на гости и аз ще ти кажа как да ядеш млякото.“

Трябва да ни научи някой как да ядем млякото. Трябва да се научим отнякъде. Чуваш един музикант като свири. Какво нещо е един мек, хубав и приятен тон? Да чуеш онази музика, при която мъртвите стават, да чуеш онази музика, при която ангелите се явиха и пяха. Пяха една хубава песен. Тя беше миньорна песен. Да имаме едно понятие за Христа, да Го видим. Ако видите Христа, ще Го видите тъжен, не е весел Христос.

Разправят, когато Моисей се качил на Синайската планина, отивал да се качи, минал покрай един овчар (един анекдот е това), този овчар заклал едно агне и казва на Моисей: „Господ ми каза днес, че ще ми дойде на гости, затова захлах това агне за Него.“ Моисей бил еднобожник, казва: „Господ агнета не яде, ти си се заблудил.“ Станало тъжно на овчаря, започнал да плаче. Моисей отишъл при Господа и Господ като го видял, му казал: „Ти знаеш ли, че даде лош съвет на този овчар. Да се върнеш да поправиш погрешката.“ Върнал се Моисей и казал на овчаря: „Аз ти казах, че Господ няма да ти дойде на гости, но това не е вярно, както ти мислиш, е право. Аз не обмислих работата.“ Овчарят станал пак радостен и весел. Моисей се скрил да види как Господ ще слезе да яде агне. По едно време вижда овчарят заспал, слязъл огън от небето и погълнал всичкото агне. Овчарят като се събудил, казва: „Много хубаво ядохме и пихме.“ Моисей разбрал, че Божественото ядене е огънят, който погълна нещата.

Любовта е туй, което дава живот в света. Любовта е туй, което дава живот, а знанието е това, което дава свобода. Без тия неща Любовта е неприложима, несъвместима. Три неща са необходими за приложението на Любовта: живот, знание и свобода. Само така Любовта се разбира. Тя се разбира като живот, тя се разбира като знание, тя се разбира като свобода. Ако ние не носим живота във всичките негови противоречия, без тия противоречия животът не е живот.

Ако вие носите 10 килограма злато, друг ги носи на гърба си, а вие само вървите, 10 килограма злато са крупна сума, вас ви е приятно, но онзи, който носи товара на златото, нему му става тягостно. Ти се радваш, а той усеща тежестта. Тебе гърбът ти е свободен. Това е неразбиране. Този човек казва: „Твоео щастие е мое нещастие“ и обратният закон: „Моео нещастие е твое щастие.“

За да разбере живота, всеки трябва да носи своята раница. Защо искаш да избягаш, да не носиш раницата си? Като тръгнеш за Витоша, тебе не ти трябва една раница от

30 килограма, не ти трябва раница от 20 килограма, не ти трябва раница от 10 килограма, но ти трябва 5 килограма: хляб, сиренце, 2–3 ризи – всичко 5 килограма, за да бъдеш свободен. Ти отиваш за цяла седмица на Витоша, носиш граматна раница. Най-после ти с Любов отиваш на Витоша, никакъв хляб не трябва да носиш, само ще носиш една малка просфора*, от тези малките питки, едно малко симидче. 4–5 дена ще се храниш с него и то пак ще бъде толкова голямо. Ти ще ядеш, то ще се увеличава. Ще вземеш малка бучка сирене. Небесното сирене е много хубаво, защото е направено от Божествените крави, то е чисто сирене.

Казвате: „Как сирене да яде, нали учениците на Христа опекли риба и той яде?“ Каква беше тази риба, която пекоха учениците на Христа? Тя беше риба, хваната от Божествения аквариум, донесена от небесната риба. И аз съм ял. То е мое разбиране. Така сме по-близо до реалността на нещата. Храната е нечиста, която има нечистота в себе си. Чистата храна е тази, която не носи нечистотия в себе си. Никаква гнилота да няма. Да носи първоначалния Божествен живот. За сега можем да кажем, че плодните дървета носят най-хубавата храна на човека, събрана светлина вътре имат. Ако дълго време седи тази храна, покварва се храната и става нечиста.

Казвам: В новия живот трябва една съвсем нова литература в света, една нова поезия. Не че старото е лошо, но то е несъвместимо. Ние сме живели, живели, какво ново има в старото, какво ново има в тази любов, за която говорите? Казвате: „Гори ми сърцето.“ На това сърце можете ли да сварите боб, на това сърце може ли да опечеш хляб? Не може. Каква е тази любов, която не може да опече хляба? Любов аз наричам тази сила, която може да послужи на ума, да послужи на сърцето, да послужи на душата, да послужи на тялото. Това е Любов. Този, който ти услужва с тази Любов, той е доволен, и ти си доволен. Образува се една връз-

* просфора (гр.) – църк. малко хлебче за литургия.

ка, единствената, най-мощна връзка. В света трябва да съществува само една връзка – на Любовта и така да се познават хората. Казва: „Привлякох ви с нишката на Любовта.“

Бог ни привлича с плодовете, със светлината, с въздуха, с водата, с всички блага. Бог ни привлича с хубавите дрихи, с хубавите коси, с всичко онова, което носим. Като погледнеш ноктите, приятно ти е. Има нокти, които показват разум, сприхавост, гневливост, подозрение. Има други, които показват разумност.

За в бъдеще няма тъй да се жените. Сега много лесно се жените. Най-първо ще ти прегледат ноктите на краката, на ръцете, после ще прегледат очите, ушите, носа, устата, после ще прегледат гърба отзад каква линия има. После ще прегледат широчината на раменете и ако всичко това отговаря, тогава ще се ожениш. Ако не отговаря, ще кажат: „Не може да се жениш.“ Ще искат да изправиш всичките погрешки. За в бъдеще хората, които ще се женят, ще бъдат без всякакви погрешки. Който няма погрешки, да се жени, който има погрешки, не му се позволява да се жени. То е новото.

В стария живот всичко е позволено. Вие не разбирате новото. Новото е несъвместимо със сегашния живот. Нашите сегашни разбирания са детински. Ако влезете в новия живот с тия разбирания, ще бъдете най-големите нещастници. Сегашните хора станат религиозни и са подозрителни. Религията трябва да направи човека в ежедневието живот да издържа. Каква е тази религия, която кара човек в целия ден да седи в църквата като калугерин, да съзерцава?

Сега бих ви привел много примери. Една руска княгиня се запознала с един калугер и искала да провери какъв е животът в манастиря. В манастиря не се позволявало да влизат жени вътре. Какво да направи? Този калугер ѝ казва: „Сестра, не е позволено. Много строго е. Нашият игумен е строг.“ Тя измислила нещо. Казва: „Намислих да вляза в един чувал, ти ще носиш този чувал на гърба си и ще кажеш, че носиш гъби в чувала и така ще ме заведеш в ма-

настиря.“ Среща го игуменът, пита го какво носи. Той казва: „Гъби.“ – „Я да ги видя!“ Като отворил чувала, вижда една княгиня. „Вот*“, казва, Ваше благородие, как гъбите станаха на такава мома.“ От Бога чудо. Той внесъл гъби, а те се превърнали на княгиня. И всичките дошли да видят тази княгиня. После пак я турили в чувала и я изнесъл навън. Една рускиня, която Господ от гъби направил княгиня. Като влезе в чувала, се позволява да влезе в мъжкия манастир, а на друга жена не се позволява.

В новия живот не е позволено да влезеш в манастиря като гъби. Ще влезе като тази княгиня. Гъбите трябва да станат красива жена. Значи ще носиш отличен ум, отлично сърце, отлична душа, отлична воля, отлично тяло и като излезеш от този манастир, всичките калугери само за тебе ще мислят.

Казват: „Сега разбрахме какво нещо е животът.“ Ако една девица не може да вдъхнови един мъж, [каква девица е тя]? Ако един момък не може да вдъхнови една девица, какъв момък е той? Новото учение носи живот навсякъде, живот на възкресение носи. Като дойдат тия, младите хора, светът ще се обнови, ще се подмладят. Писанието казва: „Ще обърша сълзите от очите ви и ще Ме познаете от малък до голям. Аз ще ви бъда Бог и те ще Ми бъдат синове и дъщери.“ Затова трябва да работите над себе си всички, за да може да възприемете новия живот. Светът има нужда от работници. Всеки да работи тъй, както разбира.

Та казвам: Що е светлина? – Туй, което възвръща зрението на човека. Що е слух? – Туй, което възвръща слуха. Що е обоняние? – Туй, което възвръща обонянието. Що е вкус? – Туй, което възвръща вкуса. Що е движение? – Туй, което възвръща движението в неговата първична чистота. Като ходиш, да се чувствуваш като някой ангел, който пътува от живот в живот. С Любов в светлината и със светлина в Любовта.

* вот (рус.) – ето.

Ще ви изнеса една мисъл ясна как може да я запомните: Любов и безлюбие. Вие по някой път обличате Любовта в безлюбието. Няма по-мъчна работа от тази. Някой път обличате безлюбието в дрехата на Любовта. И това е мъчна работа. Любовта ще оставиш в нейната дреха. По-лесна работа няма от тази, когато Любовта е облечена в нейната дреха. Тогава всичко лесно става. Ако облечете друга дреха, много мъчна работа е. Не обличайте Любовта в никаква дреха, освен нейната дреха.

Тайна молитва

*4-та беседа, държана от Учителя
на 18.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ВЪЗЛЮБЛЕНИ

*Тайна молитва
„Аз мога да любя“*

Ще прочета няколко стиха от 4-та глава от Първото послание от Иоана.

„Духът Божи“

Ако разгледаме по-низшата природа, [тя] има съвсем друг облик, не е такава, каквато ние си я представяме. Ние всякога изхождаме от човешкото гледище и мислим, че то е единственото. Ако е по старост, тази, низшата природа е създадена много по-рано, отколкото ние. Низшата природа, низшите същества са създадени много по-рано, отколкото хората. Хората са много млади в сравнение с животните и растенията. Ние, хората, се намираме в едно голямо противоречие. Всеки един човек се намира в едно противоречие и не знае от какво произтича противоречието. Представете си едно същество, което вижда един светъл ден като днешния. Изведнъж този ден помрачее, чуди се къде отиде светлината. Значи, туй същество мисли, че е станало в света някакъв катаклизъм. То ще измени закона за почивката. Писанието казва: създаде Бог първия ден, стана ден, стана вечер, ден първий. Нощта и светлината образуват един ден.

Сега нас ни е страх от тъмнината, но тъмнината има своя роля в света. Ако ние искаме този свят да бъде създаден така, както ние мислим, ние щяхме да бъдем най-нещастните същества на Земята. Ние искаме това, което не сме опитали. За пример, човек иска да яде много. Че то ще бъде едно нещастие да те накарат целия ден да ядеш. Ден и

нощ да ядеш, то е несъвместимо. Малко трябва да ядеш и да почиваш. Ние сме в началото, когато хората сме се пробудили. Сега се говори за Любовта. Но Любовта още в съзнанието на хората не е реална. Старите хора се съмняват дали има Любов или не. Младите по някой път вярват, но казват, че те са смахнати. Казват: „То е зелен, който люби. Който [е] престанал да люби, той е разумен.“

Да оставим тия неща. Светът е едно голямо представление, в което всички същества вземат някаква роля. Някои роли са хубави, някои роли са неприятни. Някои питат: „Защо светът е така създаден?“ – Че как да се създаде? Вие създавате в едно представление една роля. Всичките царе може ли да бъдат? Ще има един цар, една царица. Ще има един княз, една княгиня, един министър. После ще има някое духовно лице и най-после ще дойдат крадците, лъжците, пианиците – ще ги натурят там. Всеки иска да си играе ролята. Който краде, да краде майсторски, който пие, да пие майсторски, който бие, да бие майсторски, но всичко там е привидно. Най-първо имате едно впечатление. Имате някаква болка и казвате: „Тази болка аз никога няма да я забравя.“ Да кажем, кракът ви боли. Не се минат 2–3 дни и нищо не остане в ума ви. Заглади се, като че ли не е било.

Най-първо трябва да се избавите от илюзиите. Ти казваш: „Аз мразя някого.“ Че какво нещо е да мразиш някого? Ако ви се даде една докторска теза, да пишете за произхода на омразата? Докторат може да получите, ако напишете хубаво тезата си: „Произходът на омразата“. Или може да пишете „Произходът на Любовта“. Как бихте писали за Любовта? Казвате: „Аз много зная за Любовта.“ Възможно е. Колко неща знаете? В Любовта сърцето ви говори, умът ви се смущава, не ви се яде, не ви се спи. Въобразявате си някои неща. Като дойде Любовта, какво ли не туряте. Като дойде Любовта у младите, турят забрадки, обуца, връзки, пръстенчета. В старите къщата е добре мебелирана, столове, кревати. При старите има удобства, да не се мърдат много, само дрънкат на звънеца. Дрънне веднъж, дрънне пак, и това го

наричат аристократически живот. Слуги ще има. Представете си, че цял живот дрънкате на звънеца. Какво ще научите, кажете ми? Ще станете специалист само на звънците.

Аз веднъж зададох въпрос на един млад момък. Казвам му: „Как би проявил своята Любов към мене?“ Казва: „Не зная.“ – „Ами ако ти дам една хубава ябълка, как ще проявиш Любовта си към нея?“ – „Ще я изям.“ – „Ако ти дам хубава вода?“ – „Ще я изпия.“ – „Ако ти дам хубава дреха?“ – „Ще я облека.“ – „Ако ти дам хубави обуца?“ – „Ще ги обуя.“ – „Ако ти дам една хубава книга?“ – „Ще я прочета.“ Казвам: Четенето Любов ли е, обуването Любов ли е, обличането Любов ли е? Казва: „Мисля, че е Любов.“ Ако е за Любов, волът люби повече. Понеже кожата, която носиш на обуцата, е негова, жертвувал се е, дал [е] нещо. Той си е пожертвувал кожата, за да обуеш ти нещо. Това считам за Любов.

Нашите понятия са временни понятия за света. Какви са? Ние не сме били, когато светът се е създавал. Пък имаме претенции като че ли сме били там, били и пребили, знаем какво трябва да се прави.

Сега, кое е онова, същественото в живота? Най-простото определение на Любовта кое е? Най-простото определение на Любовта е: туй, което дава светлина на ума ти. Любов е това, което дава топлина на сърцето ти, Любов е това, което дава храна на душата ти, Любов е това, което дава свобода на духа ти. И ред други определения.

Като дойдем до Любовта в нейното първично проявление, тя няма сенки. Любовта е без сенки, Мъдростта е без сенки и Истината е без сенки.

Ето какво разбирам „без сенки“: Ти в Любовта може да обичаш само одного, нищо повече. Вие сега имате понятие за едното, но вземете един цвят. Ако вземете едно дърво, то може би има 200–300–500 хиляди цвята, но всичките все на едно дърво. Целият живот представя едно дърво, на което се явяват всичките цветове. Ние гледаме природата, но природата от Божествено гледище е едно дърво разклатено. Казвам: В света съществува само един човек. Всички

други човеци са цветове на този големия човек, той цъфти във всичките.

Казва: „Защо ми е философия?“ – Ако знаеш философия, ти ще освободиш главата си от известни мъчения, които съществуват в света. В съвременната Любов каква роля играе ревността? Ревността е, че някой може да люби друг повече от тебе. Този човек ти не си го раждал, не си го създал, а искаш той тебе да обича повече от другите хора. Той без да ти е дал нещо, искаш да го обичаш повече. Младият момък казва: „Ако не ме обичаш, утрепвам те.“ Не само това, но налага един закон.

Ние считаме, че някой е постъпил спрямо нас нечестно. То е въпрос. В какво седи честността? Да допуснем, че някой идва тук, пък има слабост да пие вино. Казва: „Имаш ли вино?“ – „Нямам вино.“ Като скривам от него, това лъжа ли е? Казвам му: „Нямам вино.“ „Ти – казва ми – ме излъга.“ – Не те излъгах, но понеже ти не си достоен за виното, затова така ти казвам. Че хората не са достойни за виното се показва, понеже като пият вино, започват да залитат. Виното казва: „Такива серсеми* като вас да ме не бутат.“ Аз бих желал да видя един пияница, като пие вино като вода, че да не се опива. Разправят такъв случай във Варненско. Българите изобщо имат обичай да канят гости. Това станало в село Николаевка. Дошъл един гостенин, пият вино, той се понапил. Българинът казва: „Можеш ти да ми дойдеш на гости.“ Като нямало кой да го кани, той тръгнал. Като отиват до къщата, този човек се обръща и казва: „Тебе кой ти позволи да дойдеш в къщата ми?“ Виното работило у него. Взема едно дърво, онзи отскача вън. Той забравил, че го поканил.

Светът не може да се оправи, докато хората не разберат какво нещо е приложението на Любовта. Всички недъзи в света произтичат от един вътрешен недоимък. Щом има един недоимък в ума, има смущение в ума, има смущение

* серсем (тур. от перс.) – глупав, завейан, налудничав.

ние в сърцето, в организма има смущение. Какъвто и да е недоимък, винаги ще произведе едно вътрешно смущение. От туй смущение се зараждат всичките противоречия и болезнени състояния. Болезнените състояния от хиляди години са създадени. Те не са само на една епоха.

Та казвам: Новият живот ще бъде за изучаване и прилагане Любовта в света. Има изопачаване на елементарните форми в Любовта. Да любиш един човек, да обичаш един човек, без да искаш нещо от него; той да те обича, без да иска нещо от тебе. Те са две страни на Любовта. Любовта, която дава, Обичта, която оценява, взема и съгражда. Ако една любов не произвежда съграждане, тя не е Любов. Туй, което съгражда, е Обич, то е основата. Туй, което дава, е Любовта. Човек винаги става устойчив само с Любовта. Този, който дава, добър става, този, който обича, силен става. Защото онзи, който обича, работи, който работи, съгражда. Всяко нещо, което се упражнява – ръце, крака, ум, силно става само по себе си. Ние обаче имаме друго понятие за Любовта. Мислим някой да ни обича, да ни освободи от обикновения труд на живота и да имаме охолен живот, всичко да ни е наред. Всичко в света е наред, кое не е наред? Светлината е наред, въздухът е наред, водата е наред, хлябът е наред, Земята е наред, Слънцето е наред, всичко в света е тъй определено, върви хиляди години, никакво стълкновение не става.

Учените хора казват, че някой свят се е запалил. Но то е предположение. От Земята казва, че някой свят е изгорял. Това е научен факт, но как ще определиш от Земята дали някой свят е изгорял? Имат илюминация в пространството. Хората запалили голям огън – пожар ли е това? Правят си осветление, някакво забавление имат и е поставено осветление. В пространството стават такива илюминации. Това учените хора го наричат изгаряне на някой свят. То е толкова научно, колкото когато момата казва, че момъкът ѝ е изгорил сърцето. Не зная как един момък може да изгори сърцето на една мома отдалече. Как е възможно? Той

седи на 4-5-10 хиляди километра, изгорил ѝ сърцето или запалил ѝ сърцето. Донякъде и момите са прави. Нали онзи италианец запали свещите в Австралия от Рим, електрическите свещи ги запали. Тъй че, може да се запали отдалече, но това запалване не е запалване, осветление е. Защо момата не казва, че е станало осветление? Науката опровергава, че от такова далечно пространство сърцето не изгаря, осветява се, запалва се, гори. За бъдеще момите ще поправят своята научна теория, но ще кажат: „Не ми изгаря сърцето, но запали сърцето. Благодарение на този момък откак запали сърцето ми, чета.“

Човек в света става [човек] само когато го залюбят. Ако не бяха младите момци да обичат момите, от тях нищо няма да стане. Ако не бяха младите моми, ако не любеха младите момци, нищо не става от тях. Ако майките не любеха децата си, нищо не става от тях. Ако бащите не любеха децата си, нищо не става от тях. Всичко става по единствената причина, че ние се любим. Те са мощните фактори в природата и тогава ние се оплакваме от онзи велик процес, който действува в света.

В тази наука, в природата съществуват известни фокуси. Човек всякога, когато върши някоя работа, трябва да се постави на някой фокус, който е хармоничен с неговия живот. Всякога, когато човек не се поставя в такова хармонично съчетание, се раждат такива дисонанси, от които ние страдаме. Ако човек е близо, не е добре, но и ако е далеч от фокуса, пак не е добре. Трябва да бъде на определено разстояние.

Ние, жителите на Земята, сме се приближили на такова разстояние до Слънцето, каквото е нужно. Ако се приближим повече до Слънцето, нашите очи не могат да издържат на тази светлина и нашата нервна система няма да бъде в състояние да издържи. Някои от вас искате да имате Божията Любов. Тъй, както разбирате, човек не е в състояние да издържи Божията Любов. Един евангелски проповедник се е молил да опита Божията Любов. (Това е било в

Бургас.) Той се молил, и нещо му казвало: „Още не си за Любовта.“ Казва: „Аз искам да опитам Любовта, Божията Любов, каква е.“ Молил се е дълго и една вечер иде едно същество и в него се запалва един огън, той ляга на корема си и започва да рита. Рита, рита и казва: „Господи, моля Ти се, ще се пукна, повече не искам от тази Любов.“

В света Любовта разпъва човека. Като влезе, като дойде, тя го надува като гайда, и ако не знаеш да свириш, ще се пукне гайдата. Като се отвори тази гайда, свири. Ако не знаеш как да я отвориш, опасна работа е.

Сега всички философи говорят за Любовта. Това са ред разсъждения, ред картини за Любовта. Ако е за такива картини, аз мога да ви рисувам колкото искате. Това са сенки, това не е Любов. Може да са много хубави картини, но тази картина живот не дава. В Любовта картините не се окачват на стените, както тук. Щом престанеш да любиш, изложението се дига. Щом любиш, колкото картини искаш, ще има. Сега тук както са картините, не можете да се освободите от тях. Ти може да се смущаваш, че може да ти ги откраднат. Казваш: „Отиде хубавата картина.“ В Любовта картините никой не може да ти ги открадне.

Вие сега говорите за крадена любов, за крадени погледи. Има един поглед краден, погледнете скрито, гледа някой, приятно му е. Хвърли един бегъл поглед, може да е една десета от секундата, и пак гледа другаде. После отвлича му се вниманието, като философ гледа. Гледа нещо друго.

Отива един в една църква в Америка. В Америка има богати църкви направени, с плюшени столове от кадифе и направени така отделно за цели семейства. Цялото семейство ще насядат. Аристократически църкви, богати. Влиза един бедняк в такава една църква. Казва си: „Божия църква!“ и сядна на едно кресло. След малко влиза един вярващ, отива до стола и го гледа така. Онзи си седи спокоен. Онзи стои, иска да му покаже, че столът е негов. Пише му едно писмо: „Ти, казва, знаеш ли мястото, на което седиш, на кого е?“ Той пише: „Не зная.“ – „Трябва да знаеш, че това

място е мое.“ – „Харесвам го, много е хубаво.“ – „Ти, казва, знаеш ли колко платих за него?“ – „Не зная.“ – „2500 долара.“ – „Отлично, струва си парите.“ Казвам: този, бедният човек, е влязъл в един друг порядък. Не че той иска да направи нещо, но той му отговаря, че си струва парите. После той като става, казва на богатия: „Приятно ли ви беше моето присъствие или не?“ Казва му: „Трябваше да ме питаш по-рано.“ – „Де да те намеря?“ – „Трябваше да чакаш.“ – Казва: „Втория път като дойда.“ Пита го: „Ще ме извиниш ли сега?“ Богатият го гледа и казва: „Виждаш ми се добър човек, може да те извиня.“ Казва: „И аз те виждам, че си добър човек, двамата ще се споразумеем, ако може да ме поканиш, не да те търся. Ако сега ме поканиш, втория път ще дойда, ако не ме поканиш, няма да дойда.“ Казва: „Заповядай, може да дойдеш.“ – „Благодаря Ви.“ Свърши се работата.

Та казвам: Ако ние, разумните същества в света, не можем да разрешим малките въпроси, как ще разрешим големите въпроси в света? Да чупиш камъни, това не е култура; да сечеш дърва, това не е култура; да късаш цветя, това не е култура; да разливаш вода, това не е култура. После, ние имаме едно криво, изопачено понятие за живота. Казват: „Аз като умра, да ме правят каквото искат.“ Имаме много лошо понятие за тялото. Казват: „Това тяло да го турят където искат.“ Смешна работа е. Едно тяло, върху което Бог е работил, което от Божиите ръце е излязло, като антика трябва да го държим.

Ако хората в християнския свят търсят честен кръст, доста честни кръстове има. Може би в сегашния християнски свят, ако се съберат всичките честни кръстове, ще напълнят цели параходи с честни кръстове. Колко беше този кръст, на който разпнаха Христа? Аз виждам честния кръст израснал, 2000 години расте, израснал е този мъртвият кръст, оживял е, голям [е] станал.

Преди няколко години в Сливен, едно 12-годишно момиче и то даваше честни кръстове. Как го дава? – Дава го, не лъже. Казва: „Дайте ми памук.“ Дават му памук. Туря го

в ръката си, помоли се, поседи така 10–15 минути, даде памука и видят някой път 4–5 парчета дърво, завити в памука. В Сливен ще срещнете доста такива кръстове. Ще кажете: някакво шмекерство. 12-годишно момиче ги даваше. До известно време все даваше, после престана да дава. Кое го е заинтересовало да дава тия малките, хубави издялани дръвчета?

Кой се интересува да кара тия цветя да цъфтят, кой се интересува да кара тия плодове да зреят и дърветата да раждат? – Онова, Божественото начало. Ние седим и мислим, че ние сме фактори в света. Фактор е Бог в света, Който работи. Реалното и мощното е от Бога. Любовта и Обичта е от Бога. Туй, което е по Любов и по Обич, е от Бога. Ако този процес престане, светът моментално ще изчезне. Когато Бог действа с Любовта, да се не противим и когато Бог действа с Обичта, да се не противим. Да бъдем носители на Божията Любов. Ако ти един човек не можеш да го любиш за Бога, ако не можеш да обичаш заради Бога, в какво седи твоето веруе? Ако ти дава[т] една мрежа, с която да ловиш риби и рибите излизат през дупките на мрежата, защо ти е тази мрежа? Ще я хвърлиш. Като хвърлиш мрежата във водата, да хванеш някоя риба.

По някой път не е лошо да изядеш една риба. Аз говоря свободно. Да кажем, ти не можеш да търпиш. Като изядеш рибата, тя ще те научи да бъдеш мълчалив. Ти ще опечеш рибата, ще я изядеш – тя нищо не казва. Да изяде човек една риба разбирам, като те прекарат на пирустия*, да бъдеш мълчалив като риба – то е да ядеш риба. Ако не можеш да носиш страданията в света, никаква риба не си. Сега казват, че Христос опекъл риба и ял. Христос защо им даде риба? Искаше да им каже: „И вас ви пекат. Вие искате да бъдете Мои ученици – казва им. – Като ви пекат тъй на огъня, ще може ли да издържите?“ Те ядоха. Който може да издържи, като го пекат на огъня, да яде. Който не може да

* пирустия (гр.) – железен триножник, който се слага на огнище под съдове за готвене.

издържи, да не пипа. Понеже сте яли, няма освобождение – ще ви пекат. Нали детето казва на баща си: „Малко риба.“ Щом яде риба, ще дойде мъчението.

Стихът казва тук: „Възлюблени, да любим един другиго.“ Аз бих казал така: Възлюблени, да любим, като че Любовта излиза от нас, да проявим Божията Любов. Ако дойде някой гост, когото обичаш, лесно може да му послужиш. Но ако дойде някой, когото не обичаш, мъчно се служи. Когото обичаш, заслужава да служиш. Няма в света по-красиво служене от да служиш на Любовта. Ние на въздуха служим, на Слънцето служим, възприемаме светлината, пращаме я. Тя влиза в нашите очи, разпределя се на всичките. Ние сме главни фактори, които предаваме. Щом приемаме по-малко светлина, болезнените състояния започват да идват. Щом започнем да приемаме по-малко топлина, болезнените състояния започват да идват.

Светлината е Любовта, топлината е Обичта. (Това само за сравнение го казвам.) Що е светлината? – Тя е Любовта. Божията Любов работи във и отвътре. Топлината е Обич. То е Любовта, която отвътре гради.

Нас не е ли приятно – вземете простия процес, седнеш да ядеш, приятно ти е. Ти дъвчеш за кого, кому слугуваш? – Работиш за хиляди същества или милиони същества, които живеят в тебе. Не само за себе си работиш, но и за тях работиш, дъвчеш и приятно ти е да работиш. Ти на нито едно от тях не знаеш имената, но работиш заради* тях. Учените казват, че 300 000 000 000 клетки има в тялото. Това са живи души, които са съединени вътре и приятно ти е да работиш. Един ден, когато това чувство намалее, ти започваш да остаряваш. Щом не вярваш в Любовта, остаряваш. Всичките хора остаряват по единствената причина, понеже изгубват Любовта си.

Съществува един закон и вие трябва да знаете. Човек трябва вечно да се обновява. Вечно, постоянно трябва да се

* заради – диал. за.

преражда. Някои говорят за прераждането. Ако на годината 365 пъти не се родиш, не се обновиш, ако ти седиш и почваш да мислиш, че си на 40 години... – че какво са 40 години? Или станал си на 80 години – какво са 80 години, 120 години какво са? Има дървета по на 8000 години. Дърветата, които вие считате за невежи, живеят 8000 години, а ние, умните хора, едва можем да живеем 120 години. После ние мислим, че имаме голяма Любов. Ние, съвременните хора, не можем един ставен ревматизъм да го изпъдим из краката си.

Ставният ревматизъм, това е един особен живот. Всички болести произтичат от един особен род живот, който съществува в човека. Ако ти знаеш как да ги лекуваш тия същества, които те мъчат, ти ще оздравееш. За пример, държавата иска да вземе известен данък – ако не плащат, нали правят екзекуция*. Задигнат от къщи неща и ги продават. Чака една, две, три години и като не платиш, насила ще платиш. И често в органическия свят, ако не искаш доброволно да платиш, идат тези болести, които са изплащания на данъците. Те са същества, които са дошли. Ти ще ги угостиш хубаво, ще се отнесеш хубаво с тях и тогава болестта ще си замине.

Някога ти си здрав, сънуваш, че те гони някой бивол. Криеш се тук-там. На другия ден заболееш. Болестта е служащ. Казва: „Ще плащаш.“ Този бивол ти ще го намериш – или ти мразиш някого, или някой те мрази от миналото. Този, който те мрази от миналото, ще създаде болезнено състояние и когото ти мразиш, пак ще създадеш болезнено състояние. На всички болести причините са кармически. Мрази те един човек – ще дойде от невидимия свят и ще ти направи една пакост. Ти трябва да се примириш. Моисей, който разбираше този закон, застави евреите да принасят жертвоприношения – тия духове да ги нагостят, да им се простят греховете. Когато грехът се прости на един човек,

* екзекуция (лат.) – изпълнение на съдебно постановление.

болестта минава. Проказата се лекуваше, свещениците я лекуваха. Някой път проказата не можеха да я излекуват.

Някой път казвате: „Нас не ни трябват лекари.“ Лекарите трябват, но три фактора са нужни, за да оздравее човек. Природата е един фактор; Бог е един фактор; третият по ред, това сме ние; лекарят е третият фактор, който ще те лекува; а четвъртият, това са окръжаващите хора. Ако тия четири фактора са в една вътрешна хармония, всяка болест може да се лекува. Ти ще дадеш 25 [процента] от себе си, лекарят ще даде 25 от себе си, а природата в дадения случай дава 50 процента.

Всеки един лекар, който е истински роден лекар, той дава от себе си. В себе си има магнетическа сила, от която отдели малко количество. И ти ще отделиш малко количество и тогава става лекуването. Има хора, които, като турят трите си пръста в чаша вода и болният изпива тази вода, оздравее. Но не всеки може да направи това. Българите, които са толкова обективни, старите българи са знаели, че от човек изтича нещо – не го вижда, но вярва. В някой дом има 4–5 снахи и свекърът няма да накара тази снаха, която е на 60 години, най-старата, но ще накара най-младата, която е пълна с живот, да му омеси хляб и да му сготви яденето. То е сладко. Някои разбират така. Щом чуеш думата „Любов“, трябва да се подмладиш. Ако си болен, веднага да станеш. Казва: „Възможно ли е това?“ – Как да не е възможно?

Аз да ви приведа един пример, за който отдавна писаха вестниците. В един малък планински град в Южна Америка, в тропическата местност, в една болница лежали двама парализици, които лекарите смятали за неизлечими. 20 години те лежали на легло и двамата само си приказвали: „Ще се мре.“ Влиза в градчето една голяма боа, подгонили я, и тя като бягала, влиза в болницата и влиза в стаята на тия парализици. Те като видели змията, намерили се на двора. Забравили, че са болни и веднага излезли на двора. Те казали: „Благодарим, че Господ изпрати тази змия, лекарите не можах да ни излекуват, но змията ни излекува.“ Що е змията? – Човешкият ум.

Сега ще гоним някоя болест, да я убиваме. Болестите как ги убиваме? На болестите трябва да се махнат причините, да има по-малко болести. Болестта в настоящия живот може да бъде по-лоша, отколкото сега. Всяка болест донася смекчаващи условия. Човек като мине една болест, става мек. Толстой в своята биография казва, че всякога след едно боледуване той се просвещавал, добивал нови възгледи за живота. Този човек, който се бори, той прекара една голяма мъчнотия. Най-първо той избяга от дома си. Отиде в един манастир да се просвети. Той избяга от любовника на жена си, не можеше да го изтърпи. Казват, имал божествени съображения да се просвещава. Но после по пътя умрял. Но туй нещастие му дойде с умирането на неговия любим син. Син му като умря, тогава жена му го тури на това изпитание. На Толстой не трябваше синът му да умре.

Кои са по-безкористни: които умират, или които живеят? При сегашния живот, които умират, са по-безкористни. За в бъдеще, които ще живеят, ще бъдат по-безкористни. Ти умираш от недосвършване в света. Животът седи в това, да свършиш една работа. Мислите ли, че една жена, която напуска мъжа си, жени се без позволение, напуска мъжа си без позволение, тя не знае дали този момък е за нея. После го напуска, че не може да го търпи. Тя иска този момък да бъде честен. Как ще бъде честен?

Аз разсъждавам по следния начин: представете си, че ме държат отговорен, че аз като тръгна по света, се спирам в една гостилница. Представете си, че всяка гостилница е жена, с която трябва да имаме вземане-даване. Где е престъплението? Прегърнал си една жена – какво има в това? Хляба прегръщаш – не е престъпление, човек прегръщаш – е престъпление. Где е престъплението? Изядеш една ябълка – няма престъпление, прегърнал си някоя жена – има престъпление. Когато си прегърнал жената, да я развалиш, престъпление е. Когато си я прегърнал, да ѝ дадеш един подтик на ума, да се облагороди сърцето ѝ, ти вършиш волята Божия. Ако ти прегърнеш едно дърво, защо прегръщаш дър-

вото? Децата нали прегръщат дърветата от обич? Има нещо горе на дървото. Качи се на клоните, пак ги прегръща. Те се радват. Дърветата се радват, че ние, благородните хора, сме се качили и сме ги прегърнали. Какво лошо има?

Ние, съвременните хора, трябва да се освободим от ония изопачени понятия, които съществуват в нашия ум. Никога ония хубавите работи, които Бог е създал, да ги не каляме. Да не каляме Любовта. Казвате: „Аз го обичах.“ Представете си, че Бог живее във всички същества. Живее в овцете. Вълкът изяде овцата – той изяде Господа. Днес изяде една овца, утре друга, Господ не му се сърди. Пък ние от ревност, че изял овцата, че ние не сме я изяли, тръгнем с куршуми, та го убием. Лисицата обича кокошките, хванала кокошката, изяде я, изяде Господа в кокошката. Господ страда, пък ние се сърдим. От нас нищо не взема лисицата. Ние считаме вълците виновати, че ядат овците, считаме лисиците виновати, че ядат кокошките. То е право на собственост в света.

Има един закон, който трябва да спазваме: човек не може да яде себе си. Който изяде себе си, той унищожава себе си. Ако ядеш друг, печелиш. Ако другите те ядат, те печелят. Ако едни други се ядем, ние се изстребваме. Христос, който искаше да проектира тази идея, казва: „Ако не ядете плътта Ми.“ 70 души от неговите се съблазниха – разбираха много буквално. В самия хляб Божественото е, което ние изтегляме. Туй, Божественото, не се яде. Само житеното зърно става проводник на Божествения живот, да мине. Всеки един човек може да стане проводник на Божественото, да мине в него. Когато Божественото в нас се събуди, ние сме готови тогава да служим.

Често ние сега се спираме и питаме как ще стане със света. Бъдещият свят е разрешен. Гъсеницата яде груба храна. Докато гъсеницата стане пеперуда, тя ще яде листа, но като стане пеперуда, тя няма да яде листа, но ще яде само онези ненужни сокове в цветовете. В света престъплението е в това, че изядаме листата на живота, не изтегляме соко-

вете на самия живот. Всеки цвят, който цъфне, има известни сокове, с които ние трябва да се храним. Всъщност това са нашите мисли, това са нашите чувства и постъпки, които хранят. Всъщност Божията Любов е, която се излива отгоре, тази сила, която изтича. Материята, материалният свят е обвивката, за да се предаде Божествената енергия. Материята не изядаме – ние възприемаме силата и живеем.

Казвам: Ако по новия начин хората започнат да живеят, ще бъдат други. Вие искате да бъдете свободни. При свободата какво се изисква? При новата свобода какво се изисква? Ако двама души идат при един извор, как трябва да постъпят? Ако единият изуе обущата си и си измие краката в извора, е престъпление. Той трябва да вземе от тази вода, дето не пият хората – там трябва да си измие краката. И като си мият двамата краката, единият не трябва да бъде по-горе, другият – по-долу, но и двамата да бъдат на една линия. Единият – на единия бряг, другият – на другия и така да си измият краката.

Ние нямаме доверие. Ако се яви един човек и каже: „Господ казва да живеят хората добре“, кой ще повярва? Не вярват хората. Дойде ти една мисъл и ти казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Вие и на себе си не вярвате. Веднъж ти каже, два пъти, три пъти, четири пъти и вие донякъде изпълнявате. Изпълнявайте волята Божия.

Имаме един добър пример с Авраама – Бог, за да изпита неговото користолюбие... Той нямаше деца. Сара нямаше деца. Тя беше много горделива. И затова не можеше да роди. Тя не само беше горделива, но беше и красива. Две неща я спираха да роди едно дете. Най-после тя даде слугинята си за жена на мъжа си, че тя да роди едно дете, та Господ да я благослови. За евреите се считаше за голям позор да не може да роди. В духовен смисъл, позор е за човека да не може да роди една хубава мисъл, позор е за човека да не може да роди едно хубаво чувство, позор е за човек да не можеш да родиш една хубава постъпка. Можеш да родиш едно дете, а не можеш да родиш една хубава мисъл. Преди

да родиш детето, ти трябва да родиш една хубава мисъл. Тя ще отгледа детето. Преди да родиш детето, трябва да родиш едно хубаво чувство, една хубава постъпка и тогава детето ти, което ще родиш, ще бъде добро.

Когато ангелът каза на Сара, че ще роди, тя се засмя: „Не било на млади години, че на 80 години когато станах?“ Пита я: „Защо се смееш?“ И тя веднага тури лъжата, казва: „Не се смея.“ То не е лъжа, но тя се уплаши и казва: „Не се засмях.“ Въпросът остана неразрешен. Господ казва, че се е засмяла, а тя казва, че не се е засмяла. Господ казва тъй: „Сара, за в бъдеще има много да плачеш. Понеже, ако беше признала, че се засмя, все весела ще бъдеш. Понеже отпъди веселото, ще дойде скръбта.“

Другата погрешка къде е на Сара? След като се роди синът ѝ и стана на 12 години, тя не можеше да гледа сина на другата, на слугинята. Тя казва на Авраама: „Махни тази, наложницата Агарт. Да се махне.“ Мъчно беше на Авраама. Казва: „Нека седи.“ – „Не искам да я гледам.“ Господ казва на Авраама: „Послушай я, понеже тя, като ѝ казах, че се е засмяла, тя каза, че не се е засмяла, затова махни наложницата.“ Значи пак не се смее, няма смях. Авраам я изпъди и тя си отиде. Господ казва на Авраама: „Ще вземеш и ще принесеш в жертва сина си. Авраам знаеше, че ако каже на Сара, тя нямаше да се съгласи, затова той скри от нея, замълча. Взе сина си, тури дърва на гърба им и те тръгнаха за планината. Сара като ги попита къде отиват, той каза, [че] отиват да се разходят. Ако беше казал, [че] отива да го внесе в жертва, тя ще каже: „Ти луд ли си, как ще внесеш сина ми в жертва?!“ Отиват на планината и Авраам казва: „Това е волята Божия, Господ дава и Господ взема.“ Господ му казва: „Опитах, Аврааме, вярата ти, ти показва своето безкористие. Няма да внесеш сина си в жертва, но един овен.“ Той намери овена и го внесе в жертва. Той го внесе на ония духове, на онзи по-низш живот, понеже имаше заинтересовани в живота на Исаака. Ако не бяха принесли тази жертва, той щеше да пострада. Това показва, че и

за в бъдеще има много да се жертвува. И той, и синът на Исаака, и всички евреи имаха да пожертвуват. Много изпитания започнаха. Най-първо от жената и се свърши с мъжа.

Сега евреите са пак на изпитание. Евреите минаха изпитанията на Сара. Сара роди, Христос се роди, но те го принесоха в жертва. Бог каза на Авраама: „Няма да внесеш сина си в жертва.“ Като дойде Христос между евреите, те не постъпиха по същия начин и принесоха Христа в жертва. Кой ще ги избави сега? Те трябваше да постъпят според Писанието. Те трябваше да постъпят съобразно Закона, не трябваше да принесат Христа в жертва. Друг евреин трябваше да пратят на негово място. Че не се яви друг евреин да пострада, и те не можаха да се освободят от страданието. Защо вместо Христа не заклаха едно волче, или едно агънце, та да освободят Христа според Моисеевия закон? Тази жертва трябва да се прави, тази жертва трябва да стане в духовния свят. Евреите не издържаха изпита на Авраама. Изпита на Сара донякъде го издържаха, но изпита на Авраама не го издържаха.

Питам: в една гимназия, дето се преподава на учениците, и онези ученици, които не издържат изпита, може ли да минат в по-горен клас? – Не може. Този закон е същ и за личност, и за народ, и за цялото човечество. Трябва да издържим. Ако ние в нашата Любов не може да издържим, ако не сме готови за всичките, трябва да има някоя жертва. Да бъдем готови тази жертва в света да я направим. Ние виждаме първите християни в какво седи тяхното геройство. Понеже Христос се пожертвува доброволно, и те се жертвуваха доброволно. Като се жертвуваха, пееха на кладата: „Не умира човек, няма смърт, отива в духовния свят.“

Ако възприемем учението на Любовта и Обичта и да заживеем според него, ние ще минем в една нова фаза на живота. Досега и в религиозно отношение държим отношението на Сара. Някои едва държат изпита на Сара, други – на Авраама. Авраам беше готов за жертвата. Писанието казва: „Бог не съзволява в смъртта на грешника.“ Той иска

всичките хора да се обърнат и да възприемат Любовта. Желанието на Бога е всички да възприемем Любовта и да минаем от смъртта в живота.

Та по този начин като разсъждаваме, има известни закони, които трябва да се спазват. Никой човек, който не е разбрал Любовта и не я е приложил, който не е разбрал Обичта и не я е приложил, той няма бъдеще. Ти като Авраама трябва да дадеш всичко. Сара трябваше да претърпи едно посвещение. Тя обичаше Авраама и трябваше да даде слугинята си да му стане жена, да я целува, да я прегръща, да роди дете, туй, което на нея се падаше. Знаете ли какво изпитание е това за една жена? Един човек, който е гладувал три дни, да му вземат хляба и той да седи гладен. Сега навеждам пример в най-хубавия смисъл.

Не считайте, че туй, което хората мислят за раждането, е право. Една жена, която е бременна и не може да носи своята бременност с Любов, това е престъпление от Божие гледище. Това се нарича блуд, прелюбодеяние. Всяко нещо, което се носи с Любов, това е раждане. Човек не може да се роди от Дух. Роден от Дух разбирам роден от Любов. Роден по плът разбирам роден без Любов. Какво се разбира под „роден по плът“? Рибата ражда по 300 000, но тя и имената им не знае. Роденото по Любов става наследник на живота, носи самия живот в себе си. Туй, което има Любов, носи живот, туй, което не е родено по Любов, носи смърт в себе си.

В сегашното вярване ето къде е слабата страна. Казват: „Как може да го търпиш?“ Има един Божествен живот в света. Мислите ли, че един светия може да опетни някого? Мислите ли, че на когото и да е от вас, ако му дам най-хубавия хляб, престъпление не може да стане? Престъплението става само при известни условия. Ако вие сте гладен и ви поднеса мухлясал хляб, ще ядете ли мухлясалия хляб? Може ли да убедите някого да яде мухлясал хляб? Никога. Светията всичко може да направи, но мухлясал хляб не яде. Светията само чиста вода може да пие, но калната вода – никога. На езика си не я турва, не я близва. Може да се зароди желание

да положи ръката си да излекува един човек. Да излекува, да оздравее, но да направи престъпление, да заколи някой човек, да го изяде, не може. Всичко вярвам, но това не може да повярвам. Болния да заколят и да го изядат.

Има някои, които ядат хора. Разправят за една канибалка в един остров във Великия океан, която станала християнка. Когато била на 85 години, се разболяла и казва на проповедника: „Мисля, че ако имам ръчицата на едно малко детенце да я изям, ще оздравея.“ Тя мисли, че като изяде опечената ръчица на едно малко дете, ще оздравее. Това е атавизъм. Няма да оздравее, но съвсем ще умре. Туй дете се подразбира: ако има едно дете да ме обикне, да положи ръката си отгоре ми, ще оздравея. Значи да има едно дете да я обича и да положи ръката си върху нея, тя ще оздравее.

Казвам: Ние сме в едно стълкновение, като не правим нещата, както Господ иска. И ние все търсим извинение. Сара издържа първия изпит. Доста хитрини има[ха] онези духове, които препятствуваха. Тя първо даде слугинята на мъжа си, а щом се роди нейният син, тя по търговски ги изигра. Казва: „Не ги искам, нека да си вървят.“ Туй, което остава, не, заради* него не правете договор с Любовта, не играйте. Ако един човек посее едно дърво във вашата градина, не го посее в моята, кое е правото? Нека сеете за себе си само във вашата градина. Някой път като дойде, да му дадем право да има ябълки.

В какво седи престъплението? Всичкото престъпление в семейния живот, да го знаете, е там, дето престава Любовта. Щом престане Любовта, то е моментът на престъплението. Там, дето започва Любовта, то е Добродетелта. Казва, оженил се някой, венчали го, но то не е ни най-малко венчавка, то не е семейство. Семейството седи в Любовта. Когато се образува с онази Любов между двамата млади, да се жертвуват при всичките условия, то е Любов. Щом започне ревността, има падение. Сарината любов е.

* заради – диал. за.

Казват: „Какъв ще бъде социалният строй? Социалният строй, какъвто е сега, не го желаем, но какъв трябва да бъде?“ Аз говоря за един социален строй, Божествен, който иде и който съществува в света. Благодарение на този социален ред, благодарение на Любовта, светът още се крепи. Щом хората не се обичат, се развеждат, щом не се обичат, умират. Като не може да се разведе, предпочита да умре. Жената иска да мре, да се освободи. Че как няма да иска да се освободи, ти я мъчиш, туряш ѝ всичките престъпления. Това направила, онова направила – а тя нищо не е направила.

Има един анекдот. Един от древните индуски монарси опитал жена си по следния начин: Като се оженили, в неговия дом заповядал да няма нито един мъж. Мъжете били жени, облечени в мъжки дрехи. И пак при това мислил, че жена му върши престъпление. Мислил, че може жена му да е оставила някой мъж скрит някъде в женски дрехи. Ходил постоянно, събличал дрехите, да не би в някоя жена да се е скрил мъж. Сам създал закона да няма нито един мъж, че жена му да бъде свободна от престъпление и при това все се съмнявал, че може да е останал някой мъж да носи женски дрехи. И ние, съвременните хора, мислим, че може да е останал някой мъж в женски дрехи.

Туй изнасям за илюстрация, за да дойдем до разбирането на истинския живот, както е. Аз не съм за монастири, не съм и за формите на сегашния религиозен живот. Аз живея между вас. Мога да се отдалеча, да ида да живея в гората, да бъда първокласен светия. Като живея между вас, вие казвате: това прави, онова прави. Каквото правя, нищо не крия. Някои казват: „Той и рибица яде.“ Възможно е. „Кокошки яде.“ Възможно е. В дадения случай кое е вярното? Кое е вярно, е вярно, и което не е вярно, не е вярно. Мене не ме смущават възгледите на хората. В мене има съзнание, че има едно будно око. Аз виждам Господа. Някой път, когато направя микроскопическа погрешка, дето с микроскоп трябва да я видите, Господ ме погледне и ми се усмихне.

Като ми се усмихне, аз зная, че някаква погрешка съм направил, върна се да я поправя. Когато Бог ми се усмихва, аз зная, че съм направил нещо. За пример, дойде някой, искам да му дам нещо. Бързам, гледам, има големи ябълки, червени, други – малки. Хвана малката ябълка и я дам. Господ мине и ми се усмихне. Тогава взема голямата ябълка [и] я дам. Изправя погрешката. Дай голямата ябълка. Какво ми коства да направя това? Някой ще каже: „Давай малко, но от сърце.“ – Давай многото от сърце! Като имаш, дай многото от сърце. Там е Божественият закон.

Та казвам: Когато ние правим малките погрешки, Господ се усмихва. Господ те гледа. Ако ти не поправиш погрешката си, изпрати друг да поправи. Някой път дойде някой човек за помощ при вас, вие не искате да му дадете. Господ казва: „От своето не искаш да му дадеш, но дай от Моето.“ Ти и от Божието не искаш да дадеш. Всичко, което имаш, не е твое. Животът, който имаш, не е твой. Този ум, който имаш, не е твой. В твоето сърце всичко не е твое. Господ казва: „Дай от Моето, задоволи този човек.“ Не го прави отвън да богохулства, да казва: „Такива ли хора Господ създаде?“ Заради Любовта към Господа, задоволи го. „Сега малко имаме.“ Дойде някой – кажи му една сладка дума.

Че ние сме галени – всеки ден Господ ни гали чрез светлината, милва ни, чрез въздуха ни милва, чрез водата ни милва, чрез храната ни милва. Ние седим в обятията на Бога, милва ни и досега не можем да познаем тази милувка. Като слиза светлината в очите, това е милувка. Ония трептения на [светлината, това] е милувка, онова ухание на цветята, това е милувка. Като слушаш сладките думи, то е милувка. И ти като изказваш сладките думи, то е милувка.

Казва: Възлюбени, да се любим един друг. Възлюбени, да [се] обичаме един друг. Това е изпълнението Волята на Бога и на Земята, и на Небето.

Какво нещо е Любовта, как трябва да се приложи? В Америка една видна певица иска да направи нещо любовно. Тя събира 20–30 души бедняци, взема ги със себе си, отива

при един милионер. Казва: „Аз ще изпея една песен и каквото ти обичаш, ще им дадеш. Аз имам желание да им помогна. Мога да пея. И колкото ти искаш да дадеш на мене, дай го на тях.“ Тя като запяла, потичат сълзите на този милионер. Той изважда 50 000 долара и ги раздава на бедните. Тя казва: „Благодаря, че Вие оценихте моето пение за 50 000 долара за бедните.“

„Добрата молитва“

*5-а беседа, държана от Учителя
на 25.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

„Отче наш“

„Красив е животът“

Ще прочета един стих от 5-ата глава на Евангелието на Матей: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“

„Духът Божи“

Както [и] да се говори на хората, все остават незадоволени. На Земята човек никога не може да се задоволи. За една недовършена картина както и да говориш, все ще кажеш, че има нещо, което да ѝ липсва.

Сега често учените хора, религиозните хора и обществените хора разглеждат недостатъците на живота. За пример, някой скулптор колко прах ще издяла от някой камък не е важно, но какво ще направи от този камък, това е важно. Какви недъзи има в света не е важно, но колко добродетели има, това е важно.

Сега под думата „съвършенство“ някои мислят нещо недостъпно. Като стане съвършен, човек може да работи. Който не е съвършен, не може да работи. Несъвършеният се труди, а пък онзи, който живее в безпорядъка, той се мъчи. Сега съвършеният само работи. Съвършеният човек е доволен от всичко, нему не му липсва нищо. Той може отвън да е несъвършен, вгълбява се в себе си, че това-онова няма, това-онова не му достига. Съвършеният всичко има. Понеже като има всичко, има един малък излишък и с него иска да създаде един нов свят. Та всичките хора в света искат да създадат нещо. Даже и мравката, и тя иска да създа-

де нещо. Най-малката клетка, като влезе някъде, и тя създава, и тя почва да образува друга клетка.

Сега три вида условия има: условия, при които хората се мъчат, условия, при които се трудят и условия, при които работят. Има свършени хора, които са свършени да направят една мисъл; има хора, които са свършени да направят едно добро на света.

Много хора искат да знаят в какво се състои животът, какво нещо е животът. Никой не знае какво нещо е животът. То[й] се п[р]оявява – един се мъчи, друг се радва, един плаче, друг скърби, един умира, друг се ражда. Но във всичките тия прояви, това не е животът. В Евангелието има един стих, дето казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ В какво седи това познание? То не е така лесна работа. Да познаеш цялата Вселена в нейната пълнота, това не е лесна работа. Засега учените хора са дошли да мислят доколкото телескопите са открили; казват, че има 10 милиарда слънца, във всяко слънце има по 12 планети, някои по-големи, някои по-малки, около всяка планета има по 5–6 спътници, такива малки луни като нашата. Ти искаш да знаеш какво е светът? В тия 10 милиарда слънца може да живееш по 1000 години, за да ги изучаваш – във всеки свят би живял по един милиард години. То са сега въображаеми работи.

Колко дълго време се изисква, за да дойдем до едно частично понятие на живота! Някой път мислим какво нещо е животът, задаваме въпроса какво нещо е Господ. Като дойде времето, какво нещо е Господ, ще го знаете. (*Учителят показва дясната си ръка.*) Когато ме питат какво нещо е Господ, казвам: За всичко ще ме питате, но за това няма да ме питате. Светът страда, че хората питат какво нещо е Господ. „Не вземай името [на] Господа твоего напрасно“.

Всички сега се бият и разрешават въпроса какво нещо е Господ. Всички тия хора, които измират – 35 милиона хора умират в годината –, кой се грижи за умрелите? Всяка година се раждат 40 милиона хора – кой се грижи за тия

хора? Колко насекоми се раждат в годината – кой се грижи за тия [насекоми]? Колко риби се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко говеда се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко треви растат – кой се грижи за тях? Ами за камъните кой се грижи? Ами за нашата Земя, за Слънцето, за Юпитер, за Марс, за Сатурн, за Венера, за Меркурий – кой се грижи за всичките? В природата по-лесно се грижат за големите работи, отколкото за малките. Да задоволиш една малка микроба е много по-мъчно, отколкото един свършен човек с всичките изисквания. Туй, малкото същество, с какви прибори можеш да го нахраниш? Искаш да му дадеш един обед – как да му дадеш? На каква маса, в каква тенджерата да му готвиш яденето, с какви лъжици ще туриш, какви слуги ще му прислужват; отгде ще намериш такива слуги? Много възискателно е това същество, мисъл има в себе си, иска да бъде като някой цар. Много голяма мъчнотия е да се задоволи такава същество.

Мене ми разправяха един анекдот, във Варна било, в турско време. Дошъл някой си виден българин във Варна на гости на друг, на когото майка му била гъркиня. Синът я учил да каже на български на госта: „Аз много се радвам за вашето присъствие в къщи“. Учил я, учил я, и вече като запомнила и като дошъл гостът, му казала: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ Чуди се той, синът ѝ – толкова я учил и как е могла да каже туй „Откъде дойде, да не дойдеш!“ Като заминал гостът, тя питала сина си: „Хубаво ли го каза?“ Казва ѝ: „Много хубаво го каза.“

Че и ние понякога, като много ни учат, казваме: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И всички сега казват: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И сега хората, вместо да благодарят на Бога, казват: „Откъде дойде тази пушина, да не беше дошла!“ Ние не сме виновати за това. Има неща, за които не сме виновати. Минаваш през някоя област, има нещо отвън, но ти не си разположен. Туй неразположение не се дължи на тебе. Отвън е студено, лоши са условията, свиеш се, не си разположен. Външна е причината. Топъл е денят –

пак не си разположен. Но все са външни причините. Не трябва да се съ[р]дим, има неща, които ще ги носим. Когато дойде прашният ден, ще го носиш; когато дойде дъждовният ден, ще го носиш; когато дойде студеният ден, ще го носиш; когато дойдат неблагоприятни условия, ще ги носиш. Друго разрешение няма. При тия условия, при които ние живеем, няма никакво разрешение. В Америка минават американците-богаташи в западната част, дето се запалила гората, и тренът* минава между тоя [огън] и всички избягали от трена и влезли в езерото. И за да не ги опърли огънят, натургали кал по главата, да не се запалят косите им. И така седели няколко часа в езерото потопени и всички са благодарни, че може да седят във водата, че могат да се избавят, защото иначе ще изгорят в трена.

По някой път казвате: „Защо ми се случи това?“ – Случи се. Ако тия работи не бяха се случили в света, какво щяха да пишат писателите? Ако нямаше тия големите противоречия, как щяха да напишат една драма, един роман, една комедия или една трагедия? Ако животът ставаше тъй, както ние искаме, нямаше да бъде красив. Красотата на живота седи в големите противоречия, които съществуват.

Вас ви е страх от ада, нали така? Че адът, това е сянката на рая. Ти направиш една земя райска, ще туриш сенки наоколо. Без тия сенки никаква картина няма да имаш. Пъкълът, това са сенките на рая. Изпъкват противоречията. В какво седи раят, виждаш. Ако нямаше ад, нямаше и раят да се възприеме. Нашите разбирания за доброто и злото в света, те са частични понятия.

Злото в света е творчески принцип, който е създал света. Злото е създало света. Онази инертна материя, първо злото е било в сила да я обърне, да направи един свят. После дошло доброто, което да работи върху света, да го уреди. Злото беше необходимо, да се създаде светът. Как бихте го създали вие? Вие, които не знаете, много лесно го създавате.

* трен (от фр.) – остар. влак.

Сега, тази реч, която аз ви говоря днес, ще ви служи за в бъдеще. Ако ме слушате, ще се подмладите, ако не ме слушате, ще остарееете. Тъй щото, не ви съжалявам, ако остарееете. Ако се подмладите, ще се радвам, че сте ме слушали, а ако остарееете, тогава няма да ви съжалявам. Ще се научите, когато умираете, да се влюбите – силата е там. Не като се раждаш, но като умираш да се влюбиш. Който иска да се подмлади, като умира, да се влюби и ще се подмлади. Който умира, като се влюби, ще се подмлади. Ще изучавате всички Божии блага. Който се ражда и не се влюби, той ще остарее, ще има всичките противоречия в живота. Когато се раждаш, да се влюбиш и когато умираш, два пъти да се влюбиш. Първият път като се влюбиш, да се родиш млад. А пък втория път ще се влюбиш, да се освободиш от дряхливостта* на живота.

Казвате: Любов. Вие не търсете Любовта като забавление. Любовта е не само един стимул, но най-великата храна, която се доставя на човека, на човешкия ум. Без Любов храна не можеш да доставиш. Без Любов храна на сърцето не можеш да доставиш, без Любов храна на душата си не можеш да доставиш и без Любов храна на духа си не можеш да доставиш. Какво нещо е Любовта? Туй, което доставя условия за живота в света. Не така, както сега – за пример, някой, който се е влюбил, го е срам, че се е влюбил. Ти като се влюбиш, ще носиш нещо. Ти като се влюбиш, ще носиш две кошници, две гърнета – ще носиш нещо. Влюбените ходят с празни ръце – не зная каква Любов е тази.

Христос носи едно време кръста с Любов. Той с Любов до края не го носи, за да се научите да обичате. Само до половината път носи кръста, та и ние да го поемем, и ние да поносим – и за нас остави малко работа. Ако беше свършил всичката работа, какво щеше да бъде в света? Половината от физическите страдания остави ние да ги носим. Те са благословение. Какво има да плачем? Аз се чудя на хората.

* дряхливост, дряхлост (рус. дряхлость) – книж. остар. немощ, отпадналост.

Една майка, като роди едно дете, се радва. А като умира детето, скърби. Накарай това дете да се влюби. Майката да каже, преди да е заченала детето: „Аз ще те приема в дома си, ако се влюбиш в Господа.“ Като дойде да се роди, да му каже: „Аз ще те родя, ако се влюбиш в Господа, ако не – ще те изпъдя.“ Ето как ще се подмладите. Много обикновени работи говорят хората, те говорят за покаяние, да плачат много малко искат. Ще занесе хубаво малко на Господа, на Света Богородица ще запали една свещ. Много евтино искат да минат. После ще направи едно малко добро, ще даде едно парче хляб, ще даде някоя съдрана риза, ще даде някои съдрани обуца, ще даде 1000–2000 лева. Че си дал две книжки, какво е то? Светът не се нуждае от книжки, от тия каймета*. Светът се нуждае от живо злато в кръвта на хората. Достатъчно е да има сребро, да има достатъчно желязо, да има достатъчно злато, които дават сила, да има достатъчно фосфор, който дава мисъл; светлина да има, която дава сила, и топлина да има.

Досега всички са ви говорили за Любовта. Гледам, писатели има, които говорят. В какво седи Любовта, в какво се проявява Любовта? Кой е първият предмет, с който ти можеш да обичаш някого? Ти обичаш един плод заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една книга заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една картина заради красивата форма, която има в себе си. Писанието казва: „Възлюбил си Истината в човека.“ Истината сама по себе си носи два други елемента: тя носи елемента на Любовта и носи елемента на Мъдростта. Истината, това е мощното в света, в което Бог се изявява. По същество Бог е Любов. Но без Истина ние не можем да познаем Бога. Само в Истината можем да познаем какво нещо е Бог и какво нещо е Любовта. И знанието без Истина е непонятно заради* нас. Само Истината прави Любовта понятна. Само

* кайме (ар.-тур.) – *остар.* банкнота.

** заради – *диал.* за.

Истината прави Мъдростта понятна. Що е Истина? Туй, което прави нещата понятни в света, прави ги достъпни [и] приложими в живота. Туй, което изявява самата реалност. Ние, хората, сме сънаследници на тази реалност.

Сега вие как разбирате Истината? Тя не гледа на външната форма на хората. Истината, когато вземе един въглен, направя го диамант. Истината, като намери един камък, направи го драгоценен камък. Истината, като намери мъртвия, оживява го. На страдащия отмахва страданието. Дето влезе Истината, тя урежда света. Този нашият свят ще бъде устроен – тя ще го устрои. Как ще го устрои, тя си знае. Но сегашният свят ще бъде устроен.

Следователно всички онези, които искат да прогресират, те трябва да обичат Истината. Как ще обичат Истината? Ако ти, който си се разтревожил, че си изгубил нещо, като видиш Истината, изведнъж всичко това ще изчезне, забравяш всички свои страдания. Щом дойде Истината при тебе, загубеното ще се върне. Ти като видиш Истината, умрелият баща при тебе ще дойде. Умрялата майка при тебе ще дойде. Умрелият брат при тебе ще дойде, всичко загубено при тебе ще се върне. Какво има да скърбиш? Не само ще се върне, но и с лихвите ще дойде. За какво има тогава да плачеш?

Следователно за в бъдеще ако възлюбите Истината, всички ваши изгубени вещи ще се върнат, всички ваши разрушени чувства ще се върнат и всичко ваше изгубено ще се върне. Ще се върнат при вас всички онези, които ви обичат и ще видите всички, които ви любя. Какво искате по-хубаво от това, какво искате повече? Ако изгубите Истината, ще изгубите всичко – нищо повече. Светът ще остане неустроен.

Що е безлюбие? Светът, който няма никаква форма, няма никакви възможности, няма никакви условия. Един свят, в който да се мъчиш да направиш нещо, да дигнеш известен товар и да не можеш да го дигнеш. Случвало ли ви се е някой път вечерно време, искаш да се събудиш и не можеш да се събудиш? Някой товар паднал на гърдите и не

можеш да го вдигнеш. Благодарение, че в тия сънища има-
ме някой, които ни обичат и ни помагат.

При мене са идвали мнозина, които казват, че няма
кой да ги обича. Аз се чудя на ума на тия хора. Иде някой
при мене и казва, че е нещастен. Аз гледам, двама светли
ангели вървят с него. Казва: „Нещастен съм.“ Казвам: „Не-
щастен си, защото двама ангели имаш.“ „Да, да – казва –
двама ангели ме мъчат.“ Не съм виждал при никого тъмни
ангели, все светли, а те ги виждат тъмни. Защо са тъмни?
Единият ангел казва: „Възлюби Господа“, а другият казва:
„Не може. Где да го любя?“ Казва: „Възлюби Господа“ –
„Няма Го.“ На другата страна му говори постоянно. Той Го
отрича. И двамата ангели му говорят, а той отрича. Щом
отричаш, страданията идват, идат, идат.

Всичките страдания не са нищо друго, освен отричане
на реалността. Дадат ти една хапка хляб – хвърлиш я, каз-
ваш: „Аз такава хапка не ям.“ Дадат ти втора – и нея хвър-
лиш, дадат и трета – и нея хвърлиш. 20, 30, 40, 50 хапки изх-
върлиш – как няма да бъдеш гладен? Глътни първата, вто-
рата, третата, четвъртата хапка, 10 хапки. Искаш малко, взе-
меш го, задържиш го. Вземеш втори път, трети път, докато
дойдеш до едно съзнание да бъдеш свободен.

Често ме питат: „Где да зная дали ме обича той или
не?“ Хубаво, аз ви питам: Как знаете, че някой ви мрази? С
чувството, с което познавате, че някой не ви обича, със съ-
щото чувство познавате, че ви обича. Защо познавате кой
не ви обича, а не познавате кой ви обича?

Помнете закона, че Бог, Който иска да ни обикне, най-
първо ще тури едно пречистване, едно генерално пречист-
ване през огъня и при това пречистване ние страдаме. И
като те пречисти, ще вложи най-хубавото, което има в Себе
Си. Ще вложи Истината в тебе. Никога няма да вложи тази
Истина в едно същество омърсено. Ние не искаме да стра-
даме. Ако страдаме, ще се пречисти нашият съд, в който ще
се вложи Истината в живота.

Какво нещо е Истината? Щом помислиш за Истина-

та, щом сърцето ти е чисто, веднага скърбите ще изчезнат.
Щом сърцето е нечисто и мислиш за Истината, скърбите
остават. Щом остават скърбите, знай, че си нечист. Има ня-
каква нечистота в човека.

При тебе има едно куче на един човек. Не знаеш как да
го обичаш. Как ще обичаш човек, кажи ми? На човека ще му
дам една хубава книга, а на кучето ще му дам един хубав обед.
В какво седи разликата между куче и човек? Кучето е още
едно същество, което живее в астралния свят, не е слязло на
Земята, но има съвсем илюзорни понятия. Кучето е неофор-
мено. Кучетата два месеца седят в утробата на майка си и мо-
же би ще им трябват десетина милиона години, за да се раж-
дат като нас. 10 милиона години, това е една сериозна работа.

Да се създаде едно човешко жилище, това не е лесна
работа. В живота са работили ангелите и други напреднали
същества, за да дадат формите в света. Когато дошло да се
създаде човешката форма, трябвало е и Господ да работи.
Знаете ли колко години е работил Господ? Казва там, че в
един ден създал Господ човека. Какво значи един Божест-
вен ден? Когато съвременният свят се е създавал, Бог го е
създал като е намислил, но колко милиарда години Господ
е мислил, докато дойде до едно разрешение как да създаде
човека и каква форма да му даде?

Богословците по някой път са много смешни. Питат:
„Ти какво мислиш за Христа, ти вярваш ли в Христа?“ Не
за какво мисля за Христа, но казвам: „Ти обичаш ли Хрис-
та?“ Аз питам: Ти обичаш ли Христа? Преди да се е създа-
вал светът, ние вярвахме. Сега светът е създаден. Любовта
е самата реалност, в която я изучаваме. Любовта е наука.
Вярата е за непроявения свят. Светът, който се е проявил,
не е светът на вярата, но е светът на Любовта. Непроявени-
ят свят е свят на вярата. Проявеният свят, който трябва да
изучаваме, е светът на Любовта.

Ако ние не се заемем да изучим този свят на Любовта,
ако ние не оценяваме онези, които ни обичат, ако ние не
оценяваме онези, които ни любят, какви хора ще бъдем то-

гава? Ако Бог, Който ни е дал всички условия, ако ангелите, които са работили за нас, ако светните, които са работили за нас, ако гениите, талантиливите и обикновените хора, които са работили за нас, ако всички тях не ценим, какви хора сме? На всички хора, които са работили заради* нас, ние сме длъжни да се отплатим. Не да се отплатим, да благодарим. Да благодарим на растенията, на водата, на въздуха, на светлината, на всичко в света. Не изведнъж сега, но и за бъдеще. Благодарение, че ни обичат, ние съществуваме. Благодарение, че Бог ни обгръща със Своята Любов и като гледа снизходително към нас, се усмихва.

Сега бих ви говорил, но има неща, за които не може да се говори. Защо? – Изопачават се. Толкова години говоря за Любовта, но не знаете колко страдания и мъчения съм изтърпял за тази Любов. Аз виждам голямата неразбранщина, която съществува в този свят, какви изопачени понятия има. Щом кажеш някому, че го обичаш, веднага като попарен седи на страната, като че ли разбойници го гонят. Ако му кажеш, че го мразиш, по те разбира. Щом кажеш, че го обичаш, веднага бяга. Защо? Защото в името на Любовта са вършени всичките престъпления. Любовта е била като покривало, да се вършат престъпления в света. И в религиозно отношение.

В Индия, в един от храмовете – има един анекдот – една от жриците се е влюбила в един жрец. Когато жрицата му казала, че тя го люби, тя го разлюбила. Той се разгневил, излязъл от търпение, че я проклед. Като я проклед, тя станала на змия. Отива един англичанин – един разказ има – един английски лорд, като отишъл в новата епоха, той я благословил и тази жрица добила своята първа форма. Колко хиляди години тя е седяла във формата на една змия? Тогава всички змии не са ли проклетни красиви жрици, които са ги прокледли и сега тия адепти трябва да дойдат и да си изкажат думата?

* заради – диал. за.

Какво стана с онази змия, която злоупотреби в рая? Змията имаше ръце и крака. И след като направи престъплението, прокле я Господ и ѝ каза: „По корем ще се влачиш.“

Ние живеем в един свят, който е проклет. Този свят е проклет и трябва да се вдигне проклятието. Вие искате в този свят, дето има голямо проклятие, да бъдете щастливи. Затова Писанието казва: нов свят трябва да се създаде, да се премахне проклятието, грехът от света трябва да се вдигне и само така ние ще бъдем свободни. Нашата любов не е в състояние да вдигне това проклятие. Следователно, за да се вдигне проклятието, свършени трябва да бъдем. Само при свършените същества може да се дигне това проклятие. То е най-нечистата материя, която съществува в света. Тя е турена, за да се организира. „Проклет“ какво значи? „Клет“ значи клетка, в която е турено нещо, ограничено е, трябва да го извадят из клетката. То са най-лошите условия, неразбраните условия. Сега ние живеем в един свят, дето Любовта е неразбрана и не може тази Любов да ни освободи.

Та казвам: Иде на помощ Истината, да ни освободи от миналото робство на света. Как се е заробил светът, нас това не ни интересува, но как ще се освободи светът? Няма по-хубаво нещо човек да живее в Истината. Няма по-хубаво нещо думите да имат само едно значение. Кое то говориш, да има едно значение. Когато казваш „милост“, да знаеш какво значи милост. Когато казваш „Правда“, да знаеш какво значи Правда. Когато казваш „Доброта“, да знаеш какво значи Доброта.

Казвам: Ако вие повярвате това, най-малко за 10 години ще се подмладите. Ако следующия месец ви проповядвам и пак повярвате, още 10 години ще се подмладите. Три пъти като ви говоря, който е на 60 години, ще стане на 30. Четири пъти като ви проповядвам, ще станете на 20 години. Може да станете на 10 години после. Защо трябва да умираме, да се минат 45 години и пак ще станете малко бръмбарче, да се увеличавате и пак ще станете човек? Сега тамън сте порасли, да не губите съзнание, изведнъж да се подмладите.

Който не се влюби, не може да се подмлади. Що значи Любов? Любов значи да родиш Истината. За да родиш Истината, трябва да се влюбиш. Единственото нещо е да се влюбиш в Любовта и да родиш Истината. Като родиш Истината, тя ще ти даде възможност човек да станеш. Човек, който се е влюбил в Любовта, родил се е в Истината, възпитан е от Мъдростта, той е човек. Що е човек? Това е човек според мене.

Вие ще попитате: „Това вярно ли е?“ Аз казвам: Вярно е. Вярно ли е, че вие сте такива, каквито сте? Вярно ли е, че вие сте стари? Вярно е. Вярно ли е, че някои сте млади? Вярно е. Щом сте стари, какво означава? Ако сте недоволни, зная какво е старост. Ако деца сте недоволни, зная, млади сте. Ако сте възрастни недоволни, зная защо сте недоволни. Зная защо детето е недоволно, зная защо възрастният е недоволен. Ако е доволен възрастният, пак зная защо е доволен. Детето, като няма кого да обича, е недоволно. Ако оставите едно дете само, то е недоволно. Дайте му другарче, да видите как знае да обича децата. Виждал съм едно малко дете да носи друго. Едно дете, като намери друго по-малко, носи го. Малкото дете разбира, че онова е по-малко и е готово да му послужи. Да видите децата как знаят да се докарват! Учудвал съм се на тях. Голяма деликатност имат и как знаят само да поглеждат! Ако е някой голям, няма такава деликатност.

Да се отнесем с човешката душа, изисква се голяма деликатност. Човешката душа не мяза* на тялото. Колко деликатни трябва да бъдем с душата, която е излязла от Бога! Спрямо своята душа и спрямо душата на окръжаващите трябва да бъдем деликатни. Туй ни липсва. Липсва ни, понеже сме изгубили нещо от това дете. Имаме желание да знаем, но не знаем как.

За пример, някой иска да пее, но някой път ухото е тъпо, не може да схване ония нежните трептения, мъчи се.

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

Най-първо трябва да стане отзивчив в слуха, да схваща тия вълни – първото нещо. Ние се оглеждаме в огледалото. Най-първо се виждаме красив. Направи един опит. След 2–3 месеца се огледай в огледалото и ако се видиш стар, скрий огледалото. Започни да мислиш, че си млад и ще мислиш дотогава, докато дойдеш до положението, че каквото мислиш, като се огледаш в огледалото, да го видиш. Ако мислиш, че си красив, а огледалото показва, че си грозен, не си познал какво нещо е Истината.

Преди години дойде при мене един човек, загазил в материалните работи – цяла грозотия. Казвам: Огледай се – лицето погрозняло, очите хлътнали, жълт цвят има. Давам му една почетна сума в ръцете, давам му пак да се огледа. Казва: „Измених се.“ Веднага се усмихна, весел стана, очите изглеждат изпъкнали. Като се усъмни човек, пак лицето му потъмнее, той мисли: „Какъв ли е краят?“ Казвам: „Аз ти давам един опит.“

Онова, което Бог прави, ония блага, които Бог ни дава, да оценяваме. Да оценяваме светлината, въздуха, храната, всички хора, които ни обичат да оценяваме. Аз какво съм направил? Нищо не съм направил. Те са залъгалки. Най-лесното на вас казвам, другото благо лесно идва. Не се самозаблуждавайте с външните блага, с 5–6000, 20 000 или 100 000 – те ще дойдат сами по себе си, те са на ваше разположение. Важното в света е да бъде будно съзнанието ви за Истината, да влезете в съприкосновение с нея. Тя е като изгряващото Слънце. Да имаш всичките възможности и да оцениш в себе си какво нещо е Божественият свят.

Какво е новото разбиране? Хубави са тия работи. Миналото е на наше разположение. Ние трябва да бъдем готови за новото, което иде в света. Кое е това новото? То е новият живот, който иде в света.

Иде вече безсмъртието – един живот, без да умира човек. За в бъдеще хората няма да умират както сега, да ги пренасят с катафалки, да плачат. Той както се е родил, когато умира, ще се стопи. Като умира човек, ще повика при-

ителите си, ще се ръкува и ще замине, ще се разпръсне. Гробовете няма да има. Ще каже: „След години пак ще се върна.“ Кое е по-хубаво: на гробища ли да ходиш или без гробища да бъдеш? Да ги горим ли или ида ги заравяме в земята? За в бъдеще лесно ще се лекуват хората. Страдаш от някаква болест – ще направиш услуга на някоя череша. Може да донесеш от Витоша 4–5 кофи вода и тогава ревматизмът от крака ти ще изчезне. Или боли те гръбнакът – 4–5 кофи от Витоша ще донесеш и ще изчезне болестта. На болестта Витоша лечебно действа.

Сега аз не искам да ви питам как сте разбрали, но как ще приложите. Не как говорите френски език, английски език, турски език. Аз съм слушал англичани, французи, германци, китайци съм слушал, японци, руси съм слушал. Има много неща в произношението.

Сега ще ви приведа примера за ония светии, които се събрали на едно място и всеки показвал кой как вярва, кой как обича Господа. Един казал: „Аз нищо не мога да ви кажа.“ Той взел един камък, стиснал го и от камъка отдолу излязла вода, а отгоре – огън. Другите разправяли колко обичат Господа, всичко знаели, но като стиснали камъка, не могли да изкарат нито вода, нито огън. Казват: „Тя работи не сме научили.“ А онзи светия казва: „Това, което вие говорите, аз не съм научил, но аз съм научил да стискам камъка и да излиза вода отдолу, и който е жаден, може да вземе вода и да си напълни чашата. Който няма огън, като стисне камъка, запала си огъня.“ Онези говорят, нито вода, нито огън има.

Казвам: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“ Най-първо не се стремете да стискате камъка, най-първо стиснете един лимон и като стиснете лимона, да опитате дали сила имате. Вижте колко капки са капнали. Стиснете портокал, стиснете ябълка, стиснете слива и вижте колко сок са пунали. Ако сте от тези, които обичате Истината, като хванеш една малка слива, цяла чаша сок ще напълниш. Дотогава, докогато няколко капки има само, вие

сте далеч от Истината. Щом се напълни чашата от една малка слива, вие сте близо до Истината.

Ако не можеш да хванеш едно страдание и като го стиснеш, отдолу да излезе радост и отгоре да излезе светлина, ти си далеч от Истината. Като стиснеш един камък, жаден си, да потече вода, и отгоре да излезе светлина, да можеш да четеш. Има хора в света, които нямат нашите лампи и като влязат в къщите си, главите им светят. Виждаш, светлина има, но тази светлина излиза от неговата глава. Този човек като влезе, цялата къща е осветена. Но тази светлина излиза от самия него. Той като излезе, къщата се помрачава. Влезе, и цялата къща светне. Не е ли същото със Слънцето? Като се яви Слънцето, едно малко кълбо се движи и цялото пространство, всичко е осветено. То като залезе, всичко става мрачно. Слънцето докато е тук на Земята, докато го виждаме, всичко е светло. Щом като залезе на запад, веднага цялата къща потъмнява.

Казвам: Един ден ние трябва да бъдем като Слънцето. Писанието казва: „Господ ще ни бъде слънце.“ Пък и ние трябва да станем слънца за страдащите. Като дойдем до тях, да озарим техния свят. Трябват ни слънца на новата Любов, на Истината, която ще ви направи свободни и господари на живота. Да служим на Бога тъй, както Той обича.

Радвайте се на три неща: Радвайте се на всеки човек, на когото умът работи, радвайте се на всеки човек, на когото сърцето работи, радвайте се на всеки човек, на когото душата работи.

Тайна молитва

*6-а беседа, държана от Учителя
на 1.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ЩЕ ВИ СЕ ИЗЯВЯ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

„Духът Божи“

Ние живеем в един век, дето хората се учат само да се събличат. Много малко има, които се обличат. Някои лука събличат, някои зелето събличат, пипера, доматиите събличат, житото събличат, няма нещо, което да не събличат. Седнеш, ядеш, пак си се научил да събличаш. Хората, които се научат само да събличат, могат ли да бъдат здрави и щастливи? То е едно еволюционно състояние. Човек се съблича, когато се готви да спи. Ние, когато се събличаме, мислим, че вършим голяма работа. Човек, който съблича лука, той се готви да спи. Щом се наяде, той спи.

Сега аз ще ви говоря за обличането. Най-първо трябва да научим как се е облякъл лукът. Той е една млада мома. Вие вземате дрехата му и я събличате. Обижда се тази мома. Не я оценяват вкъщи, малко уважение и почит ѝ имат. Казвате: „Лук. Че лукът какво знае?“ На един англичанин ако кажете: „лук“*, той ще разбере „Виж!“ Той ще погледне някъде, ще разбере да гледа. Лук който яде, да гледа навън, към Бога ще отправи погледа. Българите режат лук и хич не гледат. Ряпа, значи зяпа.

* Look! (англ.) – Виж!

Да дойдем до онова, което е интересно. Има неща интересни. Ние се занимаваме с неинтересни неща в живота, с обезсърчението. Когато хората искат да ви обезсърчат, вие обезсърчавате ли се? Две моми когато се влюбят в един момък, всяка една иска да обезсърчи другата. Разправя ѝ: „Той е такъв, не струва“, укорява го пред другата, за да не му дигне цената – политика има. Някой път, когато хората имат гарез* към някого, пак обезсърчават.

Да бъдем искрени. В доброто трябва да се насърчават всички хора. Не сме работили. Едва сега настава една от най-хубавите епохи, когато можем да работим. Срецнеш някого, казва: „Моята мина, остарели сме.“ Какво си остарял, сега си човек тамън за работа. Туй, че изглеждаш стар, ти си се дегизирал. В театъра си. Не ти хващам вяр, дегизирал си се.

Един млад момък искал да види една мома. Баща ѝ бил много ревнив, строг, не пуцал никого. Този момък се дегизирал на един стар дядо, куца и влиза в дома на момата. Влиза вкъщи да я види, да я посети и тя да му даде нещо. Бащата, като го вижда, казва: „Помогни на този старец, дай му малко хляб.“ Дядото казва: „Много ти благодаря.“ Той благодари на младата мома. Ако беше влязъл като млад момък, баща ѝ щеше да го изпъди навън. Та вие, старите, едва сега сте за ученици; ако бяхте млади, щяха да ви изпъдят навън. Сега сте стари и няма какво да ви съблазнява светът. Вие сте доста стари, не сте от младите. Във Франция един казал на едно дете, че е дете. То казва: „Вие, господине, не знаете ли, че във Франция няма деца?“

Най-първо трябва да се занимавате с всичко онова, което става в света и което има да стане. То е свързано с човека и допринася нещо. Ако дъждът пада на планинските върхове, тази вода слиза надолу, нищо не остава горе. Тя се събира в долините. Зависи от нашето разположение. Някой път мязаме на планински връх и всичко, което пада върху нас, слиза надолу. Казвам: Трябва този връх да се обърне на долина, а

* гарез, карез (ар.-тур.) – диал. омраза, злоба към някого.

пък някой път, като се превърнем на долина, ако долината е затворена, може да стане на езеро, ако няма изтичане.

Трябва да има едно правилно разбиране. За да бъдем щастливи, трябва да има едно правилно разбиране. Да влезем в пряк досег с всички живи същества. Ти виждаш една мравка се движи, ти не разбираш живота им. Казваш: „Тя е мравка.“ Ако разбереш мравката, ти ще научиш един добър урок от нея. Ти гледаш пчелите. Ако разбираш живота на пчелите, те ще ти допринесат. Всяко животно допринася на твоето мозъчно развитие, на твоето сърдечно развитие в известна област.

За пример, ако ти се молиш на Бога, ако ти обичаш Бога, главата ти ще расте само в най-горната част на темето отгоре. Ако развиваш милосърдието – на този дадеш 5 стотинки, на кучето помогнеш, на птицата дадеш, ти ще развиваш главата си отпред горе. Ако обичаш парите и искаш да ги събираш, ще развиваш главата си отстрани. Ако обичаш да ядеш много, ще развиваш главата си при слепите очи. Ако слушаш с внимание, ухото ти се развива. Всичко, което човек върши, то се дължи на вниманието, то е, което образува. Условията в миналото не са били така благоприятни. Следователно нашият организъм не е така създаден, както трябва. За в бъдеще настават по-благоприятни условия за зрението, за устата, за ушите, за храненето, за дишането и ще имаме един организъм, по-хармонично създаден, отколкото сегашния.

Кое е онова, което може да зарадва бащата? Като се върне в къщи и намери сина си здрав, придобил знание – не философия, но или знае да рисува хубаво, добър художник е, или е скулптор, или се е научил да свири хубаво. Бащата обича да слуша син му да свири, бащата не обича да му правя философия, но като му свири, той е разположен. Или пък синът е научил да говори хубаво – цяло изкуство е да знае човек музикално да говори. Сега, аз съм изучавал говората и на французи, и на англичани, и на германци, и на българи, и на руси, и на японци, и на италианци, и на всички

им липсва нещо в говора. Срещал съм някои, които донякъде много хубаво говорят, имат много добър акцент, нещо хармонично има в техния говор. Но съвременните хора не са още достатъчно музикални. Някои са повече музикални, но не са на този уровень*.

Тази музика трябва да мине в едно преходно състояние. Ние сега имаме анатомическа хармония, статическа хармония, неорганическа хармония, която е в движение. Печето от музиката, която имаме, е инволюционна, слиза в гъстата материя. Колкото материята е по-гъста, гласът е по-груб. В гъстата материя звуковите вълни не са акустични. Следователно колкото се качваме в една по-рядка среда, вълните стават по-акустични, по-хармонични.

Сега част от човечеството, което слиза, половината е слязло, половината още слиза. Една трета е в полето, една трета възлиза. Старите хора в света показват възлизане към Небето. Младите хора показват слизане, а възрастните хора показват работа, те са, които вървят по полето. Такава е картината в мен. Казвате: „Това е дете.“ Значи то слиза от невидимия свят, да работи. Възрастният човек е на полето, работи, а старият човек се качва нагоре. Той не може да ходи, разбира се, стръмно е нагоре. Детето слиза, търкаля се надолу. Старият се качва нагоре, обръща се назад, надолу гледа.

Старият е изгубил тия свои стари вярвания. В сегашните хора много мъчно е да срещнеш вяра. Вярвания можеш да срещнеш, колкото искаш. Вярата се отличава от вярването по това, че във вярването, на 10 000 вярвания, само едно става – те са моите статистически изследвания. А във вярата, на 10 000, само едно не става. Що е вяра? – На 10 000, само едно не става. Що е вярване? – На 10 000, само едно става. Казвате: „Не върви тази работа.“ – Вървиш в закона на вярването. Във вярата върви. Във вярата едно на 10 000 няма да стане. То е като за цар. Трябва да има едно изклю-

* уровень (рус.) – равнище.

чение. Туй, което не става, то е изходният пункт, от туй, което не става, ти ще минеш в закона на Любовта, дето всичко става. Пропорцията на надеждата е: в 10 000, две не стават, във вярата едно не става, а в Любовта всичко става. Що е надеждата? – На 10 000, две не стават. Във вярата на 10 000, [едно] не става. А в Любовта всичко става. Там, дето всичко става, то е Любов – ако искате статистически да ви определите що е Любовта – на 10 000 всичко става. Що е вяра? – На 10 000, едно не става. Що е надежда? – На 10 000 две не стават. Що е омраза? – На 10 000, деветстотин деветдесет и девет не стават.

Казвам: Има какво да се учи сега. Вие още не сте влезли в небето на човешката душа. На Земята ще влезете в рая на една човешка душа, да видите колко е красива душата. И какво съществува. Нашите райове се празни, затворени, забравили сме как да отворим, поне другите да влязат, да видят каква красота има. Нас ни забавляват, че раят е някъде из пространството. Че е из пространството, то са условия и възможности. Оная сила, която трябва да влезе в рая, е вътре в нас. Христос казва: „Аз съм вратата“. Щом обичаш Бога, Той казва: „Аз съм врата“, щом не обичаш Бога, тази врата е затворена. Що е омразата? – Затворена врата. Що е Любовта? – Отворена врата за всичките възможности, за които човешката душа мечтае от хиляди години.

Ние тургаме* постиженията в другия свят. Онзи свят има постижения. Любовта не е за човешкия свят. Светът на Любовта е за най-възвишените същества, които в християнския свят наричат серафими, херувими – то е светът на Любовта. Духовният свят е за ангелите, а човешкият свят е за човеците. Ако ние не може да използваме условията на човешкия свят, тогава тия възможности ще станат една възможност за духовния свят. Ако едно дете, което влиза в първо отделение, не научи азбуката, как ще се научи да чете? Азбуката отваря пътя за четенето. Второто отделение отваря

* тургам – обл. турям, слагам.

пътя за третото отделение (предметите са наредени постепенно), третото отделение е път за четвъртото отделение, четвъртото отделение е път за първи клас на прогимназията, за втори, за трети – един прогрес има. Така е според сегашната система. После ще влезе в по-горните класове на гимназията или във висшите отдели на колегията*. В Америка академиите имат 3 класа, след туй идват отделите на университета – 4 години висш отдел.

Вие казвате: „Аз се научих да се моля.“ Че как се молиш? Да знаеш да се молиш, то е най-красивият език, който съществува в природата. Да знаеш да се молиш, то е музика, то е изкуство. Човек казва: „Аз се научих да се моля.“ Ти, ако си се научил да се молиш, ще бъдеш един ангел, ще знаеш всички ония, които се молят; ще чувствуваш тяхната молба. Не само ти като се молиш, но на всички хора, които се молят, ще чувствуваш молитвите и ще подтикваш това, което желаят, да стане. Ти искаш, като се молиш, туй, което ти искаш, да стане. Много малка е тази работа. Мислите ли – сега хората имат едно понятие – че Бог за Себе Си мисли? Бог за Себе Си никога не мисли. Той мисли за нас. Той всичко има. И ние, ако постоянно мислим само за себе си, нищо няма да придобием. Като мислим ние за Него, тогава всичко се постига. Да мислиш за Бога не само, но да работиш заради* Него, да учиш заради Него, ще пееш заради Него, в обществото ще работиш заради Него, ще се жениш заради Него, деца ще раждаш заради Него, ще обичаш майка си заради Него, ще обичаш брата си заради Него: всичко ще работиш заради Него.

Защото всяка една наука е област, която отваря простор за разбирането. Знаеш какъв свят открива съвременната химия? Това са елементарни понятия, които сега съвременните химици имат. Има цял един свят – това са разумни

* колегия (от лат.) – название на някои средни учебни заведения (в царска Русия и другаде).

** заради – диал. за.

същества, които наричат йони, електрони. Това са разумни същества, на които изучават техните постъпки, както изучаваш, когато някой художник рисува на някое платно. Зад тия същества седят разумни същества, които работят. Вие казвате: това са химически съединения, разединения.

Често вие казвате: „Какво представя онзи свят?“ и казвате, че всички са наредени на масата, на нея има наредено ядене, но всички само гледат нагоре. Аз казвам, че такъв рай не съм виждал. Онзи свят е свят на работа. Там има подвижност, там има същества от всички възрасти. Вие трябва да идете в онзи свят и да видите какви са децата. Те не приличат на нашите деца. Там като идете, ще видите младите моми какви са, старците какви са. В онзи свят има 24 души старци и те се ползват с голямо уважение. Ако искате красота, там може да видите какво нещо е красота. Те са толкова красиви, че всичките един от друг са по-красиви. Като погледнеш едного, когото си видял, не можеш втори път да го видиш, така си приличат. Ти в онзи свят не можеш да видиш едного втори път. Или пък, като го видиш, не знаеш дали е той или не. Там не можеш да се караш с хората. Как ще се караш, като не знаеш дали е той или е някой друг. (Аз по човешки разсъждавам.) Там не можеш да обичаш едного. Любовта само един момент се проявява. Ти не можеш с часове да му приказваш, както тук да се обичате. Един момент го видиш, и вторият път друг е пред тебе. Да обичаш всички, там ще се научиш какво нещо е. Обичаш тук някого, стане ти тягостно. Казваш: „Няма да се махне!“ Някоя жена казва за мъжа си: „Какво е седнал като кюп*, не излезе, увиснал е вкъщи, няма да излезе.“

Сега аз искам да ви дам едно поощрение. Вие сами си внушавате и казвате: „Аз съм неспособен.“ Никога не казвай, че си неспособен. По-добре е да кажеш, че си способен. Ако някой ти каже, че си неспособен, кажи си: „Едно време бях неспособен, сега съм способен.“

* кюп (тур.) – диал. голям глинен съд; делва.

Когато един физиономист видял Сократа, казва му: „Ти си бил много женкар, обичал си много да ядеш и да пиеш.“ Сократ казва: „Всичко това беше, но сега го изправих с усилия.“ „Прав си, бях такъв едно време, но сега не съм такъв“ – ето Сократовския девиз. Като ти каже някой: „Ти си неспособен“, ще му кажеш: „Аз бях, но сега съм способен.“ Като ти каже някой: „Ти си лош човек“, ще му кажеш: „Бях, сега не съм.“

Та ви казвам: като ви кажат нещо отрицателно, кажете: „Едно време бях, сега не съм.“ Туй е вярно. Сега сте 10 пъти по-добри, отколкото едно време. Сега сте 20 пъти по-добри, отколкото преди 1000 години, сега сте 30 пъти по-добри, отколкото преди 3000 години, сега сте 40 пъти по-добри, отколкото преди 4000 години, сега сте 50 пъти по-добри, отколкото преди 5000 години. Че то е прогрес. Вие по някой път се подценявате, че някой бил имал голяма памет. Че когато се тури един филм, филмът говори – учен ли е той? Във филма човекът се движи, но тия хора движат ли се? Ние се самозаблуждаваме от преходните работи в света. Някой човек е учен, но хиляди души има, които са работили. Някой е чел, чел, но туй знание не е негово. „Той е учен човек“, казвате – но той е написана книга, справочна книга. Няма какво да се хвали със знанието на всичките хора. Казва: „Аз съм учен човек“, но благодарение на неговите колеги, които хиляди години са работили преди него. Аз съм учен, но другите са работили за моето учение. И аз ще трябва да работя за учението на бъдещите. Тъй щото, един ден ще бъдем всички на Слънцето, на онова знание, което ще се разпространява в този свят.

Едно време българите, който свиреше на цигулка, го наричаха циганин. Помня, първия път, когато почнах да свиря на цигулка, и аз минавах за циганин. Казвах ми: „Какво си научил тази циганска работа?“ Казвах: „Циганската работа като науча, ще науча и другите работи.“ Колко цигани ми са свирили! Щом свири, не е циганин, щом не свири, е циганин. Сега циганската работа успя. И сега, който е до-

бър човек, мислят, че е някой голям будала. Ако не може човек да се занимава с будалията на доброто в света, и с другите работи не може да се занимава. Един ден всичките хора ще се занимават с тая будалия, всички хора ще станат добри, ще видят, че доброто е в света, което подига, а не злото. Доброто е в света, което носи здраве, доброто е, което носи свежест на човешкото сърце.

Гледам за какви малки работи хората се обезсърчават. Някои хора казват, че не съм го обичал. Ако сега остане да ви обичам, то е изгубена работа. Сега никого не може да го обичам. Той казва: „Не ме обича.“ Той лъже. Не е било време, когато да не съм обичал. Обичам всичките хора – нищо повече. Ти искаш специално тебе да обичам. Аз тебе съм те обичал като част от тялото. Ти живееш в Бога и Бог живее в тебе. Аз те обичам, аз те обичам толкоз, може да кажа: малко по-малко от Господа.

Ти голямата Любов не може да носиш, голямата Любов е товар. Да те обичат много не е лесна работа. Като дойдеш да те обичам много, ще ти дам 4–5 кошници и няма да ти дам магаре, нито кон, но ще трябва ти да ги носиш. Ще се нагърбиш да ги носиш. „Ние искаме голямата Любов, [но] искаме магарета и коне да ни носят товара“ – такава неща няма. Аз може 100 килограма да ти дам, да ти покажа, че те обичам, и аз като дойда в дома ти, можеш да ми дадеш стотина кила. Ако не ги нося, ще те обидя – ще ги нося. Ще кажа: „Много добър човек, виж колко много дал.“ Като искам, много лесно ще се освободя. Срећна хора, които нямат нищо на гърба си. Казвам: „Да ти дам.“ Лесна работа. Стига да дадат хората 100 килограма ябълки, не може ли да се справите с тях? Като излезете навън, какво ще стане? Щом излезете, ще давате.

Турете идеята в ума си да давате. Не туряй в ума си „Ще давам“, но тури в ума си „Започвам да давам“. Мини покрай някой човек и мислено си кажи: „Давам ти 100 000 лева.“ Като минеш край друг, кажи: „Давам ти 200 000.“ На друг – 500 000, на друг – милион, на друг – 100 милиона и

като се върнеш, кажи си: „Много раздадох.“ Не казвай колко си раздал, но кажи: „Доволен съм от туй, което дадох.“ Може да кажеш: „16 000 лева раздадох.“ Какво значи 16 000 – това е едно кило жито. В едно кило жито има 16 000 зърна. Всяко зърно е един лев. Раздавам едно кило жито, това са 16 000 лева. Ако раздам едно кило просо, те са почти 20 000. Значи като кажа, че съм раздал 20 000, това е едно кило просо. Всяко зърно струва повече от един лев. Казва: „Хубава боза става от просото, лечебно действува просото.“

Просото като житото на хляб не става, но някой път просото може да се употреби за цял. Просото е дребничко, влиза там, дето житото не може да влезе. Едно време, когато отивали всички растения да воюват за своята свобода, останало просото да храни света. Дотогава то заемало най-ниската служба, житото било на първо място, и то попитало житото: „На баница да ставам ли?“ Житото му казва: „Ти стани на хляб, че за баница остави.“ Баница от просо никога не можеш да направиш. Просото е най-скромното. Хляб може да стане от него, просеник; лесно се чупи, не е жилиав, няма да се мъчиш, понеже е неустойчиво. Хората не си правят хляб от просото, мъчно се обработва просото.

Засега най-хранителното е житото – то е дошло от Венера, то е растение на Любовта. Хората ако ядяха просо, много дребнави щяха да станат. Житото е много устойчиво, много устойчив характер има. Оказва се, че близо от 6000 години (това трябва да се провери) жито, което е намерено в египетските гробища, като се посеете, израства. Устойчиво е житото.

Казвам: ние, съвременните хора, имаме нужда от хляб. Българинът яде хляб повече. Доста грубичък е. Той като яде житото, добива характера на Любовта. В България има една хубава черта – любознателност. Българинът иска да се учи. Често тука българите не прогресират, но ако един българин отиде в странство, много прогресира. Големи патриоти са българите.

Има един английски художник, който нарисувал една

картина. Нарисувал един планински връх, той представя идеалът отгоре. И на този планински връх, долу, в подножието, има наредени отвсякъде много хора, безброй хора, които искат да се качат на върха. Но щом един рече да се качи, друг го хване. И постоянно един друг се дърпат. Никой не дава възможност друг да се качи преди него. Щом някой рече да тръгне, другите го потеглят, не могат да изберат кой да бъде пръв. Който и да е, нека тръгне. Едно и също е да бъдеш пръв или последен.

Помнете, че в природата вие ще имате условия да бъдете първи, трябва ви само време. Дайте ход на хората да бъдат първи и вие ще бъдете първи. Вие като не им давате да бъдат първи, вие оставате назад. Желайте доброто на хората, желайте идването на Царството Божие. Всеки ден ние да бъдем заети и като станем сутрин, да ти е приятно, да искаш да дойде Царството Божие, не да съжаляваме за доброто.

Сега се бият хората. Да ги оставим, те тия хора се опознават на бойното поле. Няма какво да съжаляваме. В тази война хората се опознават, сприятеляват се. Като хванат сега противника ранен, ще го занесат в болницата, да го лекуват. И като го излекуват, ще го затворят. Човештина има и от двете страни – лекуват своите врагове. В миналото не е било така. Като видят врага, ще го утрепят. А сега ще го занесат в болницата, ще дойдат милосердни сестри да го гледат.

В сегашната война целият невидим свят е зает. Цялото Небе мисли. Небето е, което ръководи съдбините на човечеството, какъв начин да избере. То иска да избере най-добрия начин, по който може да се прекрати войната, но да направи тази война да излезе за добро. Да изкарва Любов от тази война и да не искат хората за такива малки работи да се бият и следователно, близо е вече до едно разрешение. Щом решат, и войната ще престане.

Често ме питат кога ще се свърши войната. Казвам: Ако знаете кога ще се свърши войната, ще се продължи.

Ако не знаете кога ще се свърши, по-рано ще се свърши. Затова, не желайте да знаете. Ще видите. Пита ме някой: „Кога ще се свърши?“ Казвам: „Ще видиш.“ Какво ще казвам? Ако някой ме пита колко е часът, мога да му кажа, ако имам часовник. Сега нямам часовник, няма какво да му казвам. Няма на какво да гледам. Българите казват: първи петли, втори петли, трети петли. Какво е разстоянието между първи и втори петли?

Някой се помоли, казва: „Аз се помолих.“ Пазете се от друго заблуждение. Ние не трябва да се молим, да желаем да се свърши войната. По Любов че войната ще се прекрати – ще се прекрати, понеже това е волята Божия. Бог желае да се прекрати и туй, което Бог желае, трябва да го желаем и ние. Ние като пожелаем това, което Бог желае, ще стане. Да не мислим, че ние заставяме Господа. Той иска да ни застави, както Той мисли и ние трябва да мислим както Него, защото нашето мислене не е право.

Всинца искаме да бъдем първи. Искаме този народ да победи. Че кой ще победи? Няма кой да победи. Народите са като синове на Бога. Един народ е като негов син. Един народ не трябва да измъчва другите народи, това не е волята Божия. Казвам: вземете англичаните, много користолюбиви са. 40 милиона, колко милиона километра земя владеят? Ако те признавах, че Бог е Любов, трябваше да повикат другите народи и да кажат: „Елате, братя, имаме доста земя, 10 милиона, не е навсякъде населена, елате да живеете.“ Русите имат 21 милион – и те можеха да отделят 5 милиона, но те за русите само отделят. Французите имат 15 милиона – и те можеха да отделят 3 милиона най-малко. И те за французите държат. И американците можеха да отделят. Съединените Щати са така големи, както цяла Европа. И те за американците държат. Мислим, че много културни хора са. Всички сме културни, пък сме взели Божиите блага, не искаме да дадем на онези, които искат от нас.

Не само между народите е това, но същото е и като дойдем в религиозните разбирания. Всеки един народ иска

да има еднаква религия, християнска религия. В България искат православието да бъде само, християнството не е православието. Православието, това е гръцка измислица. Католицизмът, това е католическа измислица. Християнството е наука за побратимяването на народите. Господарите да се обхождат добре със слугите си, не само да считат, че Христос е бил голям герой.

Христос не е ли могъл и Той да повика от невидимия свят да му помогнат ангелите? Той казва на едно място: „Имам власт да повикам 12 легиона ангели.“ Знаете ли каква работа биха свършили 12 легиона ангели? В една война в европейската история, когато се явил един ангел, в една нощ унищожил 150 хиляди, избил ги е. Ако дойдат 12 легиона, всеки легион по 6000, те колко са? Че те могат да очистят човечеството и нищо да не остане от него. За половин ден нищо няма да остане от два милиарда хора на Земята. Учениците, които знаеха силите, които имаше Христос, и като знаеха силите, които те имат, казват: „Учителю, да поискаме от горе да слезе огън да ги изгори.“ Казва: „Син човечески не е дошъл да разрушава, но да спасява.“ Ако е за рушене, от памтивека се руши. Аз дойдох да създам, да внеса нещо ново в света, да се запали новият огън, при който хората да се обичат и да вършат волята Божия. Някой път ние обичаме като Илия да снемем огън.

Казва: „Ако Словото Ми пребъде във вас, и ако вие пребъдете в Мене“ – подразбира ако пребъдете в Любовта, ако силата на Любовта пребъде във вас – „Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изяви“.

Сега като ви говоря, казвате: „Тия неща са невъзможни.“ Не туряйте мисълта, че тия неща са невъзможни. За Любовта, за надеждата, за вярата няма нещо невъзможно. За вярата има едно невъзможно на 10 000. За надеждата – две невъзможни на 10 000, значи остават 9998 възможни. А за вярата – 9999 възможни. А за Любовта – 10 000, всичко е възможно.

Всички трябва да се опретнем* за възможното в света, да го направим. Ние тук имаме един ключ за електричеството. Ако братът завърти ключа, ще дойде светлината. Я завъртете ключа! (*Един брат въртна ключа.*) Какво ни коства сега да завъртим ключа, да дойде светлината? Помнете: във вас се яви едно желание да направите нещо. Друго нещо ви казва: „Не ви трябва, защо ще се показвате пред хората?“ Хубаво, пред хората не се показвайте, покажете се пред Бога. Господ не иска да се покажеш пред Него, покажи се и свърши тази работа заради Него. Сега вие седнете на трапезата, погледнете 250 грама хляб, казвате: „Какво ще се прави, не стига хлябът.“ С 250 грама хляб вие може да нахраните 1000 души – че нали Христос с 5 хляба и 5 риби нахрани 5000. Казвам: Вие с 250 грама хляб можете да нахраните 100 души, възможно е това.

Ето каква е моята идея. Ако вие ми дадете една чаша вода, аз може ли да напоя с тази чаша 1000 души? Това не е възможно, но ако тази чаша или това шише е свързано с едно езеро, с едно каналче, как мислите, не може ли да напоите 1000 души? И 10 000 може да напоите с вода. Ти, човекът, ако се свържеш с Божествените възможности, можеш всичко да направиш, но сам, като едно шише, не можеш. Ти, свързан с Божествената Любов, всичко е възможно, всичко е възможно в Любовта на Бога. Всичко е невъзможно в бога, който не е Любов. Има един бог, който не е Любов – тия неща другояче седят. Този Бог, Който е Любов, Когото ние знаем, всичко е възможно, защото нещата са възможни там, където са разумни, добри и силни. Там, дето не са съгласувани разумността, доброто и силата, нещата не стават. Малки работи стават.

Казвам: Всички трябва да си помагаме. Не трябва да си противодействуваме, но да се насърчаваме един друг. Като седнеш на масата и видиш 250 грама хляб, пожелай на всички хора в света да стане по едно кило – увеличи го. Ще

* да се опретна – диал. да се заловя, да се захвана с нещо.

видини, че след 3–4 дена ти ще имаш едно кило хляб. На хората пожелай по едно кило. Има други, които имат 500 грама. Да пожелаят едно кило и половина, 2 кило да пожелаят. Увеличавайте малките работи. Ти имаш 5 лева в джоба си – пожелай на някого да спечели 100 лева. Ти помагаш на себе си. Пожелай на този човек да спечели.

Туй, което пожелаеш, става в света. Ти желаеш да си съградиш къща. В същия момент, в който желаеш, някой вече гради. Туй, което ти желаеш, става в света. Всичко онова, което искаме в света, става, с нас и с другите. Следователно поддържай тази сила, която гради. Поддържай Божественото, то ще дойде до тебе. Един ден хората ще пожелаят и заради* тебе. Казвам: Ти желаеш да свършиш училище – но някой вече го свършва! Ти си остарял и искаш да се подмладиш – някой се е подмладил вече! Пожелай за другите, и твоят ред ще дойде.

Не е мъчна работа един стар човек да се подмлади. Не е мъчна работа да направиш леда на вода, само огън трябва и трябва да знаеш как да го стопиш. Мъчно е, когато няма огън, тогава ледът остава. Старият, като разбира законите на Любовта, лесно може да го стопи. Видим, старите хора постоянно се топят. Виждал съм хора по два метра, след 20–30 години снишил се постепенно, станал малък. Големите работи се смаляват.

Силните хора трябва да станат слаби, умните трябва да станат глупави, добрите трябва да станат лоши и обратното – глупавите трябва да станат умни, лошите трябва да станат добри, слабите трябва да станат силни. Всеки човек, който не желае другите хора да станат силни, той става слаб. Всеки човек, който не иска другите хора да станат добри, той става лош. Всеки човек, който не иска другите да станат умни, той остава глупав. Законът е неизбежен, защото просветата ще дойде. Защото разумността, и тя ще дойде при теб, и силата ще дойде при теб. Защото Господ проявява

* заради – диал. за.

Своята Мъдрост, Своята доброта, Своята сила безгранично. Тази сила ще дойде при тебе. Аз ви говоря за закона. Казваш: „Защо той да бъде пръв?“ Нека бъде пръв. И ти ще бъдеш пръв. Христос казва: „Първите ще станат последни и последните – първи.“ Как ще разберете? – Онези, които вървят по този път, ще станат първи. Онези, които вървят по сегашния път, ще станат последни.

Тогава дойде някой, казва: „Какво да правя, болен съм.“ Желай здравето на другите хора – здравето ще дойде до тебе. Искаш да учиш. Желай учението на другите хора – учението ще дойде до тебе. Искаш богат да станеш. Желай богатството на другите хора – и до тебе ще дойде.

Давам едно педагогическо правило. Желайте доброто, желайте разумното. Говорим за разумното в света. Желай доброто на едно куче, желай доброто на едно дърво, желай доброто на едно цвете, желай доброто на извора, който тече. На всичко онова, което е живо в света, желай му доброто, понеже Бог се проявява. Като не желаеш доброто, ти спъваш Божия процес, спъваш и себе си, понеже всичко, което става в света, е свързано с нас. Ти не желаеш доброто на растенията отвън – ти спъваш растенията, които са в тебе. В човека има цели гори, които съответствуват на външните, в човека има достатъчно извори, които съответствуват на външните, има и морета, и езера.

Казвате: „Възможно ли е това?“ Аз ви говоря за неща, които са опитани, опитани са 9999 пъти, само едно изключение има. Какво искате повече от туй? Едно изключение има само.

Когато минавате от един свят в друг, като мислите за Бога, казвате: „Аз не се интересувам от светския живот, аз няма да се интересувам“. Но аз се интересувам и от светския живот, интересувам се от духовния живот, интересувам се и от Божествения живот – за мен е еднакъв. Бог е и на Земята, и в духовния свят.

За мене всичките светове, които Бог е създал, са еднакво ценни и еднаква цена им давам. Физическият свят ми

е приятен и духовният свят ми е приятен. Физическият свят ми е приятен за тялото ми, духовният свят е приятен за сърцето ми, Божественият свят е приятен за ума ми. Ти ще кажеш: Всеки един свят обичай и му дай цената, която Бог му дал.

Да благодарим, че сме на Земята. Като влезем в духовния свят, ще благодарим, като влезем в Любовта – пак. После можем да се повърнем назад. Че си се качил на планината, е хубаво, че слизаш, пак е хубаво. Кой пътник, кой турист, който се е качил на планината, не се е върнал назад? Казвам: Като идем в онзи свят, ние се връщаме на Земята.

Някой казва: „В тази гостилница не стъпвам.“ Докато не си гладен, не стъпваш, но като огладнееш, пак ще стъпиш. Друг казва: „На тази чешма не отивам.“ Докато не си жаден, не отиваш, но щом ожаднееш, пак ще отидеш. Не казвай, че не отиваш, защото не зависи от тебе. Кажй: „Там, дето ме праща Любовта, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да слеза на Земята, ще слеза. Щом Любовта иска да ида в духовния свят, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да отида в Божествения свят, на драго сърце ще ида. Където тя ме праща, ще ида. Тя няма да ме прати насила. Тя отива и аз подир нея ще ида.“

В живота не е ли тъй? Като тръгне момъкът, и момата тръгне подир него. Тя като тръгне, той тръгне подир нея. Тя тръгне – и той тръгне. Тя се спре – и той се спре, като войник. Тя тръгне – и той пак тръгне. В истинската Любов, момъкът никога не се доближава до момата, той седи на десетина крачки. Щом тръгне тя, и той тръгне, щом тя спре, и той спре. Тя седне, и той седне. Тя само като посочи това, и той го направи. Туй, дето вие говорите за Любовта, щом се приближи до нея, то е друго. Говоря за идейната Любов. Майка, която има деца...

Душата, която е в човека, помнете, е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Много бързо се движи, навсякъде ходи из тялото. Но е толкова голяма, че не може да ѝ се тури никаква граница. Как ще разберете, че е майка?

Малка е в проявлението, голяма е пак в проявлението. Забележете: някой човек някой път има едно цяло кросно*, но към края то е много тънко, като иглица. Тури през една дупчица, мислите ли, че тази игла е толкова малка? Не, цяло кросно е. Душата, която е малка, само проявата ѝ е малка. Зад нея стои голяма, безгранична душа, която работи. Нашата душа е малка, но проявлението едва се докосва. В малките неща, то е най-нежното докосване.

Колкото едно същество е по-малко, толкова е по-деликатно и колкото е по-голямо, по-грубо става. Ако Слънцето ти дойде на гости, какво ще правиш? То на Земята на гости не може да дойде. Де ще го събере Земята? То е един милион и 500 хиляди по-голямо от нея, то ще бъде цяло нещастие за нас. То нищо не може да донесе, а каквото има, ще го вземе. Ако е малко, може да дойде на Земята на гости.

В малките неща се проявява Божието благословение. Радвайте се на малките работи. Радвайте се на ония, хубавите чувствувания. То само мине, и то е, което остава. Честия, малките работи, Бог ги прави. Хубавите работи на сърцето, на ума, и туй, което човешкото око не е видяло, велики работи са написани. Много хубави неща има написани от Любовта. Когато вие обичате някого, как светъл е образът му! Какви художествени картини са нарисувани. Щом не го обичате, всичкото е грозотия. Щом вървиш по закона на Любовта, лицето свети, то е свежо, светлина излиза. Щом човек изгуби Любовта, той се прегърби, свие се, всичко се свършва. Щом хората изгубят Любовта, всичко се свършва. Щом хората спечелят Любовта, всичко идва.

Казвам: Не скъсвайте нишките на Любовта. Нишките на Любовта никога не се късат. Веднъж дойде един при мене и му казвам: Ти си скъсал много нишки, остава само една нишка, за която се държиш. Нека никой да не къса тази нишка, тази нишка аз за нищо на света не я късам.

* кросно – част от домашния тъкачен стан, дебело обло дърво, на което се навива основата и натъканата материя.

Тази нишка е, с която Бог те е свързал. Аз му казвам: Ако ти ме заставиш да я скъсам, аз ще те оставя. Всеки, който има Любовта, който люби, той пази тази нишка.

Има една нишка в света, която не се къса. И в ада да бъдеш, тя те държи. Може да се мъчиш. Един ден Господ ще те извади и ще каже: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Той пак те тури вътре. Печеш се, печеш се в ада и пак те извади от ада. Пита: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Пак те тури. Като кажеш „Мога да обичам“, веднага Той ще те изтегли нагоре и се свършва работата. Дотогава, докато казваш „Не мога“, Той ще те туря в ада. Ще седиш да се печеш там. Този Божествен огън ще те застави да обичаш.

Няма нещо по-красиво от човека, който може да обича и да желае доброто. Виждаш някой да обича – желай му доброто. Виждаш някой да пее – желай му доброто. Виждаш някой ходи – желай му доброто. Виждаш някой добре облечен – желай му доброто. Каквото и да прави човек, желай му доброто. Видиш пеперудата – желай [я] доброто.

Преди години бях на едно летовище към Батак. Там има доста комари. Наричам го „Баташки рай“. Там има едно езеро, при това езеро е Баташкият рай. При езерото има една ливада, на която има безброй пеперуди от разни видове. Като отидохме, като накацах по рамената, по шапките, играят си, усмихват се. Казвам: Много се радвам на вашия рай. Всички са хубаво нашарени, казват: „От колко време ви чакаме да дойдете!“ Имаше някои сестри, искаха да ги пъдят. Казвам: Оставете ги, нека си седят. Кацат по лицата ни, целуват ни. Казвам: Оставете ги свободни да кацат по лицата, по шапките, по косата. Не оставиха място, дето да не кацат. Казват: „Да ви видим.“ Не само мене целуваха, но и другите, които бяха с мене, и тях целуваха. Тази старата сестра (*Учителят сочи към сестра Попова*), и тя беше там, и нея целуваха.

Дотогава, докато нас Слънцето ни целува, блажени сме. Дотогава, докато въздухът ни целува, блажени сме. До-

тогава, докато водата ни целува, блажени сме. Дотогава, докато хлябът ни целува, блажени сме. Всичко отвън, което Бог е създал, ни целува, ние живеем.

Да благодарим на Бога, че Той се отнася към нас. Че вятърът духа, благодари. Че Слънцето те грее, благодари. Да благодарим за всяка мисъл, която целува ума ни. Да благодарим за всяко чувство, което целува сърцето ни. Да благодарим за всяка постъпка, която целува душата ни. За всичко онова, което Бог върши, да благодарим. Да благодарим за условията и възможностите, които Бог ни [е] дал. Да бъдем доволни в този век. Да започнете по-малко да се тревожите и повече да учите.

Дръжте в душата си, в сърцето и в ума си светлия образ на Този, Който всичко ви е дал.

Тайна молитва

*7-а беседа, държана от Учителя
на 8.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

„Добрата молитва“

„Каж ми ти Истината“

Ще прочета 25-ия стих от 6-ата глава на Матей: „И тъй, нямайте грижа за живота какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Животът е по-драгоценен от храната.“

„Духът Божи“

Ще говоря за това, което най-много ви интересува на Земята. Мнозина има сега, които се интересуват, но ще говоря за нещо, за което се интересувате – то е самият живот.

Всички за това мислите, какво ще ядете и какво ще облечете. Важно е, разбира се. Животът без ядене не може и тялото без облекло не може. В живота трябва една положителна наука. Наука е във всеки случай да знаеш как да постъпваш.

Вземете един художник, който рисува – той знае как да рисува. Художникът има 3–4 четки, които са основни. И всяка линия е важна. Туря най-първо правата линия, постави основните неща и започва да туря сенките. Всичките други сенки излизат на тия 4–5 черти.

Тази крива черта образува неговата разумност, Божественото начало. Правата линия изразява основата, на която животът е поставен на Земята. Веждите представят границата на тия два свята. Подбрадникът под носа представя физическия свят, границата между духовния и физическия свят. Тъй щото, ако устата ви не е в изправно състояние, отношенията между физическия и духовния свят не са нормални.

Ако отношенията ви са ненормални с духовния свят, мисълта ви е ненормална. Ако очите ви са изопачени, отношенията ви с Божествения свят са ненормални.

Всеки един човек трябва да знае: Щом те сърбят очите, липсва ти нещо, щом те сърби носът, липсва ти нещо. Щом те наболяват устата, липсва ти нещо. Аз бих желал да срещна хора, които да не ги болят устата, да не ги боли носът и очите и ушите да са трезви. Някои са доста тъпи. На някои [устата, носът, очите и ушите] са доста отворени, като се говори за ядене, а като се говори за доброто, за Истината, за Любовта, казват: „Тия работи са празни.“

Сега, в какво седи животът? Среда за живота е Любовта. Ако ти не живееш в една среда на Любовта, животът е невъзможен за тебе. Ако е невъзможен животът за рибата във водата, тогава и за човека животът е невъзможен без Любов. Някои мислят, че Любовта е нещо, което се взема и дава. То нито се яде, нито се пие. Рибите, които живеят във водата, те не пият вода, те прекарват през хрилете си водата, да изкарат нещо. А пък ние живеем в една по-рядка среда – във въздуха. Ако излезем из въздуха, влизаме в друг един свят, наричат вече, че ние сме умрели хора тогава. Всеки, който излиза из въздуха, умира. – То е едно погрешно схващане. Трябва първа да се научите да живеете по два начина: и във въздуха, и вън от въздуха. Нали има земноводни същества, които живеят и на Земята, живеят и във водата, едновременно имат приспособление да живеят във водата и да живеят във въздуха. Сега и хората, по закона на земноводните, трябва да живеят във въздуха и да се научат да живеят извън въздуха, в другия свят. Рибата, като напуснала онзи свят, тя във въздуха иска да живее. Отишла е в другия свят за рибата.

Казвате: „Къде е она свят?“ Она свят е на един милиметър от рибешкия свят. Она свят, за който рибите мислят, границата е един милиметър, даже по-малко. Сега имате понятие за новото Небе. Къде е, и вие не го знаете. Нагоре, на някое място из въздуха. Она свят откъде е? На твърдата поч-

ва извън водата. Кое е по-хубаво: сушата или водата? Водата заема по-голямо пространство. Следователно духовният свят на същото основание е по-голям, отколкото физическия.

Ще кажете: „Да докажем това.“ Неща, които се доказват, винаги са неверни. Туй, което не можеш да го докажеш, то е вярно. Всяко нещо, което доказваш, то съдържа известна лъжа. Всички неща доказвани са за мен наполовина лъжливи. Туй, което твърдиш и което отричаш, наполовина е лъжливо. Например, ти твърдиш, че някой човек е много добър. Наполовина е добър. Казваш за друг: „Много е лош.“ Наполовина е лош. Колкото добрият е добър, толкова и лошият е лош. Както в добрия наполовина има зло, така и в лошия наполовина има добро. Само че лошият оперира със злото, а добрият оперира с доброто. Единият оперира с лошевината, другият – с добрината. Да кажем, имаш един нож, с който можеш да убиеш човек – ти си лош човек. Имаш един нож, с който може да разрежеш въжето, с което е завързан един човек, да го освободиш – ти си добър човек.

Сега вие имате разни възгледи. Те са ваше право. Всеки има особен възглед. То е право, наполовина е право. Каквото и да вярвате, наполовина е право. Какво мислите за онзи свят? Какъв си го представяте? Такъв, каквато е Земята. Ще попитате: там хората женят ли се? Че откъде им дойде на ум [на] хората да се женят? Тук на Земята ли научиха това или от другия свят им дойде? Децата, като отидат в училището, учат се. Туй учение те ли го измъдриха или други им го наложиха? – Отвън им го наложиха.

Питам сега: Кой е образувал дома? Братята и сестрите по какво се отличават? Братята и сестрите се отличават по това, че имат по-интимни връзки, отколкото между другите хора. Колкото кръвта е по-чиста, по-голямо богатство има, колкото кръвта е по-нечиста, богатството е по-малко. Колкото духът на човека е по-силен, братството е по-силно. Колкото духът на човека е по-слаб, умът не е силен. Колкото чувствата са по-силни, сърцето е по-силно, колкото чувствата са по-слаби, сърцето е по-слабо. Те определят сега.

Сега като ви товаря [говоря?], нали Христос казва: „Животът [не е] ли по-драгоценен от храната?“ – По-драгоценен е. Тялото е по-драгоценно от облеклото. Значи Онзи, Който ти е дал тялото, ще ти даде и облеклото, Онзи, Който ти е дал живота, ще ти даде и храната. Невъзможно е един художник да рисува най-хубавата картина и да не тури една хубава рамка. На хубавата картина той ще тури най-хубавата рамка. Казвате: „Ами ако е беден?“ Беден художник не може да рисува. Бедният художник не може да рисува – в моите понятия е така. Казвате: „Беден човек е.“ Той като е беден, да иде да работи, да оре нивата. Той не е за художник.

Казвате: „Ние сме бедни хора.“ То е първата лъжа. Господ ти е турил една глава, с която те е надарил с най-хубавите дарби. Ти казваш: „Аз съм беден човек.“ Всеки човек, който не развива своите дарби, е беден човек. Всеки човек, който не развива своите чувства, е беден човек. Всеки човек, който не развива своята воля, е беден човек.

Сега другото определение: слабите хора са, които плачат. Ние считаме слаби хора, които пеят. Богатите хора не пеят. Мислите ли, че един, който не говори, е по-умен от онзи, който говори? Именно онзи, който говори, има шанс да стане по-умен. Онзи, който не говори, ще остане още по-назад. Животните не говорят. Сега се приготвяват за хора. Казвате, че мълчанието е мъдрост. Мълчанието покрива глупостта на хората.

Говорът разкрива човек какъвто е. Сега, по някой път колко трябва да говори човек? Имайте пред вид, че природата е много умна. Колкото повече въздуха го употребяваш, тя държи сметка и от това заключава колко си умен. Ако иждивяваш* много въздух за говора, ти си разточителен. Ако иждивяваш много малко въздух, ти си скържав**. Ако иждивяваш толкова, колкото трябва, ти си разумен човек. Има икономия в природата. Ще кажете: „Да говорим.“ Имайте пред

* иждивявам – *остар.* изразходвам.

** скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

вид, че когато срещате мъчнотии в живота си, вие само сте размътили въздуха. Въздуха, който вие сте размътили, него ще срещнете в живота и той ще бъде заради* вас или едно благо, или едно мъчение. Българите казват, че волът, като рине, хвърля пръстта на гърба си. Човек каквото мисли, каквото чувства, каквото говори, това го претърпява в себе си.

Следователно защо плачат хората? Щом хората плачат, аз изваждам едно заключение: окръжаващата среда образува много прах, сухо е наоколо и следствие на това част от хората трябва да плачат, да образуват дъжд, да слезе, да очисти атмосферата за дишането, да принесат полза. Благодарение на плачещите хора се ражда жито на земята. Ако не плачеха хората, всичко ще изсъхне. Ако много плачат, всичко ще започне да гние. Не е лошо да плачат. Аз съм гледал, някой дойде при мене и ми казва: „Много плаках.“ Той съжалява, че плаче, понеже не може да продаде плача си. Плачът не се продава. Най-свещеното нещо са сълзите. Виждам, тия хора, като капят сълзите им, оставят ги да падат на земята. Не съм виждал нито един да носи шишенце за сълзите си. Да имаш едно шишенце, в което да събираш сълзите си. Казва: „Много съм плакал.“ А где ти е шишенцето? Да имаш едно мускалче със сълзи. От 3 килограма рози като сварят, получават розово масло. Ако вие бихте имали едно мускалче от сълзите, щеше да ви тръгне. Дето не ви върви е, че мускалче нямате.

Някои от вас ще кажете: „Това е забавление.“ Всичко в света е забавление. Кое не е забавление, кажете ми? Като ядеш не е ли забавление, като пиеш не е ли забавление, като четеш не е ли забавление, като се молиш не е ли забавление? Кое е най-сериозната работа в света? Казвате: сериозна работа. Никаква сериозна работа няма. Сериозна работа е, когато имаш да даваш. Когато вършиш едно престъпление, е много сериозна работа. Когато вършим едно престъпление, много сериозни ставаме. Ако гледаш да избавиш ня-

* заради – диал. за.

кои хора, можеш да мислиш как да им помогнеш. Казвам: Най-първото, освободете се от ония излишни противоречия.

Някои искат да знаят каква е реалността. Казвате: „Има ли някой да ме люби?“ В четири неща в света не се съмнявайте никак: Не се съмнявайте в светлината. Само светлината ще ви услужи. Щом можеш да четеш, тя те обича. Ако при светлината можеш да четеш книгата, обича те. Тя е заради* тебе. Щом можеш да поемеш въздуха и ти е приятно, въздухът те обича. Щом обичаш водата и тя ти утолява жаждата, и тя те обича. Щом ядеш хляб, и той те обича. Четири неща има в света, без които никои не може да живее. И най-големите, и най-малките, и не само тук на Земята, но и в Небето, законът е същият.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, има живот.“ Онези, които не разбираха, мислеха, че за този, земния хляб [говори]. Когато един цар каже, може една кола хляб да докарат. Само една дума да каже и цяла фурна може да ви дадат, ще се чудите какво да го правите. Господ само една дума да каже и светът ще се изпълни с хляб. Казвате: „Откъде ще дойде хлябът?“ Че откъде иде хлябът във фурната? Отдето иде хлябът във фурната, оттам ще дойде и онзи хляб.

Ще ви приведа един анекдот, който никога не е привечдан досега. Той е за цар Соломон, никъде го няма. Всеки един от вас може да прави известни коментарии. След като станал цар и добил много жени и наложници, нямал какво да прави, дотегнало му, излязъл да се разхожда. Един ден видял, че няма някой да го обича. Той усещал, че и той не може да обича хората. Срещнал едно младо момиче, овчарка. Тя се наричала Сонамка. Той ѝ казва: „Какво правите тук, на полето?“ Тя казва: „Уча се от овцете. Ходя с тях, да се уча от тях как те живеят.“ – „Пасете ли ги?“ – „Не ги паса, те сами си пасат.“ – „Доите ли ги?“ – „Не, гледам как ги доят. И туй не зная.“ – „Стрижете ли ги?“ – „И това не зная, сега уча тия

* вж. бел. на стр.126.

работи. Ти защо си излязъл да ходиш?“ – „Дотегна ми да живея.“ – „Защо ти дотегна да живееш? Кажй истината.“ – „Много овци и аз имам, 1200, ами не ме слушат тия овце. Ти може да дойдеш при мене, да станеш една от тия овци.“ – „Ако дойда в твоето стадо, всичките овци ще изчезнат, ще остана само аз.“ – „Виждам, че си много умна, може ли да те целуна?“ – „Ти, който не знаеш да пасеш овците, не знаеш да говориш разумно. На такъв човек аз не позволявам да ме целува. После ще трябва да идеш да разпуснеш овците си, да идат в гората и ти да тръгнеш подире им, както аз съм тръгнала. Тогава ще дойдеш при мене и ще видя тогава може ли да ме целуващ.“

Какво разбирате вие – неговите овци кои са? Колко овци Господ е допуснал човек да има? На един мъж колко овци е допуснал да има? – Една. Ако има 300 овци, от Господа ли са? – Не са.

Върнал се Соломон в дома си, запалило му се сърцето. Пише той една книга – „Песен на песните“, показал той как разбира. Срећнала го тя и му казва: „Такова писмо не се пише, такива глупави царски писма не се пишат. Ти, наместо да разпуснеш овците, занимаваш се с такива работи. Ще напишеш нещо сериозно.“ Върнал се той и започнал да пише притчите. Тя му казва: „Това е чужда мъдрост, която ти не си употребил. Ти говориш неща, които другите прилагат, ти не прилагаш. Така не се пише.“ „Песен на песните“ се счита една неканоническа книга.

Пише той „Еклесиаст“. – „Ти пишеш за края на живота. Защо не пишеш за началото на живота? Защо пишеш за счупената стомна, която не може да носи никаква вода? Каква полза имат хората от нея? Че човек остарял, ще има съдба... Защо да се не говори за онези, здравите стомни? Дойде един човек между еврейския народ, който показва пътя, как трябва да се живее. Ти ще трябва да дойдеш в неговото време, да се научиш. Тогава като те срещна, ще видя дали можеш да се целунем или не.“

Досега всички хора вървят по същия път. Никой не

иска да се откаже. Защо да се не откажеш от калта? Защо да се не откажеш от ония терзания, които те измъчват? Една мисъл те измъчва, държиш я в ума си. Що ще я държиш? Или едно желание те измъчва. Защо ще го държиш в сърцето си? Дай му ход. Ако на туй желание трябва да му дадеш живот, дай му живот. Ако на една мисъл трябва да ѝ дадеш живот, дай ѝ живот, [тя] е оправдана. Всяка мисъл, която изостава в живота, е опасна. За всяка мисъл, за всяко чувство и за всяка постъпка има свое време.

Въпросът не е как да живеем за себе си. Въпросът е животът, който е Божествен в нас, как трябва да го изразим. Трябва да се изяви животът. Животът трябва да стане по-добър. Важно е в даден случай дали човек е чист или нечист. Не мислете, че като живеете хиляди години, ще станете по-добър. Възможността е в човека. Само богатият човек може да прави добро. Който е богат по ум, който е богат по сърце, който е богат по душа, той може да прави добро. Който е сиромах, никакво добро не може да прави, няма възможност да прави. Кому може слепият човек да бъде водител? Кому може глупавият да бъде учител? Кому може сакатият, който има схванат крак, да бъде генерал? Може ли да сложите един генерал само с един крак? Не може, той трябва да бъде здрав.

Сега казвате, че човек не трябва да воюва в света. Не, ще воюва. По какво се отличават добрите от лошите хора? Лошият, като те мушне, ще те убие. Добрият, като те нарани, няма да те убие, ще ти даде един добър урок. Той като дойде да те удари, ще се обърнеш 3-4 пъти, казва: „Внимавай!“ Лошият човек ще ти смъкне главата, да няма противници. Казвам: Не умъртвявайте противниците – направете вашите противници да срещнат Истината.

Знаете по какво се отличава Любовта, Мъдростта и Истината в органическия свят? Досега не съм срещал автор да определи Истината в органическия живот. Любовта повива хората, да възкръснат. Тя ги храни. Мъдростта учи хората. Що е Истината? Истината е това, което освобождава

човека от утробата на майка му. Истината за мене е това, което ме освобождава от ограниченията на природата. Що е Любовта? – Това, което ми представя храната за мене, въздуха, светлината, всички тия блага. То е Любовта. Привлича баща ми и майка ми да ми служат – това е Любовта. Казва: „Кой ще служи на това дете?“ Що е Мъдростта? – Туй, което привлича учителите да ме учат. Що е Мъдростта? – Това, което дало подтик аз да уча. Що е Любовта? – Туй, което дало подтик на мене да възприема храната. Що е Истината? – Туй, което ми дало подтик аз да се ограничавам, да не ограничавам другите. Външната обективна Истина и вътрешна субективна, Любовта – външна обективна и вътрешна субективна.

Изоставили сме Истината и казваме: „Що е Истина?“ В Истината ние ще ходим свободни. Още не знаем къде е Истината. Кой казва Истината? Че майка ти казва Истината! Ако не беше те родила? Ти казваш: „Що ме роди?“ – „Истината ме накара да те родя, да те освободя.“ Баща ти и майка ти защо се заблудиха? Заради тебе. Че те ти показват Истината! „Защо ме повикахте в света?“ – „Да те научим в Любовта.“ „Защо ме повикахте в света?“ – „Да ти дадем знанието, Мъдростта, които Бог е дал в света.“

Казваш: „Защо ми е баща ми и майка ми?“ Тогаво какво разсъждение имате? Ти може ли да станеш баща, ако не си имал баща, или може ли да станеш майка, ако не си имал майка? Може ли да станеш брат, ако не си имал брат? Може ли да станеш сестра, ако не си имал сестра? Не може.

Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.“ В дадения случай под думата „изпълнение волята Божия“ Христос разбира „онзи, който има Духа на Баща ми, той ми е баща, майка, брат и сестра.“ Всичко е той, който има Духа. Ако нямаме Духа, кое ще ни свърже? Единственото нещо, което ни свързва, то е Духът на Бога, Който живее във всинца ни. Ако ти за този Дух не може да отвържеш един тумор, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ

едно дърво, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ един извор, ти не си разбрал закона. Като идеш, благоговей пред него. Той носи живот. Ако в изгряващото Слънце не можеш да видиш присъствието на Бога, тогава в какво ще разбереш живота?

Аз като виждам, някои хора обичат да носят хубави дрехи – това е една хубава черта. Някои хора се носят много небрежно, липсва им нещо. Някои не са музикални, липсва им нещо, някои са музикални, имат нещо. Онези, в които музиката е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които редът е слабо развит, липсва им нещо. Онези, в които тежестта е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които времето е слабо развито, челото им тясно, недоразвито. Вие не знаете какво нещо е развито чело. То е най-красивото, има гладка повърхност, красива повърхност има. То е като един равноностранен триъгълник.

В животните туй чувство на красота е слабо развито. В пеперудите има чувство на красота, носят най-хубавите дрехи. После, тия пеперуди са тъй умни, че когато се заоблачи, ще се скрият зад един лист, тъй кацат, че колкото да го върти вятърът, нито капка да не падне на нея. Така са внимателни. Те са много по-внимателни от хората. Ние мислим, че сме много внимателни. Кой от нас е по-внимателен, че да не са развити неговият ум и сърце? Това не е за осъждане, но сме много невежи, да ни се развие душата, много сме невежи, да ни се развие и тялото.

Казвате: за бъдеще, като дойде друго тяло. Ние трябва да повдигнем тялото на същата висота. Коя е причината за нашите ежедневни постъпки? Един ден ние трябва да изработим тяло, да не умираме. Ако тази Библия трябваше всяка година да се препечатва, ние не сме много умни хора. Че колкото тя става по-стара, по-хубаво. Колкото по-дълго време четеш една книга, толкова по-добре; колкото по-малко четеш, по-лошо. Колкото по-дълго се занимаваш с ума си, по-добре. Колкото по-дълго време се занимаваш със сърцето си, по-добре. Колкото по-дълго се занимаваш с душата

си, да мислиш за душата си, по-добре.

Сега, представете си една млада мома (туй говоря само за изяснение – аз говоря за младите момичета и за младите момци, които Господ е направил). Младата мома се облича. За кого се облича? – За младия момък, в когото Господ живее. Ще види Господ ще я хареса ли или не. Щом не я хареса, върне се вкъщи, поплаче, казва: „Има нещо, което не ми харесва.“ Пак се облече, пак не я харесва. Тя пак поплаче. Плаче момъкът и тя плаче.

Трябва да съзнавате за какво ще ви обича човек. За кои очи ще те обича? Ако зад твоите черни очи няма черешки, защо ще ви обича? Ако зад твоите черни очи има сухо дърво, защо ще те обича? Ако зад твоята уста или зад твоя нос има сухи листа, защо ще те обичат хората?

Аз когато срещна един човек, интересуват ме неговите добродетели. Добродетелта е, която ще принесе полза. Злото в човека е недовършено. То е един свят неорганизиран. Всичко онова, което е красиво, то е Божествено. Доброто е, което живее, за което ние нямаме понятие. Тегърва трябва да видим някои хора, които имат тия добродетели, за да се зароди в нас един подтик. В нас се заражда един подтик на Любовта. Тази Любов в нас за колко време трае?

Веднъж срещнах една стара баба с правилни черти на лицето – българите наричат „вещици“ тия баби. „Вещица“ значи умна, „вещица“ значи специалистка. След като говоря с нея, тя ми казва: „Е, синко, защо не дойде, когато бях млада.“ Казвам: Имаше опасност тогава. Сега аз се радвам, че те намерих на 85 години. Сега ти можеш да обичаш по-безкористно. Няма какво да ти замотая главата. Че някой момък ще дойде, ще ти достави скъпоценни камъни, както на един арменец в София – не зная колко е вярно, не съм го проверил, в миналата война било. Явява се един при него и му казва: „Имам пълна торба със скъпоценни камъни, ето 10 екземпляра, 100 000 като ми дадеш, милиони ще вземеш.“ Дава му парите, взема десетте камъка, взема торбата. Като отвара торбата, то са все такива стъкълца боядисани.

Сега много момичета и много момци има, за 10 скъпоценни камъни цялата торба със стъкълца продават. Десетте са на място, но множеството не струват. В живота всичко онова, което носим, трябва да бъде ценно, нищо повече. Защото вие сте влезли в един свят, дето обикновените пари не струват. Мислите ли, че Господ, Който ни е създал, иска да има невежи деца, невежи дъщери? Не, ни най-малко. Мислите ли, че Той иска да има братя, които не знаят да се обхождат добре със своите сестри, или сестри, които не знаят да се обхождат със своите братя или със своите слуги?

По някой път ми казват: „Какво те интересува този бръмбар или тази пеперуда?“ Много ме интересува. Език имат пеперудите, изучил съм езика на пеперудите. Като кацне пеперудата, обърне лявата страна и казва: „Хубава ли е?“ Обърне дясната и пак казва: „Хубава ли е?“ После показва главата, хобота, крачката си. Тя се смее, ходи и казва: „Може ли да те целуна?“ Казвам: „Ако ти позволя.“ По някой път погледнеш, ще те изненада, кацне на носа ти.

Вие ще питате: „Това вярно ли е?“ Аз ви питам: Всичко туй, за което вие мислите, вярно ли е? То е един свят по човешки. Аз виждам пред себе си едно същество, разумно като мене. Казва: „Ще ме извиниш, аз съм взел[а] тази малката форма, да не ме мислят голямо величие. Сега ще скоча на носа ти, да не се смущаваш. Защото ако [съм] в голяма форма и кацна на носа ти, ще го счупя. Понеже искам да те целуна, затуй взех малката форма. Ще те целуна и никой няма да ме обвинява. Другояче, ако имам човешка форма и те целуна, ще кажат: „Как смее тази мома да те целуне?“ Че пеперудата го целунала, въпрос не става.“

Сега вас ви се вижда интересно за какви работи говоря, за целувки. Животът не е ли постоянна целувка? Като ядеш хляба, не е ли целувка? Докато се наядеш, 40 пъти ще целунеш хляба. Не само целувки, но и дъвкане има, гълтане. Ти се занимаваш с много по-обикновени работи, вижда ти се важно, че те целунала една пеперуда. От него ден като те целуне тази пеперуда, всичко ще ти тръгне наред. Тогава

какво ще кажеш? Досега си бил болен – като те целуне, ще оздравееш. Какво ще кажете? Българите в туй отношение са вярващи. Като дойде някоя котка вкъщи, считат, че ще им тръгне. В котката българите вярват, имат индуско учение, считат котката за късмет. Египтяните са считали котките същества, които носят известно щастие.

Аз ви говоря за едно учение. Вие ако бихте повярвали, ще се подмладите. Старият човек носи условията за подмладяването. Старостта седи в знанието. Той остарял, натрупал известен материал. Този материал трябва да се превърне в млад. Да се превърне в млад, трябва познание, Истина. Само Истината може да го тури в пътя на Любовта. Без Истина никой не може да намери Любовта, без Любов никой не може да намери знанието. Няма какво да се смущавате.

Аз съм виждал, някой [грозен] като го целуне, плюе, като го целуне някой красив, драго му е. В Америка една американка от аристократически произход среща един негър в тъмнината, целува я, приказват си, приятно ѝ е. Като излизат на светлината, вижда го – черен, извиква стражар да го арестуват, защото е черен. Значи в тъмнината беше добре, в светлината не е. Ще кажат, че една американка черен я целунал.

Нас черен не ни ли е целувал? Всяка нощ тъмнината не ни ли целува? Кой е свободен от целувките на тъмнината? Целувката в живота е носител на Божии благословения. Въздухът се научил да целува. Светлината се научила да целува. Водата донякъде целува. Хлябът не целува, казва: „Мене ще целувате.“ Значи светлината е най-подвижна – дойде, целува. Въздухът влиза, излиза от тебе – и той целува. Водата ще идеш да я вземеш, ще я накараш насила. Тя е малко аристократка. Ще вземеш, ще я пренасяш. Тя ще те целуне. Насила я караш да те целува. Казваш: „Много ми стана хубаво.“ След като те нацелува водата, усещаш приятност. Ще идеш на баня – навсякъде по тялото ще те целува водата. Това е в реда на нещата.

Трябва да разбираме какво нещо е святост в живота. Всичко онова, което Бог е създал, да седи на една висота, на

една чистота. Нещата са престъпни само когато стават без Любов, без Истина, без знание. Всяко действие в човешката душа, всяко нещо в живота, което става по пътя на Любовта, по пътя на знанието, то е Божие благословение. За какво сме дошли да се учим? Дошли сме да се научим на Истината, как трябва да постъпваме, да се учим по Любов как да постъпваме.

Всеки човек има ръководство в себе си. Не мислете, че това, което аз сега ви говоря, сега ще го учите. Вие го знаете. Има едно схващане.

Казват: „Коя е правата религия в света?“ Всичките религии са едно заблуждение. Религия, която не води по пътя на Истината, религия, която не води по пътя на Любовта, религия, която не води по пътя на знанието, да освети името Божие, да работи за Царството Божие и да изпълни волята Божия, това не е религия. Религията е отношение на човешката душа към Бога. Ако човек не знае как да постъпва с Бога, какво знае? Отношение трябва да имаме.

Ние, съвременните хора, плачем като малките деца за една кукличка. Аз съм виждал, много малки момичета плачат, че крачето на куклата е счупено, че носът е счупен. Утешават я, че ще направят нова кукличка. Не е лошо, хубаво е туй, дето се забавлява. Аз виждам една хубава черта: един ден това момиченце ще стане майка и като има деца, ще ги обича. Едно момиче, което не обича куклите си, не обича и децата си. Кажем на момичето, че куклата ще оздравее и то стане весело.

Сегашният живот е забавление. Невидимият свят ни изпитва с куклите си как ще постъпим. Както постъпваме с куклите, така ще постъпим и със самата реалност един ден. Ако не можеш да пазиш куклата си чиста, и като ти дадат [дете], подобно на куклата си няма да го пазиш. Куклите и живите същества, които ще дойдат, са подобни.

Сега, моето желание какво е. Вие седите и се смущавате. Цял въпрос има кой кого да обича. Как трябва да обичате водата? Ако е студена, не я пийте. Постовете я, направете си чай. Ако е студена, не я пийте, нито я целувайте. Ако е много гореща, пак не я целувайте – ще ви изгори. Ако хлябът

е много горещ, няма целувки, ако е много студен, пак няма целувки. Ако светлината е много ярка, не я приемай, ако е много слаба, тогава трябва да си отвориш хубаво очите.

Когато светлината е слаба и имате слаби очи, бих ви препоръчал да се разхождате на нея. Ако започват да ви се премрежват очите, излезте нощно време и се старайте да гледате. При туй усилие, което правите, ще дойде повече кръв. Малката светлина поврежда нервната система, става несъдържателна. Тъмнината усилва нервната система. Използвайте тъмнината, по един час ходете из мрачината.

Няма никаква опасност да ходите нощем, да не ви е страх. Дене е по-опасно. Страх ви е вечерно време да ви не хване някой. Възможността вечер да ви хване е по-малка, отколкото денем. Лошите хора знаят това. Лошите хора никои няма да ги хване нощем, денем ги хващат. Тъмнината говори по-малко, светлината говори повече. Светлината казва: „Ако ти си направил някое престъпление, иди при сестра ми, тъмнината – ще те скрие. Аз и да искам, не мога да те скрия. Кой как дойде, ще те издам. Тя е по-добра, може да те скрие. Тогава искам да бъдеш смел и решителен, ако искаш да страдаш, остани при мене. Ако не искаш да страдаш, да идеш при сестра ми. Тя ще те скрие.“

Когато вие не искате да страдате, идете при тъмнината. Когато останете при светлината, ще страдате, но ще направите вашите погрешки. В тъмнината няма да страдаме, но и погрешките не могат да се изправят. В светлината може да се изправят погрешките, може да изберем условията или други методи. Човек може да страда или да не страда. Но в страданието придобива нещо – изправление. Ако избягваме страданието, няма изправление.

Сега по някой път казвате: „Кога нещата ще се подобрят?“ Нещата може да се подобрят в един ден, или сутрин, или вечер може да се подобрят. Или нещата може да се подобрят в една седмица, или в началото на седмицата, или в края на седмицата. Може да се подобрят в един месец, или в началото, или в края на месеца – не както е турен в календа-

ра, но според движението на Месечината, в началото, когато Месечината става видима или в края, когато Месечината става невидима, може да се поправят. Или Земята когато завърши един кръг, може да се подобрят. Те са три мерки, с които се мери 365 дни. Ако разбираш закона, всякога може да подобриш своето положение. Всеки ден носи в себе си известни възможности.

Когато обичаме един човек, когато любим един човек, той знае, без да му говорим. В Любовта има светлина, в Любовта има топлина, в Любовта има сила, в Любовта има богатство, има всичките възможности. Някои искате да скриете Любовта, че обичате. Щом светиш, ти обичаш. Щом грее Слънцето, показва Божията Любов. Бог го направил да свети и изявява своята Любов и тази Любов постоянно иде и ни въздига. От Любов въздухът се движи и влиза в нас. Водата се движи по Божията Любов. Тази вода влиза и от Любов всичката мръсотия, която е оставена, прощава и очиства. Хлябът заради тази Любов се жертвува.

При това казваме: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Всичко наоколо е все Любов. Когато един човек ви мъчи, то е пак от Любов. Майката, която хване детето, то плаче, тя го изчисти. Някой път му взема нещо и му дава по-хубаво. То плаче, че му взема. Взема орехите, които са от 2-3 години, и му дава орехи пресни, от тази година.

Мнозина искат да се освободят от старите идеи. Някои от тях са мухлясали. Ябълките са хубави, но са изсъхнали. Онези новите желания, новите мисли, новата сила в света, която иде да обновява – туй ново всички трябва да възприемем. Казвате: „Едно време как е живял дядо ми.“ Оставете как е живял едно време вашият дядо, вашите прадеди. Христос казва: „Преди да беше Авраам, Аз бях. Авраам рад би бил да види този ден. И видя го и възрадва се.“ Във времето на Христа беше Авраам. Той видя Христа и се зарадва. Авраам не остана да чака, но се зарадва. Кой беше този Авраам? Вие ще го намерите в Евангелието. „Сега освобождаваш Своя раб.“

Не искам да говоря преди 2000 години, във времето на Христа, какво е било. В света християнството е преживяло два Божествени дена. Трябва да преживее 7 дена – една седмица. Християнството има най-малко запас от 7000 години. Вие ще минете вашия златен век, ще минете вашия сребърен век, ще минете вашия меден век. Сега Русия е в своя железен век. България ако се въздига, то е по причина, че е в златния век. Следователно кредитират я във всичко. Един ден, когато влезе в своя железен век, да има кой да ѝ помага. Русия е в железния си век, затова са тия нещастия. Ще минем през епохата на Истината, ще минем през епохата на Любовта и през епохата на Мъдростта. Ще минем през епохата на живота, през епохата на знанието и през епохата на свободата.

Какво чака младият момък? Исква да стане възрастен. Възрастният – да стане стар. Младият като млад да се ползува, старият като стар да се ползува и възрастният като възрастен да се ползува. Каквито сте като млади, такива ще бъдете и като стари. Не вярвам, че в младини ще бъдете поглупави, пък в старини – по-умни. Аз съм на особено мнение по този въпрос. Какъвто е човек в младини, такъв е и в старини, нищо не се изменя. Само че в старини маскира нещата. Като дете е откровен, вижда всичките погрешки. Като стар крие погрешките си, минава за набожен.

Мен ми разправяше един български свещеник, казва: „Хората ме мислят за набожен, проповядвам пост. Един дявол ме кара да накарам попадията през всичките пости дватри пъти да ми заколи ярка, да я стотви с оризец с лимон, хубава супа, ще тури воденицата на ситно нарязана, като ям, стане ми приятно.“ Сега всички ядат пиленца и минават за праведници. Не е лошо, не обвинявам. Този свещеник казваше: „Той Господ ще ми прости, попуска шмекерия. Не искам да науча другите да ядат, защото ще пострадат моите интереси. Казвам: „Не яжте“, ако всеки яде по три пъти кокошчици, хиляди кокошки ще пострадат по моето учение. Не съм още до вегетарианството. Имам две неща, от които не съм се освободил. Едното е тютюнът. Когато влизам в

църква, 24 часа не бутам, нямам желание. Щом свърши службата на обед в неделя, запала цигарата. От събота на обед до неделя на обед нито една цигара не паля. Щом свърша службата, веднага запала. От този тютюн не зная как ще се откажа. Като ида горе, няма тютюн, какво ще правя? Няма откъде да се купи. После, и кокошки в она свят няма. Какво ще правя с тия кокошки?“ Тук ще ядеш, но като идеш в она свят, няма кокошки, няма пилета. И попадията няма да я има, да я кара да коли кокошки. Казва: „Аз не коля кокошките, но попадията тури кокошката, отреже ѝ главата. Аз я утешавам, казвам: „Аз ще се помоля на Господа, Господ да ти прости греха. Не си ти виновната, аз съм виноват. Че ако наказват, мене да накажат.“ Духовит свещеник! „Аз съм виновен. Попадията е много добра, защото от Любов към мене коли кокошките. Като ѝ кажа: „Режи главата!“, тя реже и готви. Тя го наготви и ще ме накара да го вкуся, ще ме пита дали е вкусно и дали е добро на сол. Тя не яде.“

Сега някой може да се ползува. Това не е опитността на един поп, но на много. Не е лошо да се яде една кокошчица или пиленце. Но туй пиленце ще влезе вътре в тебе и ще започне да рови в тебе. Който много кокошки яде, Истина не може да държи. Тези, които много кокошки ядат – има такива стари баби, те са вестникари, които ходят да разправят новини. Дойде в къщи, казва: „Ще ви кажа нещо ново: нашият свещеник отишъл на хаджилък. Никому да го не казвате.“ Ще иде на друго място: „Нашият свещеник отишъл на хаджилък, никому да не го казвате.“ Вечерта цялото село знае, че свещеникът отишъл на хаджилък.

Хубаво е, ако си направил нещо [добро], да го разказваш, но ако си направил нещо лошо? Трябва да държиш някой неща в тайна, които са чисти, да се не опетнят. Не е лошо да показваш хубавото, но да го не пипат. Тук, като видят някоя дреха, искат да я пипат. Ще я омърсят. В странство никога не пипат. После, слушаш някой, че си казва мнението – не коригирай мислите му. Туй, в което ти 101 процента не си убеден, остави го, не го коригирай.

Ако човек, след като яде месо, е здрав, нека яде. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, се разболява, да яде месо. Нека плаща за бъдеще. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, е здрав, нека яде. От хиляди години не само животните, но и хората ядяха. Едно време, като се биеха и убиваха, и враговете си изядаха. Колкото души убият, изядат ги. Ние сме се избавили от едно голямо зло в света – яденето на човешкото месо. Толкоз диференцирано е, че внася голяма зараза.

Аз искам да ви кажа причината, дето не трябва да ядем месо, в какво седи. До известно време, докато сме слизали за животни надолу, като сме яли месо, можем да поправим погрешките – те се ползват, и ние. Понеже човечеството е подело по обратен път на животните – животните още слизат и има хиляди години да слизат, а ние възлизаме –, следователно месната храна служи като голяма спънка за подигането на човека. Месото е, което създава тия големи страдания, които хората имат. Те образуват едно вълнение в умствения свят, дето се образуват всичките болести. В тях се образува голяма омраза. Омразата е, която ражда най-силните отрови. Хора, които ядат месо, постоянно се заразяват.

Бъдещата раса трябва да се откаже съвсем от месото. Който не се откаже, ще остане назад. Който иска да влезе в Царството Божие, ще се откаже, защото Царството Божие не е ядене и пиене. Когато Моисей извади евреите, учеше ги манна да ядат и те не искаха. Стана ли нещо от тях? Не са готови. После Моисей им позволи да носят жертвоприношения. Свещениците ядяха най-вече месо, най-хилавото месо вземаха с вилушки*.

Следователно животът, който Бог ни е дал, да му дадем онази храна, която Бог е отредил заради** нас. Всеки да носи онова облекло, което Бог е приготвил заради** нас.

* вилушка – диал. вилица.

** заради – диал. за.

Всеки от вас да носи краски, които обича. Никога не носете краски, които не обичате. Червеният цвят е хубав, жълтият цвят е хубав, зеленият, синият, яносиният, виолетовият е хубав, черният е хубав. Черният при какви условия е хубав? Щом си нервно изтощен, носи черен цвят, той поглъща всичките лъчи. Ако си много активен, носи бял цвят, той издържа. Всеки цвят е на място.

Всичко да бъде по свобода – онова, което умът схваща, онова, което сърцето схваща и онова, което волята схваща. Или – да носим дрехи по съвета на Истината, по съвета на Мъдростта и по съвета на Любовта. Онова, което Любовта ни съветва, онова, което Мъдростта ни съветва и онова, което Истината ни съветва, да носим. Тогава дрехите ни ще бъдат царствени. Един човек, облечен в Истината, има дреха. Един човек, облечен в Мъдростта и знанието, има дреха. Един човек, облечен в Любовта, има дреха. Считайте всичко туй най-хубавото, което човек трябва да носи.

„Не е ли животът по-драгоценен от храната?“ Да благодарим на Онзи, Който ни е дал живота. Той иска да носим най-хубавото. Ако Той е облякъл райската птица в най-хубави дрехи, не ще ли облече нас повече? Ако Той ни е дал тялото, не ще ли ни даде храната, която е необходима? Ще ни даде. Следователно, да станем разумни в света в името на Истината. Да станем разумни в света в името на Мъдростта. Да станем разумни в света в името на Любовта. Да изпълним Волята Божия на Земята.

Три неща са ви потребни: Сутрин като станете, приемете първия лъч на Любовта в сърцето си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Мъдростта в ума си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Истината в душата си.

„Отче наш“

8-а беседа, държана от Учителя
на 15.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

ВРЪЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ

„Отче наш“

Ще прочета 18-и, 19-и и 20-и стих от 18-а глава от Евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Две неща има в света, с които мъчно се справяме: С малките деца, които се раждат, мъчно се справяме и със старите хора, които са на 120 години, и с тях мъчно се справяме. Много възискателни са те вече. Младият никакъв съвет не чува и старият никакъв съвет не чува. Слиза младият от един свят и всичко тук му се вижда особено, тепърва има да се приспособява. Най-първо го удари на плач.

Ние живеем в един век, наречен културен. Постоянно даваме си мнението за всичко. Защо духа вятърът? Духа, защото духа. Разпокъсал сума листа, клончета, кому ще се сърдиш? Вятърът духа и по закон не може да го дадеш под съд. Счупи някакво дърво, направи някаква пакост, катури някой човек. Дойде студът, този измрази, онзи измрази, осакатил някого – кого ще хванеш да го съдиш? Ял си някаква неестествена храна, осакатила те – кого ще съдиш? Няма да го хванеш. Някаква мисъл влезе в главата ти, причини ти пакост – не може да я съдиш. Всички казват: „Да го съдим!“ Кого ще съдиш? Ние, съвременните хора, гоним Михаля по горите. Духа вятърът – ще кажеш: „Духа, защото това му е работата, много добре си върши работата, когато духа.“ Кого ще съдиш? Не се занимавай с него, нищо не му казвай. Не го съди. Тогава де е гаранцията?

Казваме: „Защо туй да ми се случи?“ Че кой ти е крив, защо дойде на Земята? Ако не беше дошъл, не щеше да ти

се случи. Дошъл си, случило ти се е. Ти идеш на Земята, случило ти се нещо, ти искаш законите на Земята и на природата да се изменят заради тебе. Че някой голям човек дошъл на Земята, случило се. Че както бедният умира, така умира и богатият, и владиката, и царят, и патриархът – с каквато и дреха да го турят, че смъртта го намира, че разочопли, всичкото ще вземе. Египтяните, които балсамирваха своите мъртви, и царете балсамираха, и своите учени хора балсамираха, и владците и поповете, понеже казваха: „Защо да се мъчат, да са готови телата им да оживеят, да не си създават наново тия тела.“ Сега трябва да ги търсят из английските музеи и т.н. Има една мумия, която причинила нещастия на всички, които се докоснали до нея, от единия до другия край. Кой как я вземе, все нещастия причинява. После, има такива скъпоценни камъни – който го е взел, не е харосал*. Казва: „Защо да не се случи?“ Що ти е този камък, защо ти е тази мумия?

Влезе някой бръмбар на някоя мома да се жени за някой момък и оттам насетне дойдат ѝ всичките страдания. На някой момък момата влезе. Що ти трябва? Господ направил този момък, да му шета, слуга да му стане, да му върши работата, че ако му остане време, да се разговаря с нея. Тя иска да го отстрани от неговата работа. Той дошъл да се учи, тя иска да обърне внимание на момата. Не може тази работа.

Сегашните хора, като видят двама, казват: „Хайде да ги оженим.“ Че какво ви дава право да ги жените? То не е ваша работа. Хората нямат право да женят никого, нищо повече. Тия двама може да се женят, но вие да ги жените – оставете тази работа. Защо има толкова развалени бракове? Защото хората ги женят. Българите казват: „Или се млад жени, или се млад калугери.“ Другояче, дяволът ще те ожени.

Сега искам да ме разберете. Не съм против вашето мнение. Вие искате да извършите Волята [Божия], но по вашemu. Ето къде е глупавото. Един постил 40 дена и като

* харосвам, да харосам (от гр.) – нар. виждам добро, преуспявам.

отпостил, наял се хубаво и умрял. Че постил, е хубаво, но че ял, не е хубаво. 40 деня като постиш, не трябва да ядеш, но ще вземеш едно зрънце грозде, ще го нарежеш на четири части, вземеш едната част в устата си, после втората, третата. Той се наял изведнъж и умрял. Казва: защо да умре? Защо постил? Умира, защото постил. Ако не беше постил, щеше да бъде жив.

Сега навсякъде слушам, всички говорят, бащата иска да има добри синове – добро е желанието. Майката иска да има добри дъщери, учителят иска да има добри ученици, господарят иска да има добри слуги, мъжът иска да има добра жена, жената иска да има добър мъж – отлични желаниа са тия. Най-първо господарят трябва да се научи как да се обхожда със своите слуги. Най-първо бащата трябва да се научи как да ражда добри синове. Майката трябва да се научи как да ражда добри дъщери. Не само да бъдеш грънчар, но добри грънци да знаеш да правиш. Ако за грънците си добър грънчар, колко повече за човека. Ако не си майстор грънчар, не се занимавай, защото ще фалираш съвсем.

Сега имаш една вяра. Защо ти е една вяра, която не може да ти помага? Защо ти е една религия, която не може да ти помага? Защо ти е една къща, която тече, мухъл има, навсякъде молци има, мишки има, какво ли няма вътре – защо ти е такава къща?

Христос дава един подтик какво може да вършите. Христос казва на учениците си: „Всяко нещо, което вържете на Земята, ще бъде вързано на Небето.“ Но не казва с какво да се върже. Да се върже, но с какво да се върже? Ако един човек вържеш с въже, мислиш ли, че е вързан? Едно куче като вържеш с въже, го прегрива. Някой може да умре вързан. Даже с вериги да свържеш някой човек, сега лесно се отърват от веригите, има такива лампички, че като ги турят, стопяват се халките. Няма нещо, с което може да вържат човека. Какво подразбираме ние да го вържем? В света има само едно солидно връзване. Всички други връзвания са залъгалки и губене на време. Ако свържеш един човек с вълна,

изплетена от нишките на Любовта, не се къса. Ако имаш една овца, която те обича и ти я обичаш, израсне вълна на гръба ѝ, че с тази вълна изплетеш едно въже, когото вържеш с него, той е вързан вече, когото развържеш, е развързан.

Сега за думите „връзване“ и „развързване“ нямаме еднакви понятия, за „отвори“ и „затвори“ нямаме еднакви понятия. Казваме: връзвам – много добре, ами като го развържеш, отношението е същото. Една врата, като я отвориш, ще излезеш и после ще я затвориш. Като я отвориш втори път, пак ще я затвориш. Този, когото развържеш, втори път ще го вържеш. Той ако рече малко да шава, пак ще го вържеш. Като се подчини на закона, пак го отвържеш. Хората не схващат така – мислят, като се развърже веднъж, не се връзва. Временно е, веднъж ако вървиш по закона на тия нишки, връзване и развързване ще има. Ако не може да се развържеш, ще мязащ* на голям петел, който се уплел в кълчица. Гледа се, кълве, кълве, уплел си краката, махмузи** има, кукурига, но и то не го освобождава. Кокошките гледат наоколо, но и те не може да го освободят. Казва: „Голямо чудо е туй.“ Най-после иде разумният господар, та го освободи от кълчищата.

Кълчищата в нас са необработени постъпки, мисли и желаниа, които ни спъват в живота на всяка една стъпка. Да кажем, че има някой с тояга ви бие. Къде е вината: в тоягата ли е вината или в онзи, който ви бие? Знаеш защо ви бил.

В света има две въжета, които се правят: едното – направено от вълната на Любовта и едно въже, което е изплетено от безлюбието. Ония, лошите хора, Господ ги е свързал с тия въжета на безлюбието. Искаш да се покажеш много милостив. Развържеш го. Той ви намери с тоягата, наложи ви. Срегнах един ден едного, казва: „Защо да ме бие?“ Хубаво, защо да те бие? Ти не позволяваш. Ами ти да биеш жена си позволяваш ли? Казва: „Тя трябва да позволи.“ Не съм срещал, дето баща

* мязам – обл. приличам.

** махмуз (ар.-тур.) – диал. шпора.

да е бил сина си, че синът да не го бил. Ако бащата мисли, че с биене възпитава сина си, той е на крива посока. Ако го бие, има един бой на Любовта, той е съвсем друг. Онзи пее, как бие. Поетът, който едно време се е учил да бие хората, разбрал, че сега бие книгата – пише. Написаните редове са боят. Хората, като четат неговия бой, хора стават. Куплетите са въжета, някой път 4 куплета, някой път 6, 7, доста дълги въжета. На туй въже отгоре какво трябва да се прави?

Сега често казвате: Христос как пострадал. Аз съм виждал проповедници, като проповядват, сълзи им текат за Христа. Виждал съм религиозни хора, набиват човека хубаво по Мойсеевия закон. Проповядва Христа, а поддържа Мойсеевия закон.

Какво е допринесъл боят в света? Единственото нещо, което боят направил, е че натрошил много камъни за градеж, че много прах се е образувал, че могат да се направят керемиди. Виж, туй не може да се откаже. Но боят досега не е дал живот никому. В Стария завет има един пример – пророк Елисей след като умрял, след време в неговия гроб турили друг умрял и като го турили върху пророка, мъртвият оживял. Пророкът казва: „Не го искам тук, да си върви!“ и да се освободи от него, оживил го. Казва: „Да си вървиш, при мене да не седиш да ме безпокоиш!“ Превеждат го като факт, че като сложили умрелия на костите и той оживял. От зор пророкът казва: „Господи, освободи ме от този. Едва се освободих от хората, и този дойде при мене.“

Сега ще ви наведе друг анекдот, ама няма да се докачите. Един имал много умна жена, пък сприхава, много пъргава била и по-силна от мъжа си, че му давала урок като учител – натупвала го. Той се молел да му прости, тя го бие. Той се моли за прошка. Един ден [тя] не знае какво да прави, казва: „Дотегна ми да те бия. Ако не се поправиш, ще се хвърля в кладенеца.“ Дотегнало ѝ да го бие, ще се хвърли в кладенеца да се освободи от него. Казва ѝ: „Не прави това, ще търпя още. Как да те изгубя?“ Един ден се хвърлила в кладенеца и той отгоре плакал, плакал. По едно време гледа,

един дявол бяга от кладенеца. Дяволът, който е черен, побелял и хукнал да бяга. „Що бягаш?“ – казва му. – „Една жена, както виждаш, за половин час ми побеля главата, морализира ме, не се търпи. Избягах.“ Мъжът, който бил толкова бит, поумнял. Казва: „Понеже жена ми изплаши дявола.“ Иде му на ум, като иде при някой болен човек, казва: „Жена ми иде!“ и всичките дяволи бягат, оздравява човекът. Могъл да лекува всичките болести, понеже всичките болести от дявола се образуват, всичките избягват и човекът става здрав.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да извлечем една поука. Ние вземаме жената, създаваме една жена, която не съществува. Казват: „Жената е лоша.“ Щом жената е лоша и Адам е лош – жената излезе от Адама. Но Адам, аз го виждам, имаше много добри чувства. Като направи погрешка неговата другарка, казва: „И аз съм виновен, и аз ще вървя с тебе. Туй, което си направила, то е в мене. Аз направих същата погрешка. Нека вървим извън рая, да се научим. Като се научим как да живеем, ще се върнем пак в рая“.

Нито мъжът е виновен, нито жената е виновна. Под думата „виновен“ разбираме „прощава им се“. Бог пита Адама: „Да не би да си ял?“, не го пита: „Яде ли?“ Казва: „Ядох.“ Казва: „Кой ти каза, че си гол, да не би да си ял от плода?“ – „Ядох.“ Адам веднага казва: „Жена ми, която ми даде, понеже Ти я направи, доверих се на нея.“ Господ не му казва нищо. Отива при жената: „Ти защо яде?“ – „Онази змия, която Ти си направил, тя ми даде. Че Ти я направи умна.“ Казва: „По Твоята воля е.“ Остави въпроса – и на нея не каза нищо. Тогава каза на Адама: „Ще работиш много, ще страдаш много.“ На жената казва: „Ще раждаш, много ще страдаш.“ На змията каза: „Понеже ти си направила това, твоята глава ще бъде смазана.“

Който прави прегрешението на Адама, ще оре земята, малко ще му дава. Последствие е това. Който прави прегрешението на Ева, [Бог му] казва: „Ще раждаш деца и ще ти умират.“ Който върши прегрешението на дявола, главата му ще бъде смазана. Никой не може да се освободи от три

последствия в живота: ако носиш постъпките на Адама, ще ореш, ако носиш постъпките на Ева, ще раждаш, ако носиш постъпките на змията, главата ти ще бъде смазана.

Сега време е, когато всички религиозни хора трябва да мислят тогава как е Господ създал света. Време е, когато хората трябва да знаят защо Господ създаде света и своето предназначение. Ние сме създадени, за да работим по закона на волята Божия, да служим на Бога от Любов. Вън от живота нямаме никакъв смисъл. То е само промяна, понеже никакъв резултат няма. Самото Евангелие поддържа, че само човекът на Любовта може да стане наследник. Само човекът на Любовта може да се роди от Бога. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ За да се роди от Бога, той трябва да е роден от Любовта. Ако не си роден от Бога и не си роден да жертваш всичко, то значи, че си роден по плът. Роденото по плът, плът е, а роденото по Дух, Дух е. Под „роден“ разбираме човек, който е роден по Любов.

Сега съвременните хора имате спор за религиозни въпроси. Има спорове религиозни. „Ти в какво вярваш? Какво е твоето вярване за Христа?“ Има хиляди вярвания за Христа. Казва: „Какво мислиш за Христа?“ Казвам: Остави този въпрос. Христос казва тъй: „Никой не познава Отца, тъкмо един Син, и никой не познава Сина, тъкмо един Отец.“ Ние съзнаваме, че Бог е Любов, имаме възможности да се учим. Бог като ни изпитва, съзнаваме, че Той ни е създал, за да се учим.

Три неща има [за] Бог [, който човек трябва да] съзнава едновременно: първо, че ние имаме привилегията на Неговата Любов, имаме привилегията на Неговата Мъдрост и имаме привилегията на Неговата Истина. Значи, привилегията от Любовта Му е животът, който ще получим. Привилегията от Мъдростта е знанието, което ще получим. Привилегията от Истината е свободата, която ще добием. Защото ако не добием живот, ако не добием знание и ако не добием свобода, какво вършим в живота? В Божествения свят такива работи няма. То е един свят свършен. Всички същества, които са там, са свършени, живеят във вечна

Любов, във вечната Мъдрост и във вечната Истина. За хора не може да се говори в Божествения свят.

Та казвам: Ние, религиозните хора, с какво ще се препоръчаме пред Бога, кажете ми? С какво ще се препоръча една мома пред един момък? Или с какво може да се препоръча един момък пред една мома? С какво може да се препоръча една майка пред дъщеря си и пред сина си? С какво ще се препоръча бащата пред своите синове и дъщери?

Единственото нещо, с което можем да се препоръчаме, е Любовта. Момъкът казва: „Обичам ви!“, готов е да се жертва заради* нея. С туй се препоръчва. Че другите работи са съществени: може да е красива, може да е силна, може да е богата, всичко може да има, но единственото нещо, с което се препоръчва, е Любовта. С какво ще се препоръчаме пред Бога? Ако младата мома може да се препоръча, защо ние, духовните хора, да се не препоръчаме с Любов?

Често ние казваме, че ние сме свободни. Но трябва да знаем какво нещо е свобода. Ние, съвременните хора, се самозаблуждаваме. Не сме свободни. Ние сме толкоз свободни, колкото е свободен един народ, който е хвърлен. Един аероплан из въздуха ходи, но друг го кара. Един кон е свободен, но друг го кара, има някой да го кара.

Свободен човек е, който не можеш да го ограничиш. Някой казва: „Ти си свободен.“ Казваш: „Не съм свободен.“ Свободен ли е наемателят? Изпъжда го хазиянът или повишава му наема, той се тревожи. Някое писмо си изгубил, тревожиш се. На свободния писмата не се губят. Свободният човек има своите неща. Той не се нуждае от нищо, всичко има. Той е свободен да помага на всичките хора. Всеки човек, който е готов да помага на всичките хора, той е свободен. Онзи, който чака да му помагат, той не е свободен. Не че е лошо. Но защо ще се самоизмамваме – не сме още свободни. Сега по този начин като ви говоря, вие казвате: „Ние какво ще правим?“ Защо трябва да се самоизмамваме, че сме свободни?

* заради – диал. за.

Не трябва да се лъжем, не трябва да бъдем като онзи българин – не че искам да правя упрек, но ето къде е заблудението. Един българин се хвалил в селото, че знае турски. В селото никога не идвали турци. Той казал: „Аз знам турски език, само да дойде турчин.“ Дохожда в селото един аянин*, нещо като българския началник или съдия. Дошъл кадията** в селото. Казват: „Да кажем на този българин.“ Повикали българина. Той му говорил, говорил. Най-после го питали селяните какво казва. – „Иска един съдран сак, не зная защо му е.“ Приел го кадията, говорил му пак и българинът казва: „Откъде му дошло на ум, иска една коза, сляпа с едното око.“ Кадията казва: „Този българин е много умен.“ Тълкува турчинът. Доста патил този българин, иска да покаже: „Вие този сак може ли да поправите, на тази коза вие окото може ли да излекувате?“ Кадията му говорил на турски и му казва: „Работа на Господа е това, ние не сме дошли да поставяме очи и човешките съдрани работи да поправяме. Ние не искаме сакове.“ Най-после кадията се докачил, ушил на Стояна две плесници, казва: „Бива, бива, ама такава шега не бива.“ Питат го селяните защо го бие, казва: „Наддумах го, не може да ми отговори.“

Ударил му две плесници – едната за козата, другата за сака. Говорил е турчинът, но той нищо не е разбрал, каквото му е говорил. Турчинът ето какво говорил на българина: „Стояне, идем отдалече. Да се заколи едно агне, да се опече. Да се направи една хубава баница, после да има джибренка***. От агнето да се направи хубава супа, с ориз да се направи.“ Нему на ум не му иде какво му разправя кадията.

Ние, съвременните хора, разбираме живота като този българин (наричам го С.): мислим, че се нуждаем от сак, да хващаме риби, или от някоя сляпа коза, понеже по-евтино се продава. Казва: „И с едно око може.“

* аянин (ар.-тур.) – турски областен управител.

** кадия (ар.-тур.) – съдия (светско или духовно лице)

*** джибренка – обл. гроздова ракия.

Не. Поляризиране има на очите. Очите менят се постоянно. Ако вие сте наблюдавали очите денем, едното е положително, другото е отрицателно. Сутрин действа дясното око, вечер – лявото. На другия ден сменят се, едното е положително, другото става отрицателно. Има смяна на очите, почиват си. Имаме също две уши, с едното възприемаме, с другото предаваме. И мозъкът, и той е двоен. Дробовете, и те са двойни. Сърцето има две камери. Не можеш да се избавиш от силния принцип и мекия.

Христос казва: „Онзи, който връзва“ – той е силният принцип. Силният човек на Земята и на Небето е силен. Слабият на Земята и в Небето е слаб. „Каквото развържете на Земята, ще бъде развързано горе.“ Щом отворите вратата на Земята, и в Небето ще бъде отворена, щом затворите вратата на Земята, и горе ще бъде затворена. „В Небето“ в дадения случай значи: то е в твоята мисъл – това е Небето. Земята в дадения случай е сърцето. Това, което става в сърцето, винаги подкрепя човешкия ум. Ако не е сърцето да изпраща кръв на човешкия мозък, престава всяка дейтелност. Постоянно сърцето изпраща кръв в мозъка, храни го. Мислим, че сърцето е независимо, няма нищо общо с нашите чувства. Мислим, че умът е независим, няма нищо общо с нашия мозък, няма нищо общо с човешката мисъл.

Има Любов – тя е единственото нещо, което можем да пазим в себе си в едно здравословно състояние. Аз говоря за Любовта. Любовта на Земята е здравословно състояние. Без Любов, то е анормално състояние на Земята. Любовта е едно здравословно състояние, при което човек може да живее.

Сега трябва да отличаваме. Земната Любов има известни качества. В земната Любов има особена правилна обмяна. Каквото дадеш, толкоз и ще вземеш. Не мислете, че само трябва да вземате. Ако очакваш само да те обичат хората, след време ще те намразят. Всеки човек, който ти направи услуга, ти трябва да му се отплатиш. Във всичките хора има туй желание. Всеки човек, като му се направи услуга, иска да се отплати. Ако приемеш каквато и да е услуга, и ти ще му се

отплатиш. Четеш една хубава книга – като прочетеш тази книга по закона на земната Любов, ще благодариш на този човек, който я писал. Ама ти мислиш, че си взел книгата с пари. Туй, което написал, което напечатал, с пари не се купува. Синът трябва да благодари на майка си, че го е родила. Да благодари на баща си, колко енергия е изхарчил баща му. Един слуга трябва да благодари на господаря си и господарят трябва да благодари на слугата си за това, което той свършил заради* него. Отношенията са взаимни. Казва слугата: „Аз му слугувах.“ Но и ние трябва да слугуваме – когато слугуваме на другите, слугуваме на Господа, Който живее в тях. Слугата слугува на Господа, Който живее в господаря. Господарят трябва да уважава слугата си, понеже Бог живее в неговия слуга. Господарят и слугата, те са само имена. Много пъти слугата седи много по-горе от господаря в знание, в благодарност, в постъпки.

Сега, по някой път ние се samozаблуждаваме, мислим, че може да направим сами много нещо. Човек на Земята не може нищо да свърши. Казва: „Мене не ми трябва никакъв Господ.“ Как никакъв Господ не ти трябва? „Мене не ми трябва никаква жена.“ Как никаква жена не ти трябва? „Мене не ми трябва никакви деца.“ А, не! Значи тебе ти трябваше една майка да те роди. Щом те роди, вече нищо друго не ти трябва. Ще се намериш в една задънена улица. Ще дойде време, когато нито една жена няма да иска да те роди, тогава? Ще дойде време, когато нито един баща няма да иска да те роди. Ще искаш слива да станеш – няма да искат да те посетят. Като те посетят, трън ще станеш. [Според] моите схващания, тия тръне са изгонени души, които са станали трънища. Аз им зная престъпленията, защо са станали трънища. Зная защо са станали черешите череша, сливите, ябълките – цялата история зная. Много хубава история е. Онези, красивите цветя, красивите плодове, те са форми, които са се жертвували по Любов в света и Бог ги благославя. Те имат много по-

* заради – диал. за

голямо бъдеще, отколкото някои хора, които са на Земята.

Ще кажете: „Това е заблуждение.“ Хубаво, всичките тия теории, които имат хората, верни ли са? Кой е ходил да проверява какво има в Небето? Някои казват преди 2000 години какво е казал Господ. Аз се интересувам какво днес казва Господ, не преди 2000 години, но сега какви са Неговите закони. Аз не се интересувам какви са били плодовете преди 5–6 000 години, но сега какви са плодовете, които Бог ги е създал. Аз не се интересувам от големите мамонти, които оставиха своите кости, но аз се интересувам от сегашния живот, интересувам се от сегашните риби, много повече се интересувам от сегашните дървета. Всички трябва да ни интересува сегашният живот. Мене ме интересува сегашният въздух, мене ме интересува сегашното Слънце, което изгрява, интересуват ме звездите, интересуват ме сегашните жени.

Под думата „красив“ човек аз разбирам един чист човек, защото само чистотата носи красота. Без чистота красота няма. Под думата „красив“ човек аз разбирам чист човек. Под думата „чист“ човек аз разбирам разумен човек, добър човек и силен човек. За мене чистият човек е разумен човек. Всяко нещо, което го прави, [го прави] без оглед на каквото и да е користолобие. Какво се ползуваме ние, ако изопачаваме? Казва: „Той иска да заблуждава хората.“ Какво се ползувам, ако заблудя хората? Ако заблуждавам хората, ще се намеря само в задънена улица. Ние мислим, че в заблудата може да спечелим повече. Има един свят, дето няма заблуждение. Слепите хора може да ги заблудим. Заблуждаваме слепия, че свещите горят – не вижда човекът. Човек, който гледа, никога не можеш да го заблудиш. Той вижда, казва: „Не гори тази свещ.“

Да ви приведа пример – има неща, които не могат да се заблудят. В древността имало един шах на Индия, който бил много щастлив, искат да му направят дреха, без да е пипана от човешка ръка. Всичките мъдреци, които били около него, казали, че не може да се направи такава дреха. Явява се един, който казва: „Аз ще ти изтъка такава дреха, дай-

те ми средства.“ Направил стан, започнал видимо да снове, но преждата не се виждала, започнал да тъче, но платът не се виждал. Праща шахът министрите си да видят дрехата. Те виждат как хвърля совалките, но не виждат плата. Казват на царя: „Много хубаво е насновано, много хубаво се тъче.“ Онзи тъче 20-30 деня. Всички казват, че платът е много хубав. Явява се един със своите ножици, който ушива дрехата, след като я скроява. Облича царят дрехата и всички казват: „Много хубава е дрехата на царя.“ Като минава едно дете, извиква: „Царят е гол!“

Сега разбирайте. Искам да ме разберете добре. Защо художниците не рисуват Христа с мантия, но го рисуват гол на кръста? Има голота, която е грозна. Има голота, която е красива. Ако вие повишите трептенията на човешкото тяло, ако вие повишите температурата на тялото на 100 000 [градуса], човекът ще светне. Тялото няма да бъде такова. Ще имате много красив човек, ще има много хубава, красива дреха около себе си.

Та казвам: Ние, духовните хора, не трябва да се самоизлъгваме. Седиш, казваш: „Не съм толкова лош, добър съм.“ Аз, ако искам да видя дали съм добър или не, ще направя следния опит: Ще посадя една ябълка, или круша, или слива. Ако тази слива ражда много хубави плодове, няма нито един червей, всичките плодове са чисти, листата остават неопарени, аз съм добър човек. Но ако някои от сливите са наядени, ако листата са опарени, аз знам, че още ми липсва нещо. За мене ако искам да правя опит, може да правя.

Често ме викат някъде да лекувам някого. Казвам: Аз може да ви помогна, ако имате вяра, и то донякъде. Ако има поне един човек, когото обичате, може да ми помогне, ако няма кого да обичате, не мога да ви помогна. Казвам: За да помогна, някой път аз искам един човек с трезвен ум, умът да не е раздвоен и сърцето да не е раздвоено и волята да не е раздвоена. Аз мога да му помогна. Щом умът е раздвоен и сърцето е раздвоено, не мога да помогна. Пък някой път някои хора трябва да си заминат за другия свят –

освободят се от затвора. Има хора, които са родени и в затвор живеят. Дошло му времето да го пуснат от затвора. 20 години живял там, пускат го, за да дойде да се роди втори път, свободен да бъде. Какъв е този живот, да бъдеш сляп или глух? Ако искаш да развиваш добродетели, разбирам, но такъв живот не разбирам. Ако не можеш да ядеш сладко своя хляб, ако не можеш сладко да пиеш вода, ако не можеш сладко да възприемаш своята светлина и всичките други блага, какъв е този живот? – „Така Господ е направил.“

Оставете тия лъжливи философии. Бог е създал отличен живот в рай на хората, но те не можах да издържат на онези условия, които той изисквал. Сега Христос казва: за да влезем в рай, да се отречем от всичкия този живот на Земята. Не от добрия живот, но от онзи живот, който носи всичките престъпления. Не е ли престъпление онзи син, който иска баща му да умре, че да му остави наследство? Не е ли престъпление, когато онази дъщеря иска майка ѝ да умре, че да може да ѝ остави наследство? Не е [ли] престъпление един ученик да иска да умре учителят му, че той да му вземе мястото? Не е ли престъпление един слуга да иска да умре господарят, че той да се намести на мястото му? Не е ли престъпление да иска един вярващ да умре свещеникът, че той да вземе мястото му и да стане свещеник или владица? Че какво служене на Бога е то? В служенето, в религиозните отношения хората нямат Любов към Бога. Не че нямат Любов, но тази любов е човешка.

Сега не искам да съдя. Аз не съдя нещата, но само ги разглеждам. Показвам един червен цвят защо е червен. Показвам един жълт цвят защо е жълт, един син цвят защо е син. Аз не правя червения, жълтия, синия цветове. Пък един червен цвят е такъв, какъвто е направен от природата – чист цвят.

Цветовете са в три октави, в три степени. В третата октава цветовете показват едно възвишено състояние. Най-хубавите чувства, най-хубавият живот, който човек може да има, то е червеният цвят. Онзи, красивият жълт цвят са най-хубавите мисли, които човек може да има. Синият цвят по-

казва най-хубавата сила, която владее. – може да я тури за добро на другите. Синият цвят не сте го виждали. Ако го видите, той е може би сто пъти по-красив, отколкото го виждате на небето. Ще го видите, блика, блика светлина, синкава светлина излиза. Тази светлина като блика, подбужда те да направиш добро. Трепериш да направиш добро и на най-малката мушица, радваш се, че можеш да направиш добро. Ако синият цвят не те стимулира да направиш добро, ако жълтият цвят не те стимулира да мислиш хубаво, да имаш най-хубавите красиви мисли, ако червеният цвят не те стимулира да приемеш най-хубавите трептения в живота, защото ти е този цвят?

Казвам: Всяко нещо, което вържем с Божията Любов, в името Божие без никакво раздвоение, всяко нещо, което вържем с Божията Мъдрост без никакво раздвоение на Земята, всяко нещо, което вържем с Божията Истина, то е вързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Любов на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Мъдрост на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Истина на Земята, е развързано и на Небето.

Тъй седи въпросът. Туй е развързване. Старайте се да развързвате чрез Любовта. Най-първо, да се свържете с Любовта значи да влезете в живота. Под думата „свързване“ Христос разбира, като се отвори вратата, да влезеш в живота. И като излезеш, да те развържат, да можеш свободно да излезеш и да те пуснат навън. Казвам: Старайте се в живота да влезете вързани с Любов и излизайте из живота развързани от Любов. Влизайте в живота вързани с Мъдрост и излизайте развързани с Мъдрост. Влизайте в живота вързани с Истина и излизайте из живота развързани с Истината. Връзването е Любов, връзването е Мъдрост, връзването е Истина.

Нас, всичките хора, Бог с три нишки ни е свързал. Засага ни е известна само една нишка – то е Неговата Любов. Другите две нишки са непознати за нас. Казвам: Ако съзнаете нишката на Любовта, вие може да изучавате и другите

нишки. Ако имаш връзка с Любовта, само тогава може да живееш. С Мъдростта ако имаш връзка, тогава само може да се учиш. Ако имаш връзка с Истината, само тогава можеш да бъдеш свободен. Без връзки нищо в света не може. А пък да се развържеш, значи да влезеш в живота, да работиш.

Най-първо трябва да се ограничим, да се вържем. Значи всеки един човек, който реши да служи на Бога, той е вързан. Всеки, който излиза да воюва отвън, той е развързан. Сега трябва да влезем в живота, да се ограничим и тогава да излезем да воюваме. Когато ние извадим тия, силните оръжия на Любовта, когато извадим тия, силните оръжия на Божията Мъдрост и на Истината, когато извадим тия оръжия на живота, на знанието и на свободата, когато извадим всичките оръжия на движението, на учението и на работата, Царството Божие ще дойде на Земята.

Желая ви всички да вървите в този път на новите оръжия и да побеждавате.

Искам да ме разберете, не искам да ме разбирате буквално. Сега има едно буквоядство. Сега от невидимия свят Бог е турил в действие следното: Един народ, който не се подчинява на Божията Любов, един народ, който не се подчинява на Божията Мъдрост и на Божията Истина, няма бъдеще. Един народ, който не се подчинява на Божия живот, един народ, който не се подчинява на Божието знание и на Божията свобода, няма бъдеще. Онези, които зачитат Божията Любов, зачитат Божията Мъдрост, зачитат Божията Истина, зачитат живота, зачитат знанието, зачитат свободата, те са хората в света, които имат бъдеще. Те са народите, които ще управляват. Другото всичко е заблудение.

Тайна молитва

*9-а беседа, държана от Учителя
на 29.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.**

* На 22.XI. Учителят не дойде. (Бел. на стенографката)

ЧЕТИРИТЕ НЕЩА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само първите 5 стиха от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ако попитате съвременен един човек защо е дошъл на Земята, той не може да ви отговори. Той не знае откъде иде, защо е дошъл от онзи свят, не знае и къде отива, не знае. Че е дошъл от онзи свят, не знае. Че ще иде в онзи свят и къде ще иде, не знае.

Всичките наши вярвания лежат във въздуха. Вярваме, но в какво вярваме – и ние не знаем. Ние мязаме* на онази мома, която се е влюбила в някой момък и тя мисли, че той я обича, пък той няма хабер за нея. Тя пише писма и мисли, че писмата са се изгубили, понеже няма никакъв отговор. Някой певец все пее, но вестниците не пишат за него. Той мисли, че е знаменит. Сега всеки може да цитира – цитираш едно изречение от Шекспира или цитираш едно изречение от Гьоте, или от Платон, или от Сократ. Хубаво е да цитира човек, то е развлечение. Един певец изпее една песен – той цитира една песен. Но някоя хубава песен да даде. Някои песни са консервирани. Някои са станали доста сухи. Трябва по-нови песни.

Като дойдем до нашето верую, и то е изсъхнало. Казваме: „В Бога вярваме.“ Че кой не вярва? Животните и те

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

вярват, човек за тях е Господ. Като видят човека, покланят му се, работят заради* него. Орат нивите му, бие ги, наказва ги, а те го гледат с умиление. Казват: „Божества са хората.“ Казват: „Да търпим, всичко ще е уреди.“

Питал съм толкоз ясновидци какво мислят за онзи свят и нищо не са ми казали. Не съм срещал някой, който да ми каже туй, което е, все ми казват туй, което не е. Че онзи свят не можеш да го видиш. Ти си се научил да гледаш само физическите тела. Онзи свят не е населен с физически тела. Телата са от съвсем друг род, други трептения имат, друга светлина и друга топлина имат и разумността свършено се отличава.

Ние имаме превзети възгледи. Мислим, че Бог ни е направил по образ и подобие Свое. Но кои хора е направил по образ и подобие? Бог е направил ония същества, които сега Му служат в цялата Вселена, изпълняват Волята Му; не ние, дребните хора, сме направени по образ и подобие. Хората са създадени от кал. Казват: „Аз съм от Бога роден.“ Друга манджа не яде. Един вол да каже: „Аз съм роден от човека.“ О-хо-хо! Волът е роден от вол. Кравата – от крава, лисицата е родена от лисица, вълкът е роден от вълк, не е роден от човека. Те искат да турят всичките погрешки на човека. Не е така.

Желанието ми е да хвърля една светлина, да се не спъвате. Съвременните хора остаряват от безпокойство какво ще стане. Побеляла ми е главата да ме питат какво ще стане с войната. Що е война? Мажуват се** хората, опознават се. Едни се нараняват, други се нараняват. Германците поглеждат русите, русите поглеждат германците, англичаните поглеждат германците, германците поглеждат англичаните. Пишат, съобщават колко са пленили, как е благосъстоянието, хранят ги, по някой път се оплакват. Доста културни сега са хората. Един пленник гледат го хубаво, та като иде в отечеството си, да каже, че те са един отличен народ. „Мно-

* заради – диал. за.

** мажувам – милвам.

го хубаво ме гледаха.“ Това не е варварство. Много културна е съвременната война. По-добра война от тази в света не е съществувала и по-добър бой от този не е имало. Хората казват, че е лошо, а според мен не е лошо. Ако беше лошо, Господ не щеше да го допусне. Щом го е допуснал, е добро. Всички неща, които Бог ги е допуснал, са добри, другояче нямаше да ги допусне. Той е всевъздух, всемогъщ – как ще допусне в Неговото царство да се направи нещо, което не иска?

Ние, съвременните хора на Земята, ако мислим, че можем да направим каквото искаме, лъжем се. Ние вършим това, каквото Той върши. Ако не вършим, Той ще ни хване за носа, за ухото. Казва: „Слушай!“ Някой казва: „Аз съжالياвам, че се родих на Земята.“ Защо съжالياваш? Че откъде идеш? Трябва ни мисъл. Трябва ние, съвременните хора, да имаме една ясна представа поне какво нещо е Онзи, Който създаде света, Който ни даде всичките дарби, дал ни тази светлина, дал ни уста. Да имаме една представа за Него. Ние през просото ходим. Казваме: „Какво е Господ?“

Разправяха ми за един млад българин [на] около 30 години. Това било във Видинско. Доколко е вярно, не зная. Често обичал пред майка си да говори по адреса на Христа неприлични думи. Майка му казала: „Не говори, синко, че е срамота.“ – „Какво няма да говоря?“ Една сутрин става и започва да плаче. Пита го майка му защо плаче. Казва: „Снощи бях в църква, излезе Христос от олтаря, че като ми уши две плесници, завалих се на земята.“ И той след две седмици умира. Ти ще произнесеш лоши думи – като ти плеснат една плесница, ще паднеш на земята. Ти можеш да говориш за идеалното, за Божественото, но като дойде за Онзи, Който създаде света, устата ти трябва да бъде свещена.

Аз се чудя на съвременните хора – те нямат страх от Бога. Аз съм готов да направя опит с когото и да е. Да извикам един владика (той е владика, всичките мои почитания, но дали Господ го е направил владика, е въпрос), да повикаме този владика да се помоли за един болен човек. Моли се десет пъти и не оздравява човекът. Тогава никакъв владика не е, човеш-

ки владика е. Господ не го е пратил за владика. Владиката да се помоли за един лош човек и той да стане добър.

Може и мене да ме повикат по същия начин, да видим дали ме е пратил Господ. Трябва да докажа, че ме е пратил. Казват Моисей какво е казал. Пратил един посланик първокласен, второкласен и третокласен и тебе те турят за един стражар. Ти си стражар, или може да си някой фелдфебел, или за лице може да са ти турили три звезди, полковнишки чин имаш. Не трябва да се мисли кой знае какво. За какво съм дошъл? За какво си дошъл?

Като съди някой от вас, мисли, че е голям човек. Казвам: Ти създаде ли Слънчевата система? Не. Създаде ли Земята? Не. Заповядваш ли на морето, на рибите, на птиците? Че какво си тогава? Някой казва: „Аз се помолих за дъжд и заваля дъжд.“ Когато ти си се молил, и 20 други са си изпратили молитвата за дъжд. А може би още 100 души са се молили. Той мисли, че като се е помолил, е заваляло. Пък то още 100 души са се молили за дъжд. Той няма скромността да признае, че други хора са се молили. Може би те са причината.

Бях веднъж в Сливен. Една сливненка на 50 години, разстроена е, страда от неврастения. Дойде зет ѝ, пълничък, здрав човек, и дъщеря ѝ, доста красива. Искат да помогна на майка им. Казват ми: „Чуваме, че ти можеш да лекуваш.“ Казвам: „Мога да лекувам, но от себе си нищо не давам. Ти си доста тлъст, мазен и от тебе може да взема нещо за баба ти. Ако ти си готов да взема от тебе и да туря на баба ти, мога да я излекувам. Но ако искаш аз да дам, не мога.“ Казва: „Готов съм.“ – „Радвам се, че обичаш баба си. Лесна работа е сега. След 24 часа баба ти ще бъде весела, радостна.“ Казвам му: „Ти обичаш баба си.“ И на нея казвам: „Да знаеш, че зет ти те обича. Аз мога да бъда само проводник. Сега ще се сприятелите. Досега не се познавахте, а за бъдеще ще се обичате повече.“ При лекуването, не може да те лекува един лекар, който не те обича, и ако ти не го обичаш. То е едно правило. Не може един човек да те

учи, ако не го обичаш и ако той не те обича. Не може един човек да те освободи, ако ти не го обичаш.

Та казвам: Кое е разумното в света? Един човек проповядва. Аз проповядвам за себе си. Изучавам хората. Като изучавам хората, аз помагам: и на себе си помагам, и на тях помагам. Защото в моето подигане е тяхното подигане, в тяхното подигане е и моето подигане. Така седи въпросът в моя ум. Така се върши Волята Божия. Когато помагаме на главата, помагаме и на тялото; когато помагаме на тялото, помагаме и на главата. Когато помагаме на сърцето, помагаме и на главата. И за тялото една възможност има. Не можеш ти да се погрижиш за своите крака и да не повлияеш на своята глава; не можеш да се погрижиш за главата и да не повлияеш на очите, на ръцете. Има взаимност, взаимни отношения има. Най-малкото добро, което направяш, най-малката справедливост, която покажеш, ще се отрази върху твоите органи навсякъде. Взаимност съществува.

Та казвам: За мен схоластичното знание не е знание. И то не е лошо, хубаво е. Не е певец, който разправя само за пеене, но онзи, който пее, който има глас, той е певец. Кой е мъдрец? Който може да предаде. Не само да четеш, но да предадеш, да станеш проводник на това.

Казвам: Ние сме хора, доколкото сме проводници на Любовта. Тя е първият, най-велик импулс в света. Ако тя не ни засегне, какво ще станем? Човек е станал човек по единствената причина, че Бог го е засегнал. Той като казал Слово и направил всичките животни със Слово. За човека казва: „Да направим човека.“ Значи, Божията Любов го е засегнала. Любовта създаде човека. Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме тази Любов в нас, ние сме хора; доколкото ние се отказваме, ние се вживотяваме*.

Не е лошо да бъде човек животно, но животното не може да направи много неща. На пиано не може да свири

* вживотявам се – (рядко) заприличвам на животно, започвам да се държа като животно.

едно животно. Един кон не може да пее. Може ли да пее като човек? Един кон не може да пише тъй красиво като поет, в ритъм да туря думите. Може ли да пише стихове? Има неща, които конят не може да прави. Туй, което конят не може да прави, а човек го прави, той е човек. Туй, което човек го прави и конят го прави, той е кон. Туй, което животните не могат да правят, а ние го правим, това сме ние. Туй, което животните правят и ние го правим, то са те.

Нека да бъдем наясно. Аз не унижавам животните, понеже животните са отворена книга, от която трябва да учим. Животните са първите учители на човека, само че в първото отделение, когато човек е бил дребнав, те са го учили. Човек е минал през всичките форми на животните. Те са 400 класове, през които човек е минал, докато дойде в тази форма. Всичките класове е преминал от степен в степен и като дошъл в тази последна степен, дошъл Господ да го учи. Сега Господ го учи. Какво ни научиха животните, ние го знаем. Сега ще се учим каквото Господ трябва да ни научи. Казва Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Но ние не сме научени още.

Питам: когато вие обикнете някого, как си изказвате вашата Любов? Най-първо как си изказвате Любовта? Аз да ви кажа. Един ми разправяше един анекдот. В Бургас имало един арменец, много набожен човек, но скържав*. Дойде някой просяк, казва: „Махни се, защо си дошъл?“ Като си отиде просякът, започва да го мъчи съвестта. Вземе 10 лева, гледа никой да не го види, настигне просяка и като върви из улицата, мушне му парите в джоба, върне се назад, та му олекне. Туй не е по Бога. Гледам сега, религиозни хора, извади 2–3–5 лева, даде. Това не е любовно даване. Някой ще отчупи малко парче хляб или някаква ябълка, или съдрана шапка, или кирлива риза – за празнични дни на бедните. Не е лошо това, хубаво е.

Сега се изискват плодове от дървото, прясно откъсна-

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

ти, тях да дадем. Да съзнаем, че бедните са наши братя. И той да съзнава, че съм му брат. Аз не може да му дам повече. Аз може да му дам това, което Бог ми е дал. Ябълките не ги направих аз. Тази светлина, която излиза от Слънцето, не я направих аз. Бог я изпраща. Дърветата се потрудиха, а аз станах само проводник между тях и бедните, за да се опознаем. Тази ябълка запознава него с мене, нищо повече. Те ни карат да се влюбим. На една мома е достатъчно да ѝ дам една ябълка, за да се влюби. Ако ѝ дам една ябълка нищо и никакво, втори път няма да ме срещне. Ако ѝ дам една хубава ябълка, без никакви недостатъци, ще гледа на мене другоаче. Тази ябълка седи като една връзка.

Казвам: Защо да не може да му дадем най-красивата дума, която съществува в езика? Защо да не му кажем най-хубавата дума? Какво трябва да му кажем, на български коя е най-хубавата дума? По-хубава дума на български от думата „благост“ няма. Според мене тя е най-съдържателната дума. В много езици тази дума я няма. Думата „благост“ има съчетание на елементите, тя е много мощна дума. Като кажеш „благост“, Господ ще те послуша.

Като снемеш от дървото един плод, измий го с най-хубавата вода и тогава го давай. Ти вземеш от земята, че така го дадеш. Не е зачитане на любовното чувство. Онова, което даваш, с Любов ще го избереш. Понеже плодовете посетители имат – някоя муха е кацнала, оставила е визитната си картичка, втора, трета са кацали, оставили са си тия визитните картички. Човек изяде този плод и може да се зарази. Много хора има заразени от ябълки. Мухите са кацали, а преди това са били на някой умрял вол. Измий хубаво ябълката и тогава, когото обичаш, дай му тази ябълка.

Аз не искам да ви говоря. Аз не искам да приличам на някой, който ходил на угощение и казва: „Не ме угостиха добре.“ Аз нищо не давам от себе си. Такава критика не е на място. Аз ни най-малко [не] критикувам. Аз [се] радвам, че ви угостиха, и аз ви угостих. Вие сами да направите разликата – онова, което придобиете от угощението, какво е, и

кое угощение е полезно. Ползата, която придобиваме, тя е важна заради* нас.

Вчерашният ден беше много добър и днешният ден е добър ден. Тия двата дни съдържат нещо хубаво. Понеже висши разумни същества вземат участие в един план и Нибето скоро ще преустрои света. Следователно тяхната мисъл веднага се отразява върху вчерашния ден и днешния ден.

От моето становище, всяко добро дело, което човек направи, то е израз на Божественото вътре в него. Ако в двора ви дойде един добър кон и е свързан, този кон докара някой добър конник, някой посланик от баща ви, той ще слезе от коня – конят е свързан – и като свърши мисията, ще се качи на коня и пак ще си замине.

Сега ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Не може да живееш свободно, ако Любовта не те е засегнала. Не можеш да бъдеш човек, да имаш знание, ако Мъдростта не те е засегнала. Не може да бъдеш свободен, ако Истината не те е посетила. Трябва да имаш тия три подтика в света. Те са от Божествения свят. Трябва да имаш подтика от Любовта. То е Словото. Трябва да имаш подтик от Мъдростта и трябва да имаш подтик от Истината. Що е Истина? Туй, което подтиква към свобода.

Свободният човек е развързан, вътрешно развързан е. Свободният човек няма никакво главоболие, няма стомахо-болие, няма напрежение на сърцето. Той е свободен. Като ходи, радостен е и като птица хвърка, като риба плава, като ангел пътува в пространството. Това е свободен човек. Кой е свободен? – Който като ангел може да хвърка от един свят на друг, ходи, хвърка, да разнася Божиите новини. Който е свободен, не зависи от нищо. Дърветата са свободни, понеже дават най-хубавите плодове, хранят ни и ни освобождават от лошите условия. Житото е по-свободно от нас, понеже то ни освобождава от негодите на живота. Ако два-три дена ти не ядеш хляб, веднага лицето ти пожълтява. Ако

* заради – диал. за.

2-3 дена ти не пиеш вода, веднага чувствуваш жажда.

Четири неща нас ни освобождават: освобождава ни светлината, освобождава ни въздухът, освобождава ни водата, освобождава ни хлябът. Ние казваме: „това е светлина“, „това е въздух“, с едно презрение се отнасяме. Всичко критикуваме, нищо не може да направим. Ще научиш езика на светлината, да видиш колко красив говор има тази светлина. Тя, като влезе, казва: „С какво мога да ви услужа?“ Влезе вътре в тебе и върви. Въздухът, като дойде, казва: „Какво мога да направя?“, влезе в тебе и излезе навън. Водата, като дойде, и тя прави същото. Хлябът, като дойде, и той същото прави. Най-добрите слуги на Бога са те. Някой ме пита: „Как трябва да слугувам?“ Ще слугуваш на Бога тъй, както слугува светлината, тъй, както слугува въздухът, тъй, както слугува водата, тъй, както слугува хлябът, така и вие ще слугувате. Конкретно ви казвам. Да слугуваме както светлината. Ще влезеш, без да питаш. Щом намериш отворена врата, влез вътре, направи работата и кажи: „Още нещо може ли да направя?“ и излез навън. Направи, остави каквото трябва и излез.

Ние сме обезверени. Мнозина са обезверени, понеже няма кой да ви обича, малко светлина имате. Мнозина се задушават, малко въздух имате. Не обичате въздуха. Мнозина от жажда горите, огън имате. Мнозина от вас не може да ядете хляба, не обичате хляба. И вие започвате да се страхувате. Влезе въздухът, караш се; дойде хлябът, караш се; дойде светлината, караш се. Светлината седи отгън. Казваш: „Защо не влизаш?“ Толкоз години все си се карал, не я обичаш. Престанете да се карате на светлината, престанете да се карате на въздуха, престанете да се карате на водата, престанете да се карате на хляба. Ще ги приемете братски. Като дойдат, да се отворите, да е будно съзнанието. Защо да не се радвате на светлината? Ето, днес светлината иде.

Някои искат да знаят кой е Христос. Ето, Христос днес е в светлината, половината Земя е озарил. Казвате: Царството Божие е настъпило вече на Земята. Нищо в света не е в

състояние да отмени Божиите намерения. Колкото повече се бият хората, по-добре; колкото повече хора умират, по-добре; колкото повече се раждат, по-добре; колкото повече гладни има, по-добре; колкото повече сити има, по-добре; колкото повече недоволни има, по-добре; колкото повече доволни има, по-добре. За всички е добре. Христос иде от доволните да даде на недоволните, от здравите да даде на болните, от богатите да даде на бедните, от умните да даде на глупавите, разумно да разпредели на едните и [на] другите, не едни да бъдат господари, а другите – слуги.

Що е господар? Господарят е майка. Що е слугата? То е или дъщерята, или синът. Знаете ли вие, че всеки един ваш слуга, то е един ваш син скрит? Слугинята е ваша дъщеря. Ти мислиш, че ви е слугиня, а тя ви е дъщеря. Вие трябва да я родите, за да ви стане слугиня. Някой не може да ви стане слуга, ако не сте го родили. Някой не може да ви бъде господар, ако той не ви е родил. Само онзи, който ви ражда, той ви е господар. Само на онзи може да слугувате, който ви е родил. Бог ни е родил, Той ни е господар. Понеже сме родени от Него, само на Него може да бъдем слуги. Всеки, който постъпва както Господ, той може да бъде господар. Ние сме против да слугуваме. Тъй седи новото в света, което иде.

Вас ви се виждат тия работи много мъчни. Някоя мома се плаши да се влюби, понеже трябва да пише писма. После, като пише, онзи момък е взискателен. На първото писмо, което получава, не е взискателен, но колкото повече писма пише, започва да става взискателен, започва да забелязва, че запетаята не е турена на място, точката, двоеточие, удивителната или въпросителната не е турена на място. Някъде има много точки турени. Нещо, което не може да изкаже, ще тури много точки. Какво иска да каже с тия точки? Колко е умна иска да каже. Ако е турила 15 точки, значи царството на дявола се е разклатило, ако е турила 16 точки, царството на дявола съвсем се е стопило. Може да е турила 6 или 3 точки. Трите точки означават: може ли да

обичаш Бога, може ли да обичаш ближния и себе си. Трите точки това означават. Четирите точки значи: може ли да обичаш баща ми, може ли да обичаш майка ми. Шестте точки означават може ли да обичаш брата ми. Седемте – сестра ми. Това вече има смисъл.

Другояче какво означават точките? Те го намериха това нещо. Те са много големи философи, те пишат философии. Библията има хиляди години да я разгадават. После, точката, запетаята е особено направена. После, двете точки са някъде по-близо, някъде са по-далече. Някой път въпросителната е голяма, някой път е малка и това е философия. Голяма въпросителна.

После, някоя мома, като пише на някого, че много го обича, пише едри букви, щедра е. Някоя пише със ситни букви – малко го обича. Издавам една тайна. Някой започне по-дебеличко, свърши тъничко. Това е вътрешната тайна на любовните писма.

Няма скрито-покрито, което да не се изяви. Скрити са нещата. Един ден в живота ще имате най-хубавите филмове. Всичките любовни писма от създаването на света, които са писали момите, ще бъдат филмувани. Която е написала най-хубавото писмо, премия ще има. Гениалната млада мома на Любовта, талантиливата мома на Любовта и обикновена мома на Любовта – за всяка от тях три премии ще има. После, и за момците пак същото ще бъде. Живот отсега ще има. Вие пишете любовни писма и ще видите какво ще излезе. Внимавайте като пишете, колко точки туряте. Щом Любовта е гениална, и знанието е гениално, и Истината е гениална, и животът е гениален, и движението е гениално, и учението е гениално, и работата е гениална.

Под думата „гений“ разбираме човек, който е свободен. Геният слиза. Светлината, която слиза от Слънцето, тя е гениална. Светлината, която се разпространява на Земята, е талантилива. Онази светлина, която влиза в очите, е обикновена. Те са степени. Гениалният е зает с широкия свят. Талантиливият е по-ограничен, а обикновеният човек е зает

с една малка област, която той трябва да обработва. Аз не искам да гледам обикновения, ограничен човек, обикновения човек, който малка област обработва.

Ние трябва да се запознаем с гениалността. Има един закон в света: човек, който не е готов доброволно да изпълни един подтик на Любовта, той си създава най-голямото нещастие. Ако Любовта те подтиква към едно дело, колкото и дребно да е, колкото и малко да е, ако ти не го направиш, ти създаваш нещастие на себе си. Любовта не обича противодействие. Като дойдете до Любовта, никакво противодействие! Тя носи за тебе във всичките свои изявления най-великото благо, което ти си мислил. Онова, което тя те подбужда, направи го без никакво противодействие. В другите работи може да противодействуваш колкото искаш. В Любовта една мисъл имаш и колкото и да е малка, не считай, че е нищожна, дребнава. Не считай, че животът е безсмислен. Ако те накара кал да направиш, направи кал, ако те накара да посадиш едно дърво, посади го. Ако те накара да съградиш нещо, съгради го. Каквото те накара да направиш, направи го.

Всяко нещо, което Любовта направи, то остава за вечни времена. Туй, което Любовта създава, то вечно остава. Всичките неща, които по Любов извършваме, те с нас ще дойдат. Онези, които без Любов са направени, те ще останат на Земята. Не са лоши. И Земята е работила. Земята работи и те имат смисъл дотолкоз, доколкото са свързани с Божествената Любов.

Тялото благува дотолкоз, доколкото Любовта функционира. Една тяло, свързано с отличен ум, едно тяло, свързано с отлично сърце и душа, туй тяло благува. Ако тялото не е свързано с такъв отличен ум, всичките страдания идат.

Болните хора искат да се самоубият, не искат да страдат. Защо страдат? Хората не знаят какво да правят. В църквата, религиозните хора, като се разболеят някой, нека всички да се молят, и владиците да се молят за болния човек. Те седят, чудят се какво да правят. Само благославят. Как

благославят? Те благославят така с ръката си (*Учителят показва както поповете благославят.*) Така не се благославя. Така се благославя (*ръцете напред*). Тъй се благославя. Ще извадиш, ще даваш. Туй е благословение. Ако съм земеделец, ще взема една шепа жито, втора, трета – това е благословение. Ако взема с най-голямата лъжица, как благославям? Това сега не е за унрек. Сега благославят с трите пръста. И с трите пръста е хубаво. Нали ние с трите пръста пишем писмата. Хубаво е, и това не е лошо.

Преди всичко трябва да се научим да бъдем щедри. Мнозина не искат да страдат. Кой ще страда тогава? Страданието е работа и радостта е работа. Страданието е една по-груба работа, радостта е една по-благородна работа. Най-благородните работи са излезли от по-грубите работи.

Онези цигулки, които са направени, как са направени, от Гуарнери и от Страдивариус как са направени? Човек отрязал някое дърво и това дърво седяло 100 години, изсъхнало хубаво и той знае как да го нареже. Този човек изучил това дърво, накъде са нишките, накъде вървят и като направил цигулката, направил я така, че да падат вътре хармонично, движенията да дойдат в хармония, горните линии и долните линии навсякъде, като се раздрусва това дърво, да дават правилни вълни. Онези, които не са знаели тези закони, са направили много обикновени цигулки. Една такава цигулка днес струва 5–10 милиона. Такава цигулка звук има, тон има.

Ако в нас мислите [нишките?] не са прави, не може да предават правите мисли. Тия нишки на сърцето, ако не са хубаво изтъкани, ако тия нишки на нашата душа не са хубаво изтъкани и тия нишки на нашата воля, ако не са хубаво изтъкани, не може да предават Божествената хармония. Най-първо трябва да се създаде един отличен мозък, трябва да се създаде едно отлично сърце, едно отлично тяло, което да устоява на всичките външни влияния, което не само да приема, но и да предава.

Сега, много пъти проповедници, които проповядват, оратори, които говорят, имат някой път някакъв недъг. Един американски проповедник, на когото стомахът бил разстроен, страдал от стомах, проповядвал за онзи свят, за ада, за дявола, за големи наказания, за хиляди години че горят хората, че в пъкъла ще се мъчат. Изпоплашили се всичките богомолци. Проповядва за свършването на света. Църквата била доста заможна и го пратили в една клиника на модерно лечение. Лекарите измили стомаха му от всичките киселини и той се излекувал. Като се върнал, започнал да проповядва за Царството Божие, за идването на Христа, за Небето. Няма киселини вече в стомаха. Трябва да се премие стомахът.

Казвам: Дошло е време, когато трябва да се направи една любовна промивка на стомаха, да се направи една любовна промивка на дробовете, да се направи една любовна промивка на ума. Тогава ние ще предаваме мислите и чувствата, даром ние ще приемаме и ще предаваме Любовта. Има какво да се промие. Има любовно течение.

Тази любовна мисъл не е направена от най-хубавото жито, смесена е с просо, ечемик, ръж. Да направиш хляб от най-хубавото жито, да си изкопал нивата с бел, да си посял нивата и да си пял, никога да не е влязло лоша мисъл, лошо чувство, да си го пожънал, да си извадил житото добре, без да си казал лоша дума. И от това жито като направиш хляб, на всеки като дадеш, ще му падне като мед на сърцето. Този хляб, който ядем, не е такъв.

Всичките българи най-първо трябва да се научат да орат и да не псуват говедата. Нали искат педагогика – няма да псуваш вола, няма да псуваш кравата, кокошката. Ако я псуваш, яйцето, което ще снесе, ще те зарази. Нищо няма да псуваш. Свинята няма да псуваш. В свинята има нещо хубаво. Българите, когато искаха да укротят турците, със свинско месо ги угощаваха. И действително, като ги угостят, омекнат. Като дойде Любовта, ще омекнете. Свинята обича живота. Само я пипни за корема и тя обича да грухти. Издава

един басов звук. Аз ви изнасям неща, които са верни. „Благодаря, макар че съм прасе, много ти благодаря. Много обичам да ме мажуват по корема. Няма кой да го направи, ти се случи, че ме погали. Не съм виждал такова галене.“

Ние, съвременните хора, много жестоки сме станали. Към млекопитающите, онези, които жертват живота си за нас, ще се отнасяме човешки. Нямаме съзнание, че те страдат. Ние им създаваме повече страдания. Че трябва да страдат, тъй е, но не трябва да им създаваме повече страдания. Щом допуснем тия страдания, те ще дойдат и върху нас. Сега искам да ви наведе на онази, реалната страна.

Дайте влияние на Любовта. Нека да упражни първия подтик и животът ще ви се поправи. Свържете се с Любовта и постоянно [постепенно?] ще стане едно подобрене в живота ви, здрави ще станете. Всичките хора, които трябва да се срещнат с вас, ще се привлекат от закона на Любовта. Като приемат подтика на Божествената Мъдрост, всичките хора трябва да дойдат да помогнат за знанието. Знанието ще ги привлече. Ако искате да придобие свобода, запознайте се с Истината. Истината ще привлече всички онези хора, които може да образуват тази свобода, която вие търсите. Защото свободата е само с онези, на чиято страна е Бог. Ония хора са свободни, на чиято страна е Бог. Ония хора, на чиято страна не е Бог, не са свободни. Свободен човек е човекът, който има Любовта. Свободен човек е човекът, който има Мъдростта. Свободен човек е човек[ът], който има Истината. Туй трябва да бъде като максима.

В геометрията има такива максими. Може да го докажеш, но никакъв спор няма заради* него. 2 и 2 е 4. Защо 2 и 2 е 4? Само от два ъгъла може да направите един квадрат. Квадратът има 4 страни. 2 по 2 е 4 и 2 и 2 е 4, не може да бъде 5. От двете страни като туриш двата ъгъла, образуваш други ъгли, на онази свободна страна образуваш други ъгли. Следователно образуват се 4 ъгли и 4 страни. Туй, което

* заради – диал. за.

образува четирите страни и четирите ъгла, това са 2 по 2, или 2 и 2 е 4. Следователно само майката и бащата, които съставят един ъгъл, синът и дъщерята, които съставят другия ъгъл, само те могат да образуват един дом. Един триъгълник може да се образува от бащата, майката и сина, един триъгълник може да се образува от бащата, майката и дъщерята. А един квадрат може да се образува само от майката, бащата, синът и дъщерята. И следователно, като прекараме двата диагонала, имаме 4 триъгълника вътре в квадрата.

Или, човек, в когото господарува сърцето и човешката душа, той е един триъгълник. То е Божественият свят. Човек, който слиза на Земята да живее, той е един квадрат. Щом си квадрат, условията са други. Щом си триъгълник, условията са други. Спорят някои хора, искат да живеят на Земята, както на Небето. Небесният живот е друг, земният живот е друг. В земния живот материята е гъста, тук се изискват много по-големи усилия за живот. На Земята много работи се проверяват, в Небето много работи не могат да се проверят. В духовния свят, когато искат да проверят дали някои неща са верни, пращат ги тук, на Земята, да проверят. Тук се познават.

Сега някои от вас мислите, като идете в онзи свят, да ви съдят. В оня свят няма съдба. Който умре, тук го съдят. Онзи, когото съдят, в гроба, докато изгние, все съдба е. Като изгние последната частица, съдбата престава, свободен е от затвора. 15 години лежиш в затвора и като излежиш този затвор, освободят те, тогава отиваш в оня свят. Много хора мислят, че като умрат, отиват в оня свят. Много бързат. Христос, едно от най-чистите същества, седя 40 дни в затвора. 3 дена всъщност седя в затвора, а 40 дни седя в преддверието на този затвор. Ако Христос днес се изяви на хората тъй, както едно време, ще го тикнат пак в затвора. Ще кажат, че не го е доизлежал.

Бог има думата. Бог на Любовта, Бог на Мъдростта и Истината има думата в света и Неговата дума ще се зачете. Всичките хора не знаят, че има един Господ, Който се нари-

ча Любов, че има един Господ, Който се нарича Мъдрост, че има един Господ, Който се нарича Истина, че има един Господ, Който се нарича Дух. Когато хората познаят този Господ, Който е Любов, този Господ, Който е Мъдрост, този, Който е Истина и този, Който е Дух, тогава всичките хора ще бъдат научени от Господа. Тогава ще живеем дру- голяче.

Сега аз мога да стана приятен за всинца ви, може да се сприятеля с всинца ви. Ако старите подмлада с 10 години, болните ги излекувам, ако на бедните дам парици, всички ще бъдете доволни, ще кажете: „Много добре.“ Но това е подкуп. Аз не искам да ви дам, искам да ви пратя на едно място сами да си вземете. Аз искам да ви пратя при онзи извор да се начерпите с буре – колкото искате. Искам да ви пратя на фурната и сами да си вземете хляб. Не искам аз да ви дам. Да идете на Божествената фурна, дето се образува най-хубавият хляб. Да идете на Божествената съкровищница и там да си вземете колкото искате. Да идете там, дето се образува светлината и да си вземете толкова, колкото си искате. Като се върнете, тогава ще се разберем. Защото, за да се разберем, трябва да бъдем еднакво богати, да бъдем еднакво господари и еднакво слуги, еднакво синове, еднакво дъщери, еднакво бащи и майки. Те са служби. Хубаво е човек да бъде баща. Хубава служба е бащата, но не е всеки за баща. Това е най-високата служба. Майка, това е най-висока служба. И син е висока служба.

Аз сега се уча какво нещо е син. Като син уча. Не искам нищо друго да бъда. Искам да бъда един хубав син. Аз сега уча да бъда един добър ученик, като ме учат от горе. Аз на Земята се уча. Някои искат да ми разправят нещо. Аз не се мамя. Не ме съблазняват човешките съблазни. Мен не ме съблазняват младите момичета, мен не ме съблазняват младите момци. Мен не ме съблазнява богатството. Мен не ме съблазнява знанието. Три неща ме съблазняват: Любовта, Мъдростта и Истината. Като дойда там, те каквото кажат, казвам: „Така е.“

Няма по-хубаво нещо човек да служи на Бога. Може да видиш какво е величието на Бога, светът, който създаде. Ще видиш какво нещо е да се наречеш баща, господар, тогава ще видиш обходата, с безброй същества как се разправя и тогава ще видиш как ще се поправи работата. Тогава ще видиш, ще дойде онази Истина как трябва да се говори.

Аз по някой път не харесвам езика, но по някой път и аз говоря. От мене в България няма, който да говори по-мекко. И от света няма да се намери. Има нещо, което не харесвам. Има язвителен език, някой хапливо говори. Някой път трябва [да] кажа нещо както трябва. Понеже, съжалявам, някои хора като са по-близо, чуват по-остро. Онези, които са по-далече, чуват по-мекко. Едните казват, че съм говорил мекко, защото са далече. Които са близо, казват: „Остро говорите.“ Казвам: И едните, и другите са прави. На далечните мекко говоря. Някои ми казват: „Защо говориш остро?“ Казвам: Идете надалече. Та, идете надалече, да видите, че съм много добър, много мек. На онези казвам: Елате да видите, че не съм толкова добър, както ме мислите. Слушайте да ви кажа: Аз ако станах добър, то е по причина на хората. Като исках да имат тяхното добро мнение, станах добър. Ако нямаше хора около мене, ако бях между животни, които не разбират, щях да [ги] потупвам [и] те щяха да имат лошо мнение. Щяха да имат лошо мнение, макар че можех да минавам за много добър. Хората не мълчат, пишат в книгите си.

Слушайте сега причината, аз искам да се оправдая. Между българите като дойдох, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент. Какво ще направиш от българското дърво? От едно българско тяло каквото можеше да се направи, направих – повече от това не може. Колкото и да го облагородяваш, все си е българин. Че е българин, българин е. Най-добрите хора са българите. „Българин“ произлиза от „благ“, от благите хора са те. Понеже са много сладки, че някой път се случва, че са горчиви, но от сладчина горчат.

Сега от невидимия свят искат от българите да пригответ поне едно тенеке мед [...]*. Понеже българите са благи, най-хубавия мед искат от тях, за да си дадат мнението какви са българите. Сега действайте – българите да изпратят едно тенеке мед в другия свят, да се изправи светът.

Кажете всички в душата си: „Да бъде благословен Господ Бог наш, Който ни е изпратил на Земята да извършим Волята Му.“

Тайна молитва

*10-а беседа, държана от Учителя
на 6.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* В разчетената стенограма има празно място – вероятно липсва част от изречението

ЛЮБОВТА БЕ В НАЧАЛОТО

„Отче наш“

„Красив е животът“

Ще прочета няколко стиха от първата глава от Евангелието на Йоана: от 1-ви до 6-и стих.

„Духът Божи“

В съвременния живот има едно противоречие – че младото поколение отрича старото. Синът отрича баща си, дъщерята – майка си, слугите – господарите си. Кога човек отрича нещата? Сиромашът отрича, че има да дава, защото ако приеме, че има да дава, трябва да плаща. Богатият, когато има да взема, приема, защото, като твърди, че има да взема, взема. По някой път хората твърдят, че са богати – искат да вземат. Някои отричат – не искат да дават.

Защо младото поколение отрича старото? Казва: „Нашият баща не е културен човек, малко невежа е, смахнат е малко, майка ни е смахната.“ Чудно е, че един смахнат баща и една смахната майка раждат един гений.

Всичкото нещастие в света произтича от факта на отричането. Всичките съвременни хора са отрекли нещо. Всичкото нещастие произтича от факта, че хората отлагаха Любовта. Не може да се живее с Любов, казват, Любовта е празна дума. Искат човек да бъде богат. Защо? Какво ще му донесе богатството?

Има две неща, от които едното трябва да се твърди, другото трябва да се отрича. Ако човек твърди и поддържа Любовта, а отрича безлюбието, то е на място. Безлюбието ражда всичките нещастия в света. Любовта ражда всичко в

живота. Сега няма да говорим за Любовта. Любовта, която отричат, туй, което се изпарява, не е Любов. Казват, че Любовта изгаряла някога. Туй, което изгаря, не е Любов. Туй, в което човешката интелигентност потъмнява, то не е Любов.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ В какво вярват очите? – В светлината. В какво вярват ушите? – В звука. В какво вярва носът? – В уханието. В какво вярва устата? – В яденето. В какво вярват ръцете? – В работата. В какво вярват краката? – В движението, в ходенето. Ако краката престанат да вярват в движението, те се парализират. Ако ръцете престанат да вярват в работата, те се осакатат. Ако очите престанат да вярват в светлината, ослепява човек. Ако ушите престанат да вярват в звука, оглушава човек. Казват: „Какво е допринесло отричането?“ Казва: „Аз в това не вярвам, в онова не вярвам.“ В какво вярваш? Вярва, че го ужилил един комар и умрял. Сега хората вярват, че холерата имала малки бактерии, от които човек умира. Чудно е, че някой малък бацил, с микроскоп де е не може да го видиш, че туй малкото уморява човека.

Хората не ги уморяват тия бактерии, но всички хора умират от безлюбие. Когато престане Любовта, холерата се явява. Когато престане Любовта, чумата се явява. Когато престане Любовта, проказата се явява. Когато престане Любовта, сифилисът се явява. Когато престане Любовта, ревматизмът се явява. Когато престане Любовта, сърцеболнето се явява. Когато престане Любовта, хората оглушават. Казвате: гениални хора да се родят в света. Гениални хора се раждат само в Любовта. Вън от Любовта всичко е объркана каша.

Пита ме някой: „Ти в какво вярваш? В какво е новият живот?“ Казвам: Ако за бъдеще хората не турят за основа Любовта в самия живот, те ще имат един порядък, много по-лош, отколкото сегашният. Питам: на коя млада мома не трепери сърцето да се ожени, да роди най-хубавото дете? Отлична идея. Роди това дете, след 5–6 години дойде някой

сокол, задигне това дете. Тогава тя ходи на гробищата и харчи сили, плаче. Казва: „Къде е детето ми?“ Защо умират децата? Децата умират от безлюбието на майката. Ако една майка люби детето, то никога няма да умре. Ако бащата има Любов, детето никога няма да умре. Ако човек има Любов, неговите свещени мисли никога няма да изчезнат. Де са онези благородни мисли?

Често слушам някой да казва: „Досега бях милостив, глулав, сега поумнях.“ Досега бил милостив, сега поумнял вече. Много по-лесно може да се спре една война, дето се бият хората, отколкото да научиш хората как да живеят. Хората се бият, защото не знаят как да живеят. Аз съм за войната. Не съм против войната. Да се бият хората, но на свят* да се бият. Като се бият, ръцете си да не трошат, като се бият, краката си да не трошат, главите си да не пукат. Да се бият колкото искат, но да няма сакати хора. Дето хората се осакатат, то не е култура. Трябва да го знаят. Бъдещите историци искат да оправдаят войната. Война, която осакатва хората, не е война. Всяка война да допринася хубави опитности.

Сега някои може да ми възразят и имат право. Те ще възразят следното: тия хора, които се избиват на бойното поле, стопяват ги, но те не са направени на свят*. Войната ги строшава, стопява ги и те пак ще се родят. Умират в другия свят, отиват да ги направят на свят. Хора, които се осакатат, не са направени както трябва. Ще идат в другия свят, ще ги моделират и ще ги пратят пак на Земята.

Съвременните културни хора трябва да се поставят на един опит. Ако попитате защо е сиромашията, ще ви кажа, че сиромашията ражда всичката активност, деятелност в природата. Вижте, в природата има едно надпреварване, всичко е в движение. С разна бързина всичко се движи. Каква е целта на туй движение? Може да определите бързината на това движение. Колкото движението е по-голямо, по-бързо, интелигентността е по-голяма. Колкото движението е по-

* на свят – свястно, както трябва.

голямо, Любовта е по-голяма. Човек, който не се движи и е медлен**, не го интересува нищо, няма никаква бързина. Мене ако биха ме изпратили като сват, да избирам някоя мома, ако сватове след като влязат и момата не става от стола, казвам: не отивайте да я вземете. Тя къщица не е. Ако има сватове да пращат, защото в миналото имало сватове за момите да ги избират, не за момците. Момците са [се] научили да стават, момите не са се научили. Когато момите се научат да стават, защо ще пращате сватове? Момъкът да иде сват да стане.

Сегашния свят аз го представям във всичкото негово разнообразие. В миналото – има един анекдот – един гениален човек създал една лична, красива кукла, толкова красива, че можела да говори, да се движи. Започнали от цял свят да се трупат да гледат тази кукла и започнали да правят кукли. Този направил кукла, онзи направил кукла, милиони кукли, които говорят все като първата кукла. Коя кукла е най-интересна? – Първата кукла, другите кукли са отражение. Аз, като срещна хората, гледам на коя кукла мязат: на първата или на хилядната. Ако не мязаме на първата кукла, ние сме далеч от самата култура.

Ние по някой път се обиждаме. Обидата е на място. Обиждаме се, когато един човек не ни каже Истината. И действително, хубостта на живота седи да кажеш Истината. Казвате, че Истината е горчива, а Любовта горяла. Че Истината е горчива, това е първата лъжа. Че Мъдростта оглупявала хората, това е първата лъжа. Че Любовта горяла, това е първата лъжа. Три лъжи има в света. Няма нещо похубаво да кажеш Истината на един човек. На болния, като му кажеш Истината, той ще оздравее.

Как ще кажеш Истината на един човек? Ако един човек е сакат и в него се зароди желание да бъде здрав. Защото всеки сакат човек е вързан. Христос казва: „Този, когото беше вързал Сатана, не трябваше ли да го развържа?“ Всички-

* медлен (рус. медленный) – книж. остар. бавен.

те хора, които са сакати, са болни хора, вързани.

Какво е лекуването? Ще вземеш ножчето, ще разрежеш вързалката и ще освободиш човека. Той е вързан с въже, турят капки да го лекуват. Няма какво да туряте капки. Вземете ножчето и развържете, освободете човека. Болен е човекът – дай му вода да пие. Болен е човекът – дай му хляб да яде. Болен е човекът – отвори очите му, да прогледа. Болка има на сърцето – заведи го в градината, да помирише цветята. Болят го ушите – заведи го, дето се дава концерт, да послуша песните, които се пеят. Сега ние искаме да бъдем здрави, че тогава да слушаме. В болно състояние като сме, тогава трябва да се яви желание да слушаме музиката – началото на човешката разумност в света.

Никога не е приличало на човека да говори лъжа, неверни работи. Никога не ставай проводник на една невярна мисъл, на едно невярно чувство. Неща, които са неверни, никога не ги предавай. Целият свят разгласява неща, които са неверни. Казвате: „Така Господ го направил.“ Не е вярно. „Майка му така го родила.“ Не е вярно това. „Баща му така го създал.“ Не е вярно. Когато кръчмарят даде на един човек половин кило винце, че не стане като баща му, баща му ли го направи? Баща му като внесе една присадка в него и той стана това, което не е. Дойде ти една мисъл: „Знаеш какво се говори за тебе? Ти си такъв, ти си такъв.“ То е цяла лъжа. Никой не е говорил. Кой може да говори лошо за светлината? Кой може да говори лошо за слънцето? Кой може да говори лошо за хляба? Кой може да говори лошо за водата? Кой може да говори лошо за Земята?

Някои не са доволни от Земята. Де искат да идат? Хубаво, нека поискат, може да ги пратят на Месечината. Какво ще търсят на Месечината? Там като идат – пустиня, няма растения никакви, всичко е тихо, спокойно, но и никаква поезия няма. Месечината я харесвам само в едно отношение. Тя е екран, на който се пращат човешките мисли и желания да стават явни. Да приличаме на Месечината – мисълта ни да бъде ясна. Хубаво е да приличаме на Слънцето

– трябва да имаме онази енергия, която слънцето изпраща.

Някой път астролозите говорят за слънчев тип в света. Слънчевите типове в света са на онази Божествена усмивка. Само в разумния човек има една усмивка. Като видиш някого, няма да забравиш слънчевия тип. Като се усмихне на умрелия, оживява. Усмивка, която не може [да] внесе едно успокоение, тя не е усмивка. Аз считам, първия лъч на Слънцето, то е най-хубавата усмивка. Един момент има, преди да се е появило Слънцето, тогава има една хубава усмивка и ако художниците можеха да я нарисуват, щяха да създадат една от най-красивите форми, които съществуват във физическия свят.

Някой път страдаме от вътрешна грубост. Страдаме в себе си, че има нещо грубо. Има нещо грубо, прониква те, както виното прониква в мозъка, не си в себе си, разсеян си. Има една любов, която мяза на виното – прави хората разсеяни. Правилната Любов трябва да внесе една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. В светлите мисли мозъкът функционира правилно, в светлите чувства сърцето функционира правилно, в светлите постъпки стомахът функционира правилно и всички удове* функционират правилно.

Та, Писанието казва: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога.“ Най-първо всички съвременни хора, духовни хора, трябва да проучват светлината в нейните вътрешни проявления. Вие по някой път сте радостни, някой път сте весели, имате разположение. Туй разположение зависи от светлината, която е влязла във вас. Човек всякога не може да бъде радостен и весел. Радостта при сегашните условия иде от светлината.

Тази, разумната светлина периодически иде на Земята. Периодичността, това е закон на Любовта. При сегашните условия, понеже нашата нервна система не е достатъчно силна, Любовта иде периодично. Понеже е чрезмерно ак-

* уд – *остар.* част на тялото.

тивна, тя се приближава и отдалечава от човека, за да му даде възможност да укрепне. Любовта се приближава и отдалечава, за да укрепне нервната му система, за да може да възприема благата, които тя носи. Ако не можем да приемем благата на Любовта, щастието не може да дойде. Щастието напълно зависи от ония сили, които Любовта внася в човешката мисъл, които внася в човешкото сърце и в човешкото тяло.

Човекът на Любовта има съвсем други движения. Каква пластичност има в неговото тяло! Като се движи, има такава пластичност, дето художниците не са сънували. Някои хора говорят за Любовта, [а] не са подвижни. Тромави са и за Любовта говорят. Онзи, човекът на Любовта, всичко в него е в трепет, свещен трепет. Всичко трепери, звук има. Когато пее, в гласа му звучи Любовта. Когато се движи, в неговия ход звучи Любовта. Когато яде, в яденето е Любовта. Достатъчно е да ви пратя един здрав човек вкъщи и може да направите един опит. Ако един здрав човек посети болния, той оздравява. Като го погледне, ще се зарази с яденето. Някой яде, гледам, и едва мърда устата си. Така не се яде. Някой поздравява тромаво, някой поздравява пъргаво. Някой мижи, като те погледне – уж нещо високо гледа. Някой се пули. Господ ни е дал очите и ако знаем как да движим тия очи и уста, ще се ползуваме. Когато ти говори онзи, когото обичаш, как го гледаш? Или когато ти говори онзи, който те люби, как трябва да го гледаш?

Момъкът, когато обича момата, туря [я] отгясно. Момата, когато се движи с момъка, туря го отляво. Нали кавалерите придружават момите. Аз не съм придружавал, но аз като видя как момъкът хваща момата за ръката, виждам какъв ъгъл образува ръката и като видя ъгъла, може да ѝ предскажа какво я очаква за бъдеще.

Няма скрито-покрито в природата, което да се не изяви. Аз говоря сериозно. Думата сериозно трябва да се разбира. Всичките красиви форми в света внасят една жизненост, една стабилност, едно постоянство, които никоя друга

мисъл не може да внесе. Да кажем, ти имаш да планиаш 20 000 лева. Отиваш при кредитора и ти трепери сърцето, ще отложи ли той или не. Ако ти беше една мома с ангелска красота, като влезеш при онзи кредитор, който има да взема 20 000 лева, той веднага ще стане от стола си. Ти, който не си красив, като влезеш, ще седи на стола. Седи като съдия и те пита: „Какво искаш?“ Като влезе красивата мома, ще каже: „Моля, на Ваше разположение съм.“ Младата мома ще каже: „Може ли да ми услужите с 20 000 лева?“ – „На Ваше разположение.“ Като влезе без Любов, ще каже: „Нямам средства сега, не разполагам със средства.“ Там, дето не царува Любовта, все намира нещо за извинение. Не [е] готов, затуй няма време, не е разположен. Там, дето Любовта функционира, всякога има време.

С какво ние можем да се похвалим, съвременните хора? Аз мога да ви кажа, веднъж имах случай да видя един крадец какво нещо е. Този крадец го наблюдавах. Веднъж един даровит художник рисуваше и в него виждам един крадец: като взема боите, като посяга, като че краде. Не бях виждал такъв крадец. Всичко хубаво нарисува и след туй крадецът се скри вътре и пак излезе обикновеният човек. Преди години, гледам една много красива дама отиваше да купува колбаси, наденици. Като влезе вътре, като погледна, като се отвориха очите ѝ, нещо зверско имаше. След като взе колбасите, тури ги в чантата, лицето ѝ стана пак като икона.

Ако тебе те е страх, че без пари не можеш да живееш, ти не си човек. Като умреш, с какво ще живееш, кажете ми. Като умреш, ще престанеш да дишаш въздуха, но ще дишаш нещо по-съществено – от етера ще започнеш да дишаш. Човек като умре, туй тяло престава да функционира и друго тяло започва да функционира, с етера диша човек. Казва: умрял. Не е умрял, но не функционира това тяло, не му е потребно там. Как дишат рибите? – Прекарват водата през хрилете и изкарват въздуха. Човек прекарва въздуха и изкарва нещо по-съществено в дробовете. Казвам: От въздуха

ние поддържаме живота си. Но във всичките прояви на живота вложи Любовта.

Вложи Любовта в мисълта, вложи Любовта в чувствата, вложи Любовта в постъпките, ако искате хора да бъдат, ако искате да постигнете нещо. Един обикновен художник, който няма Любов, много обикновени работи ще постигне. Онзи, който има Любов, ще постигне туй, което е безсмъртно. Ако една майка ражда едно дете и не може да го свърже с вечния живот, ако не може да тури душата му да бъде в съприкосновение с Бога, какво струва тази майка? Ако един учител, който учи хората, не може да ги свърже с Бога, защо е този учител? Ако един съдия съди хората и не може да ги свърже със закона на справедливостта, какво струва този съдия? Казвам: Не да се съдим, но животът седи да се свържем... не да се свържем, но да дойдем в съприкосновение с Божествената Любов, която работи от милиони години в природата.

Вие обвинявате младите. Истински религиозни хора са младите. Младата мома е религиозна, младият момък е религиозен. Старите хора не са религиозни. Но защо не са религиозни? Мислите ли, че онзи стар дядо, който позволил да остарее баба му, че той я обичал? Мислите ли, че онази стара баба, която позволила дядо ѝ да остарее, че тя го обича? Мислите ли, че онзи учител, който позволил учениците му да оглупеят, че този учител ги обича? Мислите ли, че онзи свещеник, който позволил пасомите му да се обезверят, че той ги обича? Мислите ли, че онези майка и баща, които позволили децата им да боледуват, че те ги обичат? Безпокоите се отвън, имате надежда, че лекарят може да ги излекува. Не че лекарите не лекуват, но лекарят като дойде при болния и няма Любов, не може да лекува. Като дойде, дадат му 100 лева. За 100 лева лекува ли се човек? Какво струва? Дай 10 000 лева, да обърне внимание. По 4–5 пъти ще дойде на ден. Дай му 10 000, като дойде сутрин, 10 000 – на обед и 10 000 – вечер. На другия ден ще му се запали сърцето, ще даде нещо от себе си.

Вземете пример какво казва младият момък. Младият момък, като види момата, само за едно виждане, казва: „Аз съм готов да дам целия си живот заради* тебе.“ Само като я види и целия си живот дава. Какво богатство само за едно гледане! Привилегия счита да даде. Като я види и е готов да даде всичко, което има. Укоряват младите хора. Само че младите хора в първата фаза са добри, но [във] втората казват: „Много дадох“ и започват да намаляват, намаляват, докато най-послед тяхната визита стане един лев.

Ако ти за Любовта не си готов всичко да жертваш, твоята любов е човешка. Ако ти в Любовта мислиш, че ще изгубиш нещо, това са човешки понятия за Любовта. Ако ти в света, като обичаш, мислиш, че ще изгубиш, твоите понятия са човешки. Любовта ще те въведе във връзка с всички разумни същества в живота, ще отвори всичките врати, навсякъде, дето има интелигентност, да те приемат като добре дошъл брат или добре дошла сестра.

Представете си, че вие, съвременните хора, отивате при Господа. Ще ви попита Господ: „Вие какво направихте с вашия ум, какво измислихте, какво благо направихте на света, с вашето тяло какво благо принесохте, с вашето тяло какво благо допринесохте на света?“ Вие с какво ще се похвалите? Гледам ви тук, вие, които ме слушате – всеки излезе и иска да намери Истината само за себе си. Само за себе си мислите. Престанете да мислите за себе си.

Досега има два закона в света: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила; да възлюбиш и ближния като себе си. Третият закон, който не е бил, сега е: Да възлюбиш и себе си.

Вие още себе си не сте възлюбили. Вие си правите пакост. Вие в себе си мислите лоши неща, измъчвате се, мислите лошо за своята душа, мислите лошо за своето сърце, мислите лошо за своя ум. Казвате: „Умът ми не струва, сър-

* заради – диал. за.

цето ми не струва.“ Няма да опетнявате сърцето си. Вие носите опетнени сърца на миналото, вие носите опетнени умове на миналото, вие носите опетнени души на миналото. Законът е: да обичаш себе си, да не петниш себе си. Никога не допускайте отрицателни мисли. Ти измъчваш себе си, измъчваш сърцето си, измъчваш душата си. С една отрицателна постъпка ти измъчваш душата си. Ако ние мъчим душата си, какво ще придобием?

Ние, съвременните хора, трябва да се радваме на страданията, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на мъчението, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на скърбите. Кой от вас се радва на страданията си, на мъченията си, на скърбите си? Дойде една болест, не може да търпите един-два дена, търсите 10 души асистенти, да я изпратят навън.

Старите българи са разрешили този въпрос за яденето. Той седи в следното: някой стар българин, [на] близо 100 години, има 5–6 сина, има 5–6 снахи, които не са разделени. Той ще каже на младата, която е на 21 години – не на старата си снаха, но на младата си снаха – да му меси пита. Той казва на младата, която е дошла от Бога и носи Любов. [У] онези, които са живели по-дълго време на Земята, Любовта е изчезнала, загубили са я, укоряват го. Младата като му стотви, мед му пада на сърцето на дядото, казва: „Господ да те поживи.“

Препоръчвам и на вас: не търсете стари вярващи, но вчера които са повярвали да ви месят една пита, да ви кажат едно верую. Те като месят питата, мед ще ви падне на сърцето. Старият ще го увърта, ще го увърта, нищо няма да излезе. Един млад момък питали го защо обича тази мома. Казва: „Аз бях осакатен от ревматизъм, имах разстроено сърце, имах разстроени дробове, умът ми беше разстроен. Като я видях, ревматизмът ми изчезна, сърцето ми се намести, дробовете се оправиха, започнах да дишам хубаво. Казва: „Как да не я обичам? Ако не я обичам, трябва да умра. Ще я обичам.“ Онази вяра в Бога трябва да възвърне нашето здраве. Любов, която не може да възвърне нашето здраве, любов, която не може да възвърне функциите на нашето сърце и на нашия ум, оставете я.

Казвам: Новото верую е вторият път като дойдете, да имате една усмивка. Сега вие сте сериозни, личи по лицата ви. Някои от вас казват: „Заплатите ни са малки“. Някои от вас казват: „Стаята ми е малка, по-голям апартамент трябва, въглища трябва, хляб нямам.“ Божествената Любов ще възвърне в нас онзи недоимък, който ни липсва.

Аз да ви кажа каква е разликата между реалността и илюзията. Илюзиите в живота къде са? Илюзията за мене е едно състояние, реалността е друго състояние. В илюзията може да хипнотизирам един човек и да му кажа, че му давам да яде, без да му дам. Хипнотизираният постоянно губи от своята сила. Днес му казвам, че му давам без нищо да яде, утре му казвам, той вярва, отслабне и най-после изчезне, не може да се движи. В реалността той всякога придобива, по няколко грама, но придобива; в илюзията той губи. Ако вие във вашата мисъл постоянно губите, то е илюзия; ако във вашата мисъл печелите, то е реалност. Ако печелите във вашите чувства, то е реалност; ако губите, то е илюзия. Ако в тялото печелите, то е реалност, ако губите, то е илюзия. Същия закон защо да не приложим в нашето вярване. В реалността на живота човек има повече светлина, краката може да ходят, има светлина в ума, има топлина в сърцето, навсякъде може да ходи, има нещо хубаво в сърцето ни. И в тялото усещаш една голяма приятност, в движенията на ръцете, на краката. Всяко помръдване на неговото тяло произвежда една вътрешна приятност.

Казвам: Първото нещо – приложете тия три закона. Първо, като станеш, ще мислиш за Господа – обичаш ли Го или не. Като станеш, да Го възлюбиш в ума си, че после да възлюбиш ближния си и най-после да възлюбиш себе си. Ще решиш да не измъчваш ума си, да не измъчваш сърцето си, да не измъчваш душата си. Ще бъдеш доволен от онова, което има вътре. [Няма да измъчваш ума си], той е един добър слуга. Няма да измъчваш сърцето си, един добър слуга е сърцето. Няма да измъчваш душата си, тя е много добър слуга.

Що е човек? Това е Божественото в нас, което про-

верява същината на човека. В даден случай [ти], който чувствуваш, че Бог е Любов, ти, който в дадения случай чувствуваш, че Бог е Мъдрост, ти, който чувствуваш, че Бог е Истина, ти, който чувствуваш, че Бог е живот, Бог е знание, Бог е свобода – туй е човекът. Той само чувствува вътре. Вървиш по този път, то е човекът, роден от Бога – да се радваш на онова, което Той е създал. Ако ти не можеш да се радваш на очите на твоите ближни, ако ти не можеш да се радваш на ушите на твоите ближни, на техния нос, на техните ръце, крака, ако ти не можеш да се радваш на всичко онова, което е пред тебе, на какво ще се радваш, кажете ми? Ако и ближните, и те не могат да се радват на тебе, както ти на тях, тогава нямаме отношение. Що е Любовта в света? Да се радваме на Любовта в света, да се радваме на ония блага, които възприемаме. То е съответствие.

Сега вие мислите, че тия работи са много мъчни. Аз имам една опитност в моите изследвания. Веднъж изследвах един стар дядо на 85 години. Той седи на стола и охка. Казва: „Стари години, едно време бях много деятелен.“ Някоя снаха дойде, той седи на стола. Влезе едно 12-годишно момиченце, като погледна дядото, стана от стола, да посрещне младото момиче. Другите не посрещат, като дойде младото момиче, стана. Казвам: Туй младо момиче носи Любовта. Казвам: Ако вие не можете да събудите в хората този Божествен импулс, когато дойде някой при вас, да хвърлите светлина...

Щом срещна един човек, който внася светлина и топлина в ума, то е човек, който обича. Няма какво да говорите, че обичате някого. Аз няма какво да питам дали Господ ме обича или не. Когато хората са неразположени към мене, причината е вътре в мене, аз не казвам, че хората са лоши. Ако вие отивате в домовете на бедните и внасяте блага заради* тях, няма ли да ви посрещат, няма ли да ви приемат? Ако вие отивате като кредитор, само да си вземете заема, онова, което сте им дали, ще ви приемат ли добре? Казваш: „Не ме

* заради – диал. за.

приеха.“ Ти отиваш като кредитор, като ексекютор*. Отиди да им кажеш сладки думи, да им занесеш нещо. Умряло едно дете в един дом и ти казваш: „Господ го взел.“ Не е утеха това. Аз, ако вляза в един дом, дето заминал един 120-годишен старец, няма да го върна от оня свят. Да го върна значи да го туря пак в затвора. Той е свободен. Ако е едно дете на 5 години, ще му върна живота, нека занесе радост на майка си. Казвам: И вие правете същото. Като влезете в дома, дето са заминали децата на 5 години, върнете живота им. Дето е заминал стар дядо, кажете: „Много добре, че заминал, да отвори място на друг.“ Светът няма нужда от стари хора. Земята се [е] наплодила с много стари хора. Млади хора се изискват сега. Те са носители на новото.

Казвам: Новото в света е законът на Любовта, който трябва да подмлади човешкия ум, който трябва да подмлади човешкото сърце, който трябва да подмлади човешката душа, да осмисли живота, навсякъде да виждате хора радостни и весели.

„В началото бе Словото и Словото бе у Бога.“ В началото бе Любовта и Любовта бе у Бога и Любовта бе Бог.

Ще ви приведа един пример, един древен разказ, написан от един поет. Един красив момък извършил престъпление и го осъдили на смърт. Повели го, по церемониално да го накажат. Случило се, че царят минавал с малката си дъщеря на 12 години. Казва: „Накъде водят този млад момък?“ Казва: „Да го накажат.“ Казва: „Татко, много добър човек ще стане от него, ще се подобри животът му.“ Царят казва: „Да се освободи!“

Казвам: Любовта е, която освобождава хората.

„Отче наш“

11-а беседа, държана от Учителя
на 13.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

* ексекютор (от лат.) – *остар.* финансов служител, който принудително събира неплатени данъци.

ТЪРСЕТЕ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Добрата молитва“

„Венир Венир“

Ще прочета само част от 6-а глава на Матей – от 25-и стих до края.

„Духът Божи“

Ако Евангелието би се превело на един съвременен език, трябва да се преведе по друг начин. На малките деца се говори по един начин, на възрастните – по друг, на старите – по трети. Сега съответствие има. В Стария Завет се е говорило на бебета, в Евангелието – на малко по-възрастни. Казва: „На двама господари не може да служите.“ „Не си събирайте съкровища.“ Събирайте съкровища, но не ги туряйте в банки, които фалират. В миналата война в Северна Америка фалираха около 8000 банки, пропаднаха с един капитал на милиарди. Едва в скоро време започнаха да се образуват нови банки с по 400–500 милиона долари. Хората си спестяваха в банките за черни дни. Отидоха черните дни, дойдоха светлите дни. Не влагайте парите си в такива банки.

Казвате: „Той не говори съобразно с Евангелието.“ Прави сте, че не говори на възрастни. Съвсем се пречупва езикът, не става, другояче се говори. Едно време ходех с фенерче, вечер беше. Сега е ден, Слънцето грее, що ще нося фенер? Ще бъде смешно да нося фенер, да не би да се препъна някъде.

„Търсете Царството Божие.“ Това е идеал, който трябва да имате, за един общ стремеж. Царството Божие показва един организиран свят, дето живеят душа с душа. Казва-

те: „Да се обичаме.“ Да се обичаме душа с душа. Душите се обичат и се любят. Телата са посланици. Тялото се регистрира чрез Любовта. То е свидетел. Ако някой каже, че не си любил, там е регистрирано. Като кръщавате някой човек, свещеникът пише кога го е кръстил, кога го е венчал, пак пише. Душата е туй, което, като пипнеш тялото, че е топло, то е душата. Като пипнеш, че пулсът бие, то е душата. Музикален ритъм е. Като мисли мозъкът, това е душата, която мисли. Този ум благодарение на Любовта, на душата мисли. Човек да се радва, че има една душа, която той може да люби. Душата и тя се радва, че има един ум, който може да люби, че има едно сърце, което може да люби. Пък има отвън други души, които могат да се любят.

Ние, хората, трябва да дойдем до Любовта на душата. Ние разбираме Любовта на телата – то е механическа любов. Зимно време не можеш да обичаш една студена соба. Топлата соба всякога можеш да я обичаш. Като седнеш при нея, имаш най-хубавото разположение, макар светът да е черничък. Каквито и да са очите, дали са сини очите, дали са черни, обичаме я, защото даваме нещо от себе си. Виждаме, че са червенички. Лъчите светят. Нали червено има отпред, лъчите светят. Мене ме радва, когато очите на собата светят.

Трябва да се цени животът. Ние, съвременните хора, ценим живота. Мислим за оня свят, как живеят светиите. Той като човек е живял дълго време, придобил е нещо, минал е през страдания, изпитания. Ние искаме без никакви изпитания, без никакво учение, току изведнъж да влезем в оня свят. Хубаво е изпитанието. Някой иска да бъде ангел. Един ангел е минал през съвсем друга култура. Те са минали през огън, такъв огън, какъвто хората не са [и] снували. Те са имали такива спорове между себе си, че някои от тях са паднали, някои са станали. Каква борба са имали, че целият свят е пострадал от тях. И ние страдаме от това. Като са паднали, ангелите са засегнали и нас, че и нас са ни повлекли със себе си заедно. Сега невидимият свят иска хората да не падат, защото ако падат, ще повлекат и другите, по-

долу от тях. Та падението да няма укор.

Ново разбиране трябва. Туй, което вие сега сте учили, едва 25 процента е вярно. Всичкото друго са огризки. Всичките богословски тълкувания за Бога, 75 процента да отстраним, а на 25 процента да се спрем за Него. Да се избавим от заблужденията. Като пита някое дете вкъщи откъде дойде малкото братче, те му казват, че от реката са го взели. Вярно ли е това? Казва: „Снощи от реката го хванахме.“ Може би за децата е тъй, но за възрастните може ли така да се говори? И на възрастните може да се говори, не че в това има прегрешение – „от реката“ значи: от голямата река е дошло. Мистично може да се вземе „от голямата река“.

„Търсете първо Царството Божие и неговата правда“. Царството Божие е един организиран свят на душите. Царството Божие е един свят на организираните духове, които са напреднали и имат всичкото знание и всичката Любов да помагат. Напредналите души, напредналите духове, които помагат за въздигането на съвременното човечество, те са в Царството Божие. В тази война, която става в Европа, те са започнали да работят върху всичките европейски народи. За в бъдеще очакваме да имаме една светла култура. Всичко туй ще се преобрази. Всичките черни въглени, които сега съществуват, всички те ще станат на диаманти. Всичките нескъпоценни камъни ще станат на мрамор и скъпоценни камъни. Целият свят ще бъде покрит с мрамор и злато. Всяка една къща ще бъде направена от такава материя, че Слънцето ще прониква отвсякъде. Няма да бъдат направени от такава кал, такива тухли, както сегашните. И телата няма да бъдат направени както сегашните.

Ще се отклони малко. Когато разглеждаме света механически, съвсем друг е. То е статическо положение. Това е механическо разглеждане на света. Това е един неорганизиран свят. Да разглеждаш костите отделно на човека, отделно главата, отделно рамената, отделно мускулите, това е статическо положение. Когато го разглеждаме органически, всичките кости са съединени, облечени са в мускули, об-

лечени са в нервна система. Всичко това е едно тяло, в което функционира животът. Това е органическият свят.

Вземете числата от 1 до 10, или вземете единицата. В неорганизирания свят те нямат смисъл. Вземете числото [5] – 5 лева, 5 къщи. Но ако кажеш, че човек има чело 5 сантиметра, нос 5 сантиметра и брада 5 сантиметра, съвсем друго значение има това число, друг смисъл има. Ако кажем, че има чело 6 сантиметра, по-голяма степен е. Ако кажем, че има 7 сантиметра, степенята е още по-голяма. 7 сантиметра нос ще бъде много дълъг.

Природата има известно отношение, хармония има колко трябва да бъде челото високо, колко трябва да бъде дълъг носът и колко трябва да бъде подбрадникът, каква трябва да бъде широчината на лицето, каква трябва да бъде дължината на лицето, каква трябва да бъде широчината на неговите гърди, каква трябва да бъде дебелината.

Ако един човек има 190 сантиметра височина, а 30 сантиметра широчина и 15 сантиметра дебелина, той съвсем е загазил. Ако има 40–50–60 сантиметра широчина на гърдите и близо 40 сантиметра дебелина, той има добре развити гърди. Важи как е съградено тялото, важи какъв е обемът на вашите дробове, важи какъв е строежът на главата ви, обемът на вашия мозък, важи как е построен стомахът, как са построени вашите ръце. Ако ръцете ви са дълги или къси, това не значи едно и също нещо. За пример, един човек с къси ръце, не бих го турил математик, да смята. Той ще бъде много небрежен. Вие не знаете кое аз наричам къса ръка. В кой уд* има отношение? Дълга ръка наричам ръка, която е дълга един метър. Когато ръката има 50 сантиметра, тя е къса. Не е дълга, когато е около 75 сантиметра. За дългата и за късата ръка си има причина. Късите ръце са в едно отношение аномални и дългите ръце са аномални. Между късите и дългите ръце са нормалните ръце.

Не искам да изнасям цифри, може да ви кажа колко

* уд – *остар.* част на тялото.

са нормалните ръце. Защото и да ви го кажа, ще го имате като [амулет], нещо да ви пази от зло. Мнозина, които не знаят да четат Библията и Евангелието, държат ги под възглавницата, да ги пази Господ от зло. Като амулет ги имат, да ги пази от зло. Някой има някое камъче или око от змия, или око от някой бръмбар, или някое малко парче от някоя светиня, от кръста, на който е разпнат Христос. Ако сега съберете тия частици, може да натоварите цял параход. Кръстът, който Христос е носил, той се е увеличил, увеличил се е с християнството заедно. Цял един параход може да го дигне сега честния кръст. Туй показва, че в хората има едно чувство външно.

Не е лошо това. Едно външно уважение и почитание и то е хубаво. Хората са добили уважение за кръста отвън, но още не са добили онова съдържание отвътре. Не са се научили да търпят както трябва. Защото кръстът е свързан с търпението. Кръстът, това е един отворен куб. Триизмерното пространство, за да се пречисти, непременно трябва да стане кръст, да се отвори кубът. Когато отворите прозорците и вашите врати, това е кръстът. Кубът е зданието, в което човек живее. Човек трябва да страда. Защо трябва да страда? Да влезе новият въздух, да излезе навън старият. Кръстът показва, че се върши една работа. Ако няма кръст в света, тогава ще престане всяка работа.

Най-първо имаме три движения в кръста. Едното – по права линия, от едната точка към другата. Другото разширение е движение към трета точка, а третото е движение към четвърта точка. Три измерения има в куба. Най-първо имаме три пречупвания, три прави ъгла: точката, която е перпендикулярна на себе си, правата линия, която е перпендикулярна на себе си и плоскостта, която е перпендикулярна на себе си. Три перпендикуляра имаме. Кръстът се нарича човек с три перпендикуляра, три направления, в които човек трябва да върви. Човек трябва да знае как да върви по права линия. Човек трябва да знае как да върви в плоскостта. И човек трябва да знае как да се качва по куба.

„Търсете първо Царството Божие.“ Търсете, значи, организирания и разумен свят. Търсете Царството Божие. Царството Божие е създадено в Любовта, в Божията Мъдрост, в Божията Истина. [В Любовта, в Мъдростта и в Истината] е съградено Царството Божие. Това са три пътя, по които ние можем да влезем в Царството Божие. Има хора, които влизат по пътя на Истината, има хора, които влизат по пътя на Мъдростта и има хора, които влизат по пътя на Любовта. Аз препоръчвам Любовта, понеже е най-лесният път. Другите два пътя са по-мъчни. По-мъчен път от пътя на Мъдростта няма. Няма и по-мъчен път от Истината.

Някои говорят за Истината, казват: „Да говориш Истината.“ Какво значи да говориш Истината? Трябва ли да отвориш мозъка, че който дойде, да погледне в него? Нищо няма да разбере. Ако се отвори нашият мозък, хората още повече ще се смутят. Ако ние направим 49 дупки – понеже 49 центъра, 49 способности и чувства има човек, ако на всеки център направим на костта по една дупка около 1 сантиметър, ако направим 49 дупки, ще видим, че мозъкът изскача като рогове през тия дупки. Ако човек стане религиозен, от дупката, която е над този център, ще се покаже един рог. Ако станеш милостив, пак рог ще излезе от съответния център. Ако станеш философ, пак рог ще излезе. Ако се влюбиш, пак рог ще излезе отзад. Доста големи рогове ще излязат. От големината на рога ще зависи и силата на съответния център. Колкото рогът на Любовта е по-голям, и Любовта е по-голяма; колкото рогът на Любовта е по-малък, толкова и Любовта е по-малка. Рогчета ще видим да изскачат отвсякъде. Някой рог може да бъде от 1 сантиметър, 2, 3, 4, 5 сантиметра. Ще се научим да смятаме. Сега мозъкът е турен в черепа, има напрежение и някой път казвате, че главата ви ще се пукне. Че как няма да се пукне – напрежение има.

Ние, съвременните хора, се спираме и казваме: „Нас много наука не ни трябва, нас много чувствувания не ни трябва. Много топлина нас не ни трябва.“ Като дойде голямата

топлина, която ще разтопи всичко, какво ще остане? Ако всичко се разтопи, какво ще видиш? Ако дойде голямата топлина, никакъв образ няма да има в света. Целият свят ще бъде само светлина, нищо няма да виждате, само ще чувате един глас, нещо приказва, но никого няма да виждате. Светът ще бъде за вас невидим. Вие ще избягате от оня свят, ще бъде мъчно за вас.

Вие искате един свят с очите да го видите. Не зная как си представлявате оня свят. В оня свят кал няма. В оня свят комари няма, вълци няма, въшки няма, тахтаби* няма, молци няма, печки няма, в оня свят клозети няма, касапници няма, бакалници няма, в оня свят пазар за зарзават няма. Тогава, казвате, какво има в оня свят? В оня свят има Любов, колкото искаш може да си купиш. Ще ти дадат едно кило, 2 килограма, 4 килограма. Знание и Мъдрост колкото искаш ще ти дадат, като въздуха – без пари. Истина колкото искаш ще ти турнат. Течна е Истината там. Как ще разберете вие сега? Това е фигуративно**.

Истината в оня свят, това са най-хубавите форми, които вие сте виждали. Красив свят е. Красотата, която като видиш, ще ти стане леко на душата. Ще видиш какво нещо е красивият образ. Мъдростта е една светлина така хубава, че осветява красивите образи. Като видите тази светлина, тя ще внесе друга радост. Най-после от тоя образ ще почувствуващ, че излиза такава хубава светлина, ще се пренесеш в друг свят и ще почувствуващ блаженство, ще кажеш: „Тук се живее“. Щом помислиш за крушите и те идват сами. Щом помислиш за ябълките и те идват. За каквото помислиш, всичко иде. Няма нещо невъзможно. Ако помислиш богат да станеш, из рая навън ще излезеш. Гладен си – помислиш и яденето ще дойде. Като помислиш, че имаш нужда от знание, туй знание ще дойде. Но искаш учен човек да станеш – из рая навън ще излезеш. Искаш да станеш знаменит цигу-

* тахтаба (от перс.-тур.) – диал. дървеница.

** фигуративно – книж. образно, преносно.

лар – из рая навън ще излезеш. Ако искаш свирец да станеш, ще свириш най-хубавото парче. Ако пожелаеш за друг път да го имаш, навън ще излезеш.

Това са най-важни неща – тия неща, които давам. Вие не сте виждали онзи свят. Ако идете някъде на гости и стопанинът на къщата като ви приеме и ви се усмихне, тази усмивка няма да я забравите, онзи прием, който ще ви се даде, никога няма да забравите.

Сега аз не искам да идете в оня свят, но оня свят да слезе при вас. Не вие да идете в оня свят, но оня свят да дойде във вас. Вие още не сте готови за онзи свят. Ето как аз представям оня свят. Вие искате да идете в оня свят. Вие сте деца, с количка трябва да ви возят. Значи без количка сами не може да ходите, трябва да ви водят и извеждат. Вие искате в оня свят да ви изведат, да видите ангелите и светилите. Не сте готови още. Баща ви, дядо ви подир вас вървят. Ако в оня свят баща ви, сестра ви ви следват, те ще ви изпъдят навън. В оня свят като идете, там ще намерите баща си, братята си, сестрите си. Ако в оня свят не можете да намерите вашия баща и майка, ако в оня свят идеш [и] мислиш за баща си, за майка си, те ще [те] изпъдят в този свят.

В този свят, ако не мислите за Бога, не можете да идете в оня свят. Някой мисли постоянно за този свят. Баща ти не е тук. Бащата на баща ти, неговия баща и т.н., наредили са се 20-30 бащи, прадеди и всеки търси баща си и не може да го намери. Вие трябва да намерите Оня, Първия Баща, Който е родил човека, Който е създал човека.

Мен ми разправяше един американец, слушал Камилла Русо да свири „Сънят на живота“. Тя е била ученичка на Паганини. Казва: „Когато я слушах, аз бях готов да се примира с всички и да раздам всичкото си състояние. Така ми подействува, че бях готов от всичко да се отрека в света. Какво нещо е самият живот! Колко красив е животът!“

Казвам: Ако ние не можем да възприемем този живот на Любовта, не може да се подигнем, да преодолеем всичките големи мъчнотии и страдания в света.

По-силна ли е смъртта от Любовта? Смъртта за Любовта е една играчка. Хваща я, подигне я. Един ден туй, което ви е мъчило, тя ще ви го покаже като пеперудка. Вас ще ви се види чудно как сте се плашили от смъртта, от една пеперудка. Тази пеперудка без Любовта е слон, а с Любовта става пеперудка. Любовта като пипне смъртта, тя става красива пеперудка. Тогава вие ще видите един красив ангел и той ще ви каже така: „Ще ме извините за всичките страдания, които ви причиних. Без да искам направих тия работи.“ Смъртта пред Любовта се извинява. Вие ще видите едно хубаво лице. Смъртта ще ви се усмихне и тя ще ви бъде приятелка. Ако смъртта ще ви стане приятелка, Любовта е с вас. Ако смъртта ви е враг, показва, че Любовта я няма във вас. Защо умират хората? – Умират от безлюбие. Туй трябва да залегне във вас.

Ако Бог живее във вас, кой ще ви отнеме живота? Чудна работа: кой може да ни отнеме живота, ако Бог живее в нас? Възможно ли е един човек да изгаси Слънцето? Чудна работа: може ли човек да изгаси Слънцето? Не може. Слънцето в мене никога не може да го изгаси. Щом се докосне смъртта, на пеперуда става. Щом докосне смъртта, на ангел става. На Онзи, Който живее в мене, всички се покланят. Няма същество в света, което да не [Му] се покланя, защото живот на всички Той е дал. Ние какво мислим, то е друг въпрос.

„Търсете Царството Божие и неговата Правда“. Търсете Любовта и нейното проявление на Земята: и в растенията, и в дърветата, и навсякъде. Търсете Божията Мъдрост навсякъде, и в небето, и в звездите. Търсете Истината навсякъде. Любовта е възможна само при Мъдростта и Истината. Любовта е възможна само при живота, знанието и свободата. Любовта е възможна само при движението, учението и работата. Любовта е възможна при големите страдания, които стават причина да се прояви нейната сила. В края на краищата Бог трябва да се прояви, че по-мъдър и по-силен от него няма.

Всичките противоречия, които съществуват днес в света, те са незавършена картина. Виждате, един човек не е завършен – не го обвинявайте, работи се върху него. Виждате един вол – едва Господ е започнал да работи върху него. Едва Господ е започнал да работи върху човека. Върху растенията работят ангелите. Върху животните работят архангелите. Върху човешкото сърце работят серафимите, херувимите и нагоре. Може да се оплете умът ви сега.

В света като сте дошли, намерете един да ви обича по Бога, да видите какво нещо е Божествената Любов. Ако в Слънцето не можете да видите Бога, ако в ябълката не можете да видите Бога, ако в чистия извор не можете да видите [Бога], ако в чистата роса не можете да видите Бога, не знаей къде можете да го търсите. Ако ти, като вървиш по Земята и не можеш да чувствуваш, че Господ е в тази Земя, где ще го намериш? Като напуснеш Земята ли?

Под думата „Земя“ разбираме нашите страдания и несгоди. Знаете ли колко е красива Земята? Вие нямате представа. Тя беше толкова красива, че Бог дойде на Земята, устрои я, облече я хубаво. След като я облече, казва: „Моля, за всичките добрини, които ти дадох, тия – Моите деца, ще гледаш.“ Земята от Любов към Господа, за добрините, които Той ѝ е дал, трепери над нас. Ровим я – търпи ни. Много Любов има, казва: „Да знаете, аз ви търпя заради Него.“ И вие трябва да търпите другите заради Божията Любов. Ако вашата Божествена Любов не може да търпи несгодите на живота, Любовта ви е слаба. В себе си трябва да го чувствуваш.

Не трябва да се връщаме какво е казал Моисей. Моисей беше при Господа, ходи на планината горе и Бог му даде заповедите, говори с Господа. Той разбра много добре работата, но евреите, които не бяха горе на планината, те съгрешиха, Моисей не съгреша. Те на Моисея се оплакваха, казват: „Ти ни лъжеш. Какво ни изведе из Египет? Там имахме за ядене, тук с манна ни храниш, не искаме такива работи.“

Вие говорите за Христа. Христос казва: „Но съм се

възкачил при Отца“, чете Иоан, който написа Откровението и видя Господа. И пророците видяха Господа. Ние казваме: „Пророците Го видяха – и ние трябва да Го видим.“ Пророците казват: „За вас е невъзможно да видите Господа.“ Всеки пророк, който казва така, че вие не трябва да видите Господа, той ви заблуждава. Всеки един трябва да види красотата, която Господ е създал. Всеки един трябва да види един ангел. Доста ангели има на Земята. Вие мислите, че няма ангели. Доста ангели има. На Земята има около един милион ангели, оплели са се в хората. Слизат сега тях да освободят. Най-първо иска да освободят ангелите. Много ангели са искали да освободят хората. Сега идват техните братя да ги освободят и като освободят тях, ще освободят и нас. Много ангели са се заплели в гъстата материя.

Мнозина казват: „Защо говорите така?“ Вие не сте живели. Какво ви е дотегнало? Туй, което живеете, не е живот. Новият живот е живот по закона на Любовта. Вие за Любовта имате следното понятие: цяла канализация, тръбите наредени, 15–20–30 тръби. Едни казват, че водата ще дойде от тръбите. Водата няма да дойде от тръбите, тя минава през тръбите. Ние не очакваме водата да дойде от тръбите. Всичките тръби очакват водата да дойде от друго място. Тия лампи, които светят, техният ток на светлината, той е една течност, минава през жиците и като дойде в лампата, свети. Ценни стават лампите. Сега не са приятни, но вечерно време ценни стават тия лампи. Като мине вода на живота, всички ще светнат. Любовта като мине през нашата нервна система, през костите, ние ще светнем, ще излиза от нас живот и всеки ще чувствуваш приятна топлина, една здравословна сила. Отдето минем, ще носим живот в себе си. Сега много малко знаем за оня свят.

Ние разсъждаваме кой е светия и кой не е светия. Кой е светия? Българинът, като види някой човек жълт, очите му потъмнели, носи кръст на калпака, казва: „Той е светия.“ Светията е най-добрият слуга. По-добър слуга от него няма. Той е готов навсякъде да послужи. Единствените хора,

ната, която се проявява. Българинът да мисли, че е благ в света. Българинът е по-благ. Бог тури българина при най-лошите условия, той има да върши най-трудната работа в света. Българите са жлъчката, черният дроб на човечеството. Ако те се откажат да работят, всичката деятелност ще спре. Казва: „Какво ще стане с вас?“ – Черният дроб и стомахът, те заповядват. Ако речеш да ги нападаш, турят от своята отрова, отравят ги. Като влезе храната, една капка отрова пускат и всичко се смिला. Всичкото храносмилане става по желанието на българите.

Българите, понеже са най-богатите хора на света, и при най-лошите условия, пак са благи. Упорити са малко. Без упоритост не може, твърдост трябва. Българите трябва да извършат много хубава работа. Казвам: Много хубаво да свършат работата докрай, не да казват „Нас ни дотегна туй робство.“ Докрай да свършат работата и да докажат, че са българи. Като дойде новата епоха, Господ ще ги снемем, ще ги тури на друго място, тях ще назначи на друга служба.

Всичките народи трябва да свършат работата, която им е определена. Евреите трябва да свършат работата си. Евреите трябва да станат запушалка на раната, която отвори на Христа. Онази рана, която направиха, да влязат да я запушат – само така евреите ще поправят погрешката си.

Сега говорим за евреите и за българите. За другите народи друг път ще говорим. Евреите трябва да научат закона за Любовта. И българите трябва да научат закона на Любовта. Какво трябва да правят евреите? – Да се приготвят да запушат тази рана. Като погледне Христос, че раната е запушена, ще им се простят прегрешенията. Да кажат: „Прости ни, че ние не приехме Любовта, която Ти ни донесе.“ Българите да се не възмушават, че са в черния дроб, че са станали роби, че не са големи както германците, като англичаните. На Господа не му трябва мамонти, следователно, по-долнички, да му вършат работата.

„Търсете първо Царството Божие.“ Казвам: Ако си еврейин, на раната на Христа ще бъдеш запушалка. Ако си бъл-

гарин, ще влезеш в стомаха на хората. Не като влезеш, да се разстройва стомахът. Като се разстрои стомахът, хората не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те няма да свършат работата. Българите се обезсърчават. Другите народи сега се бият. Като поправят българите и евреите погрешката си, ще престанат да се бият. Когато хората започнат да се обичат, ще престане войната. Сега се бият, понеже българинът си е посърбнал. Българинът казва: „Да си пийнем малко винце.“ Не му се позволява да пие винце. Само като се освободят от тежката работа, тогава може да пият сладко вино – за бъдеще, не сега. Сега казват: „Не ме бутайте.“ За благо на човека, работата, която Бог ни е дал, да я свършим.

Казвам: Българинът трябва да бъде доволен от работата, която Бог му е дал.

„Търсете първо Царството Божие и неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“

Вървете по пътя на Любовта, която прави хората герои.

„Отче наш“

*12-а беседа, държана от Учителя на
20.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ТЪРСЕТЕ, ХЛОПАЙТЕ, ИСКАЙТЕ

„Отче наш“
„Каж ми ти Истината“

Ще прочета част от 11-а глава на Лука – от 5-и до 14-и стих.

„Духът Божи“

Търсете, хлопайте, искайте – разбирам разумно искане. Какво се разбира под думата „разумно“ искане? – Разумно искане е, в което има повече светлина, топлина и сила. Ние сме влезли в една фаза, дето се изисква едно ново схващане за живота. Ако ние постарому схващаме живота, на никакъв край няма да излезем. Човек е излязъл из водата. Ако се върне във водата, какво ще добие? Като влиза сега във водата, е направил параход. По-напред във водата е плувал като риба, сега пътува с параход, има всичките удобства.

Ние, съвременните хора, сме се научили да разваляме. Най-първо, нямаме една представа колко време е взело на невидимия свят, докато се създаде човешкото тяло. Само тялото да се създаде колко време е взело, в това тяло докато се вложи човешката душа, да се приспособи, да се образува човешкото сърце, да се създаде мозъкът, човешката разумност. Даже най-учените хора нямат ясна представа колко време е взело. Те мислят, че човек с целия мозък мисли. Казват: „Умен човек е.“

Философът е философ, защото отпред на челото си има два центъра, които са изпъкнали и там е философията. Той търси причините на нещата. Който няма тия центрове, той с философия не се занимава. Някой е набожен, но горе на глава-

та си, на най-горната част на темето, има един друг център, едно чувство, което прави човека набожен. Който няма туй чувство развито, казва: „Това са празни работи.“ Някой човек обича красивото – има една линия на челото отстрани. Който я има, обича красивото, който я няма, не обича красотата. Някой човек е паметлив – на средата на челото има един център. Казва: „Без памет може ли?“ – Не може.

Най-първо ние трябва да се съобразим с реалността. Без реалността животът няма смисъл. Що е реалност? – Туй, което може в даден случай да изпълни нашия ум, нашето сърце и нашата душа. Търсете реалността. Реалността на миналото я няма. Това са наши понятия – минало, бъдеще и настояще. Миналото не ограничава реалността, нито настоящето, нито бъдещето я ограничава. Те само показват кога реалността може да се прояви.

В религиите, когато представят Бога, представят Го такъв, какъвто не е. Няма същество, което да е било поизопачено представено, в по-изопачена форма, отколкото образът на Бога. Как [ли] не са го представяли. Изучавайте само историята и ще видите какво са мислили, какви изопачени образи са създали. Египтяните са имали свещен бик – Апис, свещена змия, свещена котка, и т.н.

С нашите криви понятия ние изучаваме себе си. Защото, какъвто е нашият Господ, и ние мязаме* на Него. Вземете един говедар, който дълги години пасъл говеда – замязва на говедата. Овчарят, който дълго време е пасъл овците, маза на овците. Някой, който много години е пасъл свини, замязва на свинете. Придобиват се чертите. Щом дружиш с лоши хора, придобиваш техните черти. Ти добиваш навиците им, похватите им.

Казвате: „Да си пожиеем на Земята.“ Ти живееш, работиш 50–60 години на Земята и тамън си забогатял, дойде смъртта, тури те в гроба, дойдат твоите малки братя, започнат да чоплят и да вземат от тялото ти. Ти седиш при тяло-

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

то, те оттук откъснат, оттам, ден след ден късат, ти ходиш, обикаляш, не можеш да си помогнеш. Най-после те изядат. Какво ще бъде положението ти, като ти изядат тялото? Какво ще остане? Кое е реалното, като ти вземат тялото? Нашите добродетели са минали. Кое е реалното тогава? На съвременните хора не може да се говори на опит. Те казват: „Като умрем, тогава.“ Турците имат една поговорка, казват: „Теле дойде, говедо си отива.“ Едно класическо изречение.

Аз турям една форма: Бог е създал света за учение, да се учим. Понеже някои хора са влезли, които са изопачили Божия План, и сега туй училище ни се вижда странно. Странно е, понеже странен човек работил. Има примесени неща в живота. Казва: „Унаследих някои работи от дядо си, там е лошото. От баща си унаследих някои черти, там е лошото. От майка си унаследих, там е лошото.“

Човек трябва да носи онези неща, които са вложени първоначално от Бога в неговата душа. От унаследените работи трябва да се освободи. Те са човешки. Бащата му бил пияница и той станал пияница, унаследил. Баща му обичал да пооткрадва и той обича да пооткрадва. Вълчето, което се ражда от вълка, на него прилича. Баща му ходил да дави овцете и малкото вълче отива да дави. Бащата лисичко ходил да дави кокошките и малкото лисиче, и то отива. И то е като баща си кокошкар. Унаследени неща. Туй, което лисичката прави за кокошките, то не е Божествено. Вълкът което проявява за овцете и то не е Божествено. Те са техни изобретения, после предадени на живота.

Та казвам: Ние в себе си трябва да направим едно цяло преобразуване. Някои мислят, като дойде Христос на Земята, Той ще оправи всичко. Те мислят, като че Той ще вземе восък, ще го стопи и ще го излее. Ако така се учеше, то е лесна работа. Сега някои мислят за няколко хиляди години да станат добри. Ако след един милион години можете да станете добри, то е нищо. Благодарете се. Казват, че 8000 години, откак човек е на Земята. Окултистите поддържат, че има 18 милиона години, откак човек е дошъл. Преди това

човек пак е живял на Земята, но понеже условията са били много лоши, човек дошъл да създаде Земята за сегашните хора.

На Бога му трябва разумни хора. Ако отидеш в една библиотека, какво те радва? – Радва ме една библиотека, пълна с класически съчинения, които могат да ме ползват. Ако е пълна само с романи и разкази, какво ще ме ползува? В романите най-първо е героят или героинята. Този, който написал романа, мисли комичен, драматичен или трагичен да напише. Ако иска да напише комичен, ще постави героите в смешно положение, ще ги осмее „а ла“ Дон Кихот и Санчо Панса. Те са измислени, за да се осмеят Средните векове. Дон Кихот е идеалист, из въздуха ходи, има някаква Дулцинея, заради нея всичко прави. Санчо Панса е практичен човек. С магаренцето си ходи. Ако Дон Кихот се подигне, и за него ще бъде добре. Той е много практичен. Като четете „Дон Кихот“, виждате, той три дена е царувал и колко умно е постъпил. Знае как да управлява. Сега ние не трябва да играем ролята на Дон Кихот или на Санчо Панса. Ако си краен материалист, ти си Санчо Панса. Ако си краен идеалист, ти си Дон Кихот. Някъде е за предпочитане да си Санчо Панса, на друго място е за предпочитане да си Дон Кихот. Виж, Дон Кихот е незлоблив. Той гледа овцете, напада ги, овчарите го набиват, а той мисли, че някакво геройство е направил. Вижда воденица, сражава се, че го вдига воденицата, върти го, а той мисли, че е извършил някакво велико дело.

Сега в съвременния свят има християни, които казват, че са обърнали някого към Бога. Обърнали го някого, накарали го да вярва. В Америка има една секта, които не признават такова обръщане. Те казват: „Ние не вярваме в едно обръщане към Бога, догдето и кесията не се обърне.“ Ако човек се е обърнал, а кесията не се е обърнала, не е обърнат човек. Когато кесията се обърне с него заедно, то е обръщане. Обръщането, то е обхода. Тази обхода не трябва да бъде механическа. Трябва да има динамика в нея, органическа трябва да бъде.

Ако един човек, който живее в света, не съзнава, че в света има един център... Под „център“ разбирам туй, Разумното, Кое е създало всичко. Какъв е този център, ние не можем да определим. Какво е всъщност Бог, ние не можем да определим. Туй, което ние не можем да определим, е Бог. Туй, което не търпи никакво определение, то е Божествено. Туй, което се определя, то не е Божествено, то е проявление на Божественото. Човек сам по себе си не може да го определиш.

Три неща [има], от които човек се влияе: човек се влияе от светлината, влияе се от топлината, влияе се от силата. Влияе се от мисълта, влияе се от подтиците на своята душа. Ти имаш известен подтик, ти мислиш, че чувствуваш. То е чувството. В чувството винаги има топлина, приготвена в светлината. [Светлината е] най-възвишеното състояние, отдето тази материя трябва да се сгъсти. Защото чувството съдържа по-гъста материя, подтиците – още по-гъста материя. Ако ти не си запознат как да функционираш с рядката материя, с гъстата и с най-гъстата, как ще се справиш с живота?

Ние казваме: „Защо светът е създаден така?“ Създаден е хората да се раждат и умират. Какво ще кажеш? Може да протестираш, може да кажеш, че светът е лошо направен. Родил се, учиш се, учиш се и като остарееш, започваш да забравяш онова, което си учил. Раждаш се невежа, ставаш учен и после пак се връщаш към невежеството. Човек иде от тъмнината, влиза в светлината и пак отива в тъмнината. Смъртта е тъмнина.

Сега, разумното искане в света кое е? Безсмъртен е само Бог в света. Всеки, който иска да стане безсмъртен, трябва да се запознае с Бога, трябва да изучава кое е благоприятно на Бога. Трябва да изучава кое на нас е благоприятно и кое на Него е благоприятно. Слънцето няма да изучи нас, ние ще изучим Слънцето. То изпраща своята енергия както знае. Ние трябва да изучаваме Слънцето, как трябва да приложим тази енергия. Тъй, както сега изучаваме Слънцето, ще ни при-

чинява вреда. Ние го изучаваме доста механически.

Слънцето има три фази. Нашата висша разумност се регулира от слънчевата енергия. Нашето сърце, то се регулира от Слънцето, дейността ни се регулира от Слънцето. Вие мислите, че от ума излиза светлина. Ни най-малко умът не носи засега светлина. Ако вземете ума, мозъкът е студен. Мозъчното вещество е най-устойчиво. В него има голямо напрежение, то издържа. При разните болести тялото може да изгуби 30–40 кила, мозъкът не се губи, много устойчив е. Мозъкът се намира под друго влияние. Единственото, което е свързано със Слънцето, то е сърцето – слънчевият възел. Най-близо до сърцето е слънчевият възел, или душата е, която е свързана със Слънцето.

Сега хората отричат, че човек има душа. Какво има човек? – Тялото е облекло на душата. Реалното е душата. Тя е организирана. Външната обвивка е тялото. Сърцето [и умът], това са спомагателни органи. Умът е неговото осветление, сърцето е неговото отопление. Понеже живеем в един свят студен, трябва ни топлина. Сърцето създава топлината. Както ние имаме отопление, така сърцето носи отоплението, а осветлението е човешкият мозък. Ако нямате осветление, ако нямате светлина, каква ще бъде вашата мисъл?

Да кажем, обичате някого. Трябва да имате някакъв повод за обичта си. Вие обичате някого. Защо го обичате? Ти обичаш водата, понеже тя ти доставя нещо, което ти е необходимо. Ти обичаш въздуха, понеже е необходим. Обичаш хляба, понеже е необходимост. Любовта е необходима за нас по единствената причина, че тя носи живота в себе си. Животът е необходим, понеже носи знанието в себе си. Знанието е необходимо, понеже носи свободата в себе си. Свободата е потребна да се движим свободно. Движението е потребно, понеже ще има учение, ще се учим. Учението е потребно, че като се учиш, ще знаеш как да работиш. Те са свързани едно с друго.

Казва някой: „Аз искам да живея.“ Да живееш е най-

великото изкуство в света. Като някой музикант, който изучава някой инструмент. Пианист, цигулар или артист – той трябва да разбира нотите много добре.

Да кажем някой път, че ти се енервираш*. Щом се енервираш, станеш вече нервен, носът ти започва да се изтънява. Тогава трябва да знаеш, че ако се изтъни съвсем, ще се скъса конецът. Не трябва отвърстията на носа да се слепят – тогава ще се развалят гърдите. Колкото отвърстията са по-развити, по-добре е. Щом се раздражниш, хвани върха на носа си с пръста си. Той разбира. Побутни носа си с пръста. Носът разбира какво е. Или най-първо го помилвай.

Ти като се нервираш, пипни носа си – ще омекнеш. Тогава ще кажеш хубавата дума, ще уредиш работата. Ако не са думите, ще създадат голям скандал. Не знаеш как да се справиш с носа си. Вие попитайте носа си как да се справиш. Вие как правите работата? За мен реално е да пипам носа си. Бог не ми вдъхна диханието през устата, но вдъхна през носа. Господ в носа вдъхна диханието и човек стана жива душа. Бог дал разумен подтик чрез носа. Тия клетки вътре, които образуват носа, са много разумни. Вие мислите, че само вие сте умни.

Това са наши богословски вярвания, кое верую е право и кой прав вярващ. Аз наричам „прав“ вярващ да говори с въздуха. Аз наричам „прав“ вярващ с водата да се разговаря. Аз наричам „прав“ вярващ да знае да говори с хляба, както хлябът да говори с него.

Тия работи няма да дойдат изведнъж. Има неща, които трябва да учим. Назад сме останали. В онези богати библиотеки всичките възможности са. Ние седим и чакаме. Младата мома седи, мисли, че някой ще мине, ще дойде да я направи щастлива. Туй, което никога няма да бъде. Никой момък не може да направи една мома щастлива. Никоя мома не може да направи един момък щастлив. Никое дете не

* енервирам се (от фр.) – остар. нервирам се.

може да направи майка си щастлива, нито майката да направи детето щастливо.

В служението на Бога може да дойде щастието. Като обичаме Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, като служим на Бога, от Него идат блага. Ако майката предаде Любовта на Бога на детето си както трябва, и детето ще предаде онази Любов на майката, която иде от Бога. Детето предава нещо от себе си. То е изпратено да предаде нещо и майката е изпратена да предаде нещо. Майката мисли, че детето ще израсне, герой ще стане, да я гледа. Аз доколкото виждам, нито едно дете не е гледало майка си, а много деца са създали повече скърби, отколкото радости на майка си.

Откакто съм дошъл и в 66** са се извървели хиляди, [хиляди] са се извървели, за да ме питат „Къде е синът, къде е бащата ми?“ Какво да му казвам? Казвам: „Баща ти иде с тебе.“ Той върви, баща му – подир него, и пита: „Къде е баща ми, на онзи свят ли е?“ Казвам: „Баща ти е от дясната ти страна.“ Казва: „Защо аз не го виждам?“ – „Сляп си.“ Виждам, учени хора турили микроскоп и виждат това, което обикновените хора не виждат. Този микроскоп увеличава 2–3–10 000 [пъти], а сега има и 100 000 [пъти] увеличават. Вижда човекът много неща. Казвате: това е заблудение. Има едно око вътре, което трябва да го развием. Това се нарича едно Божествено състояние.

Не считайте това, което ви говоря, за нереално. Аз ви говоря за реалността на живота. Единственото същество, което може да ви направи разумни, красиви, силни в света, единственото същество, чрез което можем да постигнем всичко, то е Бог. Той е толкоз чувствителен, няма по-чувствителен от Него. Той влиза в нуждите на най-малките същества и промисля за тях. Той държи всичко в ума си и каквито нужди имат съществата, Той ги задоволява. Няма нещо в света, което Бог да не е предвидил и да не ни задоволи. Са-

* В 66 – на ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където Учителят е живял.

мо Бог не задоволява нашите желания, които ние сме създали. Стига е да постигнем онова, което Бог е създал.

Ние си създаваме изкуствени желания. Ние казваме: „Без пари не може.“ Добре, отиваш ти да се къпеш в морето, без пари не можеш ли да се къпеш? Ако туриш 4-5 кило на врата си, от тях какво ще остане, като влезеш в морето? За в бъдеще разменната монета каква ще бъде? — Аз да им дам. Бъдещата разменна монета ще бъде една малка усмивка. Като идеш при бакалина, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде на вяра. Той ще те попита от какво имаш нужда, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде захар, хляб. Ти ще се усмихнеш и ти ще се качиш на трена*, там ще те пуснат. Дойде кондукторът и ти ще му се усмихнеш. Ожени се някой, малко е скаран, дойде, ще му се усмихнеш. Яденето не е сготвено, жената не е сготвила — ще се усмихнем и за 5 минути ще бъде готово.

Сега вас ви се вижда невъзможно това. Невъзможно е тъй, както сте вие сега, при сегашното разбиране. Туй, което аз говоря, е невъзможно сега. С бързия трен трябва 250 години да пътуваме, за да идем на Слънцето. С обикновена биволска кола потребни са няколко милиона години. Но ако пътуваме със светлината, за 8 минути можем да отидем на Слънцето. Ако се движим с бързината на светлината, за 8 минути ще отидем на Слънцето. Може да следваш университет на Слънцето. Ще отидеш за 8 минути, ще учиш там, ще се върнеш за 8 минути — 16 минути отиване и връщане. Може да живееш на Земята и да ходиш на Слънцето да се учиш. Казвате: „Как е възможно, милиони години трябва да идеш на Слънцето.“ За един бърз трен 250 години трябва. Сега, за да бъде разбрано за 8 минути отиване на Слънцето, трябва някой да е ходил. Ако някой каже тъй: „Аз ходих“, какво ще кажете?

Вие всички сте излезли от Слънцето, забравили сте. Земята е излязла от Слънцето. И вие с нея излязохте от Слън-

* трен (от фр.) — *остар.* влак

цето. Тази история, когато Земята се е отделила от Слънцето, е цяла епоха. Когато се ражда от Слънцето, всички взехте участие, гласувахте. Сега сте забравили за това гласуване. Като излезе Земята отвън Слънцето, вие бяхте станали на прах. Господ дойде, взе този прах, събра го, организира го. Вашата душа, която се скиташе из пространството, я взе и с диганието я тури в тялото. Каза: „Бъдете разумни, втори скандал да не вдигате.“ Защото, от Слънцето като излязохте, вдигнахте скандал.

Той ги тури в рай, пак дигнаха скандал. В Небето човекът — мъжът, дигна скандал. Изпъдиха го оттам. На Земята жената дигна скандал и пак ги изпъдиха из рай. Човекът на Земята нямаше възможност да се изкушава. Жената се изкуси, че тя даде от плода на мъжа, тя стана причина за второто изкушение на Адама. Жената изкуси мъжа, тя като падна, имаше място за изкушение. Адам не можеше да се изкуси втори път. Той казва: „Аз ядох попарата горе.“ Господ му каза: „Няма да ядеш от забраненото дърво.“ Жената яде от забраненото дърво. Мъжът е направил една погрешка. То е погрешката на ангелите. Те паднаха. Те са разумно — мъжът. На Земята паднаха жените.

Най-първо Христос, Един, Който слезе от Небето, свърза ангелите, после свърза хората с мекия елемент. Всичките мъже и жени трябва да се обърнат и да приемат Любовта в света. Единствената врата, през която можем да се върнем и да разберем на опит живота, то е Любовта. Ако вие бихте приели Любовта, ще имате един опит. Може да излезете преспокойно от вашето тяло и да направите екскурзия до Месечината, до Слънцето, да идете и да се върнете. Ама не трябва да разправяте на хората. Туй, което е видно на Слънцето, не може да го предадете на човешки език. Туй, което сте видели на Месечината, не може да се предаде с човешки език. Може да [се] предаде само нещо частично. Как е възможно човек да живее на Месечината? 150 градуса студ има. Човек със земен организъм не може да живее там. Как е възможно човек да живее на Слънцето при [15-20]

милиона [градуса] топлина? При 30–40 милиона [градуса] топлина разумни същества живеят и тази топлина е приятна заради* тях. Топлината е отвън, не е в самото Слънце.

Сега, физическите работи са свързани с разумния свят. Всички ония прояви на живота, които не са свързани с процеса на Любовта, са опасни за живота. Всеки процес, който не е свързан с Любовта, той носи смърт, защото Любовта е едностранна, не е пълна. Положителното и отрицателното на Земята не са еднакво силни, вследствие на това при раждането човек приема повече и оживява, после отслабва и умира. Любовта носи живота и когато животът отвътре е отслабнал, човек умира. Любовта, която иде от Бога и когато Обичта у човека е слаба, вследствие на това губи се равновесието. След като изгуби равновесието, човек постепенно отслабва и умира. Ти ще идеш в друг свят и после отново ще дойдеш да се преродиш.

За в бъдеще човек ще пази туй равновесие. Той ще дава възможност на всичките клетки, които образуват неговия организъм, да живеят хармонично. Човек не трябва да изтезава ни ръцете, ни краката, ни стомаха, ни очите, ни дробовете – трябва да се научи да живее един отличен живот. Ти постоянно плачеш. Защо ще плачеш, защо ще изтезаваш очите си? Защо плаче човек? – Като не му дадат нещо, плаче. Ученикът, като не му турят висока бележка, плаче. Като не го посрещнат добре, плаче. Всички хора страдат, че не са добре посрещнати, не са добре оценявани.

Ние искаме от хората това, което сами не правим. Ако аз искам хората да ме оценяват, аз трябва да ги оценявам, аз най-първо трябва да вляза в тяхното положение. Бащата и майката трябва да влязат в положението на своите деца, трябва да ги заченат добре. Трябва да разбират много хубаво науката на най-добрите условия, трябва да ги заченат добре. Не всякога се ражда добър човек. Има гениални дни, в които се раждат гениалните. Има талантлив дни, в които

* заради – диал. за.

се раждат талантливите. Има обикновени дни, в които се раждат обикновените хора. Всеки човек зависи в какъв ден е роден. Щом си роден в обикновен ден, ти обикновен ще бъдеш. Ако на Земята не си роден гений, гений не можеш да станеш. Ако някои мислят светии ще станат... Трябва да си роден светия.

Сега някои правят възражения, какво е писано в Библията. Какво е писано в Библията? – „Дигни кръста си.“ Аз виждам, хората носят кръст на дрехите, на шапките, навсякъде кръст. То е емблема.

Кръстът е един разумен акт. Той е образуван от ума, сърцето, душата и духа. Четири направления. Отгоре е духът, долу е душата, вляво е умът, вдясно е сърцето. То е кръст. Да направиш един кръст, значи да призовеш духа, душата си, сърцето си и ума си в една работа. Вие не викаете ума, мисълта, че тази работа ще успее? Ония, които изучават електричеството, знаят сменните фази, които стават на положителното и отрицателното електричество и тогава могат да работят. Положителното у човека е долу, отрицателното – горе. Сега мислите, че положителното е горе. Казвате: „Глава има.“ Главата е създала всичките мъчнотии. Главата за нас е отрицателно. Много студена е главата, една студена, неразумна жена е и хвърля всичката вина на сърцето. Сърцето е опетнено, огрешено, по причина на ума.

Човешките души се огрешиха от неразумните ангели. Ангелите, които участваха в създаването на Вселената, не можаха да устоят и те развалиха човешките сърца. Затова именно Господ прощава на тях. На змията казва: „Понеже ти си направила туй, затова твоята глава ще бъде смазана, разумността ще ѝ се отнеме.“ На жената казва: „Ти ще раждаш в скръб, за да се облагороди сърцето ти. Още веднъж да не правиш погрешка.“ На мъжа казва: „Понеже ти послуша жена си, ще ореш нивите, да се научиш да мислиш.“

Тази нива трябва да орем, трябва да раждаме с ума. Ако с ума не можеш да раждаш, ако със сърцето не можеш да раждаш, ако с душата не можеш да раждаш, какъв човек

си? Вие казвате: „Аз жена не искам да бъда, мъж искам да бъда.“

Та казвам: Съвременните хора поддържат духа. Що е един народ? – Един народ е една велика душа, един велик дух, в един народ има едно велико сърце, един велик ум, всичките свързани заедно. Всичките хора, които образуват този народ, са малки клетки. Ако не са свързани с тази Първична Причина, да живеят, какво бъдеще може да има един народ?

В Стария Завет Господ казва: „Елате да разсъждаваме.“ „Опитайте Ме“ – казва Господ. Как ще опитате Господа? „Опитайте Ме със закона на Любовта, за да Ме разберете.“ Ние трябва да опитаме Господа с Любовта. Ние се сърдим на Господа, както пророк Иона. Опитайте Бога чрез закона на Любовта. Дръжте мисълта в ума си, че е разумно Същество и че няма по-добро от Него. На Него като се гневим, какъв ти е халът? На туй благото Същество ако се сърдиш, тогава какъв човек си? Ти трябва да имаш пълно доверие в Него. Ние нямаме едно пълно доверие.

Ще ви приведа един пример, който е реален. Близко до Шумен има едно малко градче, има едно село, няма да ви кажа името. Оттам е взет примерът. Едно младо момиче било на 16 години, имало един дядо, който много го обичал. Казва: „Дъще, да ти дам туй Евангелие, то ще ти дотрябва, като се ожениш.“ Дал ѝ едно хубаво Евангелие. Като ѝ дал Евангелието, тя го турила в сандъка, правила си чеиз и Евангелието останало на дъното. Туряла чеиз, трупала чеиз, напълнила сандъка. Оженила се. След като се оженила, ражда едно момче и умира детето ѝ. В голямата скръб започнала да рови сандъка и намерила Евангелието долу, след 16 години. Започва да го чете. Тя ми разправяше тази опитност. Събира селянки, разправя какво се случило. Казва: „Ако бях чела Евангелието по-рано, синът ми нямаше да умре. Той трябваше да замине за другия свят и [тогава] да намеря Евангелието.“

Та казвам: И вие нареждате чеиза си, туряте го отгоре

на Евангелието. Ще дойдат страданията, синът ще [си] иде. Ще намериш Евангелието, да го четеш.

Ако ние, съвременните хора, не можем да турим на работа нашето сърце, ако не можем да турим на работа нашия ум, ако не можем да се хванем за нашата душа и за нашия дух, да следваме наставленията, които те ще ни дадат... Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш доброто си сърце, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си ум, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си дух, който ти говори. Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш благородната си душа, която ти говори. С всички тия неща Господ ти говори и трябва да Го слушаш какво трябва да правиш и как трябва да живееш.

Ако ние така бихме живели, щяхме да бъдем гении. Не е лошо да бъде човек гений. Ако бяхме гениални, щяхме да бъдем красиви. Гениалните са много красиви. Гениалните са с отлична красота, очите им са красиви. Геният не гледа направо, но нагоре. Има една дълбочина в един гений. Отлична е главата му, другояче е построена. Особени линии имат гениалните. Един талантлив човек е пъргав, каквото приема от гениалните, веднага го разпространява. Гениалните, талантливите и обикновените съставят един човек. Обикновеният човек е тялото, талантливият е сърцето, геният е умът. Светията е още по-горе от гения. Той ги свързва с един свят извън Земята. Не само да бъдеш гений, но светията дава светлина, от която геният черпи своята сила.

Вие търсите някой да ви обича. Единственият, който може да ви обича, то е Бог. Ако ти в този, който те обича, не можеш да видиш в него Бога, Любовта не е силна. Този, който ви обича, този, който ви люби, ето какви са признаците: пръв път като дойде в дома ви, ако сте болен, ще оздравеете. Като дойде този, който ви люби, ако сте беден, ще се подобри положението ви. Ако не сте разбрали живота, ще се заинтересувате. Ако в дома ви който ви обича, дойде, ще се измени целият ви живот. Христос като дойде в света, измени се целият ход на човечеството.

Ние, съвременните хора, страдаме за неизпълнение. Ако бихме ходили по правилата, които Христос даде, тия страдания нямаше да дойдат. Може би 10 милиона хора ще измрат. То е един резултат на миналото, неизбежен е. Трябва да се измени животът, за в бъдеще да не дойде по-лошо. Ако сега не вземем една поука, за бъдеще ще дойде нещо по-страшно. То няма да дойде сега, след хиляди години ще дойде по-страшно, което хората не са [и] сънували. Ще дойде една война и цялата Земя ще пламне в огън, ще се стопи Земята и нищо няма да остане. От цялата човешка култура нищо няма да остане.

Това ще бъде след хиляди години, не сега. Сега войната ще се прекрати. „Ако ония [дни] не се съкратяха, ни една плът не би се избавила“. Бог ще съкрати тия дни. Никога светът не е бил в такова положение, както сега. Туй положение трябва да се измени. Ако не се измени, лошо е за хората. Но понеже Бог ще съкрати тия дни, народите трябва да поумнеят. Всичките народи на Земята трябва да си услужват в Любовта. Всеки трябва да прави жертви. Всеки да пожертвува по нещо и да се решат да изпълнят волята Божия. Не да иска всеки народ да победи, но да изпълни волята Божия. Това е тяхна работа.

Вие какво трябва да правите? И вие воювате. Война има всеки дом. Братя и сестри воюват, слуги воюват, учители воюват, художници воюват, музиканти воюват. Мен ми разправяше един за един италиански [диригент], като се разгневи, като кипне, хвърли палката, с която дирижира, после се извинява, че е хвърлил. Хвърля я, после ходи да я търси. Извинява се, че това е унаследено. Той иска да се извини. Като не може да изяви гнева, хвърля палката. Че може да пукне главата на някого, хич не му идва на ум. Някой път и ние хвърляме палката, казваме една обидна дума. Като каже човек една обидна дума, казва: „Да ме помни“. Ти с дума главата на човека не можеш да пукнеш, но с думата можеш да накараш човек да ти пукне главата.

Тук, в България, преди години имаше един редактор

на един вестник, той сега е заминал за другия свят. Той ми разказваше следното: „В нашия род на всеки две години трябва да ни пуцат кръв, прихваща ни нещо. Аз, като редактор на вестника, написах две статии, нападнах някого. Намериха ме и като ме биха, пукнаха ми главата. Таман беше времето, когато трябваше да ми пускат кръв. Пуснаха ми кръв. Приятели от провинцията ми пишат съчувствени писма, съжаляват за станалото. Пък аз поумнях. Казвам: „Точно навреме дойде пукването. Пукнаха ми главата, когато трябваше да си пусна кръв.“

Ако туй, което направиш, съвпада с пукването на главата, нямам нищо против него, само да не дойде преждевременно. Ако дойде преждевременно, създавам излишни страдания. Казвам: Всички хора са виновати. Той не е разумен, не постъпва добре, това култура ли е, това образование ли е, всичко не е хубаво.

Повикайте на помощ Любовта, повикайте на помощ Обичта, повикайте на помощ разумността, повикайте на помощ силата в света.

Сега аз разглеждам живота. Ние сме носители на добри и лоши качества на миналите векове и неизбежно участвуваме в доброто и злото. Всеки един от нас трябва да работи, за да помага на човечеството. По-добре човек да диша чистия въздух, отколкото нечистия. По-добре е човек да приеме хубавата храна, отколкото нечистата. По-хубаво е човек да приема чистата вода, отколкото калната и нечиста. Турците имат една поговорка, която казва: „Който дава пари, ще му свирят.“ Който дава, това е Любовта. Като имаш Любовта, парите ще дойдат. Ти вървиш и парите отподире вървят. Без Любов, ти ще гониш парите, с Любов, парите ще дойдат. Без Любов, ти ще ходиш да търсиш служба тук-там – не ти дават. С Любов, ти не искаш – турят те на служба.

В Китай живял един беден китаец, един от най-големите китайски мъдреци. Оженил се за една много красива китаяка. Обикнала го. Като живели 10 години, тя му казва: „Много си добър, но тази сиромашия, тази беднотия не мо-

га да изтърпя. Може ли да ме освободиш, да намеря някого, да си поживея.“ Освободил я. Намерила друг богат китаец, оженила се за него. След като го напуснала, [след] 5 години, китайският народ повикал този китаец мъдрец да управлява целия Китай. Тя като се научила, дошла при него и му казва: „Можем ли да живеем както по-рано?“ – „Можем.“ Той взел едно шише нектар, излял го на земята и ѝ казал: „Ако можеш да събереш този нектар и да е чист, можем да живеем пак.“

Ние, съвременните хора, мислим като тази китайка и казваме на Господа: „Освободи ни да си поживеем, с Тебе не можахме.“ Ако ти със своя дух не можеш да живееш, ако ти със своята душа не можеш да живееш, ако ти със своето сърце не можеш да живееш, ако ти със своя ум не можеш да живееш, с никого не можеш да живееш.

Да благодарим на Бога за въздуха, който ни е дал, за онези светли мисли и чувства, да бъдем готови на всякаква жертва. Няма по-красиво нещо от жертвата. Жертвата, то е бъдещето. То е съдба. Защото да любиш, то е най-красивото нещо в света. Няма по-красиво нещо [от това] да любиш. Няма по-красиво нещо [от това] да обичаш. Единственото нещо, на което и ангелите се радват, е когато един грешник напусне пътя си и се обърне към Бога от Любов. Голяма радост става между тях, че се е обърнал да обикне Бога.

Казвам: Ние, съвременните хора, ако не можем да обикнем света такъв, какъвто е... Не какъвто не е – такъв, какъвто е. Хубавия свят всеки го обича. Този, лошият свят, да го обикнем. Че този свят в Бога е. Ние мислим, че светът е лош. Не е лош светът. Ние криво разбиране имаме.

Искайте да служите на Любовта. Просете да служите на Любовта. Търсете да служите на разумността. Търси, не мисли на някоя врата да хлопаш. Като намериш Любовта, ще ѝ кажеш: „Ето един, който е готов да служи.“ Всички, които искат да ѝ слугуват, Любовта е готова да ги приеме. И Обичта всекиго може да приеме. Така казвам: Ако направите един опит, ще стане цял преврат във вашия ум, във

вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, ще стане цял преврат в окръжаващата среда наоколо.

Ние, съвременните хора, се срамуваме от Любовта. Защо се срамуваме от Любовта? Единственото нещо, което ни въздига, е Любовта. Тя внася живота. Без Любов ще бъдем мъртви, без разумността ще бъдем глупави, без сила ще бъдем като червеи. Онова, което ни прави красиви, е Любовта. Тя ни дава тази красота. Като обикнете някого, не го пускате. Какво нещо е Обичта? – Като обикнеш един цвят, ходиш всяка сутрин да го поливаш. Какво ще ти даде този цвят? След като го поливаш, ще цъфне, ще усетиш неговото уханье. Ще кажеш: „Много ти благодаря.“ Какво ще ти даде? – Мекота. Туй цветенце ще ти даде едно чувство, което никога няма да забравиш. Виждали ли сте пръв път като цъфне едно цвете, как се усмихва? Вижте как се усмихва един цвят. Няма по-красиво нещо от усмивката на един цвят.

Ако всяка ваша мисъл не се усмихва, ако всяко ваше чувство не се усмихва, ако всяка ваша постъпка не се усмихва, ако ръцете ни не се усмихват, ако краката ни не се усмихват, ако космите ни не се усмихват... Като се усмихват, те са живи. Всеки косъм по някой път възприема енергия, която идва от Слънцето, от всичките слънца. И благодарение на тия косми човек приема енергия. Затуй човек, като му оголее главата, загубва възможността да поумнява. Докато има косми, може да поумнява, като няма косми, не може да възприема горните светове. Обръснете веждите на един човек, обръснете главата му, смачкайте носа му, какво ще стане с човека?

Вие не знаете какво нещо е красотата. Казвате: уста. В устата има една хубава черта. Някой се влюбва в устата, някой се влюбва в носа. Има помръдване в носа, има помръдване в очите ви, в очите ви има един поглед, има помръдване в брадата, в ушите – и в ушите има известна красота. Ако ние не се влюбим в слушането, ако ние не се влюбим в гледането, в зрението, ако ние не се влюбим в уханието, през което иде Божието дихание, което влиза и излиза,

какво искаме? Ако ние не можем да обичаме нашите мисли, ако ние не можем да обичаме нашите чувства, ако ние не можем да обичаме нашите постъпки, на какво ще се радваме?

В света се радваме на всичките хора, които са родили хубавите мисли. В света се радваме [на всичките хора], които са родили хубавите чувства и които са направили хубавите постъпки. Те са реалното. В света ние се радваме на хубавите постъпки. Цялата красота е израз на онази Божествена красота. Минават разумни същества, които са взели участие в създаването на Земята – има изложение. Цялата Земя е изложена на разумните същества. Те идват в нас, наблюдават ни и се радват. Казвам: За какво можем да живеем? – Един ден ще почувствувате Любовта на онези, които ви обичат.

Казва: „Просете“. Какво казва Христос? – „Колко повече Отец Небесни ще даде Святия Си Дух на онези, които просят от Него“. Святият Дух, то е Любовта. Който огорчи Любовта, не му се прощава. Човек, който съгреши против Любовта, единствено това не му се прощава. Докато държиш Любовта, имаш спасение; щом оставиш Любовта, няма спасение. Затуй казва: „Който каже хула против Духа Святаго, не му се прощава.“

Така казвам: Нека има във вас нещо свещено, на което да се радвате. Туй свещеното, то е красивото, то е хубавото, в което участва човешкият дух, в което участва човешката душа, в което участва сърцето, в което участва човешкият ум. Това е единственото, което аз наричам Божествената Любов, която въздига цялото човечество, която работи за него.

Всичко туй, което става, е много хубаво. Бог поправя света. Как ще се поправи светът? – Ще видите как става. Само тук, на Земята, гледайте да имате Любов. И горе ако сте, ще видите как ще се поправи светът, ще видите как става. Само гледайте да имате Любов. Ако имате Любов, ще разберете. Ако сте без Любов, не можете да намерите Ва-

шия Небесен Баща. Този Баща, Който е Любов и Обич, този Баща, Който ви е дал, заложил е Духа Си, дал ви е душа, дал ви [е] ум, сърце, потърсете Го. Потърсете Го вътре в себе си. Туй, което имате, изявете него. Имайте уважение и почитание към всичките хора. Да ви се радват, когато идат напредналите хора.

Ако Слънцето не грееше, какво би станало? Един германски учен изчислил, че светлината, която праща една звезда за цяла година на Земята, [е] колкото Слънцето дава за една шапка. Една звезда дава на цялата Земя толкоз светлина за една година, колкото Слънцето дава на една шапка за един ден да я освети. Ако остане вие да живеете на светлината на звездите, ако остане да уповавате на лъчите на хората, ще останете на сухо.

Ние всинца се нуждаем от светлина. Ние всинца се нуждаем от Любовта. Дотолкоз, доколкото можем да бъдем носители на тази Любов в света, която трябва да преобрази света, дотолкоз може да се ползуваме.

По някой път изпитанията в живота идат да опитаме силата на човешкия живот. Невидимият свят, да ви изпита колко сте силни, ще ви накара да направите ред погрешки, че да ги изправите в едно кратко време. Или ще ви натовари с една чужда карма, с погрешките на хората, да ги поправите, да покажете колко сте умни.

Майката може да поправи своето дете, преди да го е родила. Тя може да го направи гений, може да го направи светия. След като го роди, то е невъзможно да го поправи. Докато една ваша мисъл не се е родила, вие можете да я направите да бъде гениална. Щом веднъж я родите, вече е свършено. Едно ваше чувство може да го направите гениално, докато не сте го родили. Но веднъж роди ли се, не можете да го направите гениално; докато не сте го родили, [може], но веднъж роди ли се, не можете да направите никакво преобразуване в него. Не мислете, че е лесна работа на стари години да се поправите. Не се лъжете.

Тръгнал един млад момък да иде на църква – има един

анекдот, – срещнал го дяволът и казва: „Къде, синко?“ – „На църква.“ – „Ти си млад, на хорото иди, поживей си с момите, на стари години, тогава на църква се ходи.“ Той го послушал. Като остарял, пак го среща. „Къде, дядо?“ – „Отивам на църква.“ – „Стар си сега, на стари години трябва да се почива, на млади години се ходи на църква.“

Църквата е човешкият ум. Църквата е човешката душа. Църквата е човешкият дух. Църквата е човешкото сърце. Ти, човекът, да служиш на Бога. Животът във всичките най-долни проявления на човека да се радва, че е един слуга на Бога.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ – „Аз съм Любовта, Аз съм Истината, Аз съм Животът.“ Бог ще извърши всичко онова, което искате.

Възлюбете живота такъв, какъвто е сега, за да постигнете онова, което търсите.

„Добрата молитва“

*13-а беседа, държана от Учителя
на 27.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

ПЪТЯТ НА ПРАВЕДНИЯ

*„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“*

Ще прочета само 17-и и 18-и стихове от 16-а глава на Притчите.

„Венир Бенир“

Ще ви говоря върху един предмет, върху нещо, което всеки ден вършите и не го разбирате, вършите го, без да го знаете. Вие едновременно вървите по три пътища и не ги знаете тия пътища кои са: пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата. Казва: „Как е възможно човек да върви по три [пътя]?“ Те са три пътя за три свята. Пътят на живота е за човешкия свят, пътят на знанието е за ангелския свят, пътят на свободата е за Божествения свят.

Някои хора искат свобода. Ако не си запознат с Божественото, свобода не можеш да имаш. Искаш знание. Ако не си запознат с ангелите, не може да имаш знание. Ти искаш живот. Ако не си запознат с хората, живот не може да имаш.

Сега нещата да бъдат малко ясни. Представете си един човек, който е една терезия*, поставено има нещо отгоре [да] се тегли. Някой хванал тази терезия и тегли отдолу едното блюдо – другото се дига, 50–60 кила тежи. Като тегли отдолу 50–60 кила, дига се другата. Или някой се качил отгоре, че натиска терезията, пак 50–60 кила. Единият отдолу тегли 50–60 кила, другият отгоре натиска пак 50–60 кила.

* терезия (пер.-тур.) – диал. теглилка, везни.

Кое предпочитате: отдолу ли да тегли или отгоре да натиска? Отдолу се нарича теглене, а отгоре – налягане. Когато говорим за външните условия, то е човекът, физическият живот. Когато говорим за напрежение отвътре, то е Божественото отгоре. Който натиска отгоре, по-лесно разрешава въпроса.

Аз искам сега да се освободите временно. Вие сте чели много работи, много пояснения. На някой човек поясненията са верни, има нещо у тях. За пример, от вас онези, които сте готвачи, чели сте много готварски книги – някои рецепти са много хубави, някои не са така практични, даже не са здравословни. Там се определя точно как се готви.

Вие, готвачите, още не сте изучавали кухнята на природата, как тя готви. И тя готви. Между сготвеното от човека и сготвеното от природата има голяма разлика. Един човешки плод не може дълго време да изтрае. След една година разваля се, изгнива. В Божествения свят плодовете, които са Божествени, не гният. Плодовете, които са човешки, гният.

Защо вашите плодове гният? Понеже казвате: „Това дърво е мое.“ Щом кажеш, че това дърво е твое, ще го нападнат гъсеници, пеперуди ще снесат яйца. Казвате: „Защо го нападнаха?“ – Защото казваш, че е твое това дърво. Ти това дърво не си създал, не се грижиш за него, нито светлина му изпращаш, нито топлина, нищо, а казваш: „Това дърво е мое.“ Тогава плодовете му не стават. Защо се развалят децата на някоя майка? Тя зачне някое дете и казва: „Това дете е мое“ – разваля се, щом е нейно. Аз бих казал една дума, но не искам да я кажа.

Кое е твое? Трябва да знаете. Има неща, които са наши. Онова, което през целия живот сме опитвали, че няма никаква погрешка, то е мое. Или което сме направили в Любовта, което сме направили в знанието, което сме показали, което сме приложили било добро за мене, било за ближните ми. След като съм го направил, 120 години съм го опитвал, казвам: „Туй е мое“. За нещо още в началото казва, че е мое. Отиде работата. Не казвай, чакай да залезе Слънцето.

Като изгрява. Слънцето, не казвай, че е твое. То е ден за работа. Като залезе Слънцето, направи сметка и кажи кои работи са твои. Което е останало с тебе, то е твое; което не е останало с тебе, не е твое. Защо ще ми разправяш: „Едно време бях богат, милиони имах“. „Едно време бях учен човек, знаех френски, сега съм забравил.“ Не ми говори за френски, който си забравил. „Добър човек бях, сега съм лош.“ Сега станяхте добър. Едно време бяхте глупав, сега поумняхте. Защо да не говорите?

Та казвам: Пътят на живота е път, в който има Любов, пътят на знанието е път, дето има Мъдрост, пътят на свободата – път, дето има Истина. Ако пътят на свободата не е свързан с Истината, този път е фалшив, не е истинен. Ако пътят на знанието не е свързан с Мъдростта, този път не е истинен. Постоянно, непреривно трябва в нашето съзнание Любовта да бъде ръководна нишка.

Сега аз не искам да ви направя калугери и калугерици, не искам да ви направя богаташи, не искам да ви направя сиромаси, не искам да ви направя генерали, полковници, нито последни просяци. Не искам да ви направя и светии, даже и ангели не искам да ви направя. Пожелавам ви добре да се учите, Господ да е доволен от вас. Сега ви предстои учение, какво ще мислите за ангелите. Сега ще учите в училище азбуката. Каквото правите, добре да го правите.

За оня свят не мислете. Свършете земния живот и тогава ще мислите за оня свят. Оня свят като на кино ще го гледате. Един, който не е свършил отделенията, какво ще мисли за гимназията? Може ли да влезе в гимназията? – Невъзможно е. Онзи, който не е свършил гимназията, може ли да бъде в университета? Може да идете в университета, може да се запознаете с професорите, да знаете колко стаи има университетът, но стаите в университета не представят знанието на университета. Професорите още не представят знанието, което те ще преподадат.

Сега всеки от вас има свещено чувство, иска да постигне нещо. Всички вие има да постигате разни неща и два-

ма души няма еднакво да постигат. Трябва да знаете за вашето постижение какво ви трябва. Онзи готвач, който иска да меси хляб, трябва му брашно, вода, сол, после му трябва пещ. Той трябва да знае да меси, да направи хубав хляб. Онзи, който иска да сготви, трябва да [има] елементи, съответния зарзават. Музикантите, които искат да дадат някой концерт – нему му трябва едно хубаво пиано, ако е пианист, ако е цигулар, трябва му една хубава цигулка, най-малко трябва да учи 10 години, [за] да излезе на сцената. Не му се позволява да свири „Цвете мило, цвете красно“, 10 години трябва да е свирил. Сега някои искат някое даровито дете да излезе. Всички даровити деца, които излизат, преди да са свирили 10 години, се развалят. Чудни са хората, когато искат да излязат по-рано от 10 години. Да свири 10 години е една необходимост.

Онова дете, което се зачене в утробата на майката, ако иска да излезе на първия месец, какво ще стане? На втория месец ако иска да излезе, нищо няма да излезе, и на третия, и на четвъртия. 9 месеца му трябва, че на десетия да излезе и ще знае само да вречи. Като излезе на десетия месец, то 10 месеца е учило само да каже: „Вае-е!“ Но знаете какво значи „Вае-е“? – „Втасахме я.“ Знаете какво нещо е втасването? Значи „завърши се работата“. Детето казва, че стана вече това, което мислило, и казва: „Вае-е!“

Във всеки език има отрицателни страни. Когато някой ми каже, че ме обича, аз виждам, че той има обичта на брашното. Казва: „Обичам ви“. Казва, че ме обича, но като брашно е обичта му – зная, че при най-малкото духане на вятъра всичкото брашно ще хвъркне из въздуха и ще ми причини някаква вреда на очите. Не е завършена Любовта. Казва: „Обичам ви.“ – Ти си в пътя на живота. „Обичам те.“ – Той е в пътя на знанието. „Обичам ви.“ – Той е в пътя на свободата.

Сега разбрахме се. Три пъти трябва да кажеш, че обичаш човека. Единия път, че си в пътя на живота, другия път, че си в пътя на знанието, и трето, че си в пътя на свободата.

Тогава обичаш този човек. Трябва Истината и Мъдростта да дойдат, тогава да се прояви Любовта.

Да допуснем, че един цигулар иска да даде концерт в един салон. Трябва да има най-първо акустичен салон. Второто положение: трябва салонът да бъде добре отоплен, ако е зимно време. После: да е чист въздухът, да има отлична публика, да няма влага. Тогава може да свири.

Салонът не е отоплен, нечист е въздухът, публиката и тя е със скъсани дрехи. Не се позволява на концерт със скъсани дрехи да ходите. Знаете ли защо не се позволява? Ти отиваш да ловиш риба със съдрана мрежа – всичката риба, която хванеш, ще излезе из съдраната мрежа. Мрежата трябва да бъде здрава, без дупки, не трябва да бъде съдрана. Мрежата да бъде със ситни дупки, че като хванеш рибата, да остане. Като идеш на концерт със съдрани дрехи, никак не може да схванеш ония хубавите тонове, които носят живот заради* тебе. Аз казвам: със скъсани дрехи не ходи. Имаш 10 дрехи – облечи най-хубавата. Имаш само една дреха – тогава иди с нея. Но като имаш повече, ще облечеш най-хубавите дрехи. Човек, който отива на концерт необлечен, няма светли мисли за музиката. Той играе ролята като Сократа. Един от неговите ученици се явил със съдрани дрехи, бос, тогава той му казва: „Твоята гордост се показва през съдраните ти гащи.“ Горделив е онзи, който е хубаво облечен; горделив е и онзи, който ходи със скъсани гащи. Казва: „Не давам внимание какво мислят хората, аз имам особено мнение.“

Ти ако не можеш да разбереш музиката, ти нямаш никакво мнение. Ако не може да схванеш музикалните тонове, ти си един от последните [хора] в света. Един човек искаш да познаеш какво ще излезе от него, ще излезе или не. Като се роди едно дете, понеже 9 месеца е седяло, още 3 пъти по 9 като седи, като стане на 27 месеца, ще повикаш един добър цигулар да му изсвири [нещо]. Каквото каже де-

* заради – диал. за.

тето, каквото е разбрало, ако е разбрало тоновете, човек ще стане. Като му свири цигуларят и онова дете се разкрива, нищо няма да стане от него, но онова дете, което даде внимание, слуша, от това дете ще излезе човек. Ако един човек не даде внимание на музиката, от него човек не може да стане. Като чуеш музиката, то е Божествен глас, ще дадеш ухо, с дясното мъжът, с лявото жената в тебе – или в тебе Мъдростта [от едната страна] и Истината от едната страна, ще дадете внимание на онова, което е хубаво.

Тази музика, дето свирят музикантите, ако видите, тази музика слиза от висши светове, разумни същества изпращат музиката. Ако твоего благо, което пращат, ти не цениш, какъв човек ще станеш? Ако тебе не те интересуват плодните дървета, ако тебе не те интересува водата, ако тебе не те интересува въздухът, какъв човек ще бъдеш, кажете ми?

Казва: „Аз искам да живея добър живот.“ Как ще живееш добър живот? В какво седи добрият живот? Мислиш ли, [че] като се понамажеш с пудра, като теглиш тегели на устата, е добър живот? Едно лице свежо, червено, едни очи светли, едни уста зачервени отвътре, една ръка топла, крака топли, гъвкаво тяло, то е добрият живот.

Някой религиозен човек казва: „За Бога какво права.“ Ние вършим малки прегрешения. Не е позволено на човека да си наведе главата надолу. То е прегрешение. Досега всичките християни, като се молят, коленичат. Кой не коленичи, като го бият? Някого прострат на Земята, бият го, той се моли. Това не е молитва. Какво значи това? (Показалецът превит с ъгъла нагоре.) Това значи: „Всичко давам за Божественото, нищо не давам за Земята.“ Когато ъгълът е обърнат към Земята, тогава значи, че всичко даваш на Земята, нищо не даваш на Небето. Ти като туриш колелата надолу, туй показва, че всичко даваш на Земята. Сърцето трябва да е преклонено, да е обърнато към Бога. То значи поклонение на сърцето. Когато си на колене, не показва, че е обърнато сърцето към Бога. Трябва да издигнеш

колената, да покажеш поклонение. Господ не се афектира от такива молитви. Единствено, което го засяга, то е човешкото сърце. Ще имаш едно човешко сърце благородно, обърнато нагоре.

Сега аз искам да ви предупредя. Аз не искам да изнеса вашите погрешки. Мене погрешките, които имате, не ме интересуват. Мене човешките погрешки не ме интересуват. Мене не ме интересуват добродетелите, благата, дарбите, които хората имат. Онези неща, които вие ги знаете, те са за вас. Кой човек е лош, мене това не ме интересува.

Вие се намирате в известно противоречие. Да кажем, неразположени сте. Може да ви кажа защо сте неразположени. Вие сте неразположени, защото ръката ви боли, тъй ли е? Тъй. Ти си неразположен, защото ухото те боли. Тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото носът ви боли, тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото устата ви боли, тъй ли е? Казвам: Ръката те боли – неразположен си, стомахът те боли – неразположен си. От разни места идат неразположенията. Боли те ухото – неразположен си. Окоето и ухото са две неща различни. Боли те окоето, понеже си несправедлив. Боли те ухото, понеже си несправедлив спрямо музиката, спрямо хубавите звукове си несправедлив. Боли те носът – не си работил както трябва. Боли те устата – не си ял както трябва. Боли те ръката – не си помагал както трябва. Болят те краката – не си ходил в пътя на доброто както трябва. Боли те коремът. Като ви заболи коремът, веднага на лекар.

Кой от вас, като са го лекували лекарите, е оздравял? Аз ги виждам всичките хора, от памтивека, които са лекувани от лекари, са все в гробищата. Аз ги виждам, от памтивека са чели молитви и са все в гробищата. Лечение без Любов не е лечение. Учение без Мъдрост не е учение. Свобода без Истина не е свобода. Казва: „Аз съм жив.“ Живот без Любов не е живот. Живот без Любов и Мъдрост не е живот. Живот без Любов, Мъдрост и Истина не е живот. Тия неща трябва да залегнат в нас.

Аз ви казах тази сутрин: вие сте остарели, понеже много кал се е хвърляло във вас. Изчистете калта и ще се подмладите. Вие ще ми кажете: „Дядо ми умря.“ Дядо ти умря, защото го боляха очите. Дядо ти умря, защото го боляха ушите, дядо ти умря, защото го болеше носът, защото го болеше устата, боляха го ръцете, краката, стомахът, гърдите. Човек, който боледува от всичките болести, резултатът е смъртта.

Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще обичаш светлината, която Бог изпраща в света, ще оценяваш очите. Ще обичаш звука, хубавите думи, които чуваш. Ще лекуваш ушите. Ще дишаш хубаво, въздуха ще приемаш чрез носа си. Като ядеш, ще благодариш на Бога за храната, която ти дал. Не да се мръщиш, че това не е хубаво, онова не е хубаво, да кряскаш. Мъжът дойде, кряска на жена си, че не е хубаво сготвено. Да каже: „Днес аз ще готвя заради* тебе, ти иди да работиш заради* мене. Аз ще ти покажа.“ Ако земеделецът може да иде да оре на нивата, ако една свиня може да оре, защо една жена да не може да оре? Свинята, мъжът, жената, все орат с носа си. Ако една свиня с носа оре, защо една жена с една малка лопата да не може да оре? Не се изисква много, с малка лопата да разкопае 4-5 метра. Не е работата в много, един метър на ден да разкопае, то е достатъчно.

Трябва да се измени писането. Мома иска да се жени. „Любезни, откак те видях, вече целият свят ми светна, сърцето ми трепери, аз те обичам, готова съм за тебе всичко да направя.“ Туй писмо да го задържи. Всичко, каквото пише, да го направи – да види дали може да го направи. Какво ще му казва – то са фалшиви банкноти, които нищо не струват. Ти като кажеш, че обичаш някого, ти да си готов да направиш всичко заради* него. Ако не си готов, не го обичаш. Туй, което не си готов да направиш, не говори.

* заради – диал. вместо.

* заради – диал. за.

Господ вас ви изпитва. Гледам, двама седят и той поглежда другарката си, казва: „Тази ли Господ намери да ми даде?“ Тя го гледа и казва: „Този ли намери Господ да ми даде?“ Гледа някого друг. Господ я пита харесва ли този. После не го харесва. Че кой е крив? В началото я питаше – тя го харесваше. Сега не го харесва.

Аз да ви кажа защо не го харесва. Най-първо, тя счита, че е здрав и може да ѝ носи вода. Пък тя донесе вода от чешмата. Освен че не носи, но нея кара да носи вода. Казва: „Втасахме я, аз мислех той да носи вода, сега аз трябва да нося. Затова ли се ожених?“ Ето погрешката. Най-първо да каже: възлюбленият да иде на чешмата, двамата да идат, 3 месеца да отиват, да види дали ще може да носи вода. Тя без проба предполага – то е теория.

Ти, като искаш да се жениш, не искай да ти носи вода. Кажи: „Аз ще ти нося вода.“ Ти мисли ти да носиш вода, ти като носиш вода, той да седи вкъщи. Ти да носиш вода – свободна да бъдеш. Виж сега, ако той ходи, ще дойде съблазънта. Той отива за вода, позакъсне – „Защо закъсна?“ Ето беля. „Защо закъсна, да няма нещо, да не си приказвал с друга на чешмата, там и жени, и мъже има. Защо отиваш?“ – „Очи имам, Божие творение са всички жени, хубави картини.“

Всеки има право да гледа една жена. Когато иска тази жена да стане негова собственост, то е престъпление. Няма нищо да се приближи, да ѝ даде въздушна целувка. Няма право да целува иконата – изтрива се. Ако я целува, ще се развали. Никой няма право да целува една нарисувана икона, понеже се развали боята на иконата. Ако ще развали боята, да даде въздушна целувка.

Сега аз ви говоря на един език, искам да ме разберете. Светлината ни целува, въздухът ни целува, въздушни целувки ни дават от невидимия свят. Светлината ни целува, донася нещо, въздухът ни целува, донася нещо, водата ни целува, донася нещо, хлябът донася нещо. В Божествения свят всяка целувка носи живот в себе си.

Същият закон е заради* вас. Кажеш някому, че [го] обичаш. Този човек да почувствува, че думите са живи, че носят живот, да не каже: „Я ме обича, я не.“ Представете си, в тъмната нощ не съм взел свещ, викам само – тази е неразбрана Любов. Ще изляза с най-хубавите свещи, ще хвърля светлина в пътя – може да му говоря. Не разчитай в мрачната нощ да викаш – този човек може да падне някъде. Този път не е осветен, може да има трап, може да има кладенец. Осветете пътя. Този, когото обичаш, освети [му] пътя, освети целия път пред тебе, за да не пострада. В Любовта ние трябва да имаме благото на онзи, когото обичаме.

Сега туй са практически правила. Ние, съвременните хора, не сме се учили да живеем. Ние изкуството да живеем имаме. Вие ще попитате аз как разбирам работите. Дойде някоя, иска да се жени, [пита] от Бога ли [е това] или не. Казвам: Ти като се жениш, женитбата ще ти принесе ли по-голяма полза, отколкото сега? Щом ще ти принесе по-голяма полза, жени се. Ако ще ти принесе по-голяма вреда, отколкото сега, не се жени. Искаш да хванеш търговия – ако търговията ще ти донесе повече печалба от сега, започни, ако ще изгубиш, не ти трябва търговия. Искам да стана професор някъде – ако ще ми донесе повече полза, да стана, ако не, защо ми е? Ще видя дали ще ми принесе полза. Ако стана проповедник и причина вреда, няма да стана проповедник. Каквато и да е работа, в света каквато и работа да захвана, и най-малката, ще гледам дали ще произведе една по-голяма полза, едно благо.

Питат сега за войната. Същия закон турям. Искаме да се бием. Може да се бием. Ще принесе ли боят по-голямо добро, отколкото го имаме – да се бием. Ако причини по-голямо зло, отколкото имате, не се бийте тогава. Едно божествено правило. Тогава на всичко трябва да гледаме как Бог гледа. Майката иска нейното дете да се въздигне, да стане учено – то е Божествено. За другите не се грижиш –

* заради – диал. за.

поне да ги не спъваш, ако не се грижиш. Да желае доброто и на другите деца, понеже Бог изисква всичките хора да прогресират. Всичките души да бъдат в пътя, да опитат благата на Любовта, да опитат благата на Божията Мъдрост и Истина, да опитат благата на живота, на Божието знание и Божията свобода, да опитат благата на Божието училище и работа, която Господ им дава в света.

Та казвам: В новия път, в който сме тръгнали, знаете какво разочарование влиза в сърцата, когато имало един човек, който ви обича, бил готов да се пожертвува, че ви намери, че вие сте фалшив. Какво разочарование в неговата душа има! Разочарование не внасяйте в душата. Ако се разочарова, погрешката ще бъде негова. Всякога в Любовта да бъдем неизменни.

Сега може да ми зададете въпроса кого имам пред вид. Някои мислят, че в света англичаните са виновати, някои мислят, че французите са виновати. Французите че са виновати, виновати са. Някои мислят: германците, русите са виновати, американците. Всички имат малка вина.

Аз казвам: Мирът иде отгоре. Идат щастливите години, когато Бог е определил да опита съвременното човечество. Бялата раса се намира на едно голямо изпитание. Аз желая доброто на всички народи. Нека англичаните покажат своята човещина, нека англичаните покажат своето благородство, нека англичаните покажат своята разумност и доброта. Нека германците покажат своята човещина, нека германците покажат своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека русите покажат своята човещина, своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека американците покажат същото. Всичките народи да покажат същото и мирът ще дойде. Ще имат едно благо, което никога не са имали в света. Ще опитат новото, което Бог им дава. Не искам да кажа, че нямат.

Ако това не го направят, Господ ще ги приспи, ще приспи онези народи, които не са изпълнили волята Божия, ще ги принесе в един друг свят [и] на мястото им ще тури други.

Ще кажете: „Как да го разбираме?“ Разбирайте го както искате. Ако аз имам един син, баща съм, и ако той не иска да изпълни волята ми, ще взема, ще го приспя, ще го изпълдя, ще взема сираче да изпълни волята ми. Този, който изпълнява волята ми, той ми е син. Бог иска народите да изпълняват Неговата свещена воля. Благороден е онзи народ, който изпълнява волята Божия.

Казвам: Ако вие не изпълнявате волята Божия, ще ви приспи Господ, ще си намери други на вашето място. Вие като идете, като богатия ще видите Авраама и Лазара, вие ще бъдете на мястото на мъчението. Как дойдохте до това място? Когато Лазар седеше при вратата на богатия, той казваше: „Това низко същество!“, а той ядеше [и] пиеше с музика. После музиката се превръща на страдание. Човешки живот е това. Човешкият живот започва с благо, свършва със страдание. Адът е земният живот, човешкият живот е адът. Адът е тук.

Считам човек онзи, който може да люби. Всеки, който не може да люби, той е едно животно. Човек, който не може да обича, той е едно животно. Който люби, той е човек. Човек е по образ и подобие, който люби и който обича. Ако ние не можем да вложим Любовта като един побудител в този път на човешкия живот, не може да турим основа, не може да турим Обичта като водител в пътя на знанието... Кое трябва да приложим и в какво седи нашата човещина? Единственото нещо, което ни препоръчва пред очите на Бога, то е Любовта, която работи в нашата душа, и Обичта едновременно. Това радва Господа. Като гледа, се радва, че има деца, които са готови да изпълнят волята Божия.

Често са идвали някои хора при мене, още като влезе, погледне ме от главата до петите. Аз чета – казва: „Мене така не можеш да ме излъжеш. Представяш се на светия. Не мисли, че можеш да ме излъжеш.“ Мисля да му кажа нещо реално, но мисли, че може да го заблудя. Казвам: Аз ако нося твоя ум, ще бъда като тебе. Ако аз нося твоя ум, ще постъпвам като тебе, от тебе по-ниско ще бъда. Ако аз искам да

съблека дрехата на един свещеник, аз съм крадец и разбойник. Ако аз искам да го пропъдя из църквата, аз съм насилник.

Казвам: Твоите одежди трябва да съответствуват на реалността. Ако на нашето знание, което имаме, не съответствува Обичта и Любовта, какво е нашето знание? Ако на нашето богатство не съответствува Любовта и Обичта, в какво седи то? Ако на нашата сила не съответствува Любовта и Обичта, каква е нашата сила? Тази сила ще бъде нашето нещастие за насилие. Ако няма това, ще дойде измама, лицемерие, всичките тия неща ще дойдат.

Аз се оплаквам и казвам: „Защо ми дойде всичко това до главата?“ Защото не си турил в действие Божията Любов и Божията Обич. Казва: „Нямам достатъчно знание.“ – Ти имаш повече знание, отколкото ти трябва. – „Сърце нямам.“ – Не говориш Истината. Сърце имаш и откакто си се родил, то казва: „Люби!“ То тупа и казва: „Люби!“ Всеки ден ти казва: „Люби!“ „Туп-туп!“ – и като тупа, сърцето казва: „Люби! Люби! Люби!“ Какво значи търпение? Аз ви казвам: какво значи ще любим? Лекарят да тури инжекция. Инжекцията е: Ще любиш, ще обичаш.

Ти бързаш. Бързат някои. Като се турят някои плодове, внимавайте, не бързайте да вземете някой плод. Аз съм повикал гости. Гости съм повикал и ако имам един слуга, който люби и обича, него ще пратя да обере плодовете. Няма да пратя човек, който не люби. Той ще ги опорочи. Турете някой човек да сготви, който има Любов. Някой шивач да ви ушие дреха, който има Любов и Обич. Да ви ушие без Любов е проказа. Обущар да ви направи обуца, който има Любов да вложи. Бакалин продава нещо – като няма Любов, не му влизайте в дюгена*.

Те са правила в света. Някой е учител – да обича децата. Майката трябва да обича децата. Всички хора трябва да започнат каквато и да е работа с Обич, и най-простата работа да я почнат с Обич и Любов.

* дюген, дюкян (ар.-тур.) – магазин; занаятчийска работилница.

Вие се намирате в лоши условия. Аз съм беден, с туй знание, което имам, ето как бих си пробил път. Представете си, че нямам никакво обществено положение, никъде не ме приемат за чиновник. Харесвам двама души студенти, един гимназист, който беше свършил гимназия с отличие – това беше преди войната – ходил за чиновник, не го приели. Отишъл при един свой приятел, взел 500–600 лева назаем, купил едно точило, турил го на гърба си, турил дипломата на точилото и почнал да точи ножове. Другият беше студент втори семестър, закъсал, той стана ваксаджия, ходеха при него да си лъскаат обувката. После му тръгна.

Вземете една долна работа, но вложете Любов, не се обезсърчавайте. Казвате: „Аз ли ще слугувам?“ Всичките бедни хора са слуги на Любовта. Всички богати хора са слуги на болестите. Кой е богат човек? Болните хора са богати. Болният току охка. „Миличка, какво искаш?“ Този болен е аристократ. Като го запитате, иска пилешка чорба, после – малко хайвер. „Скоро хайвер!“ Всичко, само за да оздравее. Онзи, здравият, е демократ, здравият човек тича за вода, за това-онова, болният само седи и разправя кое е за предпочитане. От охкането и слугуването аз предпочитам слугуването.

Сега аз се отдалечавам от моята идея. Аз бих взел две стомни хубави, чисти, по 3 кила – 6 кила. Тогава ще ида на място, дето се разхождат надалече богати хора, пък няма вода. Ще избира ден, когато е горещо, засъхвало им гърлото. Аз съм хубаво облечен, спретнат, наля вода на този, на онзи. Той иска да плати, казвам: „Не, не.“ Ден, два, три, тези хора когато имат нужда от вода, им давам, колега ставам, услужвам им. Те казват: „Да направим нещо за него.“ Зимно време, като нямат нужда, ще помислят: „Той лятно време ни услужваше. Хайде в зимата да му направим една услуга – и ние да постъпим като него.“ Аз им дадох пример как да постъпват. Ето един начин как да постъпват. Ще напишат препоръчително писмо, диплом. То не е още препоръка.

Хората от света, богатите хора, като идеш, той те гледа как ще се усмихнеш. Ако намери погледа ти в хоризонтална посока или ако върви под плоскостта, казва: „Не е за мене.“ Ако е над плоскостта, казва: „За мене е.“ Или има една хубава усмивка. Този човек, който има хубава усмивка, той е благороден човек. Има една усмивка, няма лъжа. Има усмивка престорена. Има една усмивка, има нещо Божествено, като се усмихнеш, с години не можеш да забравиш усмивката. Като те погледне човек искрено, сърдечно, с готовност за услуга, каквото направи, не го забравяш.

Ако ние не може да представим Бога в тази красота, която Господ изявява, защо сме дошли на Земята? Като свирим, за Него да свирим. Като шетаме, за Него да шетаме. Като орем, за Него да орем. Като учим, за Него да учим. Каквото правим, Той да е в ума ни. Той е далече, Той не иска да хвърли сянка върху нас. Абсолютна свобода ни е дал – каквото правим, да го правим тъй свободни, както е Той свободен. Тогава ще имаме Божието благословение.

Всеки да работи каквото сърцето му иска да работи. Да не ходим по ума на хората. Към първоначалното желание да се стремим. Желанията ще дойдат по естествен път. Всяко нещо, което човек желае, ще го постигне. Ще го постигнеш ти, като вървиш по един музикален път. В една песен ти не можеш да прескачаш нотите. В песента ще вървиш последователно, не може да прескочиш няколко ноти. Един човек, когото вие любите, то е една пиеса – или той трябва да ви свири, или вие трябва да му свирите нещо. Или вие трябва да бъдете слушател, той – цигулар, или вие – цигулар, той – слушател, едно от двете. Като ви свири, всичко то богатство приемете от музиката.

Аз ви говоря за неща, които се сбъдват. 12 години, когато аз правех своите изследвания*, казват ми: „Искате ли препоръка?“ Аз отивах да изследвам без препоръка, нито

* Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.

исках някой да ми плаща. Аз ще плащам. Само, аз искам да видя как ще ме приемат без препоръка. Действително само на две места имах възможност да видя българите. Но то е малко, то е 2 1/2, то е едно изключение, на 2 1/2 изключения, половината изчезнало. Ако половина имаше, в реда на нещата трябваше да бъде.

Често ме питаха защо нямам препоръка. Казвам им: „Ако имам препоръка, вие ще се явите каквито не сте. [Със] знанието, което имам, аз сам се препоръчвам. Аз ще направя опит.“ Влизам в гимназията, казвам: „Ще направя един опит, правя известни изследвания, да проверя туй, което аз зная, вярно ли [е] или не, колко на стоте е вярно.“ Казвам: „Изберете ми 10 ученици най-способни, 10 души средни и други 10 души най-слаби. Нищо друго няма да ми кажете и аз ще определя техния характер. Много материално ще определя за бъдеще какво ще стане от тях. Как може? Как може, няма да ме питате, това е теория. Аз искам да зная от вас дали това, което ще ви кажа, е вярно, а откъде аз го зная, няма да питате.“ Казвам за един ученик: „Този, в математиката, от 10 задачи, 3 остават нерешени. Така ли е?“ – „Така е.“ – „Този – казвам – от 10 задачи 4 разрешава, другите не може. Така ли е?“ – „Така е.“ – „Този от 6 задачи една решава. Така ли е?“ – „Така е.“

Не ме питайте как познавам. Това е наука. Турено е в главата. Виждам го. Неговата глава показва, че в миналото е бил немарлив. На този ученик, казвам, майка му е здрава, баща му бил богат, заможен, роден е при много добри условия, не знае какво нещо е сиромашия. На лицето е написано туй. Този, хубавият организъм, даровит е, това е писано на лицето му, че това и това ще стане. Отгдето познавам, няма да питате. Отгдето го зная, не е важно, но искам да знам вярно ли е това и колко на стоте е вярно. Ако дойде един с Божественото знание и ни каже доде сме достигнали, казвам: Това е, което ще препоръчам.

Вие може да мислите, че искам да ви лъжа. Възможно е. То са предположения. Но казвам: Като ви излъжа, тогава

ще ми кажете. Да предполагате, че аз ви лъжа, може да е, но може и да не е вярно. Като дойда аз, вие имате едно убеждение. Казвам: Днес вие ще се коригирате и утре ще се измени мнението ви. Викам един учител и му казвам: „Ти си женен, не живееш добре с жена си, жена ти е много спривава, одумничава, опърничава, обича да полъгва и любовни работи има не само с тебе. Ти се пържиш.“ Казва ми: „Кой ти го разправи?“ – Ти го носиш написано на лицето.

Каквото върши мъжът, се пише отвън по лицето на жената и каквото жената върши, се пише на мъжа. Всичко се пише, няма скрито-покрито. Лъжата се пише. Миналите поколения каквото са лъгали, то е написано. И доброто, каквото са направили, и то е написано.

Аз съм дошъл с едно желание: Трябва да се коригират миналите поколения. Каквото добро са вложили във вас, мене това ме интересува, другите неща не ме интересуват. Доброто ме интересува.

Българите имат едно предназначение от Провидението – искам да им дам подтик да служат на Бога. Ако вървят по този път, ще имат бъдеще. Ако се откажат, ще носят своите последствия.

Вие ще кажете: Да е даровит човек. Бог ви е дал дарби, но и досега не вярвате в туй, което ви е дал, чакате да се преродите втори и трети път. Сега сте преродени, използвайте сегашния живот. Вие като сегашния живот никога няма да го намерите. Следующия път като дойдете, съвсем други ще бъдат условията за вас.

Веднъж на един български чорбаджия казвам. Иде при него един млад момък и от него иска една помощ. Той казва: „Нямам пари, не мога да ти услужа.“ Аз му подшушнах: „Видиш ли този момък, той за бъдеще ще бъде министър на България и ти ще имаш нужда от него.“ Той ми казва: „Имам пари, ще ида да му услужа.“ Помогни на този човек – впоследствие той ще заеме видно място. Този човек, който иска от тебе, помогни му – той ще бъде министър. Всеки човек, който иска една помощ, аз го зная, той ще бъде министър.

Аз му помагам – той ще стане министър и ще ми се отплати. Всеки, който идва при мене и е богат, няма нужда – аз зная, че те ще го смъкнат. И министър ако е, ще го смъкнат.

Всеки човек, който има нужда от Любовта, има бъдеще. Всеки, който има нужда от Обичта, има бъдеще. Човек, който няма нужда от Любовта, свършено е с него, няма бъдеще. Туй, което мога да ви кажа е, че човек, който не се нуждае от Любовта, няма бъдеще. Човек, който постоянно има кѝпнеж за Любовта, той е човек с бъдеще. Туй трябва да влезе в ума ви, помнете го.

Най-хубавото нещо, което може да ви каже Любовта, е единственото благо в света. Тя е, която ни е въздигнала. Когато казва Бог: „Да направим човека по образ и подобие Наше“, то е Любовта, която казва: „Да направим човека.“ Любовта като проговори, Бог тогава направи човека. Ако Любовта не беше проговорила, човек досега щеше да бъде в онова положение в материята. Като дойде Любовта и проговори, даде Божественото дихание на човека.

Когато Любовта говори, отговорете на нея. Не се срамувайте от Любовта. Не изповядвайте Любовта си с думи, да кажете: „Аз ви обичам.“ Кое нещо е Любовта? Любовта е огън, но ако тя изгаря, не е Божествен огън. Любов, която не изгаря, тя е Любов. Любов, която произвежда светлина в човешкия ум – светлина на живота, Любов, която произвежда топлина в човешкото сърце – топлина на живота, Любов, която произвежда сила в човешката душа – сила на живота, тя е Божествена Любов. За тази Любов ви говоря, тя е, с която ще се подмладим.

Често вие говорите за старост. Под думата „стар“ се разбира учен човек, има знание как да живее. Виждам стари хора сега, не може да живеят. Ти като човек още на 40–50 години носиш бастон, подпираш се. Хората като били маймуни, носили тояги, да се подпират, да ходят на два крака, за да излязат от маймунското състояние. Понеже не можели да ходят на краката си, та се подпирали с тояга. Щом ходиш без бастон, показва, че си проходил. Без бастон гле-

дай да ходиш. Ти имаш 100 000–200 000 лева в банката – те са бастон. Утре ти вземат бастона, тогава? Имаш един апартамент – то е бастон, на който уповаваш. Утре ти вземат апартамента – не можеш да ходиш. Имаш една нива – тя е бастон. Не разчитай на бастона.

Защото цялата Земя е дадена на разположение. Всеки един, който е пратен на Земята, са му дадени всичките условия за развитие. Няма какво да се оплаквате. Аз се чудя, тия блага, които Бог ви е дал, вие сте големи богаташи и пак сте недоволни. Седите и чакате да бъдете още по-богати. Като идеш сутрин за вода, ще си напълниш стомната с вода и като срещнеш един свой приятел, ще му послужиш. Като отидеш на лозето, ще имаш една кошница и като срещнеш един приятел, дай му един хубав грозд. Или ще имаш една кошница с ябълки, череши и като срещнеш един свой приятел, да се зарадваш, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Всички да се радват. Ако вие не може да го направите, отворете се, да дойдат други да го направят във вас. Ти не може да го направиш, съгласен съм. Нали някой път имате къща, не ви върви и давате стая, някоя стая под наем, кираджии* туряте. Туряте кираджии, за да ви тръгне. Та и сега, когато не ви върви, турете кираджии във вас, да тръгнат работите.

От невидимия свят има доста кираджии, които ще дойдат да изпълнят волята Божия. Ако вие сами [я] извършите, още по-добре. Ако кираджиите [я] извършат, и то е добре. „Кираджия“ как се казва на български? – Наемател. Или можете да дадете вашата къща на някой ваш възлюблен приятел, който иска да живее във вашия апартамент. Дълго време като чакате, повикайте ваши приятели да съжителствуват.

Сега вие казвате: „Да забогатеем, да имаме 10–15 къщи.“ Казвате: „Остаряхме, зъбите опадаха, очите потъмняват, ушите оглушават.“ Казваш: „За оня свят съм вече.“

* кираджия (тур. от ар.) – разг. наемател.

Въобразяваш си оня свят такъв, какъвто не е. В оня свят ще срещнете само ония хора, които сте обичали на Земята. В оня свят, щом срещнете онези, които не сте обичали, те ще обърнат гърба си. Щом срещнете онези, които сте обичали, те ще обърнат лицето си. Тъй че, на едните ще гледате гърба, а на другите – лицето. Тези, на които гледате лицето, те са, които сте ги обичали и са ви обичали. Онези с обърнатите гърбове към вас са, които не сте ги обичали и които не са ви обичали.

Вие срещате един камък. Какво е един камък? Онзи, когото не са обичали хората, камък е станал. Необичаните хора са станали камъни. Ако ги обикнем, хора ще станат. Казва: „От тия камъни Бог може да направи чада на Авраама.“ Какво значи? – Тия камъни са необичаните хора. Като обикнем тия камъни, ще станат хора. Тия дървета са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат. Тия животни са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат.

Вие имате един кон, той е ваш приятел, който за 20 години ви служи и вие не го познавате. Като идете в оня свят, ще го срещнете, той си е изменил формата и ще каже: „Много добре ви познавам характера.“ Вие сте го държали в обора, качвали сте се на гърба му, ходили сте с него, слама сте му давали, някой път с камшик сте го удряли.

Вие казвате: „Кон е.“ Друго понятие трябва да имате. Да виждаш в един кон разумно същество, което доброволно е слязло да ти служи, от Любов. Аз съм гледал какви хубави очи имат воловете. Веднъж гледам два вола впрегнати, каруцата е много натоварена, отивам при господаря и му казвам: „Много добри волове имаш, какъв хубав поглед имат. Много си ги натоварил. Малко човещина да имаме. Ако и тебе те впрегнат, какво ще ти бъде?“ Погладих ги. Той казва: „Тежко ще бъде.“ Казвам: „Може да бъдем по-справедливи – и те имат всичкото добро желание. Ти нищо не им плащаш, само слама им даваш.“

На нас, съвременните хора, ни трябва обхода, благородна обхода. Българинът казва: „Ти като говориш така,

правиш ли го?“ Мен ме питаха: „Ти защо ходиш да мериш главите?“ Аз рекох: „Без пари меря, нищо не искам. Без пари всичко правя.“ – „Че без пари може ли?“ – Аз може да съм много богат. Богат съм, и като нямам друга работа, тръгнах да се занимавам с хорските работи, да видя кой какъв е, да видя кой как живее с жена си и искам да направя някои измерения.

Този българин ми казва: „Ти какво ще кажеш за моята баба?“ Гледам, има една хубава брада, едни хубави живи очи, хубави скули, вежди тънки, много хубаво гледа. Казвам на дядото: „Ти си щастлив, че си имал такава баба и благодарение на тази баба ти си такъв дядо.“ Казва ми: „Отгде го знаеш? Тя е ангел. Пък знаеш как готви! Едно време на хорото, като ми запали сърцето, знаеш какво беше! Имаше много момци, които я искаха, на тях хич не обръща внимание, само мен гледаше. Гореше ми сърцето.“ Рекох: „Тя ще се подмлади.“ – „Как ще се подмлади? Вярно ли говориш?“ – Ще се подмладим.

Хубавото в света е да тропаме на хорото, да гориш сърцето, но да гори и да не изгаря. Нека горят сърцата. Аз се радвам на горящите сърца. Аз се радвам на дърветата, които цъфтят. Аз се радвам на реките, които текат. Аз се радвам на вятъра, който духа. Аз се радвам на всичко онова, което носи Божиите блага на хората. Казвам: Всички трябва да се радваме на онова, което Бог е създал. Туй е хубавото заради* нас.

В тия години, които идат, всички нечисти съдове трябва да се изчистят. Трябва да се измият съдовете. Всички необработени места трябва да се обработят. Всички нечисти места трябва да се очистят. Всичко да се поправи.

Разумност се изисква. Не да търсим погрешките. Ако има някой в света, който търси погрешките, то е Бог. Но и Той не ги търси. Има един стих в Писанието: „Господ влезе в нас и иска да примири целия свят с нас, като не ни вменя-

* заради – диал. за.

ва в грях.“ Казва: „Няма какво да ги съдим.“ Няма съдба. Съдбата е работа. Съдба има за доброто да проявим, не за злото. Сега ще се съдят праведните какво трябва да вършат. На всеки един добър човек, на всеки един умен, справедлив човек ще му се дадат условия да извърши добро, да се подигне светът. Всички затвори ще се отворят, всички болни ще станат от леглата, всички мъртви ще излязат от гробовете, които са в гробовете. Всички ще излязат, ще дигнат онова триколно знаме – знамето с червеното, жълтото и синьото, знамето на Любовта, знамето на Божията Мъдрост и знамето на Божията Истина. Напред! Всички да тръгнем да служим на Бога!

Едно просто правило: Измийте очите си, да приемете добре Божествената светлина, да извършим волята Божия. Измийте устата си и кажете на устата: „Може сега да изнесете най-красивото Божествено слово.“ Измийте ушите си, да чуете Божествената Мъдрост и добре да я предадете. Ще погладите вашия нос, който ще измиете, и ще кажете: „Въздухът, който влиза, да го приемеш добре.“ Всички вие и аз ще служим на Господа, тъй, както Бог иска.

„Отче наш“

14-а беседа, държана от Учителя
на 3.1.1943 г., неделя, 10. ч. сутринта,
София, Изгрев.

С БЛАГОДАТ И ИСТИНА

„Отче наш“
„Благодат“

Ще ви прочета само 14-и стих от първата глава от Евангелието на Иоана: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме славата Негова, слава както на Единородного от Отца, пълен с благодат и Истина.“

За нас, хората на Земята във физическия живот, духовният живот и Божественият живот не е понятен. Някои не струват хас* от земния живот, но не знаят, че той е само отражение на Божествения. Онзи, който не може да разбере земния живот, той Божествения никак няма да разбере.

Сега трябва едно разбиране, туй е реалното разбиране. Човек трябва да знае кога е гладен и кога е сит. Трябва да има два усета. В глада има едно активно състояние, едно неспокойство, незадоволение. В ситостта има спокойствие, почивка изисква човек. Те са две състояния. По кое се определя кога човек е сит и кога е гладен?

Сега често казват, че някой човек е духовен. Как ще определиш? Божественият човек и физическият човек си мязат**, само че на Божествения човек главата е нагоре, а на земния човек главата е надолу. Туй е и в съвременната фотография. Когато фотографирате нещо, отражението е обратно. Трябва да го поставите в първото положение. Истинския живот трябва да го поставите във фокус. Онези, които не разбират този закон, като фотографират, дават тези не-

* струвам хас – обръщам внимание, засяга ме. (ар.-тур. haz)

** мязам (от нгр.) – обл. приличам.

гативи, дават изопачен живот. Казват: „Не мяза на човека, с главата надолу е.“ Огледайте се в една бистра река и ще видите, че човек в реката е поставен с главата надолу, а с краката нагоре. Вие сте с главата нагоре и с краката надолу, а гледате образа във водата, че неговата глава е към центъра на Земята, а вашата е към центъра на Слънцето.

Най-първо трябва да се избавим от известни илюзии или самозаблуждения, които съществуват във физическия свят. За пример, някой път човек е недоволен. Щом си недоволен, имаш отражение. Виждаш човека с главата надолу. Взemi огледалото и може да го поставиш с главата нагоре. В огледалото ще видиш себе си. Само че в огледалото не може да го накараш да говори. Той може да направи всичките гримаси, но никога не може да чуеш гласа. Може би човек още по-напреднал да направи този в огледалото да говори. За бъдеще туй ще го направят. Един ден ще направят тъй, както скулптура, и второто лице там да говори. Може да турят един апарат и каквото ти си казал, и той ще говори. Казва: „Знае да говори.“ Но точно ще каже това, което ти казваш, нищо ново няма да каже от себе си. Ще каже само онова, което ти си казал.

Ние, съвременните хора, сме само автомати на същия човек в нас. Ние говорим това, което той е говорил в нас. Казва: „Аз много зная.“ Знаеш толкоз, колкото той ти е казал. Той като престане да ти казва, ти млъкваш, не знаеш повече от това. Сега е необходимо едно огледало. После, човек сам не може да се огледа. Приятно е огледалото. Ти на физическия свят може да се оглеждаш. В Божествения свят, ако останеш там, не може да видиш себе си. Щом слезеш на Земята, ще видиш какво нещо е Божественият човек в умалена форма. В духовния свят човек е толкова голям, че не може да го фотографираш по никоя начин. Като слезе на Земята, може да го фотографираш, виждаш го в умалена форма.

Трябва да имаме една ясна представа за физическия свят. Тъпърва трябва да се изучава. Цялата материална Все-

лена представя нещо подобно на нашата Земя. Тя има своя ос, има северен и южен полк, има изток и запад. Онова, което става на Земята, става и в материалната Вселена. Туй, което става в цялата Вселена, става и на Земята. Следователно когато ние говорим за Земята, за земния живот, разбираме за в бъдеще след милиони години, понеже човек няма да живее само на Земята. Той хиляди, милиони години ще пътува от свят на свят, от земя на земя, от слънчева система в друга слънчева система и ще учи. Сега е бил малко дете в отделенията. Казва: „Какво има за в бъдеще?“ Той [си] представя Небето такова, каквото не е. Той докато дойде да живее в Небето, ще мине много време. Той трябва да завърши своята екскурзия по всичките материални светове и тогава само ще надзърне в Божествения свят и тогава ще бъде готов да разбере.

Сега тия работи ги считате като „Хиляда и една нощ“. Може някои от вас да кажат: „Дали това е вярно или невярно?“ Вие казвате: „Тия работи не са верни.“ Туй, което сънувате в съня, вярно ли е? Като се събудите, това, което сте видели в съня, в действителния живот не е вярно. В съня съвсем друг е животът. След като се събудите, животът се различава от сънния ви живот.

В туй няма противоречия, защото тъй, както е Божествената реалност, без сенки тя не може да се разбере. Един художник, който не може да тегли една хубава линия, не може да нарисува една картина. Един художник, който не знае как да нарисува сенките, той не знае как да нарисува една картина. Мислите ли, че да нарисувате един нос е лесна работа? Малко художници съм виждал, които да са нарисували вярно един нос. Малко едно подвижване на тази линия на носа дава съвсем друг образ. Защото, ако носът е дълъг, показва, че е обективен, очите му са отворени, всичко вижда. Ако носът е много широк, тогава е много чувствителен, обича да си похапва, обича удоволствията, работлив е, но той обича другите да работят, а той да заповядва. Ако е много дълъг, е взискателен, каквото направиш, все

ще коригира. Посолиш яденето – ще прави въпрос, че повече сол си турил. Затуй на такъв човек с дълъг нос ще оставиш яденето неосолено. Ще кажеш: „Вие сте добър, вие сте специалист.“

Сега тези неща са вметнати, за да разберем духовния свят. Защото, като ви говоря за кухнята, ако ти не разбираш обикновената кухня, как ще разбереш кухнята на своето сърце, как ще разбереш кухнята на своята мисъл? Че и мисълта си има кухня. Там, в умствения свят, се вари боб със зехтин и се вари без зехтин, сол му се туря, някъде не се туря. И в духовния свят, и в Божествения свят и там се вари боб.

Вие ще кажете: „Какъв е Божественият свят?“ Каквото е физическият свят, такъв е и Божественият свят. Духовният свят и от двата има еднакво. Ние трябва да се запознаем с физическия свят в неговите подробности. Ако един човек не може да види красотата в своята ръка, ако един човек не може да види красотата в своя крак, ако един човек не може да види красотата в своите рамена, ако един човек не може да види красотата в своите уши, в своите очи, в своите уста, той нищо не е разбрал.

При създаването на човека са взели участие най-възвишените същества. Най-после взел участие и самият Господ. Те като го създали, Той взел, че го доправил и го направил по образ и подобие Свое. Казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Но по образ и подобие ще го разберем, като проучаваме този човек какъв е. За да го познаем, трябва светлина. Представете си, че вие влизате в този салон, когато е пълен с хора, но вечерно време, няма светлина – какво ще видите? Ще чуете шум само, но тия хора как са разположени няма да ги видите.

За да разберем физическия свят, имаме засега доста малка светлина и не може да видим света такъв, какъвто е. Ние недовиждаме нещата. Не е станал пълен ден. Сега идва зазоряването и туй го наричат „тъмен век“. От 8000 години е наречен „тъмният век“ и едва сега започва да се пуква зората. Сега ще изгрее духовното слънце и този свят ще има

съвсем друг облик, отколкото сега. Без тази Божествена светлина ще знаем толкоз, колкото може да ни се открие сега. Вие във вашите умове може да си предполагате дали това е вярно. Аз може да ви задам много въпроси. Вие, които живеете сега тук, вярно ли е, че живеете? Аз искам от вас доказателство.

Правят в Сливен един сеанс. Един наш приятел, Димитър Голов, прави сеанса. Явява се един дух, и [Димитър Голов] пита духа: „Ти знаеш ли кой съм?“ Духът му казва: „Ти си Стоян Станчев.“ Той казва: „Аз съм Димитър Голов.“ – „Ти не си никакъв Димитър Голов, ти си Стоян Станчев. Ти си Станчев, понеже стоиш до медиума. Ти си Стоян, понеже стана причина той да заговори и аз да дойда, затова си Стоян Станчев.“ Значи, говори му по дух.

Един музикант след като свири, аз мога да кажа дали той е музикант. Преди да е свирил, не зная какъв музикант е. Но щом като свири, вече зная дали е музикант. За да бъде човек музикант, той трябва да носи онова име, което си го създава. Ние казваме за някой човек, че е добър. Един човек не може да му туриш името „добър“, докато той не проявява доброто. Като прояви доброто, тогава може да му кажеш, че е добър. Като прояви разумността, тогава може да му кажеш, че е разумен. Като прояви справедливостта, тогава може да кажеш, че е справедлив. Като прояви Истината, тогава може да кажеш, че е истинолюбив. В Божествения свят само тогава те кръщават с туй име. Тук, на Земята, казват, че някой е истинолюбив човек, но той е статическо положение – прилича на човек, но същинският човек е онзи, който се проявява.

Следователно същите заблуждения съществуват у хората за Бога. Хората имат много понятия за Бога. Някой път те Му се молят, молят, но Той не ги чува.

Имаме в Стария Завет един пример, когато Израилският народ стана идолопоклонски, служил на лъжливи богове, искали да знаят где е истинският Бог. Отива в това време Илия и казва: „Да принесем жертвоприношение на

Бога и Онзи Бог, Който изпрати огън да пояде жертвата, Той е Бог.“ Събират се 400 души лъжливи пророци и от сутринта започват да викат: „Ваале, Ваале, Ваале!“ Илия ги подиграва и им казва: „Викайте по-високо, може да спи, може да е зает с някаква работа, недочува, викайте по-високо.“ След като са се молили дълго, не слиза огън от небето. Тогава Илия направил жертвоприношение, заколва жертвата, помолва се и след известно време слиза от небето огън и пояда жертвата. Тогава Илия избива тия лъжливи пророци.

Сега онези, които не разбират философията, казват: „Как тъй да се избият пророците?“ Много естествено става това избиване. Лятно време Слънцето не избива ли снега? Всичките глави на снега падат, нищо не остава. Всичките ги изколва до една и на какво стават? Обръщат се на вода и хубави извори. Зимно време, погледнеш, пак започват да възкръсват тия изкланите пророци. Илия ги изкла. Но сега имаме още повече пророци, сега пак трябва да се колят.

Трябва да се изучава физическият живот на хората, понеже той съдържа Божественото в себе си. Той е едно семе, което съдържа всичките възможности. По някой път много духовни хора казват: „В Небето да идем, Небето е разумният живот, там ще изучаваме човека на Земята.“ Щом започнем да изучаваме човека на Земята такъв, какъвто е, ние сме вече в Божествения свят. Щом ти си в Небето и ако идеш да търсиш това, което е на Земята, ти си на Земята. Вие ако се качите в Небето, да ви заведат, вие няма да видите никакви ангели, никакво Божество. Ще видите празен салон, навсякъде празнота. Ще гледате една пустиня, ще се върнете и ще кажете: „Няма нищо там.“

Хората имат едно смъртно понятие за Небето. Невъзможно е да стъпи човешки крак в Божествения свят, той може да го зърне отдалече, но там да влезе е невъзможно. На мене няма това да ми разправяте: „Може да го зърне, да го види.“ Често мене някои са ми казвали, че са ходили в Божествения свят и видели Бога. На сарафина не може да прокараш позлатена монета за златна. Като вземе монета-

та, пробва. Щом се изтрива златото, знае, че е позлатена. Щом не се изтрива и като я претегли вижда, че има известна тежест, знае, че монетата е истинска.

Истината има една определена тежест, която никога не се мени. Единственото нещо, което има тежест, без да се изменя в цялата вечност, това е Истината. И следователно чрез Истината ние подобряваме знанието, подобряваме Любовта, защото Любовта няма тежест. Това е нейното преимущество. Единственото нещо без тежест е Любовта. Единственото нещо, което е безгранично, то е Мъдростта. Единственото нещо, което тежи и което никой не може да дигне, то е Истината. Ти Истината не може да я мръднеш никъде. [Тя е] туй, което никой не може да го мръдне, но което е толкоз подвижно, че то като иска, навсякъде се движи. Като не иска, никой не може да го мръдне. Никое божество, никой ангел не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го претегли.

Туй са моите определения с кратки думи да ви кажа какво нещо е Истината. Сега, има една Истина, която е отражение. Аз не говоря за това, то е друг въпрос. Като говориш за Истината, да живееш в нея. Да живееш в Истината и да говориш за Истината са две неща различни. Да живееш в Истината с Любов е едно нещо и да живееш в Истината без Любов е друго нещо. Ти тогава ще живееш в света на мъчението. Да живееш в Истината без Любов е ад, да живееш за Истината с Любов, това е рай. Що е пъкъл? – Да живееш в Истината без Любов. Що е рай? – Да живееш в Истината с Любов.

Следователно ние, хората, сами си създаваме нашия ад и нашия рай. Ти отхвърляш Бога и казваш: „Няма Бог, няма Любов“ – ти създаваш ада тогава. Казвате: „Защо Господ създаде ада?“ Ти го създаде. Измени възгледа си, възлюби Господа и веднага ще дойде раят.

Всичката съвременна философия е в това: има ли Господ, няма ли Господ. Цели тонове се пишат за това. Щом

Бог Го няма, адът е там. Щом признаваме, че има Господ, рай има. Като вляза в някой дом, гледам, всичките скръбни – Господа Го няма. Като вляза в друг дом, усмихнати са хората – Господ е там. По някой път гледам по лицата на хората, или като пипна ръката, казвам: Господ е тук. Някой път го няма, студена е ръката, суха е, живот няма. Гледаш някое същество бездушно, хилаво, погледна веждите – недоволено. Казвам: Защо си недоволен?

Един млад момък пита: „Защо си недоволен?“ Казва: „Имах една мома, обикнах я, изигра ме.“ Казвам: „Ти си обикнал чужда, тя не е била от твоето ребро. Има една жена, която Господ е създал от твоите ребра. Ти си обикнал чуждата. Ти ще опиташ, ще пипнеш и ако уйдисват на място – тя е, ако не уйдисват ребрата – ще оставиш, тя е чужда жена. И да се жениш за нея, ще ти я вземат.“ Сега някой момък иска да се жени. Трябва да види дали е от неговите ребра. Той е имал 13 ребра и от двете тринайсети ребра е направена жената.

От туй число 13 и дявола го е страх. Дяволът и до днес казва: „Тази глава ми побеля от жената. Що ми трябваше да кажа на тази жена да яде от забраненото дърво? Главата ми побеля от туй“. Той се оплаква и казва: „Никога не бих накарал една жена да яде плода. Нейната глава не побеля, но моята побеля. Вижте на какъв хал е главата ми, смазала я, толкоз хиляди години все заради нея ме гонят – все заради жената.“ Туй е фигура на речта. Гонят го, понеже дяволът предаде едно учение на Ева без Любов. Той създаде ада. В този ад го тури Господ, във вечния огън.

Туй, което направим без Любов, в този ад ще влезем, да го опитаме, да знаем за бъдеще как се лъже. Казвам: Вие сега ще идете в своя си ад, който създадохте. Жената, която лъгала един мъж, ще иде в ада; мъжът, който лъгал една жена, ще иде в ада, който създал. Едно дете, което лъгало баща си и майка си, ще иде в ада. Слугата, който лъгал господаря, ще иде в ада и господарят, който лъгал слугата си, ще иде в ада. Всеки в своя ад ще иде. Учители,

свещеници, всички, без разлика, в ада ще идат. Всички, които употребяват Любовта, в рай ще идат. Тук няма никакво лицеприятие.

Та казва Писанието, че е „пълен с благодат и Истина“ Онзи, Който дошъл. Казвате: „Христос как е издържал?“ Само един човек, който е обосновал живота си на Истината, той може да издържи тия страдания. Не е въпрос само за страдания. Много хора са страдали като Христа, но да издържиш страданието, да не роптаеш... Виждаме, Христос и при най-големите страдания казва: „Прости им, Господи, защото не разбират този въпрос.“ Най-после и Той се намира в едно противоречие, казва: „Тъй както вярвам, в Твоите ръце предавам душата си. Туй, което е добро за Тебе, то ще бъде добро и за Мене. Аз понасям с радост всички тия страдания.“ Христос понесе скръбта с радост. Сега ние искаме да понесем страданията и да имаме радост. То е обратен процес. То е най-лесното. Всеки човек, като му дадеш, благодари. Да намериш хора, които благодарят, когато вземеш от тях. Като те обере, няма да благодариш. При какви условия да те обере?

Представете си, че са завързали 20 кила злато на врата и [са] ви хвърлили в реката или в морето. Онзи, който дойде да те обере, да вземе тия пари, той ще спаси живота ти. Значи един човек, който те обира, той те спасява. Ако един човек те обира, за да те спаси, е едно нещо, но ако след като вземе златото и наместо златото тури два килограма желязо, то е съвсем друг въпрос.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме съвсем ясна представа за живота. Какъв трябва да бъде животът? Всички искате да бъдете щастливи. Днес може да бъдете щастливи, щом днес може да имате Любовта. Няма нищо по-ценно от Любовта. Един поглед на Любовта струва повече от цялата Земя. Да ви дадат един поглед на Любовта е по-ценно, отколкото цялата Земя със злато да ви дадат.

Вие разсъждавате да имате погледа на Любовта и да имате златото на Земята. Те са несъвместими. Земята е слу-

гиня, служи на погледа на Любовта. Следователно тебе не ти трябва слуга. Тя ще те научи как да слугуваш, пример дава как да станеш господар. Съвременните хора искат да бъдат господари. От Земята ще се научим да слугуваме на Бога. Тъй, както тя слугува, и ние ще слугуваме. Голямо търпение има Земята. Тя изтърпява, нечистотии хвърляме, преработва тия работи.

Хората не разсъждават, казват, че Земята не е жива, но мъртва материя, една топка, която се върти. Едно заблуждение е. Никаква топка не е Земята. Земята е едно живо яйце, голямо яйце, от което всичко се измътя. Яйце, което съдържа всичките яйца в себе си, яйце, което има всичките възможности.

Пратени сте на Земята да добиете едно от нейните качества. Другоячѐ защо човек ще дойде на Земята? Бог от тази Земя извади онази есенция, най-чистата материя, и създаде човешкото тяло, което отговаря на всичките части на Земята. Има нещо в човека, което отговаря на цялата Земя. Има нещо, което отговаря на Северния полюс, има нещо, което отговаря на Южния полюс, има нещо, което отговаря на изток; има нещо, което отговаря на запад. Защото северът, това е Истината, или посоката на нашата глава. Северът е горе – нашата глава, югът е долу – нашите крака. Югът е Добродетелта. За да бъде човек добър, в него трябва да е добре организиран южният полюс. За да бъде истинолюбив, трябва да е организиран северният полюс. Или, ти за да бъдеш истинолюбив, главата ти трябва да бъде добре организирана. За да бъдеш добър, сърцето ти трябва да бъде добре организирано.

Сега, аз за това, което ви говоря, не мислете, че всичко може да го направите. Върху този въпрос няколко милиона лекции ще ви държат, докато го разберете. Аз мисля, още десет милиона лекции има да слушате върху този въпрос и тогава едва ще надзърнете. Десет милиона лекции като ме слушате, слънцето на хоризонта ще се покаже. След десет милиона сказки Божественото слънце ще го видите и ще кажете: „Разбирам.“

Сега вие ще кажете: „Много дълъг период.“ Десет милиона сказки, по една на година – десет милиона години. Който отива на театър, не трябва да се интересува за времето. Десет милиона години за мене нищо не значат. Десет милиона години за мене са един Божествен ден. Вие ако влезете в Небето, десет милиона години като седите, като ви кажат да се върнете, ще кажете: „Чакайте, едва сме влезли.“ В този щастливия живот, времето ще ви се види малко, ще кажете: „Нищо не съм видял.“ Нещастieto продължава времето, щастieto го съкратява. Следователно блаженството е така съкратило времето, че милиони години нищо не значат. Нещастията, мъчнотията така са продължили времето, че минутата са я направили милиони години.

Сега не искам да ви кажа къде е Господ, искам да се занимаем с онова, което Господ е направил. Казва: „Бог никога никога не е видял.“ Казва: „Бог взе пръст, направи човека и вдъхна дихание.“ Виждали ли сте строежът на ръцете какво означава? Възлите какво означават, първият пръст какво означава, вторият пръст, третият пръст, какво означава дланта ви? Една жена не може да живее с мъжа си. Аз да ви кажа защо: тя не е запозната с повърхността на ръката. Щом я бие мъжът ѝ, не познава ръката. Щом познава горната част на ръката, мъжът като писано яйце ще я гледа. Мъжът, който страда, не познава долната страна на ръката. Защото долната страна на ръката на мъжа е жената. Тази жена, която носи [на] ръката [си], не познава, че [с] онази, която е вън, как ще живее? Съобразно тази жена, която носи на ръката си, както познал, така ще познае и онази жена.

Сега практически вие искате хората да бъдат добри с вас. Помнете един закон: Човек, който не знае как да се отнася добре със своето тяло, със своите ръце, със своите крака, със своите очи, със своя нос, със своята уста, със своите гърди, със своя стомах, и хората не може да имат уважение към него. Ако нямаш уважение към своята глава, за своя мозък, туй вещество, което Бог е турил, онази сила,

която е скрита... Ако нямаш уважение за своето сърце, за живота (понеже сърцето е свързано със слънчевата система, с енергиите на живота)... Ако ти не си добре запознат с дихателната система, която вдъхва диханието вътре на Бога и то оживява...

Вие мислите да умрете и да идете на оня свят. Нищо няма да научите. Господ ви е пратил тук да учите, вие искате да изклинчите, че в оня свят да идете. Малките деца от отделенията отиват в университета. Оставете тия работи, свършете отделенията, прогимназията, гимназията, университета, после ще влезете в живота. То е естественият ход. Може да идете и в оня свят, но само външно ще го видите. Вие не можете да вземете участие вътре в живота.

Ти искаш да те обичат хората. Знаеш какво нещо е да те обичат? Трябва да участвуваш в живота. Какво си направил, за да те обичат? Досега Бог, Който те е създал, не си Го обичал, нищо не си направил заради* Него, искаш другите хора да те обичат. То е невъзможно. Според както мислим, както чувствуваме, Бог възвръща нашите мисли на Земята и всеки от вас преживява своя си живот. Казвате: „Дотегна ми да живея.“ Че как живееш?

Сега аз нито на кафе гледам, нито на боб гледам. Аз съм човек, който съм изучил туй, което Бог е създал. Цялата природа съм я проучил тъй, както никой друг не я [е] проучил. Аз съм проучил дърветата така, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил камъните тъй, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил водата тъй, както никой друг не я е проучил. Казвате: „Кога си ги проучил?“ Кога съм ги проучил, то е моя работа. Че съм ги учил, учил съм ги. Искам да ви кажа, че и вие трябва да учите. Всекиму се дават условия, но ако не вложите Любовта в онова, което Бог е създал, няма да имате никакъв успех.

По какво се познава Любовта на Бога? Търсите Любовта: Изядете една ябълка – то е Любовта на Бога. Този

* заради – диал. за.

сладък вкус е излязъл от Бога. Ядеш една круша – този вкус иде от Бога. Дишаш – туй приятното, което въздухът има, то е излязло от Бога. Светлината приемаш – туй приятното, което светлината създаде, то е Бог. Светлината, Божественото възприемаш и ти казваш: „Къде е Господ?“ Туй приятното, което възприемаш, то е Бог. Ако Този, Който ти е дал радост и веселие, милиони години е проявил дълготърпение и ти не Го познаваш и питаш: „Къде ли е този Господ?“, то е материално схващане. Търсиш Го някъде.

Но всяко нещо има свой фокус. Поставете се точно на фокуса, нито напред, нито назад, но на фокуса, дето предметите са най-ясни. Щом си неразположен, не си на фокуса. Щом си болен, не си на фокуса. Щом си сиромаш, не си на фокуса. Щом си невежа, не си на фокуса. Щом не говориш Истината, не си на фокуса. Щом не ти вярват, не си на фокуса. Щом се разболяваш, не си на фокуса. Щом умираш, не си на фокуса. Тури се на фокуса веднага, няма да умреш.

Да ви приведа един пример. В древността осъдили на смърт един престъпник. Царят дошъл и искал да види неговото наказание, понеже извършил много престъпления. Той казва на царя: „Аз съзнавам всичките престъпления и ще ги изправя. На всички хора, които избих, ще им върна живота. Ако ме убиеш, по-велик няма да станеш. Аз като вляза в света на душите, ще ти направя повече пакост. Остави ме да живея – и на тебе ще бъде добре. Сега зърнах Господа и ми остава сега онова, което видях, да го изпълня. Ако не го изпълня, тогава ми тегли присъдата.“ Царят се поусмихнал и казал: „Дайте му свобода.“ Този престъпник станал един от най-големите светии на времето си. Станал най-ученият човек, донесъл на царя и държавата най-големите блага.

Трябва да бъдем готови да изправим прегрешенията си. Ще кажете: „Всичко туй го направихме, ще го изправим, понеже зърнахме лицето на Бога. Както бяхме усърдни да правим престъпление, така ще бъдем усърдни да правим доброто. Както бяхме усърдни да направим своя ад, така ще бъдем усърдни да направим своя рай. Защо да не се заемем

да създадем нашия рай? Какво ни коства да създадем нашия рай сега?“ Може да ви наведе много примери. Ако четете Библията, там има една земя, която е наречена Офир, дето има много злато, слонова кост, търсят тази земя, знаменита е била. Тази земя изчезнала, понеже царят, който живял в тази земя, имал 600 жени и много жестоко се отнасял към своите поданици, към народа си много зле се отнасял. Един ден дошъл ангел от Небето и му казал: „Господ иска да измениш живота си, да не се отнасяш така зле. Търпението се е изчерпало на Бога, по този начин не може да търпи да живееш.“ Царят веднага заповядал да го екзекутират. Не признавал никого. Вечерта още паднали бодли от небето и разрушили цялата земя на тоя цар.

За този разказ имаме разказа за Содом и Гомор. Четуй е станало с нас! Онази земя, в която живеехме, изгонването на човека от рай е из тая земя. То е описано като за Адама и Ева, но то е съвсем друга история. Тя седи така: Съществувала една раса много възвишена, която раса се е отклонила от Бога, влязла вътре в материята. Та покрай тях и другите по примера вървят. Синът върви по примера на баща си. Дъщерята върви по примера на майка си.

Един от тия първичните, които са останали да не съгрешат, е Христос, Който слязъл на Земята, за да възвърне човечеството. Сега всичките решиха да поправят погрешката. Той отиде в ада и показа погрешката им, какви са били техните заблуждения, извади ги.

Казвам: Поправете вашите погрешки на миналото. В целия свят поправлението трябва да стане, да се поправят всичките погрешки. В какво седи новият ред на нещата? Брат брата не трябва да изнасилва. Брат сестра си не трябва да изнасилва. Господар слугата си не трябва да изнасилва. Слугата господаря си не трябва да изнасилва, учителя – учениците си, учениците учителя си не трябва да изнасилват. Никакво насилие в разумния живот не се позволява.

Онова, което разрешавахме на Земята, говори не за

горния живот. На какво замязахме*? Сега погледнете тия хора на какво мязат*, като ги срещнеш. По-напред бяха ангели, сега те са изопачени, черепите, ръцете им, очите са като на един престъпник. Ръцете на убийците са дебели и къси, главата – чрезмерно широка, челото много ниско, отпред сплеснато, отзад издигнато. Разгледайте главата на един вълк, разгледайте главата на един тигър, разгледайте главата на една кобра – тя е широка при ушите. Всички ония същества, които са миролюбиви, имат съвсем друга конструкция.

Ние искаме сега такива, каквито сме, да влезем в Царството Божие. Аз ви казвам: Вие от една круша може да вземете един неузрял плод, но няма никакъв вкус. Може да го вземете да го консервирате. Избират се най-хубавите плодове за това.

Хората са плодове на Божествения свят. Бог очаква. Ние ако не станем най-хубавите плодове, каква цена имаме? Ако Бог се е жертвувал заради* нас, защо и ние да не се жертвуваме за Бога? Бог не изисква това. Той сам се е жертвувал. Следователно и ние ще се жертвуваме. Бог като се е жертвувал, ни най-малко не се е изгубил, проявил [е] своята сила. Ние като се пожертвуваме в света, ставаме силни. Сега всички казват: „Като се пожертвува човек, става лошо.“ Като се пожертвува човек, става силен. Ледът като се стопи и стане вода, водата е по-силна. Водата като пара е още по-силна. От пара пак може да се превърне на вода. Водата може да се превърне на лед. Всякога, когато нещата се превръщат от едно състояние в друго, водата е по-силна от леда, парата е по-силна от водата.

Та казвам: Ако ние се пожертвуваме, ние ще станем по-силни. Вие мислите, като се пожертвувате, ще изгубите нещо. Не, ще се трансформирате. Вие срещнете един учен човек. Най-първо не се заражда Любов, но гледате по кой

* замязвам – обл. заприличвам; мязям (от нгр.) обл. приличам.

* заради – диал. за.

начин е станал [учен], да вземете знанието, и вие да станете авторитет. Пример за такъв авторитет имаме за един млад българин, млад момък, името му Илия, сега е в Америка, Илия първозванец. Кортеза се прочува като ясновидка. Той отива със смирение и гледа какво прави. Шест месеца седи и гледа, най-после се подига и казва: „Зная повече от Кортеза.“ Видял, че кади на всяка икона с тамян. Този Илия се фотографира и туря Бог Отец от дясната си страна, Сина Божи Христа туря от лявата си страна, Духа Свети – отгоре и той по средата. И на мене ми изпрати един образ – прочул се в света.

Така знание не се добива. Един учен човек като срещнеш, ще го залюбиш. Ако искаш да ти даде знание, един учен като срещнеш, ще го възлюбиш. Един художник като срещнеш, ще го възлюбиш. В света хората се изявяват само като ги възлюбиш. Да възлюбиш ближния си. Приложете закона. Ако ти не може да възлюбиш човека, всякога ще бъдеш невежа.

И себе си да възлюбиш. Често и върху себе си хвърляте съмнение. Донякъде вярвате в себе си. Като остареее, казвате: „Остарях.“ Ти започваш да се лъжеш, че си остарял. Кой ти каза, че си остарял? То е първата измама на дявола, че си остарял. Поумнял си. Казва: „Аз се подмладих.“ Младостта носи сила в себе си. Младостта носи голяма сила. Посланието казва: на младите, които победиха лукаваго. Кой са млади? – Които побеждават лукаваго. Кой е стар? – Който никога не се обезсърчава. Ако ти си се обезсърчил, че си стар, де ти е знанието? Като гледам, някои стари казват: „Побеля ми главата.“ Мене не ме интересуват твоите бели коси, но ме интересува чисто ли е сърцето. Главата е побеляла, но сърцето не е побеляло, умът не е побелял. Ако побелее умът ти и сърцето ти, вече има на какво да разчиташ. Светлината и желанието, то е здравословно състояние.

Казвам: Приложение трябва. Вие седите по някой път и страдате по единствената причина, че нямате правилни отношения към средния пръст. Средният пръст означава

справедливост. Щом не обичате средния пръст, не сте справедлив човек, нищо повече. Това е, което аз зная. Ти някой път не зачиташ достойнството на хората и на себе си – ти нямаш отношения към показалеца. Този пръст е за достойнство. Този пръст господарува във всички същества, които са разумни и духовни. Ти трябва да разбираш. Той е роб заради* тебе, ти ще черпиш сила. Ти казваш: „Този пръст ми е изкривен.“ Той е инертен, ще приемеш, ще го обърнеш, ще го пипнеш, ще ти дойде нещо в главата. Аз съм виждал: българинът, когато иска да си припомни нещо, туря пръста на челото, казва: „Разбрах.“ Ще почетеш първия пръст, ще ти даде достойнство. Ще почетеш средния пръст, да бъдеш справедлив. Ще почетеш безименния пръст, за да имаш красивото. Ще почетеш малкия пръст, той е секретар на боговете. Ако него не обичаш, твоите материални работи ще бъдат неуредени. Дето вземеш, не връщаш, дето трябва да дадеш, не даваш, оттук ще вземеш, оттам ще вземеш – не върви.

В она свят като идете, ще кажат: „Я си покажи дясната ръка“, ако е мъж. Ще кажат: „Върнете го на Земята.“ Жена като иде, ще покаже лявата ръка. И на нея ще кажат: „Назад!“ Сега се формират ръцете. Тогава само като покажеш ръката, ще видят какво си постигнал.

Един американец намира един banker и му казва: „Разбираш от хиромантия? Виж на ръката ми колко ще ме кредитираш.“ – „1000 долара.“ – „Дай. Ще опиташ дали е вярно знанието ти или не.“ След две седмици той връща хилядата долара. Казва: „Виж ми другата ръка, за колко ме кредитираш?“ – „За 2000.“ – „След четири седмици ще ме опиташ.“ Връща парите след четири седмици. Казва: „Разбираш от физиогномия? Я виж очите ми. Колко кредитираш?“ – „10 000 долара.“ – „Дай ми ги.“ След един месец връща ги. – Виждаш ушите ми, за колко ги кредитираш?“ – „50 000.“ Дава му. Той пипнал ушите. Сега ушите на младата мома

* заради – диал. за.

струват повече. Ухото не може да се бута. Той само прекарал ръката си по ухото и приятно му станало. Казва: „50 000 долара.“ Само като бутнал по ухото, казва, че дава 50 000 долара. Има хора, които ще дадат 50 000 само да те бутнат по ухото, но трябва да бъдеш млада мома, сърцето ти да е пълно с Любов, умът ти – със светлина, душата ти – пълна с Истина, тогава може да се бутне ухото.

Ние, съвременните хора, отсега трябва да се подмладим. Има за какво да живеем. Казва: „Какво ли ни чака за бъдеще, страшен съд.“ Знаете ли нещо за ръцете? За бъдеще като дойде един човек, ще си покаже лицето, ръцете и ще каже: „Туй, което виждаш, за лицето ми колко ме оценяваш?“ Колкото оцени, той ще бъде доволен. Десет долара оценява – десет. Ако оценява пет долара – пет, ако един – един. Колкото оцени, толкоз ще даде. Оценка ще има.

Две неща велики има в света: да знаеш, че има някой, който те обича, и да знаеш, че някого ти любиш. Това са две неща велики. Да знаеш, че има някой да те обича, да знаеш, че има кого да любиш, че заради* него си готов да направиш всичко. Да знаеш, че някой те обича, готов е заради* тебе всичко да направи. Без тия две величини в света, ако не вложим туй знание на Любовта, с какво ще започнем? Или с едната Истина, или с другата трябва да започнем. Или с Любовта, или с Обичта трябва да започнем.

Трябва да знаеш да обичаш и като обичаш някого, да не ходиш да го човъркаш, че има престъпления. Изключено е онзи, когото обичаш, да направи престъпление и онзи, който те обича, не може да прави престъпление. Ако той не вярва в твоята Любов, той не е прав. Сегашните хора подозират. В туй подозиране няма никаква Любов. Който люби, престъпление не прави. У хората на Обичта и Любовта е абсолютно изключено всякакво престъпление. За мене е изключено. Роденият от Бога – онзи, който има Любовта и Обичта, той е роден от Бога – грях не прави.

* заради – диал. за.

Сега аз не се спирам върху погрешките, то е друг въпрос. Не мислете, че ръцете всякога може да бъдат чисти. Ние живеем в една материя, която не е чиста. Ще се окаляме. Има достатъчно вода, ще се очистим. Казват за Едисон, след като е работил целия ден в своята лаборатория, опръскал дрехите си с разни химикали, вечерно време сядна на един стол и през един диск пускал ток. За 20 минути дрехите му се изчиствали. Ще се туриш на Божественото търкало, ще пуснеш този ток и след 20 минути ще бъдеш чист, всичките петна ще изчезнат.

В съзнанието ще бъдеш добър и весел. Защо да не носиш Божията Любов, да си свободен от всички съмнения и дрызги човешки. Че някой не те обичал – то са заблуждения. Да ви не интересуват заблужденията на хората. Тях ги дръжте отвън. Интересувайте се от хубавите образи, които Бог е създал в света. Интересувайте се от хубавите образи, които ангелите са създали в света. Интересувайте се от хубавото учение, което великите хора създадоха в света.

Казвам: Цялото човечество и всичките народи са призвани. Според мене един народ трябва да бъде разумен. Силата седи в неговата разумност. Един народ трябва да бъде добър. Силата седи в неговата доброта. Един народ трябва да се състои от здрави членове. Всичките членове трябва да бъдат здрави, да има здраво поколение, всичките моми и момци да бъдат здрави.

Бъдещата религия не е само да вярваме в Христа. Трябва нещо положително. Написаното вече трябва да се чете. Туй тяло, с което ти си роден, тоя образ, тия очи, тия вежди, всичко ще четеш. Ще си пипнеш косата, ще видиш каква е. След като туриш ръката си, че ти става приятно, добра е. Като туриш ръката на гърдите си, да ти стане приятно. Като туриш ръката върху едната си ръка, да ти стане приятно, като туриш ръката си върху другата, да ти стане приятно. Здравият човек като тури ръката си на коляното, да му стане приятно. Ако искате диагноза, здравият човек където и да тури ръката си по тялото, му е приятно. Като тури ръка-

та си на тази страна, дето е болна, усеща дисонанс. Научно е доказано, че лъчите, които излизат от тялото на болния, са пречупени. Лъчите, които излизат от здравите места, не са пречупени. От здравия човек ще видите да излиза светлина, бяла светлина. От болния лъчите, които излизат, са като драка начупени.

Сега казвам: Вие сте храм на Бога. Този храм е създаден да служи на Бога. Говорим за тайна станция. Ако ти не пазиш себе си, ако с тази глава не може да мислиш хубаво за Бога, ако с туй сърце не може да обичаш, ако с твоята душа не може да обичаш, да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, кога ще Го обичаш? Цялото човечество с тебе трябва да е зяно. Във физиката да чувствуваш тази Любов. Човек, който може да люби в душата си, със сърцето си, с ума си, със силата си, този човек всякога съществува. Този човек е безсмъртен, нищо повече. Щом престанеш да обичаш, колебаеш се с ума си, колебаеш се със сърцето си, болезнените състояния идат. Трябва една диагноза.

За бъдеще какви трябва да бъдат максимите? Ще любиш, ще търпиш хората, както Бог ги търпи. Ще бъдеш към тях снизходителен, както Той е. Не изведнъж, постепенно. Той е дълготърпелив, ние трябва да бъдем търпеливи. Той е вселюбящ, ние трябва да бъдем любящи. Ще мязаме на Бога.

Като се върнете дома, поблагодарете на Господа, кажете: „Господи, прости ни прегрешенията, които направихме против нашите ръце, че не проявихме нашата правда. Прости нашите прегрешения, че доброто, което искаха нашите крака да направят, не го направихме. Прости, Господи, прегрешенията, че очите, които ни даде, искаха да покажат Истината, [а] ние не я показахме. Прости за ушите, които ни даде да слушаме твоята Мъдрост, [а ние] не слушаме. Прости и за прегрешенията на устата, която ни даде да говорим любовно, [а] ние говорим какво ли не. Прости ни за тия прегрешения, отсега нататък решаваме да живеем

тъй, както искаш. Да осветим Името Ти с всичкия си дух и с душата си да търсим Твоето Царство и неговата Правда и със сърцето си да изпълним Твоята воля сега и всякога.

Ако птицата в тихо време хвърка, а в бурно не хвърка, не е птица. Птица е онази, която и в тихото, и в бурното време знае как да се справи с мъчнотиите си. Ако ние, хората, не можем да се справим с големите мъчнотии, ако се справяме с тихото време, а в бурното не можем, не сме хора.

Желая на всинца ви да се справите в тихото и в бурното време с мъчнотиите си!

„Добрата молитва“

*15-а беседа, държана от Учителя
на 24.1.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* На 10-и и 17-и януари нямаше беседа. (Бел. на стенографката)

БОГ Е ВИДЕЛИНА

„Бог е виделина
и никаква тъмнина няма в Него.“*

„Отче наш“
„Изгрява Слънцето“

Ще ви прочета няколко стиха от Първото послание на Иоана, от 6-и стих [на 1-ва глава].

„Духът Божи“

Има неща, които се поставят на своето място, те са разбраните неща. Но има неща, които не се поставят на своето място – те са неразбраните неща. Ако не знаеш как да поставиш една мисъл на мястото ѝ, тя остава неразбрана; ако не знаеш как да поставиш едно чувство на мястото му, то остава неразбрано; и ако не знаеш как да поставиш една постъпка на мястото ѝ, и тя остава неразбрана.

Сега често казваме, че в света стават известни промени. Вярно е това. И промените, които стават, се отразяват върху човека. Ако отидете на Северния полюс, веднага ще се измени положението ви, ще почувствувате какво нещо е Северният полюс. Студът ще ви стисне и няма да имате същото разположение, каквото сте имали по-рано. Ще искате да имате дебели дрехи, кожух, здрави и дебели обуца, мазничка храна, която да произвежда повече топлина. Ако отидете на екватора, и там ще се измени положението ви. Там ще искате да облечете тънки дрехи, леки обуца, лека храна

* из Първо (Съборно) послание на апостол Иоан, глава 1, стих 5.

и т.н. Там пък има други опасности: може да ви ухапе някоя змия или да пострадате от друго нещо. Казвате: „Защо стават тези промени?“ – Защото не сте отишли на своето място. Вие сте застанали на мястото, за чиито условия не сте готови. Вие сте отишли неподготвени на Северния полюс и казвате: „Защо е студено тук?“ Това е северен полюс, какво търсиш тук? Северният полюс е място на студа. Студът показва, че си на Северния полюс.

Какво нещо е студът? Студът показва трезвата човешка мисъл. Който иска да развива мисълта си, да отиде на Северния полюс. Който иска да развива сърцето си, да отиде на екватора. Ако отидеш на Северния полюс и мислиш да развиваш любовни работи, ще се вцепениш. На Северния полюс няма любовни работи, там няма и разходки. Там не се говори много сладко и медено, там ще се съсредоточиш в себе си. Щом отидеш на екватора, там има условия за разходки.

Това са само обяснения, чрез които да ви станат ясни някои противоречия, които съществуват в духовния и във физическия свят. След всичко това ние казваме, че светът е тъй или иначе направен, не ни харесва. Светът е добре направен, но ние сме се преместили от едно място на друго и искаме светът да се мести така, както ние се местим. Ние искаме светът да се мени така, както ние се меним. Това е невъзможно.

Вземете например обичаите на хората. Преди години, ако отидете на гости в някое турско семейство, за всичко можете да говорите, но не и за жената на домакина. Можете да го питате за децата му, за роднините му, за всичко, каквото ви дойде на ум, но никога за жената. Ако речеш да попиташ нещо за жената, ще излезеш въвн от къщи. В дома на турчина има едно свещено нещо, за което нищо не можеш да говориш. Там е свещено името на жената. Казано е в Свещеното Писание да не произнасяш името на Господа Бога твоего напразно. И турчинът казва: „Не произнасяй името на жена ми напразно.“ Свещено име е жената за турчина. Ако някой го попита нещо за жена му, той счита, че се

интересуваш специално някак за нея. Българинът, напротив, свободно ще запита за жената на своя приятел.

Сега аз разглеждам въпроса вътрешно, от социално гледище. Има една космическа социология, в която отношенията на хората са еднакви. В космичната социология и жените, и мъжете са на еднаква степен на развитие. В нея и жената е силна, и мъжът е силен – еднакво са силни. Ако се борят, нито жената може да победи, нито мъжът може да победи. Ако се сравняват по ум, и жената е умна, и мъжът е умен. Ако се сравняват по добродетели, и жената е добродетелна, и мъжът е добродетелен. Между такива двойки може ли да има спор? Те имат широчина, простор. И жената е свободна, и мъжът е свободен. Жената не крои никакъв план, с който да завърти главата на мъжа. И мъжът не носи никакъв план, да завърти с него главата на жената.

Там, дето жената завъртва главата на мъжа и дето мъжът завъртва главата на жената, там не може да се говори за космическа социология. Там се говори за обикновената социология на света. В нея хората не са еднакво умни, не са еднакво силни, не са с еднакви разбираня.

И после казваме, че Бог създал света така. Не, Бог не е създал света така. Преди години бях във Варна. Там срещнах една ученичка от пети или от шести клас, която не можеше да вземе два тона верни. Майка ѝ и баща ѝ казваха, че така била родена. Аз виждах, че тя не е така родена, защото в рода на майка ѝ имаше доста добри певци. Един ден казах на бащата, че в дъщеря им има музика. – „Никаква музика няма, тя си е родена без музика и така ще си остане.“ Реших да направя опит с нея. Дадох ѝ няколко урока по музика и след 5–6 месеца тя влезе в хора да пее, донякъде стана добра певица.

Та казвам: Във всеки човек има вложени известни дарби и способности, но се изисква малък подтик, да започнат да растат. Те са като семенца. Като стоят в хамбара, нищо няма да излезе от тях, но ако се извадят оттам и им се дават подходящи условия, те ще почнат да се развиват.

Ние, съвременните хора, трябва да насърчаваме доб-

рите си подтици и побуждения. Не е достатъчно само да преподаваме. Какво е преподаването? Срещаме двама учители по педагогия. Единият прилага един метод: дебне само ученика, да го хване в престъпление и да го накаже. Другият прилага друг метод. Той не търси само слабостите на ученика, за да го накаже, но търси метод как да изправи неговите слабости. Той вижда, че един ученик се мъчи да отвори една каса и тихо се приближава при него. Потупва го по гърба и му казва: „Не се мъчи. Не виждаш ли, че касата не се отваря? Колко ти трябва?“ Ученикът се обръща и учудено поглежда учителя си. Последният продължава: „Защо се спираш пред тази каса? Не виждаш ли колко е упорита и своенравна? Тя не иска нищо да ти даде. За да вземеш нещо от нея, трябва с чук да я биеш. Когато имаш нужда от нещо, обърни се към мене, аз ще ти дам каквото и колкото ти трябва.“ Първият учител ще го предаде на полицията, да го турят в затвора, че направил престъпление.

Днес се прилагат и двата метода, но кой от двата е за предпочитане? Вторият метод е на свободата и на знанието. Но на колко случая от десетте хиляди ще се употреби той, не зная. Що се отнася до първия метод, на дебненето, той навсякъде се употребява. Той се прилага не само в обществения живот, но и в религията. Навсякъде те дебне, питат те: „Ти какъв си, вярваш ли в Христа? Вярваш ли, че Христос е Син Божи? Какво мислиш за Него?“ – Какво ще мисля за Христа? Той е жив, преди 2000 години не зная какво е мислил Той, не съм говорил с Него. Има един стих от Евангелието, който казва: „Никой не познава Отца както Сина и никой не познава Сина както Отца.“ В друг стих е казано: „Никой не може да отиде при Отца, ако Синът не го е приел.“ Бог е виделина, а виделината е нещо разумно.

Казано е в Писанието: „Бог е виделина и никаква тъмнина няма в Него.“ Значи, в Бога няма никакви користолоубиви мисли да използува нещата. В Него всяко нещо е на мястото си. Или, с други думи казано: „Всяка мисъл, която има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествена.

Всяко чувство, което има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествено. И всяка постъпка, която има зад себе си едно побуждение на Любовта, и тя е Божествена. Във всяка такава подбуда е Бог на Любовта. Единственото същество, Коего подтиква хората към добро, е Бог.

Всеки, който се отказва от закона на доброто, от подбудата на Любовта, той влиза във втория закон, в закона на противоречията и на ограниченията. От този закон се ражда злото. Като влезеш в областта на злото, ти се вече ограничаваш. Там, искаш-не искаш, трябва да направиш нещо. Там няма избор. Като дойде някой при тебе и ти иска доброволно помощ, не даваш, но ако ти покаже револвер, ще дадеш.

Аз съм привел този пример и сега пак ще го приведа. Това се е случило в Англия някъде. Отива един беден човек при един голям банкер и му иска някаква помощ в името на Господа. Банкерът не му дал нищо и му казал: „Няма защо да просиш, иди да работиш.“ Изобщо, англичаните не обичат да се проси. Ако имаш нужда от пари, можеш да отидеш в някой локал, да изпееш нещо, после да поднесеш шапка да ти дадат нещо, но без да си направил някаква работа, не обичат да дават пари. Английско разбиране е това. Бедният човек посещавал няколко пъти банкера с цел да изучи характера му и след като го изучил, отишъл една вечер при него, когато банкерът турял златото си на купове и го броял. Бедният човек извадил револвера си, насочил го към банкера и го попитал: „Сега ще ми дадеш ли нещо?“ – „Моля ти се, вземи колкото искаш, само не ме убивай.“ Тогава бедният казал на банкера: „Преди известно време дойдох при тебе да ти поискам нещо в името на Бога, но ти нищо не ми даде. Сега, като видя този револвер, уплаши се и даваш всичко.“ След това той добавил: „Когато дойде някой при тебе да ти иска нещо в името Божие, дай му. Иначе ще дойде този, вторият, и в негово име ще дадеш колкото ти иска.“

Следователно ако и ние отказваме на този, който иде при нас да иска нещо без револвер, ще дойде този с револве-

ра. Среден път няма. В света управляват или доброто, или злото. Има едно трето положение, което и аз сега уча – то е Любовта. Но човек трябва да е минал школата на доброто и на злото, за да влезе в Любовта. Това не е лесна работа.

„Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него.“ Ако ние искаме да влезем в областта на Любовта, там никаква тъмнина не трябва да съществува, ясно трябва да ни бъде. Преди повече от 20 години, иде при мене един учен българин и започва да ми говори върху научни работи. Това беше в Ючбунар. Той ми говори дълго време. По едно време ми каза: „Слушал съм за тебе, че виждаш много неща.“ – „Виждам както всички хора виждат.“ – „Не крий нищо от мене, но кажи ми, какво мисля сега?“ – „Ще ти кажа какво мислиш. Точно в този момент ти мислиш: „На много места ходих, мнозина ме лъгаха. Чакай да видя и този какво ще ме излъже.“ Сега ще ти определя какви са качества на онзи, който говори Истината, и на онзи, който лъже. Който лъже, бърза, а който говори Истината, оставя времето да говори за него. Хората на Истината работят във виделина, а хората, които не поддържат Истината, работят в тъмнина.

Понякога ние ходим в тъмнина и искаме да имаме резултатите на виделината. Това е невъзможно. Така постъпват и са постъпвали някои напреднали същества, които са изменили своите прави възгледи и са повлияли на човешката раса да влезе в кривия път на живота. Казвате: „Тази работа с добро няма да стане.“ Така е, с добро няма да стане, но знаем, че всички работи, които са станали със зло, са много скъпи.

Вие имате сега една такава скъпа работа – войната. Целият християнски културен свят се намира в обсадно положение. Всички части на света са размърдани. Какво ще придобие християнската култура от сегашната война? Нищо няма да добие. Милиони хора ще измрат, милиони тонове ще потънат във водите, милиони хора ще станат нещастни. Много хора се обезверяват, огрубяват. Всички правят това, което не трябва да се прави. Някъде падне бомба от 10 000 килограма

тежест. Знаете ли какво нещо е да падне такава бомба? Пишат, че в Англия има един милион и 200 000 къщи разрушени. Знаете ли какво нещо представлява това разрушение? При това между религиозните хора се води тази война.

Бият се сегашните християни и се питат кой ще победи. Значи, всеки иска да вземе надмощието. Смешно положение. Всички ще победите в гробищата.

Без Любов няма победа в света. Когато се говори за победа, аз поставям едно ново правило: победа има само в Любовта. Само Любовта побеждава. Само Любовта може да даде победа, но не в този смисъл, какъвто вие разбирате. Побеждавайте злото чрез доброто. Всеки момент имайте влияние върху вашия ум, върху вашето сърце. Да разбирате основните качества на вашата мисъл, да знаете права ли е вашата мисъл в даден случай или не е права. Да разбирате в даден случай право ли е вашето чувство или не е право. И най-после, да знаете права ли е вашата постъпка или не е права.

Казвате: „Как ще разберем това?“ Чудна работа! Пчелите разбират 5–6 часа по-рано кога ще се развали времето и се прибират, а вие не знаете кога ще се развали времето. Два часа преди да се развали времето, петелът предсказва това, а човек не знае кога ще се развали времето. Петелът познава времето по-рано и от най-точния барометър, а човек не знае.

Ще ви приведа един случай от моя живот. Тръгвам от Варна с един познат за едно турско село, Гюлекю. Казвам му, че трябва да почакаме два часа и след това да тръгнем. – „Не сега да чакаме, веднага да потеглим.“ – „Ако ме слушаш, да почакаме, ако не ме послушаш, да потеглим.“ – „Защо да чакаме?“ – „Виждаш ли това малкото облаче на запад? Да почакаме да мине то, и тогава да тръгнем.“ – „Какво ще го чакаме? Ще ни е страх от такова малко облаче! Да вървим!“ – „Да вървим.“ Едва изминаваме два километра, и се изви голяма буря, силен дъжд, достигна до половин метър височина. Той носеше захар и кафе – всичко това стана на каша. Слизаме в Аджабер. Не можяхме да продължим.

Той се чудеше, че от това малко облаче е произлязъл цял потоп. И си казваше: „Отсега ще зная, като видя това облаче на запад, какво може да създаде.“ Като мина бурята, продължихме. Дойдохме до моста, но той беше залиян с вода. Пак му казах: „Сега ще се оставим на конете. Ако без да ги буташ тръгнат, ще вървим. Но ако те спрат и не искат да вървят, и ние ще се върнем назад.“ – „Как така? Ще се оставим на конете?“ – „Ако ти караш колата, и двамата ще паднем във водата, аз ще изляза, но тебе ще те оставя във водата, да научиш урока си.“ Той ме послуша. Оставихме се на конете. Те минаха през водата, която ги обхвана само около 20 сантиметра. Казвам: Конете разбират работата по-добре от нас.

Казвам: Има неща у нас, в които трябва да се вслушваме. Има нещо дълбоко в човешката душа, което ни нашепва какво трябва да правим. Има неща, които засягат дълбоко човешкия ум, човешкото сърце и произвеждат приятни състояния. Но някой път това чувство произвежда един дисонанс и трябва да се вслушаме в него. Щом в човека се яви този дисонанс, той трябва да бъде внимателен.

Та казвам: Когато се говори за Любовта, трябва да се знае, че тя говори именно чрез това вътрешно чувство. Някои наричат това чувство интуиция, други – душа, трети – дух, четвърти – човешки ум, пети – космическо съзнание и т. н. Както и да го наричат, има нещо, което говори на човека. Човек расте именно в Божественото, което му говори. Децата, които се вслушват в Божественото, растат. Старите, които престават да вярват в него, преждевременно остаряват и главата им побелява.

Разправяше ми една стара жена: „Мома бях, но пропаднах от любовни работи, главата ми побеля. Най-напред ми израсна един бял косъм и аз го изтръгнах. След два деня ми израснаха два бели косъма – и тях изтръгнах. След това ми израснаха четири бели косъма – изтръгнах ги, но ми израснаха осем. Изтръгнах и тях, израснаха ми шестнайсет. След това престанах вече да ги изскубвам и главата ми побеля.“ Защо побелява главата на човека? – Защото е зима

вече. Вън е станало студено, а отвътре е топло.

Често хората се безпокоят какво ще стане с тях, къде ще отидат, след като умрат. Чудно нещо: като си се раждал, отде дойде? – „Къде отивам?“ – Отиваш там, отдето си дошъл. Отде дойде баща ти? Всеки човек отива там, отдето е дошъл.

Има един свят, който е еднакво достъпен и за праведни, и за грешни. Той е свят на приготвяне. Като умрат, хората отиват в този свят. Той е Божествен свят. Но онзи свят, за който специално говорим, той е като един университет или като една гимназия. Само подготвените ученици влизат в университета. Обикновените хора не могат да бъдат ученици на този университет. Само като се приготвят, тогава влизат там.

Човек се учи вън, в общия живот. В живота всички могат да вземат участие – и сиромаш, и богат. Там е друг въпрос. Някои мислят, че животът изключва невежите. Не е така. Невежеството се дължи на известна тъмнина, която присъства в човешкото сърце. В дадено отношение всеки може да бъде невежа. Сега аз чета Библията, защото е ден, светлина има. Ако е вечер и няма свещ, и аз ще бъда невежа. Трябва да има свещ, да се чете на нея. Като изгуби светлината на своя мозък, всеки човек не може да чете. Някога вие забравяте нещата, не помните. Защо? – Тъмнина има във вашия мозък.

Най-първо всички трябва да се стремите да избягвате тревогите. Защо да не мислите, че Бог е Любов и да не се страхувате? Ако една мома се поддава на един момък и уповава на него, защо и вие да не уповавате на Бога? – „Ама къде ще ме заведе?“ – Не мисли по това. Ще те заведе, дето трябва. Къде те завежда момъкът? В бащиния си дом. Момата като хване момъка, где го завежда? Някой път момата отива в дома на момъка, а някой път момъкът отива в дома на момата. Когато момъкът отива в дома на момата, казваме, че той е приведен зет. Какво е положението на приведения зет? Лошо е положението на приведения зет, защото често му казват: „Ти си дошъл тук по благодат, нищо не

си донесъл.“ Той седи на тръне. Като влезе вкъщи, трябва да козирува на всички. Това са специални поръчки в живота, не са създадени от Бога, но от хората.

Божественият ред изисква от всички хора да се уважават едни други, да се обичат, да обичат баща си и майка си, братята и сестрите си, ближния си, слугата си, да дават на всеки човек това, което изискват за себе си. Няма по-хубаво нещо в света от това да бъдеш разумен в своята обхода. Ти изключваш Бога от себе си и питаш: „Къде е Бог?“ Когато аз постъпвам правилно, Бог е в мене. В даден случай никой не ме вижда, но има едно око, което вижда всичко и си мълчи. И след като се проявиш, Той ти казва: „Добре направи.“ Ако не си постъпил добре, Той казва: „Не направи добре.“ И Той си дава мнението. Ти се извиняваш, казваш: „Слаб човек съм.“ – Не. „Не направи добре“ – нищо повече. Ако си постъпил добре, ти имаш едно приятно чувство, което в тебе ти казва: „Така постъпвай.“ Питам: защо да не слушаме този вътрешен глас, който одобрява или не одобрява нашите постъпки? Като се вслушва в този глас, човек става бодр, весел, животът му се осмисля.

Казва Иоан: „Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него.“ Във виделината растат най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-добрите постъпки. Във виделината идат най-големите добрини, които ние научаваме. Сегашният свят се нуждае от хора, които да носят запалените факли на Истината, да има повече свещи, да светят в тъмнината. Казвате: „Какъв трябва да бъде животът?“ Както звездите светят на небето, така и хората трябва да бъдат малки свещи. Колкото и да е малко това блещукане, по него хората могат да се ориентират. Някои хора са подобни на Месечината, други на Слънцето. Има едно слънце в човека, има една основна мисъл в човешкия живот, която е подобна на Слънцето. Тя е Божествена мисъл, тя е фар, който ориентира човека.

Та казвам: Хората на сегашните времена трябва да престанат да се безпокоят. Дойдат ли безпокойствия, радвайте се, че се безпокоите. Не е въпросът да избягваш без-

покойствията, но като се безпокоиш, да се радваш, че се безпокоиш. Като скърбиш, да се радваш, че скърбиш; като гладуваш, да се радваш, че гладуваш. Каквото зло да ти се случи, да изпитваш приятност. В това се заключава добрият живот. Всеки може да влезе в този живот.

Съвременният човек се радва на противоречията в живота, защото Бог е в противоречията. Той не е в самите противоречия, но седи зад тях и наблюдава, иска да знае как ще ги разреши. Така постъпват и учителите. Някой учител по математика даде една задача на ученика си и гледа как ще я реши. Той ясно вижда решението на задачата, но иска сам ученикът да я реши. Тук-там подсказва. Има мъчни задачи и в живота, като тези по математика, които трябва правилно да се решават. Някои искат със заобикалки, с прескачане да ги решат. Така не се постига нищо. Някои мислят, че с преписване на задачите ще постигнат нещо. И така нищо не се постига. Някои ученици от гимназията написват формулите на ръката си. Учителят вижда това и казва на ученика: „Я да видя какво си написал там?“ Според мене той не трябва да проверява какво е написал ученикът, но да му каже: „Не гледай какво е написано на твоята ръка, но гледай на моята.“ Така той подсказва малко на ученика.

Нашият век има за цел да оценим противоречията, сиromашията, безправието, които съществуват. Да имаме ясна представа за причините, които са произвели този безпорядък. Като знаем причините, можем да ги изправим. Представете си, че имате един човек, когото не обичате, но той ви дължи една сума. Вие сте взискателни към него, искате да си плати дълга към вас и му казвате, че по закон трябва да си плати. Как щяхте да постъпите, ако обичахте този човек? Най-малко щяхте да отложите плащането на човека, а можете и съвсем да му го простите.

Съвременните хора още имат нужда от съдии, да решават въпросите им, а те сами трябва да станат съдии на себе си. Разправят за един българин лихвар следния случай. Той бил голям богаташ. Един ден се разболял и се пренесъл

в онзи свят. Като бил здрав, той имал три големи тефтера, на които държал сметките на своите длъжници. Обаче като се пренесъл на другия свят, научил нещо много и обещал, че ще измени живота си. Като се върнал на Земята и оздравял, извикал синовете си и им казал: „Аз научих един добър урок. Дайте ми трите тефтера, на които си правя сметките.“ Той взел тефтерите и ги турил в огъня да изгорят. „Това иска Бог от нас“ – казал той на синовете си.

И тогава ние трябва да имаме тефтери да пишем не кой колко има да ни дава, но на кого имаме да даваме. Нека правим добро и следим не какво имат другите да ни дават, но какво ние имаме да даваме. Любовта е закон на даване. Като се научим да даваме, светът ще се оправи. Пътят на Любовта е най-лесният път. И ако ме питате кога ще се оправи светът, казвам: Ако вървите по стария начин, трябва ви още 10 000 години. Ако вървите по новия начин, по пътя на Любовта, трябва ви още 10 години. Питам ви сега: Какво искате – десетте хиляди години или десетте? Ако изберете десетте години, блажени сте. Ако изберете десетте хиляди години, има още много да се учите.

Как да се справяме с мъчнотиите? Вие имате билет за трена*, трябва да пътувате. Идете на трена, заемете си мястото и за нищо не мислете. Дали има въглища, кога ще потегли – това не е ваша работа. Сега и вие имате по един билет за живота. Какво ще се безпокоите кога ще тръгне тренът? Вие ще отидете на мястото си и ще чакате. Сега вие се безпокоите дали ще тръгне тренът или няма да тръгне. Това безпокойство е безпредметно. Без тревоги!

„Аз мога да любя“

„Отче наш“

16-а беседа, държана от Учителя
на 31 януари 1943 г., 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

* трен (от фр.) – стар. влак.

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Писано е от пророците: „Всички ще бъдат научени от Господа.“

„Духът Божи“

Мнозина са говорили върху този предмет – „всички ще бъдат научени“ – и всеки го е развивал според своето разбиране. Фактите в природата имат само едно значение. Един факт, то е една Истина, която нито се потвърждава, нито се отрича. То е единственото реално нещо в света, от което всички се учат. Върху тия факти ние градим своите хипотези, теории, религии. Единствени, неизменни – това са фактите. Туй, което наричат абсолютна Истина, което е най-тежкото нещо, което никой не може да помръдне, нещо, което не се руши, нито се изменя.

Разбира се, в тия работи се говори лесно, но не са понятни. Да говориш за сладкото, човек може да провери. Думата „сладко“ не значи сладко. Сладко е като близнеш, [да] е сладко. Думата „горчиво“ не е горчива, като близнеш горчивото, става горчиво. Някой казва горчива дума. Като чуеш тази дума, горчиво ти става. Ухото ти различава горчивите думи от сладките думи. Ако не чуеш думата, не е горчива.

Ще бъдем научени от Бога, значи от Разумното в света, от Коего хората от памтивека се учат. Мислят, че сега ще ги научи. Откак се е създал светът, все от Бога хората се учат. Каквото учи майката, от Бога се учи. Един баща как-

вото учи, от Бога учи. Някой философ писал – то не е от Бога. Поети, учени хора, растенията, които растат, всичко все в името Божие говорят. То са факти.

Сега някой път хората се спират, казват: „Като ям, каква полза ще имам?“ Яж, не мисли каква полза ще имаш. „Като гледам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, гледай. „Като слушам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, слушай. Не търси някаква полза, слушай.

Чудни са някои, казват: „Ще умрем.“ Че като умреш, каква философия ще разрешиш, каква философия има? „Искам да изчезна.“ Че като изчезнеш, какво ще разрешиш? Казва: „Не ми се живее.“ Че като не ти се живее, какво ще разрешиш? Ти като живееш не разрешаваш нищо, че като умреш какво ще разрешиш? Къде ще изчезнеш? Никаква философия няма в това. Разбира се, който има да плаща, трябва да изчезне някъде, да го не безпокоят, да го не тревожат неговите кредитори. Иска да бъде невидим, разбирам това. Но когато има да взема, ни най-малко не иска да изчезне, но иска да живее.

Сега трябва едно положително разбиране. Когато се ходи в тъмнина, има спънка, когато се ходи в светлина, няма спънка. Когато се храни човек с хубава храна, болест няма, но когато се храни с лоша храна, болест има. Когато следват едно учение, което е чисто, болни няма; когато не възприемате хубавото учение, болни има. Съвременните хора искат да бъдат щастливи, да живеят добре, без да обичат Бога. То е невъзможно. Значи, все таки е да искаме в тъмнината да не се спъваме, без хляб да бъдем сити, без сила да направим всичко – нещо невъзможно.

Допуснете сега, че някой казва: „Аз не искам да обичам никого.“ Много добре, ами защо искаш да те обичат? Ти не искаш да обичаш никого, а искаш тебе да обичат. Какви са съображенията, защо искаш да те обичат? Необикновеното излязло от обикновеното и обикновеното излязло от необикновеното.

гори? Защото хората нямат Любов. Ще дойде огънят да ги стопли, като ги стопли, всички ще започнат да любят.

Сега не искам да ви представя нещата да се плашите. Наука, която иде от страх, не е наука. Според мене всяка наука трябва да има за основа Любовта. Според мене зад всяка теория трябва да бъде Любовта. Зад всяка хипотеза трябва да е Любовта. Любовта трябва да седи зад тях.

Само обятията на Истината са в състояние да възприемат Любовта. Никога човек не може да възприеме Любовта без тази чистота, без обятията на Истината. Човек трябва да има обятията на Истината, да възприеме Любовта, да внесе в него новия живот. Ако едно дете се роди и майката няма обятия да хване това дете, защо ѝ е? Каква полза има? Истината, това е същественото, с което възприемаме Любовта. Щом дойде Любовта, ще донесе всичко. Та казвам: На хората е необходима Истината, за да могат да възприемат Любовта. Без Истина Любовта е непонятна.

Казвам: Тогава имаме три положения. Някои говорят за идеална Любов. Това е Божествената Любов. Някои говорят за реална Любов. Това е тази Божия Любов. Някои говорят за човешка Любов. Това е тази Любов. Тия три вида Любов са едно и също нещо. Само че идеалната Любов е облечена с едни дрехи, реалната е облечена с други дрехи и човешката – с други дрехи. Дрехите са различни, Любовта е една и съща. Човешката Любов в основата е Божествена Любов, ангелската Любов в основата е Божествена Любов. Само дрехите са различни външно.

Тогава казваме: „Да имаме Божията Любов.“ Божествена Любов има всеки, на който мислите се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който чувствата се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който постъпките се подчиняват на Любовта.

Всичко, каквото човек върши, чувствава и мисли, той го върши от съображения на Любовта. Майката роди едно дете, Бог ѝ казва: „Търпи, ще израсне това дете, ще ти благодари.“ Посееш една ябълчна семка, Господ казва: „Тър-

пи, след време ще принесе плод.“ Сееш някоя градина със зарзават, казва: „Търпи, този зарзават ще израсне, ще даде плод.“

Ние бързаем в света, искаме да израснем. Младото момиче иска да израсне, по-скоро да се ожени. Какво значи да се ожениш? Някое, като не е израснало, нещо като не е узряло, как ще се жениш? На български „женя“ значи да оженеш узрялото. Зеленото жене ли се? Казва: „Да го оженим.“ Не, не се женят нещата така. Турците имат една поговорка, казват: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде.“ Късметът при краката на доброто иде. Като си добър, късметът иде при краката ти. Като не си добър, при краката не иде. Разправят за една баба, която се молила на Господа. Един искал да се подиграе и взема един кошер пчели и ги изтърсва при нея, мислил, че ще жилият бабата. Като изтърсил целия кошер, всичките пчели се превърнали на жълтици, станали звонкови монети 12 кила. Отива на сутринта да види подула ли се е бабата, гледа тя седи и дрънка парите. Ако всички наши мухи, които ни турят, не можем да ги превърнем на звонкови, да се превърнат всичките нещастия на звонкови монети... Тези пчели, които жилият, които хапят, на звонкови монети да се превърнат.

Това са иносказания в света, но са верни. Срещне те някой човек да те обере. Каквото имаш, взема го насила. Среща те друг, дава ти два пъти повече, отколкото те обрали. Питаш: „Защо ме обраха?“ Аз да ти кажа защо. За да срещнеш онези, които ще ти дадат двойно за обраното. Една нещастна мома, която [я] били нейните любовници, понеже не се определила, изкълчили крака ѝ. Дошъл един млад момък, тя плаче. Тя казва: „Защо ме биха, защо туй голямо нещастие?“ – „Тебе – казва – те биха, за да те намеря. Аз откога те търся. Добре, че те биха.“ Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Във всяко страдание виждам, че израства в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа нещо много хубаво и красиво. Всякога, когато един народ минава през големи изпитания, същият закон е.

Когато пострадва човечеството, всякога в тия изпитания има нещо хубаво, което иде в света, в което Бог се проявява. Когато хората загазят някъде, тогава се явява Божественият промисъл на Любовта, да покаже, че в света има нещо разумно, което учи хората да уповават на туй Божественото.

Та казвам: Ние трябва да се радваме на нашите бащи, ние трябва да се радваме на нашите майки, ние трябва да се радваме на нашите учители, трябва да се радваме на нашите писатели*, на философите, на всички ония, които работят. Чрез хиляди и хиляди умове Бог се проявява и изказва онова, което се събужда в Него. За какво ти говори една ябълка? Щом ядеш, казва: „Благ е Бог, пълен с благод.“ Въздухът, след като влезе в дробовете, казва: „Благ е Бог, живот има в Него“, казват: „По Неговата воля взима и оставя живота“, казват: „Вярвайте в Него, както ние вярваме.“ Светлината влиза в ума и казва: „Благ е Бог. Приемете Божията благод, както ние сме я приели и сме дошли във вас.“ Светлината ни говори за Божията Любов. Въздухът ни говори за Божията Любов. Водата ни говори за Божията Любов. Земята, плодовете, сливите, черешите, течението на водите, всичко в света ни говори за Божията Любов. То е закон.

Ние питаме къде е Господ. След като сме получили едно писмо, казваме: „Дали е от Господа или не?“ Онова, което е написано от Бога, има уханието на Бога. Едно писмо, написано от философ, има уханието на философията му. Едно писмо, написано от поет, има уханието на поет. Едно писмо, написано от момък, има уханието на момък. На 21 година когато е момъкът, уханието е друго, на 15 години като е, уханието е друго. Според годините се мени уханието на човека.

Задава се въпросът: „Кой ще ни утеши?“ Когато дойде някой да ви утешава, кой ви утешава? Единственият в света, Който утешава, то е Бог на Любовта. Той казва: „Вярвайте, че създадох Небето и Земята.“ Има ли причини ние да се обезсърчаваме и да не искаме да живеем? Казва: „Ме-

* писател – *остар.* писател.

не не ми се живее.“ Защо не ти се живее? Не ти се живее, понеже имаш да даваш. То е лъжа вече. Онзи, който има да дава, да посрещне кредитора и да каже: „Ще платя.“ На някой дължиш Любов – ще покажеш. На някой дължиш да пожертваш от доброто – доброто ще покажеш. На някой дължиш справедливост – справедливост ще покажеш. На някой дължиш да покажеш милосърдие – ще покажеш милосърдие. Има хиляди полици положителни, които сме под писали. Ние искаме много лесно да минем.

Събрали се в Англия, в Лондон, в една знаменита баптистка църква, дето е бил знаменитият проповедник Спържен. Трябвало им голяма сума от няколко милиона лири. Казва: „Да се помолим на Господа, да ни даде тия пари.“ Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Всички сме богати. Аз съм богат, давам сто лири. Ти, брат, си богат, и ти можеш да дадеш.“ Нашите каси са пълни с пари. Искаме от Любовта. Ще отворим касите, туй, което имаме, ще дадем навън. Аз другояче проповядвам. Аз проповядвам молитва, след като сме отворили кесите, направили сме Божията воля. Да идем да Му благодарим, че може да извършим волята Божия, не да ходим да просим от Него. Всичко ни е дал. Като извършим волята Му, ще благодарим, че сме могли да извършим волята.

„Всички ще бъдат научени от Господа.“ Ти ако не можеш да запалиш собата на един човек, какво знание имаш? Често идват някои сестри и им казвам: „Знаете ли да палите соба?“ Действително, дърва има, кюмюр* има, някои знаят да палят много хубаво, някои не са се научили. После съжаляват, извиняват се.

Казвам: Ще се научим. Лесна работа е да се пали една соба. Ако не знаеш как да буташ човешкото ухо, ако не знаеш как да буташ човешкото око, ако не знаеш как да буташ човешкия нос, ако не знаеш как да буташ човешката уста, ако не знаеш как да буташ лицето, твоите работи не вървят.

* кюмюр (тур.) – нар. въглища.

Като бутнеш ухото, да е доволно, да кажеш една сладка дума, да се отвори сърцето. Като изпратиш един поглед, да каже: „Този човек има нещо особено.“ Като изпратиш от себе си онова ухание, пак да те търси като някое цвете. Като свършиш някоя работа за някого, човекът да е благодарен, че ти си му услужил. Защо са ръцете? Царят да е доволен, че писал да се отложи смъртното наказание, да пуснат от затвора, да се помогне на този, на онзи.

Не отрицателно, но положително да се пише. Аз всеки ден срещам някой дядо, казва: „Боли ме коремът.“ Казвам: То е щастие. Казва: „Болят ме гърдите.“ – То е щастие. – „Боли ме окото.“ – То е щастие. – „Боли ме носът.“ – То е щастие. – „Болят ме ръцете.“ – То е щастие. Казва: „Как щастие, то е нещастие!“ – Щастие е, как! Ако не можеш да познаеш онзи, който те стиска, то е нещастие. Казва: „Обърни внимание“ [и] ще те прегърне. Той те стиска да се върнеш в себе си. Всяка болка е да не те прегази някой трен*, автомобил, тегли те навътре. Боли те кръстът – щастие е, избягнал си смъртта. Болят те краката – щастие е. Да се опасявате вие, когато престанат болките.

Говоря за нашия свят. Нашият свят е свят на причини, дето всички ще бъдат научени от Господа. Тепърва трябва да се учим. Каквото прави човек, да го прави, да има една идея в себе си. Една домакиня, другарката на мъжа, целия ден е недоволна, вложи всичките горчици в хляба, в яденето, какво може да очаква от него? Такова ядене не се туря на масата. Тя трябва да вложи в гозбата на своя възлюблен най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и постъпки любовни, че той като яде, да му се отвори сърцето. Сега той като яде, започва да се стяга, казва: „Пресолено е яденето.“ Значи турила е нещо лошо. „Много пипер си турила.“ Тя се оправдава. Тогава знаете на какво мяза**.

Имало във Варненско един мъж, много сприхав. Же-

* трен (от фр.) – остар. влак.

** мязам (от нгр.) – обл. приличам.

на му наготвила едно пиле, турила толкоз люот пипер, че не могло да се яде. Той ѝ казва: „Ти не си наготвила добре яденето.“ Вземе яденето, че го изсипва на главата ѝ. Често сготвеното ядене на нашите мисли и чувства се връща върху нас. Тя започнала да ходи по съседките си и да казва: „Сготвих му пиле, че било люото, го изсипа на главата ми.“ Цялата махала знаела, че пилето е сипано на главата [й]. Това е един анекдот, може да е верен. Има нещо вярно, че този мъж е сприхав. Аз се колебая дали той го изсипал на главата [й] или тя го преувеличава.

Във Варненско се случило друго: жената сготвила пиле, но хубаво го сготвила. Тя се разсърдила и той я вика да яде, тя не иска да яде. Сяда човекът, много хубаво сготвено пилето, и започва копанче* по копанче, яде. Тя гледа с едното око. Като останало само едно копанче, тя казва: „Моля, остави едно копанче за мене.“ По-хубаво да се помолиш, отколкото цялото да бъде турено на главата. Той погледнал, засмял се и ѝ оставил копанчето. Казва: „Ще ме извиниш, бях лаком, трябваше да ти оставя две копанчета.“ Те са анекдоти, от които трябва да извадим онова, хубавото в живота.

Седим и се безпокоим за нищо и никакво. Гледам, хората се безпокоят за нищо. „Той ме обиди.“ Какво те обидил? Защо да го обиди – няма разрешение. Не може да запретиш на хората да говорят по твоя адрѐс каквото искат. Може ли да забраниш в стаята си да говорят? Ти го чувствуваш, че говори зле. Някой път ти писне ухото, по радиото си приел, или неспокоен си духом. Някой път си радостен – говорят нещо хубаво заради** тебе. Когато хората говорят хубаво, ние сме радостни; когато хората говорят лошо, ние сме неспокойни. Като говорят всичките хора, всичките хора да бъдат любящи.

Само Любовта е в състояние да внесе тия хубавите мисли в материалния живот, туй, което нашите чувства може да произведат в материалния свят. Хубавите чувства организират материята. Защото има чувства и постъпки на хо-

* копанче – диал. бутче от пиле или кокошка.

** заради – диал. за.

рата, [които] играят важна роля в сладчината на плодовете. Колкото хората стават по-добри, плодовете стават по-сладки; колкото хората стават по-лоши, плодовете стават по-горчиви. Тия, горчивите плодове се дължат на човешките мисли, чувства и постъпки. Тия, отровните змии научиха туй изкуство, когато хората са били най-лоши. Кобрата е създадена в епоха, когато хората са живели много лош живот. Тигрите са останали от една епоха, когато хората са живели много лош живот, те са остатъци. Овците са остатъци от епоха, когато хората са живели много добър живот. И ние ако искаме да оставим едно бъдеще, ако живеем добре, ще оставим нещо, някои добри животни ще останат, плодовете ще станат по-сладки, овците ще станат по-добри, вълците ще станат тревопасни, вегетарианци ще станат вълците, ако сме добри. Ако ние не станем добри, тия вълци няма да изменят характера си.

Пророците са предвиждали това и са казвали: „Вълкът и агнето ще пасат заедно.“ Като попитали един руснак бедняк как разбира този стих, вълците и овците ще пасат заедно, той се поусмихнал и казал: „Ето, вие сте вълците, аз съм овцата, заедно живеем.“ Що е вълкът? Вълкът е, който живее за себе си, не разбира Божията воля, прави каквото иска. Що е овца? – Да имаме съзнанието, че не трябва да правим пакост. [Овцата] трябва да пасе. Не трябва да прави пакост на своите ближни.

Господ учи, че каквото Бог е създал, не трябва да разваляме, но да обичаме. И вътре в нас не трябва да разваляме собствените си мисли, собствените си чувства, не трябва да разваляме и нашите постъпки. Постъпките живеят в нас. Ние носим постъпките на хиляди поколения складиращи вътре в нашата душа. Ние носим чувствата и мислите на хиляди поколения в нашите умове. Защо да не бъдем тъй честни и справедливи спрямо хубавото, че и ние да придадем нещо на това.

В сегашните времена казва Господ: „Обърнете се към Мене, елате да разсъждаваме.“ Сега не мислете, аз виждам, че имате Любов, но имате Любов на 10 градуса, на 20, на 30,

на 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 200, 300, 400, 1000, 2000, 10 000, 15–20–30 000, милион, 100 милиона – то са степени на Любовта. Тази Любов, която носиш 100 милиона градуса, то е нещо, което създава най-хубавото в света. Не че на 10 градуса Любовта нищо не струва, но трябва да има един подтик, постепенно да увеличаваме с един градус, всеки час да увеличаваме с един градус няма да бъде зле. Чакаме сега един градус на година, 120 години – 120 градуса. На 120 градуса само водата завира. Със 120 градуса Любов нищо не можем да направим в света. Малка вода е. С малка вода голяма градина не се полива. Голямата градина иска голяма вода, всичките зарзавати да се полеят.

Божията Любов трябва да полее нашите мисли, нашите чувства, нашите души – само по този начин ние можем да бъдем щастливи в света. Всичко, каквото майката ви учи и бащата ви учи, приложете го. Всичко, каквото вашите учители са ви учили в миналото, приложете го.

Днешният ден е мъглив, но то е едно заблуждение, само тук [в] Софийско е така, отгатъка горе Слънцето грее. Туй показва, че ние често си създаваме такива мъгли около себе си и мислим, че целият свят е мъглив. То е като пътниците, които пътуват през пустинята и дигат много прах [и мислят,] че целият свят е прах. Прахът е на 10–20 метра около тях само.

„Всички ще бъдат научени от Господа.“ Господ ви е учил, слушайте Го. От памтивека ви е учил. Когато ви говори чрез плодовете, слушайте Го. Когато ви говори чрез изворите, слушайте Го. Когато ви говори чрез въздуха, слушайте Го. Когато ви говори чрез светлината, слушайте Го. Когато ви говори чрез тъмнината, чрез звездите, слушайте Го. Когато ви говори чрез книгите написани, когато ви говори чрез нарисуваните картини, когато ви говори чрез скъпоценните камъни, слушайте Го. Когато ви говори чрез устата на майка ви, чрез баща ви, чрез вашите братя и сестри, навсякъде Го слушайте.

Идем при един извор, да благодарим: „Благодаря ти, Господи, за сладката вода.“ Минаваш през планината, бла-

годари на Бога за хубавия въздух, който дишаш.

Казвам: Животът ни трябва да бъде едно благодарение на Онзи, Който е безгранична Любов.

Ние сме затворени в себе си, затворени сме. Казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да мисли заради* нас, усещам се самотен.“ Някой път ни дойде на ум да се самоубием и искаме да умрем. Че като умреш, къде ще идеш? Да умреш, но да умреш в обятията на онзи, който те люби. Да умреш в обятията на онзи, който не те люби, отбягвайте това. Смъртта без Любов, това е ад. Смърт с Любов, това е рай.

Желая ви сега да не умирате в обятията на безлюбие-то, но да умрете в обятията на любящите. Пожелавам ви да не седите в обятията на онези, които не ви любят, но в обятията на онези, които ви любят. Този, Който ви люби, само ще ви научи. В ръцете само на Бога и в Неговата реч може да ни научи на всичко.

„Отче наш“

*17-а беседа, държана от Учителя
на 7.ІІ.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* заради – диал. за.

УМИТИ В ЛЮБОВТА

„Отче наш“

„Кажете ми ти Истината“

Ще прочета само няколко стиха от 9-а глава от Евангелието на Йоана: 6-ия стих: „Това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия, и рече му: „Иди, умий се в къпалнята Силоам.“ И тъй, отиде, умие се и дойде прогледнал.“ – и 7-ия стих.

„Духът Божи“

Има само един пример в историята, гдето калта се е използвала за едно благо. Плю, направи кал, намаза очите на слепия и каза: „Иди, умий се.“

Земята е важна по едно стечение на обстоятелствата – че е едно училище, предметно училище за онези, които са родени на нея. Онези, които разбират, [за тях] животът е предметно учение. Онези, които не разбират, постоянно си блъскат главите, както мухите в съвременните къщи, постоянно си блъскат главите по прозорците. Знаят как да влязат, не знаят как да излязат. За пример, вие имате млада мома, искате да я ожените. Защо? Представяте на тази мома това, което не е. Вие представяте, че вечният живот е едно блаженство, че семейният живот е блаженство, че е рай. Тя решава една от най-трудните задачи на Земята. Тя ще стане бременна и после как ще ражда, е въпрос. Ние, съвременните хора, всинца сме бременни и трябва да раждаме сега, нищо повече. Всички, които плачат, са бременни. Ако го родиш, добре, ако не, може и ти, и детето заедно да [си] идете.

Сега може да се питате защо човек трябва да яде? Радвайте се, че може да ядете. Защо трябва да се питате защо трябва да ядете? Ще бъде най-голямо нещастие, ако не може да ядем. Защо да ядем? Това е най-голямото щастие, което може да се даде на човека. По-голямо щастие не може да се даде. Представете си животът без ядене какъв би бил? Единственото нещо, което реално радва човека, то е яденето, хубавото ядене. Дадено е нещо разумно. Ядеш, имаш един усет в езика. Сладчината, която усещаш, не е нещо, което можеш да хванеш. Усещаш се доволен. Материалът, който приемаш, е реален. Онзи усет е невидим, усещаш го и го свързваш с храната. Тази храна, по този усет, ти стане приятна. Дотогава, докато ние ядем сладко, докато яденето е приятно, ние сме добре. Щом яденето става ненормално, и в духовния, и в умствения свят сме ненормални.

Съвременните хора имаме малко знание върху същността на нашия живот. Как трябва да живеем, не знаем, много малко правила имаме. Казваме: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи, да бъдем честни, да бъдем здрави.“ Но това са резултати. Да бъдеш справедлив, това е един резултат на едно стечение на твоя ум и твоето сърце. Не всякога човек може да бъде справедлив.

Мислите, че един вълк е справедлив с една овца, като я хване и я разкъсва? Ако питаш защо я разкъсва, казва: „Това е баница, направена заради* мен, да я опитам.“ Вълкът за овцата ще ви даде такъв отговор, както вие разкъсвате баницата. Вие като разкъсвате баницата, казвате: „За мен е направена“ и не влагате никакъв живот в баницата. Вълкът не мисли никога, че има една душа в овцата и че [тя] страда. Счита я като баница. Дали така мисли вълкът, то е въпрос, аз правя едно сравнение, аз го сравнявам и вие може да сравнявате, има подобие в аналогията. Ако вълкът схващаше, че овцата страда, че един ден и той ще страда, то той не би го направил. Схваща го като една необходимост, че трябва да изяде овцата в дадения случай.

* заради – диал. за.

И ние, съвременните хора, се оправдаваме, заколваме една овца и казваме: „Необходимост е заради* нас“. Няма Божествен закон, който да забрани. В природата няма закон, който да казва какво да се яде. Яденето на месо за нас е един произвол.

Някои се осланят на думите на Христа: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта [Ми], нямате живот.“ То е буквално схващане. Може да изядеш една кокошка. Ще я попиташ: „Обичаш ли ме, готова ли си да се жертваш заради* мене?“ Ако е готова, ако те обича, може да я ядеш. Ако я извадиш от курника, без да я питаш, това е една човешка работа. Ти като ходиш зимно време в гората и може да те нападнат вълци. Човек някой път става гощавка на вълците. Някой път вълците може да не те изядат, но войници има някой път намерени, само пушките им останали, дръхите. Казват: „Господ е решил.“ Това е наша работа.

Аз ви говоря на вас като на разумни. Вие искате едно разрешение – не търсете туй разрешение по стар начин. Човек, който иска да излезе към Слънцето, не трябва да отива към центъра на Земята. Може би някой учен човек ще каже, че като идете към центъра на Земята, ще идете и ще излезете от другата страна на Земята и там ще видите Слънцето. Досега нито един човек не е минал през центъра на Земята да иде от другата страна на Земята и да види Слънцето. Може да кажете руската поговорка: „Колкото по-лошо, толкова по-добре.“ Задачата не е турена правилно. Колкото задачата е по-трудна, толкова по-добре. Не тъй, както се цитира, но колкото задачата е по-трудна, по-добре е. А не колкото задачата е по-лоша, е по-добре.

Често мене са ми цитирали стиха, че човек е направен от кал. Такова нещо няма. Цитирали са може би стиха, дето Христос е излекувал слепия с кал. Казват: „От кал е направен човек.“ Не е направен човекът от кал, от пръст е направен. Сега всичките невярно цитират. Ще ги поправите. Не се позволява да се изопачава Божествената Истина. Една Божествена Истина е както един Божествен музикален тон.

Ще цитираш тона с всичките трептения, няма да изядеш нито едно трептение. Един музикант един тон трябва да го цитира правилно. Щом го изпее фалшиво, другите още по-фалшиво ще го изпеят. Оправдават се с времето, атмосферата, влагата, яденето – това не е извинение. Един добър музикант, който има хубава цигулка, държи я в хубава кутия, покритата с вълнен или копринен плат, не оставя да се овлажняват струните, държи лъка в изправно състояние.

Ние никак не пазим себе си. Оставяме разни влияния да ни влияят и оставяме най-хубавото в нас да се нарушава. Извиняваме се. Ще пазиш ума си, сърцето си и душата си като инструмент. Няма да излагаш ума си на поругание, няма да излагаш сърцето си на поругание, няма да излагаш душата си на поругание. Няма да излагаш и тялото си [на поругание]. Не да излагаш ума си на поругание, да учиш криви работи. Не да правиш зло, да излагаш сърцето си на поругание. Като вършиш зло в света, и слагаш душата си на поругание. Не излагайте ума си на поругание, не излагайте сърцето си и душата си на поругание – туй е целта на Новото човечество.

Аз не говоря за съвременното човечество. Ние извиняваме всичките наши погрешки. Съдят се хората. Ние имаме повече съдии, отколкото трябва. Официални съдии има, пък неофициални с милиони има. Отгдето минеш, съдии съдят. Казват: „Ти не мислиш добре.“ Отгде знае той, че ти не мислиш добре? Казват: „Ти не свириш добре.“ Отгде знаеш ти, че не свириш добре? Казва: „Ухо имам.“ Той не знае сам да свири, а ухо имал.

Аз поставям нещата чисто на опит. Аз съм правил опит с музиката. Правил съм опит да свирия при бурно време и да утихне времето. Правил съм опит, когато е ясно времето, и като свирия, да се заоблачи. Един път, два пъти, три пъти, четири пъти съм правил опити и виждам: музиката има влияние. Когато е голяма суша, ще свирия, като молитва ще бъде – ще дойде дъждът. Пък когато е бурно времето, свирия, свирия, и ще се умири. Казвате: „Каква е тази музика?“ Тази музика не може да ви кажа, тя е свещена. Как да ви я кажа?

– „Изсвири ни я.“ Не може да ви я изсвирия. Не може да ви дам изкуството да правите бомби, че после да хвърляте на хората и да ги осакащате.

Какъв морал имат съвременните културни хора, туй култура ли е? Ако вземете културните хора, които правят съд: съдят един виноват човек, който заслужава една плесница, удариш му две плесници – право ли е? Направил една малка погрешка и го наказваме. Ние, съвременните хора, извиняваме големите погрешки, а наказваме малките. Казваме: „Понеже големите не може да се поправят, затова не трябва да се наказват, малките погрешки може да се наказват.“ Не е право. За една малка грешка голямо наказание не се дава.

В природата няма такива неща. За малки погрешки – малки наказания, за големи погрешки – големи наказания, така е в разумната природа. В природата няма лицеприятие. Между слуга и син в природата няма разлика. Онзи, който е близо до нея, и който е далече, еднакво ги съди. Когато не иска да ги съди, взема всичките прегрешения върху себе си и ги изправя. Все трябва да има някой да страда. В страданието има заместници. Има заместници на страданието. Човек трябва да стане бременин с една идея. Тази идея, за която отговаря, съответствува ли на неговите страдания? Ако за 100 лева се осакатиш и станеш хром за цял живот, заслужава ли? Да станеш сакат за 100 лева. Да се осакатиш и да станеш инвалид през целия си живот, умно ли е това? Трябва да се пазим.

Човек трябва да пази и по никой начин не трябва да осакаща ума си. По никой начин не трябва да осакатява сърцето си и не трябва да вреди на душата си. Туй трябва да бъде едно правило за бъдеще. Не само за нас, но по възможност навсякъде трябва да се стремим да не повреждаме човешките умове. Онзи човек, който иска да работи за човечеството, той трябва да бъде справедлив, защото благо на цялото човечество е наше благо. Човечеството на Земята е цяло, единно, а ние, отделните хора, сме като органи на това човечество. Ако е добре на цялото човечество, и на нас ще ни бъде добре. Ако не е добре на цялото човечество, и на

нас ще ни бъде зле. Като се удариш, боли те кракът и в тази болка вземат участие всичките органи. Дойде здравословното състояние и всичките органи се радват на общото здраве, което съществува в организма.

При сегашните условия, при които живеем, ние очакваме нещо ново. Кое е новото на физическия свят? Новото е всеки ден Слънцето, което изгрява сутрин, и Слънцето, което залязва. Новото на Земята е светлината, която идва всеки ден, и благата, които ни носи. Старото е тъмнината, която идва. Те се редуват.

Има епохи, които са тъмни. Едва сега ние излизаме от една тъмна епоха от милиони години. Едва сега сме на излизане от тази епоха. Безпредметно е да ви разправам как сме попаднали. Историята на Космоса е обширна. Като излезете из съвременното земно училище, вие ще учите тази история. Вие ще видите причините кои са били. Понеже всичко в природата се движи, и ние се движим към някаква цел, ние не знаем къде, но се движим нанякъде. Излизаме от една тъмна зона и влизаме в една светла зона. Когато Писанието казва, че Бог създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена, показва, че Земята е била в тази тъмна зона. Дошло е времето за излизане навън и тогава Бог построил Земята, за да бъдат хората в сегашните времена готови да го разберем. Ако тия хора са слепи, ако тия хора са глухи, ако тия хора не мислят, ако тия хора нямат сърца и души, какво ще разберат от новата епоха, от онзи ангелски живот? Ангелският живот са Божествените блага, които сега идат в света. Те се разнасят във въздуха.

Говорим за наследственост, как се унаследяват благата на майката. Онова дете, което върви по линията на майката, скритите блага на майката се предават на детето. Детето, което върви по линията на бащата, скритите блага на бащата се предават на детето. Не само добрите, но и лошите работи се предават. Лошите работи, скрити в бащата, се предават на детето и скритите работи, които са в майката, се предават на детето, което върви по нейна линия. Всички-

те добродетели, които се раждат в нашето сърце и всичките хубави постъпки, които излизат от нашата душа, какво излиза от нас? Ако нещо се роди от нашия ум, какви качества ще предадем? Ако аз със своя ум не може да предам на един човек спокойствие, веселие... Виждам го обезсърчил се, казвам: „Ти си на края на своя тъмен век, след няколко месеца иде нещо ново.“ – „Откъде го знаеш?“ – Не питай откъде го знай и как го знай; но ако след няколко месеца не се случи, тогава може да ме питаш.

Та всичките ония пророци, които са пращани на Земята, защо са дошли? Защо е дошъл Христос, защо дойдоха пророците преди него, защо идат на Земята великите хора, защо идат музикантите, поетите, философите? Мислите ли, че то е произволно? То е план. Тия хора идат да ни забавляват. Има един Промисъл: в туй училище, в което сте, да нямате живот несносен, но [да] имате всички външни удобства. Всичките дървета, които раждат плодовете, реките, които текат, ветровете, които духат, всичките носят блага за човека. Седим и търсим благата извън Земята. Някога като умрем, ще идем в оня свят. Считайте, че тук е рай. Казват: „Като идем в Небето.“

Земята е един рай, но ние не я разбираме. Земята, която Бог създаде, е рай. Че в началото Бог създаде Небето и Земята и втори път ги създаде. Значи тази Земя, която Бог е създал, ние вярваме, че е благо за нас, един рай за нас, ако разбираме. Ако не разбираме, както Бог я създаде, тя е ад. Земята е ад, когато не разбираме Божия план и не ходим по Неговите закони. Но щом разбираме Божия план и ходим по Неговите закони, Земята е рай. Сега за пример, какво ви липсва на вас, да мислите, че Земята е рай? Казват: „Как може да мислим?“ Мислете, че е рай. Какво ми липсва на мене да вярвам, че след като е залязло, Слънцето ще изгрее? – „Откъде да знай?“ – На Земята след 12 часа ще опита. Даже още сега, като е залязло Слънцето, едва може да ви убеди дали ще изгрее. Ще изгрее, но по някой път попадне тъмен облак в тебе.

Неразположен си. Казвам: Ако вярваш, ще оздравееш! Ние сме наранени, защото се нараняваме. Всякога раните идат, че сме били в тъмнина, тъмнина някъде.

Някой път човек е замислен в нещата и иска в света повече да постигне, отколкото му е дадено. Природата не обича разточителност. Ние трябва да напуснем онази област на разточителността и да влезем в икономията на природата. Всяко нещо да бъде на място, да няма никакви излишества, да не злоупотребяваме със земните блага. Как ще изтълкувате стиха: „Бог толкова възлюби света“ – онзи разумния свят, – че изпрати Сина Си да им покаже един път, по който човек трябва да живее и да използва Божиите блага. Защото в света Бог е вложил Своите блага, в света Бог е вложил Своя капитал и иска да научи хората да живеят по-добре. Ако не живеят добре, този капитал един ден ще изчезне.

Ние остаряваме, по какви причини? Най-първо, старите не знаят защо са стари и младите не знаят защо са млади. Младият трябва да се учи да не остарява. Стариият трябва да се учи как да се подмладява. Стариият не може да се учи как да не остарява, той остарява. Но той трябва да се учи как да се подмладява. Младият трябва да се учи как да не остарява. Ние казваме, че остаряваме. Че остаряваме – остаряваме, няма съмнение. Като остарееш, ще умреш. Какъв смисъл има смъртта? Подмладяването е вечно, понеже в света хората умират, за да се подмладяват. Учат закона за подмладяването.

А за да не остарява, човек трябва да живее добре. Щом вкуси от доброто и злото, двете неща ги събира, тогава се ражда смъртта. Злото по всеки начин трябва да се избягва. Туй избягване не може да стане без закона на Любовта в света. Ако вие искате да запазите своята младост без Любовта, то е невъзможно. Ако искате да се подмладите без закона на Любовта, пак е невъзможно.

Туй трябва да стане като наука, не само твърдение, но трябва да се опита. Светиите са правили този опит, подмладявали са се. Мислите ли, че онези светии, които са живели по 30 години уединено, че те са учили закона? Те са внесли

Божествения закон, като са придобили онова знание и те са излезли да го предадат на света.

Светиите не трябва да ги представяте тъжни. Те са най-веселите хора, най-жизнерадостните хора. Аз не съм виждал такива весели хора, както светиите. Той не е замислен, но виждаш една душа жизнерадостна, като погледне целия свят, казва: „Тия страдания са временни, страданията са външни. В себе си животът има друг смисъл.“

Ако ние, съвременните хора, не може да повярваме в безсмъртието на живота, ако ние очакваме да умрем и ако още приживе не направим да ни се отворят очите да видим онзи свят, който е затворен пред нас, сегашният свят е едно голямо представление. Има една завеса пред онзи, истинския свят и трябва вече да се вдигне тази завеса и да видим онзи свят.

В миналата война изчисляват (във войната от 1914 година между англичани, германци, французи), имало хора, които, като излизали на позицията, играели, не ги ловили куршумите. Имало е около 1000–2000 хора, които, като излязат на позицията, хвърлят куршуми, но никакъв куршум не ги лови. Наричали са ги луди. Ти при най-голямото нещастие да играеш, ще се чудят хората. Казват: „Глупав човек.“ Мен ми разправяше един български капитан, във Виденско било, във време на войната, пратил генералът един войник до него, да му даде една заповед. Тръгва войникът и всичките сърби стрелят по него. Той върви полекичка, те стрелят, той върви полекичка, те стрелят, но куршумите не го удрят. Минава преспокойно, цял час го стрелят и нито един куршум не го удря. Нито ляга да се скрие, върви, като че не се отнася до него. Този човек има вяра в себе си, погълнат е с една идея в Божественото. Погълнатите хора с идея, тях куршум не ги хваща. И да мине куршумът, само ще пробие шинела. Разправят за един, който ходил на война, но не е влизал в сражение, турил шинела си встрана и накарал другарите му да стрелят 50–60 куршума. Като се връща в къщи, казва на жена си: „Виждаш ли колко куршума са про-

били шинела ми?“ Не трябва да бъдем такива герои, само шинела ни да стрелят. Доста умен българин, 50 куршума минали през шинела му, но него никой не го засегнал.

Ние, съвременните хора, сме повикани на едно голямо представление и ние се отличаваме с краен скептицизъм. Казват: „Кой знае дали има някаква реалност.“ Ще ви приведа онзи пример на един английски лорд, който имал 500 длъжници, доста крупна сума дадена. Той дал обявление във вестниците: „На еди кой си ден, на еди кой си час, който от длъжниците ми дойде, ще му простя дълга.“ На уреченото време, събрали се 499 длъжника пред къщата му отвън, разсъждават какви са намеренията на лорда. Решават, но никой не влиза вътре. Идва един беден човек и пита дали е тази къщата на лорда. Хлопа на вратата, отварят му, влиза вътре. Казва: „Защо идете?“ – „Четох във вестниците, че който дойде, ще му простиш дълга.“ Гледа на часовника си лордът, като англичанин, и от 500 души един се намерил, който повярвал, че лордът е искрен в намеренията си. Съвременната наша вяра е 1/500. Така е според англичаните, те са търговци, реалисти са.

Какво е заставило Христа, като срещнал този, слепия човек, да се спре при него и какви са били мотивите да му отвори очите? То е дълга история. Разправят за Буда, че дошли един ден много видни хора и той не ги приел, че е занят. След малко дошъл един беден човек, Буда го приел любезно. Учениците питали: „Учителю, защо другите не прие, а този прие?“ Буда дал едно изяснение: В миналото, преди хиляди години, този беден човек направил на Буда една голяма услуга – пожертвувал се заради* него. И вследствие на това, затова той му направил тази услуга. А от тези, видните хора, никой нищо не е направил заради Буда. Та нямало какво и той да прави заради тях.

Всеки човек, който [се] е пожертвувал заради нас, може и ние да направим [това] заради него. Който нищо не е направил заради нас, какво ще направим ние? Законът е същият. Сееш нещо в полето – ще даде. Не сееш – няма да

* заради – диал. за (същото значение – и в следващите изречения).

даде. Божественото добро е, което прилагаме в света. Добрата мисъл, която ще посеем в своя ум, доброто чувство, което посеем в нашето сърце и добрата постъпка, която посеем в нашата душа, тия неща ги сеем и те ще дадат за бъдеще плод у нас. Най-първо човек прави добро на себе си. Като внася светли мисли в ума си, веднага ще роди хубави плодове. Правиш добро на другите хора, но ти ще посееш в твоето сърце. Казвам: Всичко онова, което правим в света, ние го посаждаме в себе си и първи ще опитаме плодовете на Божествените блага в нашия живот. То е радостта.

Колкото повече светли мисли посаждаш в себе си, колкото повече светли чувства посаждаш в сърцето си, колкото повече светли постъпки посаждаш в душата си, толкова животът става по-благ, по-блажен. Ние така не го разбираме. Разбираме го много механично. Казваме: „Господ да бъде милостив към нас.“ Нима майка ни не е милостива към нас, нима баща ни не е милостив към нас? Че баща ми е пожертвувал живота си, за да се родя аз, майка ми, която [се] е пожертвувала за нас, какво може да ни дадат повече? Те са дали вече. Аз какво съм дал? Аз трябва да се отплатя за тази жертва, която баща ми е направил и която майка ми е направила. Какво искаме от Господа още? Ние, съвременните хора, трябва да се отплатим, малко признателност трябва.

Казват: „Дали има съдба?“ – Оставете съдбата в света, ние не се нуждаем от съдба, дали ще се съдят хората. Ако е за съдба, викайте Моисея. Аз се интересувам ще бъдете ли [с] Любов посрещнати в невидимия свят. Вие, които заминавате за другия свят, този свят е тук. Вие, които се връщате от лозето и лозето никакви плодове няма, ако не носите поне една кошница с грозде, или череша или други плодове, кой ще ви посрещне? Ако носите грозде, всеки ще ви посрещне. Та казвам: Нашите кошници трябва да бъдат пълни с череша, круши, грозде, ябълки и да занесем на нашите приятели от онова, което сме работили на Земята. „Така да просветнат делата ви пред човеците, щото като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на Небеса.“

Една цяла идея има скрита в Любовта. На пръв поглед вас може да ви се вижда, че е много трудно. Вие досега сте се трудили да угодите на хората. Желая, ако някой е могъл да угоди на хората, да дойде и да ми разправи. Аз, който се старая да угоди на хората, не можах. Разбрах две неща: Ако искаш хората да бягат от тебе, давай им пари назаем. Ако искаш хората да те търсят, имай да им даваш, вземай пари от тях. Всички се интересуват, молят се да не умреш. Като имаш да им даваш, молят се за тебе да не умираш. Като имат да вземат от тебе, те да ти дават, казват: „Да умре, да се отървем.“ Които имат да вземат от мнозина, които има да им дават, се молят да умрат. Които иска да живее дълго време, да извади тефтерите си, да обяви във вестниците, че прощава на тия, които имат да му дължат. Да каже: „Прощавам дълговете на всички.“ Веднага всичките ще се явят. Да каже: „Ето полиците, накъсвам ги.“ Това е законът на подмладяването.

И тъй, всичките задължения, кой каквото има да ни дава, да скъсаме полиците. В „Отче наш“ е казано: „Прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“ Бог постоянно прощава. И ние като Него ще прощаваме. Бог не ни държи отговорни за онова, което сме направили. Той иска да изведем една хубава поука, да проявим Любовта. Във всяка погрешка имаме условие да проявим по-голяма Любов, отколкото без погрешка. Погрешките, които правим, да станем герои – да ги поправим с Любовта, че и невидимият свят да се радва. Христос казва, че за всеки грешник, който се кае, който поправя погрешките си, става голяма радост в ангелския свят горе. Не за праведник, но за грешник, който се оправя, става радост. Да се радваме. Имамے условия да станем видни. Според мен всеки един, който изправя живота си, е виден вече. Всички мислят заради* него.

„Иди и се умий.“ Аз казвам: Идете сега и се умийте във водата на Любовта. Вярвайте в Любовта.

Вие най-първо не вярвате в Любовта. Нима вашата

* заради – диал. за.

крава, която ви дава мляко, няма Любов към вас? Нима онази ябълка, която изядате, няма Любов към вас? Нима онази круша, която изядате, няма Любов към вас? Нима онзи хляб, който изядате, няма Любов към вас? Не се лъжете. Това е Любов. Храната, която приемаме, е Божията Любов. Във всичките плодове е скрита Божията Любов, която се проявява. Въздухът, който дишате, то е Божията Любов. Светлината, която приемаме, е Божията Любов. Този параход, на който пътуваме, е Божията Любов. Животът в нас който тече, това е Божията Любов. Защо да не благодарим на Бога? Ние носим някаква външна философия. Казваме: „Къде е Господ?“ Животът в нас от Бога иде, светлината от Бога иде, всичките блага, които чувствуваме, добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки, всичкото иде от невидимия свят, или от разумния свят.

Времето беше облачно и от невидимия свят като знаят, че ще говоря върху туй, проясни се времето и Слънцето греє. Към края облаците се оттеглят. Решете в себе си. Вие досега сте се влюбвали в парите. Най-хубавото нещо, което виждам във вас, то е вашето влюбване. Единственото нещо, което ме радва, то е влюбването. Защо да не можете да се влюбите в някого, което иде по същия начин? Вие считате, че то е нещо глупаво. Не, най-разумното нещо е това. Отпосле, когато разлюбите, то е глупавото нещо, което сте направили. Любовта е вечно подвижна.

За бъдеще всичката наша радост ще бъде само делата на Любовта в света. Само мисли, които са дошли по закона на Любовта, те остават, само добрите чувства, които са дошли по закона на Любовта, те остават. Всичко в света, което е дошло по пътя на Любовта, то остава, то ще ни радва. И в Небето, като се научим, ще видим любовните работи. Когато вие обичате някого, как се раждат във вас хубавите мисли? Майката само с Любовта става бременна. Ако нямаше Любов, тя никога не би станала бременна. В Любовта ние сме готови на всички жертви. Без Любов на никакви жертви не сме готови, трябва насила законът да работи.

Та казвам: Ние сме в епохата, когато искат не със за-

кон да ни накарат, но доброволно да възприемем пътя на Любовта, понеже е един от най-светлите пътища. Всичките тия дрехли* умове, които имаме, всичките дрехли сърца и души, всичко, като приемем Любовта, ще просветне, ще просветнат лицата ни, сърцата ни, умовете ни, душите ни, както ангелите. Защо да не се радваме?

Смущавате се сега, трябва ли да излизаме вън от София, да се евакуираме? Накъде да идем, къде да бягаме? Аз ви препоръчвам селото на Любовта. По кой път да тръгнем? По пътя на Любовта. С какви мисли? С мисли, добити по пътя на Любовта. С какви чувства? С чувства, добити по пътя на Любовта. Всичко в света по Любовта да бъде.

Идете при Любовта и се върнете назад. Умийте се и като прогледнете, елате да помагате в света. Някой казва: „Аз вече на Земята не искам да се върна.“ Някои искат да се освободят от Земята. Като идем в оня свят, трябва да се върнем да помагаме на света. Има нужда от помощници. Добри работници трябва на тази Божия нива, че да се превърне цялата Земя на един рай. Писанието казва: когато се върнем така умити в Божествената вода на Любовта, тогава ще имаме един нов свят, дето Правдата ще царува на Земята. Хората ще бъдат братя и сестри, ще гласуват на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила.

Молитвата на Христа е била: „Отче Наш, гдето съм Аз, да бъдат и те.“ Всички да бъдем, гдето е Христос, понеже Той представя любовния свят – да бъдем в този любовен свят. Той е тук.

„Добрата молитва“

*18-а беседа, държана от Учителя
на 14.ІІ.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* дряхъл (от рус. дряхлый) – книж. остар. отпаднал, немощен, слаб.

ПРИЯТНИ НА БОГА

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 14-а глава от Евангелието на Матей, от 15-и стих нататък.

„Духът Божи“

Сега всички искате да чуете нещо. Но има неща, които могат да се чуят, но остават неразбрани. Има неща, които могат да се разберат и пак остават недоразбрани. Обикновените неща, които често се повтарят, се втръсват на хората. Когато някой човек постоянно ти повтаря една и съща погрешка, че ти това си направил, онова си направил, най-последно казваш: „Да се махне този човек от главата ми.“ Когато учителят постоянно казва на ученика си, че е неспособен, не е даровит, най-последно на ученика се втръсват думите на учителя и той казва: „Да се махна от главата на този учител, да се освободя от него.“ И съвременните хора казват: този лош, онзи лош, това било лошо, онова било лошо. Няма някой да ти каже нещо добро, но все отрицателни работи говорят.

Какво ще кажете, ако някой би ви запитал за отношението между електричеството, между атомите или между пращинките, или разстоянието от Полярната звезда до Земята? Ще ви кажат, че за всичко това са правени измервания, една четвърт милиони пъти по-големи или по-малки линейни измервания. Ние казваме, че някои неща са големи, а някои са малки, но това са относителни неща. Няма абсолютно малки или абсолютно големи неща – това са все относителни величини. Малко е това, което стои далеч от нас. Голямо е това, което е близо до нас. Колкото е по-далеч нещо от нас, толкова е по-малко. Колкото е по-близо, толкова е по-голямо.

Казват за нещо, че има известно математическо отношение. Какво е отношението между двама души? За да се намери отношението им, трябва да се направи една проекция. Те се хващат за ръцете и образуват една права линия. Следователно правата линия е отношението между две разумни същества, които се сдружават, за да свършат една работа.

Казват за някого: „Той е организиран човек.“ Това значи, че човекът е в движение. После казват, че той е разумен. Значи той е не само в движение, но е производителен, във всяко нещо има резултат, осмисля всяко нещо. Един цигулар свири така, че всички остават доволни от него. Всяка енергия, всяко движение на лъка е на мястото си.

Като гледам светлината в природата, за мене тя е един разумен акт. Аз виждам хиляди разумни същества, които взимат участие в светлината. Аз гледам на растенията като на разумни същества. Затова, като видя едно посято семе в земята, радвам се. Радвам се, защото това е един разумен акт. Аз се радвам, когато семето расте, цъфти, връзва и плодът му зрее, защото в тези процеси виждам разумни актове. И най-после, като вкуся плода, най-много се радвам.

Ние разделяме процесите, но това [не] са отделни процеси. Казваме: този е млад, този е възрастен, този е стар. Така не се разглеждат процесите. Младият е на мястото си, възрастният е на мястото си, старият е на мястото си. Животът е на мястото си и смъртта е на мястото си. Това са полюси, които вие не разбирате. Като не ги разбирате, вие се страхувате. Смъртта съдържа неизявени богатства, а животът съдържа изявени богатства. Като се роди, човек отваря касата си. Като умре, той затваря касата си, нищо на никого не дава. Не мислете, че умрелият няма богатства. Големи богатства има, но не иска да дава. Следователно когато ми кажат, че някой умрял, аз казвам: той е затворил богатството си. Той не съчувствува на никого и казва: „Пет пари не давам за тези хора. Не искам да зная за тях.“ Когато ми кажат, че някой се е родил, казвам: Той отваря кесията си и започва да разда-

ва: 5, 100, 1000, 2000 и повече лева. С раждането се започва цял процес на даване.

Та сега гледам, вие сте се изпоплашили от смъртта. Казвам: Сега смъртта си е затворила касата, но иде един голям banker, който отваря касите и всеки може да си вземе колкото пари иска. Няма защо да се плашите. Иде старият, най-добрият banker, той отваря всички каси. „Къде е той?“ – Идете при него сами да се запознаете, няма какво да ви разправам аз. Ще отидете при него, ще се запознаете, ще направи договор. Някои искат да знаят името му. Той взима участие във вашия живот. Той иска да знае жените и децата ви здрави ли са, имате ли къща, имате ли ниви. Той се интересува от всичко. Ето един banker, който взима участие във вашия живот. Нали искате да се запознаете с него?

Сега, има много работи, които могат да ви се говорят. Да кажем, че искате да преброите един милион. Знаете ли колко време ще ви отнеме? Ако броите по 10 часа на ден, ще употребите цял месец, докато преброите един милион. Представете си, че вземете един човешки косъм, който е една десета част от милиметъра на дебелина и го увеличите един милион пъти – той ще стане 100 пъти по-дебел, отколкото е в действителност. Ако увеличите една муха милион пъти, тя ще стане голяма 7 километра в дължина и 7 километра в широчина. С нея ще може да се покрие цяла София и пред-градията ѝ. Вие нямате ясна представа какво нещо е да увеличите един малък предмет милион пъти, а при това говорите за билион. Ако увеличите един косъм милион пъти, знаете ли колко дебел ще стане? Той ще стане 8 пъти по-голям от земния диаметър. Ако пък една муха увеличите един билион пъти, тя ще стане 7 пъти по-голяма от Слънцето.

Това са математически изчисления. Като нямат работа, понякога математиците си правят такива изчисления. Често се запитват кое е най-голямото трицифрено число. Какво число ще се получи, ако умножите числото 999 три пъти само на себе си? Някой не е [ли] правил това изчисле-

ние? Ще се получи 364 милиона и 693 хиляди. Ако това число се нареди по единици, ще заеме 1848 и пет десети километра пространство.

Сега хората искат да знаят много работи. Ако ви питат по какво се отличава един философ, какво ще отговорите? Философът се отличава по три неща. Той има отпред на главата си издатини. Религиозният човек пък има горе на главата си 9 издатини. Красивата мома има пък красиви очи, красив нос и красива уста. Силният човек по какво се отличава? По своите мускули. Краката и ръцете му са мускулести. Той е силен. Тъй щото, като говорите за философа, ще знаете, че той има в мозъка си две издатини и постоянно мисли за причини и последствия на нещата. Ако философът осиромашее, той постоянно мисли за причините на осиромашаването, дали се крият в майка му или баща му, в дядо му или баба му. Какво от това, че знае причините? Някой счупил стомната си и знае, че някой го бутнал, стомната паднала от ръката му и се счутила. Какво от това?

Сега всички ние се връщаме към миналото и се питаме как е станало, че стомната се счутила. Това значи: какво е станало, че човек е съгрешил? Ще кажат, че първите човещи – Адам и Ева, яли от забранения плод и сгрешили. Има и друго разрешение. По-добре ли щеше да бъде, ако Адам и Ева не бяха яли от забранения плод? Ева ако не беце яла, щеше да остане и досега неоформена пъпка. Като яде, тя цъфна [и] даде плод. Със съгрешаването стана нещо от нея. Иначе щеше само да цъфне, без да узрее. Хората са чудни, когато говорят за съгрешаването на първите човещи. Ще кажете, че аз насърчавам греха. Не го насърчавам. Това е един закон, който накара Ева да яде. Има нещо в нея, което я накара да яде без позволение. Тя си казваше: „Защо да не ям? Имам право да ям от този плод. Защо от всичките плодове да ми се позволява, а от този да не ми се позволява? Ще ям именно от този плод.“

Казвате, че нищо не може да се направи. Това е по човешки. По човешки може и не може, но в природата вси-

чко може. Това е закон. В човешкия живот може и не може, но в Божествения живот всичко може. Ако става въпрос за грях, ти разсъждаваш по човешки. В Божествения свят грях не съществува. Грехът, сиромашията съществуват само в човешкото разбиране. Ако имаш едно шише, което съдържа едно кило вода, ти го пазиш с четири очи, да не го изпият хората. Но ако имаш едно езеро, стотина километра дълго и широко, какво ще се безпокоиш, че ще изпият водата му? Че дошло някое говедо или този или онзи да пият, ще ги дадеш ли под съд? Ще пият колкото искат и пак няма да се забележи нищо. Интересно е, че след всичко това съвременните хора говорят за свобода.

Радвайте се, че Истината ви дава свобода да мислите. Като направиш една погрешка, радвай се. И като поправиш погрешката, радвай се два пъти повече. Това е закон. Трябва ли след това да плаче, че направил една погрешка? Това е неразбиране.

Да допуснем, че ти имаш една кошница ябълки. Ако ти или жена ти, или синът ти или дъщеря ти изяде ябълките, ще си доволен, защото ги обичаш. Но ако ги изяде някой, когото не обичаш, ще бъдеш недоволен. Какво означава това? Бог, Който е създал всичко, на Когото всичко принадлежи, не гледа така. Той не е пристрастен, не гледа на един по един, на друг – по друг начин. В Бога има хармония. Но ние, като се отдалечаваме от Бога, казваме, че това не е на мястото си или онова не е на мястото си. И правим въпрос за нещата. Това е от човешко гледище. Обаче от Божествено гледище нещата стоят другояче.

От човешко гледище, ако имаш да вземаш от някого, имаш право да го дадеш под съд. Но от Божествено гледище, колкото ти е взел, толкова още трябва да му дадеш. Ако е взел 10 000 лева от тебе, дай му още толкова. Ако е взел един милион, дай му още толкова. Давай на човека да се наяде. Как може така? Може, това е Божествено. Божественото подразбира давай, а човешкото – вземай. Сега ние сме се научили само да вземаме. И това не е лошо.

Ние чакаме последния ден, последната тръба да за-
тръби и да възкръснат мъртвите. Къде ще се съберат всич-
ки мъртви от памтивека досега? Къде ще се съберат всички
мъртви от времето на Адама досега? Невъзможно е всички
умрели от времето на Адама досега да възкръснат и да се
съберат на Земята. Няма да има място за вас. Да се мисли
така, това са детински работи. Да възкръснат стотина-двес-
та души, да видят Христа, разбирам. Но не трябва да се ми-
сли, че всички могат да възкръснат. Да бъде детето в първо
отделение и да мисли като дете от първо отделение, това е
на мястото си, не е лошо, но възрастният да мисли като де-
тетото, не се позволява.

Сега да не се спиране върху погрешките, защо е чу-
пена стомната. Въпросът остава неразрешен. Защо се съз-
дава стомната – и този въпрос остава неразрешен. Защо
грънчарят създава грънците? Този човек гладувал дълго
време. Като не знаел нито да оре, нито да свири, най-после
намерил калта и си казал: „Не мога ли от тази глина да
права нещо?“ Като мислил дълго време, най-после напра-
вил от тази каша една стомна. Аз се радвам на умния чо-
век, който е направил стомната. Ти употребяваш стомна-
та, но си казваш: „Виж този човек с какви работи се зани-
мава.“ И цигуларят е станал цигулар от зор. Като гладувал
известно време, и видял, че не може да оре земята, това не
може да направи, онова не може да направи, току взема
цигулката и започне да свири. Като се научи да свири, ви-
кат го на една сватба, на друга сватба, тук му ръкопляска-
т, там му ръкопляска и току виж на вечер по 10 000 лева
изкарал. Това не е малко. Ще кажете: „С какво се занима-
ва този човек?“ С хубаво нещо се занимава. Като раздвиж-
ва въздуха, той произвежда особени трептения и препраща
тези звукове в душите и в сърцата на хората. Те го слушат
и са доволни от него.

Срещате някоя религиозна мома и всички ще я наро-
чат. Защо? Че се червисала. Нека се червисва. Лицето е ней-
ната къща. Нека си маже къщата. Тя се причесва, туря си

добре забрадката, украсява си пръстите, иска да направи до-
бро впечатление на хората, да я харесат. Защо ще я съдите?
Хората са станали много дребнави, готови са да се съдят
едни други. Ако Бог украсява толкова много пеперудите, за-
що и хората да не се украсяват, да се кичат с пръстени и със
скъпоценни камъни? Те искат да бъдат жълти, изпити, да
минават за светии. Някои ще постят, да бъдат приети в он-
зи свят. Не е добре да се пости безразборно. Ако постът има
за цел да усилви вярата, има смисъл. Не да пости човек, за да
икономисва, да стане богат – този пост не е на мястото си.
Не измъчвайте тялото си. Някой яде много, измъчва тяло-
то си. И това не е на място. Някой измъчва ума си, ще раз-
решава философски въпроси. Не измъчвай ума си, тези въ-
проси не са за твоя ум.

Един ден всички хора ще се ползват от своите резул-
тати, от своите взаимни трудове. Има една взаимност. И в
човека вътре има една взаимност. Всички въпроси не се ре-
шават само с една способност. Ред способности има, които
взимат участие при разрешаване на въпросите. Някой чо-
век е музикант, но в музиката влизат десетина способности.
В музиката влизат много чувства, много сили, сложен въп-
рос е тя.

Като гледам как свирят различните музиканти, виж-
дам, че те правят различни движения: един се навежда на
дясната си страна, друг – на лявата, трети – напред. Тези
движения не са произволни. Гледаш едно цвете, приятно ти
е. Ти взимаш участие в движенията на неговите листенца,
цветове. Така и при свиренето на някой, ти можеш да взи-
маш участие в неговите движения. Това и на тебе ти става
приятно. Това е гимнастика. Но ако разглеждаш движения-
та механически, ти нищо не можеш да разбереш.

Ако обичаш цветето и го разбираш, и то ще те разбе-
ре. Ако разбираш цветето, то ще ти даде от своето ухание.
Не го ли разбираш, не дава нищо от своето ухание. Ако си
болен, но обичаш цветята, като отидеш при тях, ще оздраве-
еш. Ако не ги обичаш и разбираш, не само че няма да оздра-

веш, но болестта ти ще се увеличи. Има дървета, които ако обичате [и] отидете при тях с Любов, те ще ви дадат изобилно от своята енергия. Често хората отиват в горите и казват: „Дървета са това.“ Те се отнасят небрежно към тях. Ако отношенията ви са добри към дърветата, те ще подобрят вашето здраве, ще подобрят умственото ви развитие, а даже ще помогнат и по отношение на религиозния ви живот. Има дървета, които са по-религиозни даже и от хората.

Ще кажете, че това е противоречие. Това е само твърдение, не е още доказано. Какво ще кажете за онова дърво на живота? Какво ще кажете за онова дърво за познаването на доброто и злото? Нали и до днес още хората се учат от него, да различават доброто от злото?

Та, първото нещо във века, в който живеем, е да се освободим от мислите, които безпокоят ума ни. Има много безполезни мисли, които не са необходими. Всеки ден четете вестниците, но в тях има неща преувеличени, не са всички неверни, но са преувеличени, и то доста преувеличени. Има една Истина, която човек трябва да я познава и да се ръководи от нея.

Мнозина казват: „Ние познаваме Вселената.“ Вие познавате Вселената такава, каквата е била първоначално, преди хиляди и милиони години, а не такава, каквата е днес. Каква е днес, ще я знаем след милиарди години. Светлината, която виждаме от една звезда, е светлината, която е излязла от преди милиони години. Каква е светлината ѝ днес, не я знаем. Същото може да се каже и за Земята. Каква е Земята днес, не я знаем. Ние я изучаваме такава, каквата е била преди милиони години. В бъдеще ще я изучаваме такава, каквата е днес. Може да има напреднали същества, които познават Земята такава, каквата е днес, но те са малцина. Ето защо, когато хората казват, че Земята е лоша, те я имат пред вид в нейното далечно минало. Когато се прави, една къща красива ли е? Не е красива. Като я съгради, измаже отвън и отвътре, като се мебелира, къщата става приятна. Тогава ти е приятно да я гледаш. Докато се строи не-

що, всичко е разхвърляно. Защо ще гледам как се е строила къщата? Земята още се маже, не е завършена напълно. Отвън още тя не е замазана с калта на Любовта както трябва. Тепърва има още да се маже.

Сега вие ще ме питате какво е казал Христос преди 2000 години. Че какво е било съзнанието на тогавашните хора? Едно време Христос е говорил на глухи хора, които много малко са чували. Той им е говорил повече с притчи. Казва Христос: „На тях още не е дадено да разбират тайните на Царството Божие.“

Ако вие не можете да разберете отношението на красотата към човека, отношението на доброто към човека, на чистотата и на разумността към човека, какво друго ще разберете? Те имат отношение към сегашния живот, към Любовта. Те не са фиктивна сила, но сила, която иде в света да уреди всички отношения, които съществуват между хората, между най-дребните същества и буболечици. Те имат пред вид да изгладят всички отношения между живите същества, да ги направят хармонични.

Сега вие искате да имате много пари, да имате милиони. Ако аз съм на ваше място, бих искал да имам само един наполеон в джоба си, но той [да] има свойствата като нещата от приказките на „Хиляда и една нощ“. Като отида до една бакалница да купя нещо, разваля наполеона, купя си каквото ми трябва и като бръкна в джоба, пак наполеонът е на мястото си. Отивам да си купя дрехи, разваля наполеона, но като се върна вкъщи, той пак е в джоба ми.

Това не може да го вземете буквално, но то се отнася до друг един свят, а не до физическия. Във физическия свят нещата са поставени другояче. Учениците, които изучават математиката, не вярват в този наполеон, но онези, които разбират свойствата на единицата, ще я държат постоянно в джоба си. От това гледище, математиката не е трудна наука. Докато единицата е в джоба ти, всичко ще знаеш. Щом единицата не е в джоба ти, нищо няма да знаеш. Мислите ли, че който има една ябълчна семка и я посади в

земята, след няколко години няма да има достатъчно ябълки? Ако е разумен, ще има много ябълки. Разумност трябва в света. И Бог е създал човека за разумното. Всички хора са слуги, които помагат за подобрението на живота. Всеки човек, в каквото и да е отношение, е работник. Като видите един бръмбар или една пеперуда, не казвайте, че са дребни същества, но гледайте на тях като на работници. Че и водата е една работничка.

Та казвам: Новият начин на мислене изисква нов ред на живота. Мислите ли, че ако един беден човек сте го обидили 10 пъти и след като стане министър, ще ви послужи? Ни най-малко. Той ще помни, че сте го обидили 10 пъти и ще ви отговори по същия начин. Обаче ако, като беден, сте му направили 10 добрини, и той ще ви отговори по същия начин, и ще ви бъде признателен. Та, когато казвате, че животът е лош, отговарям: Обидили сте министър, той ви познава и ви отговаря със същото.

Не обиждайте никого. На никого зло не правете и за никого зло не говорете. Казвате, че някой човек е лош. Не казвайте, но кажете, че този човек не си е свършил работата добре. Казвате, че някой цигулар е лош. Не казвайте така. Някой цигулар не иска да свири лошо, но или времето е влажно, или струните не са добри, или лъкът има някаква повреда, или самият цигулар е нещо неразположен. Някои цигулари са любимци на публиката, а някои не са. Как ще свири такъв цигулар? Публиката е шило за него. Който свири добре, той е любимец на публиката. Който не свири добре, публиката не го обича.

Вие не можете да бъдете религиозен човек, ако не ви обичат. Вие не можете да бъдете добър философ, или добър поет, или добър работник, ако хората не ви обичат. Без Обич няма постижение. Ако нямате едно Божествено разположение, ако нямате Обич в себе си и предизвиквате Бога, мислите ли, че ще имате някакви постижения? Ако критикуваш Бога, как мислиш, че ще те благослови Той? Отде накъде ти, който нищо не знаеш, имаш право

да критикуваш Бога? Ще седнеш и ще благодариш за всичко, което ти е дадено. Ама еди-какво си казали философите. Остави философите на-страна. Какво знаят те? Философът има два рога. Трябва единство в нещата. Не че не уважавам мнението на философите, но тяхното мнение не е меродавно. Те не са били при създаването на света, не знаят нищо. Той не е участвувал на Земята от преди милиони години, да знае какво е ставало, но дошъл на Земята едва от 45–50 години и ще дава мнението си за неща, които са станали хиляди и милиони години насам. Ама чел някакви книги от библиотеките. Всеки може да чете такива книги. Някой философ не е авторитет по тези въпроси.

Казвате: „Знаете ли какъв огън ни гори в главата?“ Че кой ви е крив? Защо го подклаждате? Ако лятно време подклаждате силен огън, разбира се, че ще ви стане горещо. Не подклаждайте чрезмерно огъня. Има една философия в живота. Тя е следната: В един съд можеш да носиш най-много толкова вода, колкото той събира. И в един съд можеш да носиш такъв огън, колкото той може да издържа. Носиш ли по-голям огън, отколкото той може да издържа, ще се стопи. Има известни енергии, известни материали, от които можем да направим някаква течност и да ги носим спокойно. Всеки човек носи това, за което е подготвен.

Някои хора искат да видят ангел. Това е невъзможно. За да видиш един ангел на Земята, ти трябва да се преустроиш. Енергията, която излиза от ангела, е толкова мощна, че ти не можеш да издържиш. Ти ще се простреш на земята. Искаш да го прегърнеш като човек, но това е невъзможно. Ти трябва да стоиш далеч от него. Ангелът минава от една слънчева система в друга, той сам пропътува пространството. Той минава милиардите километри така, както човек няма понятие. Човек няма представа какво нещо е ангелът. Когато ангелът иска да провери нещата, да изучи нещо, той сам пътува от една планета в друга и там получава това, което го интересува. Той отива на Сириус и се връща. Отива на Полярната звезда и се

върща. Колкото бързо и да пътува, все пак има едно различие в знанията му от това, което сам е видял в момента, и това, което се е изменило. И той употребява известно време, докато отиде на една планета и се върне назад.

Човек трябва да има широки възгледи в живота. Ние трябва да благодарим, че сме се родили на Земята, че сме дошли да учим. Вие гледате един бръмбар и казвате: „Бръмбар е това.“ Но бръмбарът благодари за положението, в което се намира, и казва: „Господи, благодаря за това, което си ми дал. Дотук ми стига, само да проуча това, което ми е дадено.“ Като стане недоволен от своята форма, той казва: „Господи, искам друга форма да ми дадеш, друго нещо да уча.“ И молбата му се чуе, той се превръща в друга форма.

Сега вие сте дошли във формата на човек, но има още милиони форми, през които трябва да минете. Докато не проучите тези форми, в които живеете, няма да минете в друга форма. Всяка форма има свои възможности, които трябва да се използват. И бръмбарът има свои възможности за развитие. И сегашните хора имат свои възможности, чрез които се развиват. Добре е да имате такива знания, че каквото кажете, да стане. Ако времето е облачно, да кажете да се изясни, и то да се изясни. Или, ако искате да се заоблачи, да стане облачно. Или кажете цветята да цъфнат, и те да цъфнат. Но какво знание е това – казвате да стане топло, не става. Казвате да цъфнат цветята, не цъфтят. Казвате да стане това-онова, но нищо не става. Това още не е знание. Ако вие обичахте Бога както трябва, Той щеше да отговаря на вашия зов. Понеже не Го обичате, Той не ви отговаря. Човек не върви по пътя, който Бог му е определил.

Сегашните хора искат една религия, една наука, в които Бог да върви по техния ум. Та те и досега са свободни. Бог е оставил хората свободни, да правят каквото искат. Забранил ли им е да вършат своите желания? Аз си представям човешките желания във форма на животни и Бог търпи всичко. Кой е видял Бога във всички форми, които е създавал? Кой в каквата форма Го види, такъв е Той. Значи, Бог

е дал свобода на всички хора да мислят, да чувствуват и да постъпват както искат.

Често се запитват какво нещо е човекът. Само когато обичаме човека, ние ще имаме ясна представа за неговия образ, за неговия ум, за неговото сърце. Само тогава ще разберем какво нещо е човекът. Гледаш един човек, но затворен е, не разбираш неговите нужди. Ти минаваш край него и казваш: „Да си носи товара!“ Не, кажи му една сладка дума. Загубил се е човекът в гората, попитай го какво иска. Кажи му: „Братко, какво искаш?“ Или виждаш, че този човек е гладен, три дена не е ял. Кажи му: „Братко, имам малко хляб, мога да ти дам.“ Човецината е това. Всички гледаме картини в живота, без да се трогваме и всеки иска да бъде богат, да заповядва.

Не е лошо да заповядваш, но да заповядваш с Любов е едно нещо, да заповядваш без Любов е друго нещо. Като заповядваш с Любов, има един резултат, като заповядваш без Любов, има друг резултат. Ако ти даваш пари назаем като banker с висока лихва, всички ще те намразят, ще те нарекат кождер. Ако пък даваш пари назаем като един богаташ, без никаква лихва, всички ще кажат: „Ето един добър човек.“ Казвате: „Къде ще му отиде краят?“ – Къде ще му отиде краят? И който е много добър, умира, и който е много скържав*, пак умира, но къде отиват двамата? На две различни места. Единият отива нагоре, а другият отива надолу. Единият, като богатия, отива в ада, а другият, сиромашът, отива в лоното на Авраама, при добри условия. При Любовта цялата природа е отворена за нас и ние се радваме на живота. Без Любовта цялата природа е затворена за нас. Повечето хора са в ада, в гладорията**, в сиромашията, в болестите, в страданията, в недъзите и т.н.

И тъй, като дойде Христос, какво ще ви учи? Христос ще ви каже: „Изпълнете волята на Отца Ми, както Аз съм я

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

** гладория – разг. масов глад; гладни, бедни хора.

изпълнил и както сега я изпълнявам.“ Всички трябва да служим на Бога. Той е съвършен и ние трябва да бъдем съвършени. Да се откажем от себе си и да служим на Бога. Какъв ще бъде светът тогава? Светът ще бъде много добър. Караници няма да има, убийства няма да има. Тогава ще има висока култура, музика ще има, хубави къщи ще има, театри ще има, всичко ще има. Тогава няма да има никакъв недоимък.

Някои мислят, че и този живот щял да стане скучен на хората. Те питат какъв ще бъде крайният предел. Предел има само в злото. В доброто предел няма. Недоволство има само там, дето злото присъствува. Това е закон и така трябва да бъде. Ако няма предел, злото не би могло да се поправи. Всеки предел показва, че злото у нас трябва да се поправи. Какво правят някои хора? Когато имат да вземат даже 10 лева отнякъде, помнят и записват името в тефтерчето, да не забравят. Когато имат да дават, не помнят.

Ето какъв е законът: Ако една жена иска да живее по-дълго време, трябва да обича мъжа си и да му услужва хубаво. Ако жената е лоша, мъжът ще иска по-скоро да я махне от него, да си замине. Ако жената му готви хубаво, ако го посреща любезно и му говори мекичко, той ще каже: „Да я поживи Господ, да поживее по-дълго време.“ Някои жени са недоволни от мъжете си и казват: „Да се махнат тези мъже!“ Така те осакатяват живота си. Всяка жена трябва да говори любезно и мекичко с мъжа си.

Сега вие ще ми възразите: „Ти бил ли си на наше място, да знаеш как се говори нежно с мъж?“ Влизам в положението ви, разбирам ви, не казвам, че е лесно. Геройство се изисква за това. Ще кажете, че това е много мъчна работа. Възможно е, но аз ви говоря за онези разумни отношения, които трябва да съществуват.

Ние се приближаваме към една епоха, в която се изисква разумност. Ако четете цялата Библия, ще видите, че разумността е, която трябва да вземе първото място и връх. Спокойствие се изисква за това. Като ви гледам лицата,

виждам, че не сте спокойни. Това не е спокойствие. В очите на спокойния човек се изразява красотата. В очите му се чете радост. Вие още живеете с мрачни мисли. Често мъжът казва за жена си: „Тази грозотия ме измъчи.“ Същото казва понякога и жената за мъжа си. Това са неразбрани думи. Шишето, като се счупи на части, става опасно. Докато е здраво, то е добро. Съберете частите му и то пак ще стане добро.

Не чупете живота. Счупеният живот в своите части става опасен. Като съберете частите му, той става красив, като плод, като една нова дреха, като една ценна монета. Целокупността на живота носи всички хубави работи. Мъчно е, наистина, в големите смущения, вътре да седиш тих и спокоен, да мислиш добре. За това се изисква достатъчно сила на човешката воля, на човешкото сърце, на човешкия ум. Защо да не сме това? Ако на бойното поле употребяват десет пъти повече енергия да се бият, защо ние в доброто да не бъдем поне толкова герои?

Та казвам: Оставете този механически начин на живот. Вие очаквате Христос да дойде и по един механически начин да ви освободи, да ви пусне от затвора. За да се пусне един човек от затвора, преди всичко той трябва да знае как да живее отвън. Ако не знае как да живее, той пак ще намери лошите условия. Какво представят лошите условия? – Затвор. Какво представят добрите условия? – Живот вън от затвора, на свобода. Дето има свобода, там не може да има война. Сега хората се бият за свобода. Често между мъжете и жените има спор. За какво спорят? Като влязат в къщата, те спорят кой от двамата да заповядва. Ще ви кажа кой трябва да заповядва. Ако мъжът е служител на Любовта, жената трябва да бъде служителка на Обичта. Ако мъжът е служител на Обичта, жената трябва да бъде служителка на Любовта. Нищо повече.

Сега вие пренебрегвате този закон и спорите кой от вас да бъде пръв. Казвам: Любовта е първа. Който обича, той е пръв. Който не обича, той е последен. Често искате да

бъдете първи. Всеки може да бъде пръв. Като любиш, можеш да бъдеш пръв, като един цвят, като един плод, като един хубав лист, като един скъпоценен камък, като една росна капка и т.н. Като гледа росната капчица, как хубаво пречупва светлината, [на] Бог му е приятно. И Той не прави разлика между нея и големите същества. В дадения случай росната капчица е жива. В нея има едно същество, което пречупва светлината. Тя благодари, че може да вижда лицето на Бога. Един ден тя се изпарява, но не се губи.

Та казвам и на вас: За всяко нещо, което ви е дадено, трябва да благодарите. Защо да не благодарите на Бога за всичко, което ви е дадено? Всичката погрешка на хората се заключава в това, че не благодарят. Казваш: „Аз не съм красива, аз не съм умен, аз не съм добър, тялото ми не е здраво, не съм здрав.“ Това са неразрешени въпроси. Ако боледуваш, трябва да благодариш. Не си ял три дена, пак благодари. Като ти донесат парче хляб, благодари. Дадат ти една чаша вода, благодари.

Ще кажете, че това са противоречия. Бог примирява противоречията и превръща злото в добро. Обърнете се тогава към Бога. Само Бог е в състояние да превърне злото в добро. Следователно не се месете в Божиите работи, не казвайте, че светът е създаден лошо. Ако светът е лош, Бог ще го подобри, вие не се месете в Неговите работи. Що се отнася до вашия живот, до вашите мисли, чувства и постъпки, вие можете да ги организирате както искате – от вас зависи. Във вашия живот вие можете да създадете всичко, каквото искате. Представете си, че вие сте научили песента „Цвете мило, цвете красно“. Дето ходите, все тази песен пеете. Не е лошо, че сте научили само една песен. И питам: Кои бяха съображенията ви, че не научихте друга някоя песен? Според мене първата песен, която сте научили, е само за вас. Научете друга песен за вашите ближни. Който иска да се жени, трябва да знае две песни. Който иска да бъде певец, трябва да знае три песни. Ако човек има и син, и дъщеря, и жена, трябва да научи четири пес-

ни. Ако иска да има повече деца, той трябва да научи повече песни: 5, 6, 10 и повече.

Казвам: От качеството на песните зависи вашето бъдещо положение. Така гледам аз на музиката. Тъй щото, ако пееш само за себе си, можеш да знаеш само една песен. Ако се ожениш, ще знаеш две песни. Ако имаш дете – момче, ще знаеш три песни. Ако имаш и момиче, ще знаеш четири песни. Ако не знаеш да пееш хубаво, детето ти ще се роди и ще умре. Знаеш ли да пееш хубаво, децата ти няма да умират. Майка, която знае да пее хубаво, децата ѝ не умират. Баща, който знае да мисли правилно, и който чувства и постъпва правилно, децата му не умират. Такъв е Божественият закон. Тъй щото, когато казваме, че трябва да мислим, да чувствуваме добре, това е за наше добро, за доброто на нашия дом.

Когато говорим, че трябва да приемем Любовта, това е, защото тя ще преобрази тялото, ума и сърцето ни. Човешката Любов трябва да бъде служителка на Божията Любов. Само така сегашният свят може да се поправи.

Ще кажете, че на сегашния свят трябва да се говори. Това не е достатъчно. Това, което се говори, трябва да се прави. Като говоря, аз често се запитвам: „Правя ли това, което говоря?“ Аз проповядвам само онова, което правя. Ако онова, което говоря, не го правя, и ти не можеш да го направиш. Онова, което аз проповядвам и съм го направил, и вие не можете да се освободите от него. Така не можете да се освободите от Словото, което проповядвам. И вие ще го направите – нищо повече. Обаче ако от онова, което проповядвам, нищо не съм направил, и вие не можете да го направите. Следователно ако от онова, което проповядвам, правя всичко, всичко ще стане. Ако говоря и не го правя, нищо няма да стане.

Следователно ако изпълните волята Божия, ще стане така, както Бог е наредил. Ако не изпълнявате, нищо няма да стане. И тогава или ще стане, или няма да стане. Значи, ако извършваме волята Божия с Любов, ще стане всичко

така, както Бог го е наредил. Бог ще се всели в нас и ние ще се радваме на Неговите дела. И ще бъдем съработници с Него в цялата природа. Аз се радвам, че и ние, между всички, принасяме своя дар. Че и ние можем да направим нещо по Бога.

Та казвам: Служете на Бога. С най-малката ваша мисъл, която имате, с най-малкото ваше чувство и с най-малката ваша постъпка, направете една услуга на някого. И така да бъдете приятни на Бога, така, както Той иска.

*„Аз мога да любя“
„Отче наш“*

Отворете най-малките прозорци на вашия ум, отворете най-малките прозорци на вашето сърце, отворете най-малките прозорци на вашата душа още днес, за да дойде Божието благословение.

*19-а беседа, държана от Учителя
на 21.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

*„Добрата молитва“
„Благод“*

Ще прочета 9-а глава от Притчи.

„Блага дума на устата“

Човек в света има да изучава две единици: крайно голямата единица и крайно малката единица – две крайности. Жалкото е, че човек е започнал с голямата единица, опетлал* се е. Всички съвременни хора искат големи работи. Кого как срещнеш, казва: „Турете ме да управлявам, всичко ще оправя.“ Като го турят да управлява, всичко забърква. Направи една каша, че хиляди години след туй не може да се оправи.

Вземете еврейския цар Соломон, който имаше 300 жени и 900 наложници. Защо му бяха толкова жени? В природата няма такъв закон. С 900-те наложници той изучаваше лошото в жените, а с 300-та жени изучаваше благородното в жените. Тъй щото му трябваха 900 лоши жени, за да ги изучава и 300 добри жени.

Туй е тълкувание сега. Вие мислите сега, че сте мъже и жени. То е въпрос сега. За да бъде човек жена, за да бъде девица, трябва да има мек елемент. Мекият елемент омекчава всичко в природата. Без меко не може нищо да има. Мъжът силен трябва да бъде. Мъжът без сила нищо не върви. Или на модерен език казано: мъжът е електричен, динамичен, жената е магнетична, огнена, гори, запаля, изгаря

* опетлам се – диал. обърквам се, закъсвам.

чергата на света, отдето мине, на този мъж главня, на онзи мъж, запаля. Двама души се карат някъде – жената е причината. Двама души се намират някъде – жената е причината. Напуснал някой училището – жената е причината. Някой осиромашал – жената е причината. Туй е сега 900-те наложници. Но че се родил някой гений в света – жена е пак причината. Че се е родил някой талант – жена е причината. Че се е родил някой изкустител – жена е причината. Някои хора вземат само едната страна. Има жени на нощта, на тъмнината, има жени на деня. Те се различават по характера. Онези са караяз, чернички, с дебелички устни, а жените на деня са белички, със сини очи.

Не е само до формата. Човек е мислецо същество. Трябва да се определят съществените качества на човека. Кое отличава човека? Светлината, която човек носи в себе си, светлината, която носи в себе си, и силата, която носи в себе си, възможностите, които носи – то е човекът. Човек без ум що е? Човек без сърце що е? Човек без сила какво е? Без сила той е един индивид, без топлина той е полярна страна, без светлина е мрачна нощ.

Сега туй е едната страна. В сегашния живот ние разглеждаме само лошата страна на живота. На Земята има толкоз хубави работи да се изучават. Хората хубавите работи не изучават. Където и да идете, един българин знае да заколи една кокошка. И децата знаят как да откъснат главата на кокошката, знаят как да заколят едно агне, как да го одерат, един вол знаят как да го заколят, много работи знаят. Щом дойдат до доброто, казват: „Как да го направим?“ Доброто е естествено, злото е присадка. Естествено то в човека е добро да прави. То е много по-естествено, отколкото злото. Да яде човек сладка храна е много по-естествено, отколкото развалена храна.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се започне отнякъде. Казват: „Как да се помогне?“ Ако растенията знаят как да използват слънчевата светлина, да вземат от нея туй, което им е потребно, ако камъните са използвали светлина-

та, взели са туй, което им е потребно, всичко живо на Земята разбира светлината, защо човек в сегашното му състояние да не може да използва светлината и да вземе онова, което му е потребно?

Хората търсят Господа в някое философско съчинение, търсят там какво е писано за Господа. Да кажем, много пъти е писано, че тия хора са ходили в оня свят. Оня свят е тук. Значи тогава са ходили, от 2000 години няма ли някой, който да е ходил? Значи едно време са ходили, пък днес не ходят. Казвате: „Невъзможно е да идем в оня свят.“ Не е вярно. Когато иде вкъщи бащата вечерно време, умрелият ли баща даде съвет? Откъде иде бащата? Казвате: „Умрял е.“ Дойде вечерно време и даде съвет.

На един български държавник се явява майка му и казва: „Синко, ти напусни този политически живот, ще ти смаже главата, в Царството Божие може [да] не може да влезеш. Напусни го, започни да живееш добре.“ Какво интересува майката? Казва: „Аз много добре съм в този свят.“ Синът плачел за майка си. Тя му казва: „Много добре съм, не искам да плачеш.“

Питате: халюцинация ли е туй? Че халюцинации има. Как ще докажеш, че си гладен? Изплезии езика си – бледен. Бледният език глад ли е? Гладът в известен смисъл е един от великите подтици на Земята за работа. Човек, който не е гладувал, няма тласък. Глад има физически, глад има духовен. Ако не знаеш как да гладуваши, ще образуваш ад в себе си. Ако знаеш как да гладуваши, да използваш глада, ще създадеш рай в себе си.

Мнозина искат да се докаже. Някои казват, че са отвлечени работи. По-отвлечено нещо от Любовта няма. Как ще ми докажеш, че обичаш някого? Казва, той се поизчервил. То не е Любов. Светнали очите. То не е Любов. Виж как се оперил. То не е Любов. Това са прояви, но Любовта се чувствува. Онзи, който те обича, в негово присъствие ти се променяш. В присъствие на Любовта умрелият оживява. Гладният при Любовта се нахранва. Невежият при Любов-

та се просвещава. Като се яви Любовта, всички недоволства изчезват, тази сила храни.

За Божията Любов пишат писма. Какви [ли] не писма няма. В любовните писмовници съм ги чел. Всяка мома пише от писмовника, но умира. Един момък се оженил за една мома. Преди да се ожени, казва: „Умирам за тебе“ – това около 20 пъти ѝ го написал. На двайсетия път се оженили. Като се оженили, казва: „Досега аз умирах за тебе, сега ти ще умираш за мене.“ Ако един човек, преди да се ожени, казва: „Готов съм всичко да направя заради* тебе“, а като се ожени, казва: „Сега ти ще направиш всичко заради* мене“ – в какво седи Любовта?

Най-първо ти се молиш на банкера да ти даде пари назаем. След като банкерът даде, той ще се моли да му върнат парите, той ще пита къде е длъжникът му. Човек може да стане много виден, като направи много борчове. Всичките вестници ще пишат заради* него, ще стане знатен. Ще го съдят, ще има доказателства. Този човек, който от 20 души е взел пари назаем, той не е глупав, стига му умът. Парите са само едно средство, проводник са.

Ние се заблуждаваме в неща, които не са реални. Ако една мома се жени за един момък, или ако един момък се жени за една мома, аз бих му казал как да я опита, ще може ли да живее с нея. Не като се ожени да пита, но момата без да знае, момъкът да я заведе при някой болен човек. Като иде момата и болният започва да оздравява, да се подига, да се ожени за тази мома. После момъкът да заведе момата при някой сиромаш човек и като влезе момата при сиромаша, да започнат работите на този беден човек да се поправят. Да заведе момата в някой дом, дето се карат хората и след като я заведе, ако настане мир, тази мома е добра. Но ако я заведе в един дом, дето има мир, [и] оттам насетне започват да се карат, стават скандали, или иде някъде, хората са оздравели и се разболеят, иде при богатия [и той]

* заради – диал. за.

осиромашее, той да се не жени за тази мома. Онези от вас, които не сте женени, може да го изпитате. Онези от вас, които сте женени – за втория път като дойдете на Земята.

Казва там в Писанието, че нито се женят, нито за мъж отиват. Но вечният живот съвсем друг израз има. Не че няма да има женитби, но по този начин няма да се женят хората. Ако мъжът живее на Месечината, а жената – на Земята, как ще се карат? Той може би с аероплан ще дойде веднъж на деня, ще прескочи и ще се върне. Може ли да се карат? Не може. Тя ще въздиша на Земята и той от Месечината. Ние се караме, понеже много близо физически сме, много тягостно е. Живеят в една стая с 5–6000 лева, как няма да им дотегне? Аз съм слушал много приказки. Ако бих писал един роман, тия работи не са лоши, но нямам време. Те са исторически факти. Мене ми разправяше един евангелски проповедник: „Четох един педагог, който поддържаше, че трябва да вземеш една упорита жена и да я възпитаеш. То е благородство. Аз намерих една такава, както този педагог казва. Аз се тревожа, тя мълчи.“ Той ѝ каже да направи нещо, тя седи. Казва: „Дето ще ми даваш уроци, ти го направи. Що ще се сърдиш на мене, в туй време, дето ще се сърдиш, запали собата, да се свърши работата.“ Но тази жена, като замина мъжът ѝ, чудна промяна стана, тя съвсем измени характера си. Но трябваше да замине мъжът ѝ, да живее в нея, да се измени характерът ѝ.

Ще приведа един пример. Във Варненско, на един Атанас чорбаджия синът му се оженил за една красавица, наречена Минешка. Тя била толкова ленива, че постоянно седи, не се дига. Две слугини ѝ слугуват, децата, които родила, други ги гледат. Като искат да кажат някой, че е ленив, казват „като Минешка, снахата на Атанас чорбаджи“. След 12 години, слушам, мъжът ѝ умрял и тази Минешка станала работлива, търсят я жените да ги учи как да сноват, как да навиват. Променила се, като умрял мъжът ѝ.

Трябва някой добър човек да умре, да влезе в жената, или жената да влезе в мъжа, да стане нещо от него. Има

закон: не да умре, но да се пожертвува. Ако в нас няма добри мисли, да се пожертвува [някой] за нас, ние как ще се подобрим? Когато пожелаем доброто на един човек по закона на Любовта, може да стане нещо от него, но когато искаш да го използваш, нищо не става. Бог е създал всичките хора много разумно. Не трябва да си правим илюзии, не трябва да се опитваме да насаждаме нищо ново в човека. Невъзможно е по никой начин да се всади нещо ново в човека. Туй, което е дошло чрез майката, може да се развие. Каквато и присадка да се присади, тя като се счупи, пак израства онова, с което човек е роден.

Казвам сега: Не трябва да се вземе обезсърчителната страна. На всичко трябва да се радваме, че в човека има едно добро естествено, на което човек трябва да разчита. Човек трябва да разчита на своя Божествен ум, човек трябва да разчита на своето Божествено сърце, човек трябва да разчита на своята Божествена душа. Ако сърцето нямаше Божествен характер, нямаше Бог да каже: „Сине мой, дай си сърцето.“ Ако в ума ни нямаше нещо Божествено, нямаше да има онова изречение в Писанието, гдето казва Господ: „Елате да разсъждаваме.“ Всички трябва да извикаме Божественото в себе си, да извикаме живота такъв, какъвто си е. Често ние виждаме лошата страна. Лошите страни са опаковка. Зад всяка лоша черта седи нещо добро. Доброто не е излязло от злото, но злото от доброто. Когато бащата е богат, синовете се карат. Когато бащата е сиромах, понеже се разпръскват да работят, никак не се карат. Този е отишъл някъде да слугува, онзи отишъл другаде. Щом има да делят, караница има. Злото в света е оня материал на неразбориите, които съществуват между нас.

Сега говоря на онези от вас, които може да приложите закона. Разчитайте на Божественото благо в себе си, на благото, което Бог ви е дал. То е разменна монета. Някои хора са сладкодумни, има нещо хубаво в гласа им, като говорят, разполагат те. Някои хора в езика си са динамични. Някои хора, като пеят, предразполагат. Някой човек, без да

ти говори, само като го видиш, те разполага. То е Божествената сила, която Бог ти е дал – разчитай на нея. Дал ти е един отличен прозорлив ум – разчитай на ума си. Дал ти е едно добро сърце – разчитай на сърцето си. Дал ти е една душа – разчитай на душата си. Цигуларят трябва да свири, песнопевецът трябва да пее, поетът трябва да пише, скулпторът трябва да дяла камъните.

Сега има много школи, които препоръчват. И в религията препоръчват един метод, той е добър за насърчение. Казват, че Христос дошъл да спаси света – никак не са дали Христовото учение така, както трябва. Че Христос дошъл в света, но учението Христово спасява света, само ако се приложи Любовта към Бога. Като започнат хората да любят Бога, спасяват света. Човек, като люби Бога, учен може да стане, поет, музикант. Без тази Любов, ако остави настрана Любовта, не става. Тук-там се появява Любовта, за милостиня. Милостинята е второстепенно нещо, най-първо човек трябва да има Любов към Бога. Бог е най-близкото Същество, Което е за нас. Бащата, майката, които имаме, са Негови настойници, братята, сестрите наоколо ни, в тях Бог се изявява. Той е скрит във всички неща. Зад тия форми ние трябва да виждаме Причината, Която ни обича. Ние казваме, че този ни обича, онзи ни обича и всякога оставаме излъгани. Нямаме една правилна философия.

В света туй, което спасява света, е Любовта, без Любов светът не може да бъде спасен. Светът без Любов не може да се оправи. Светлината е израз на Любовта. Движението на нашата Земя е израз на Любовта. Движението на Слънцето, изгревът на Слънцето, всичко в света, което се движи, е израз на Божията Любов. Любовта е, която движи нещата. Земята се движи около Слънцето, Гледана от чисто физическо гледище, Земята представя една топка, гледана от Божествено гледище, Земята е девица – девойка, дева е тя, още не е майка. Тези деца, които са на нея, те са храненичета, тя ги отглежда на Земята. Земята е красива мома, а Слънцето е величествен красив момък, като ангел. От туй

гледнище вие като погледнете Космоса, няма да видите топ-ки, които се движат, но ще видите живи същества, които се разговарят. Земята е превозно средство на тази мома. Слънцето е превозно средство на този момък. Земята обикаля около момъка, поздравява го всеки ден и той с всичките си свои приятели в пространството се движи.

Някой ще каже: „Това са халюцинации, илюзии.“ Кое ли в света не е халюцинация, илюзия? Да кажем, една майка роди едно дете, питате къде е то? – Умря. Че как тъй позволи ти на смъртта да ти вземе детето? Ние за бъдеще искаме майките да не позволяват на смъртта да взема децата им. За бъдеще искаме майки, които да не позволяват невежество да влиза в умовете. За бъдеще искаме майки, които да не позволяват на постъпките на злото да влизат. Майката може да предпази всичко туй. Майката е един творец. Когато се зачене едно дете, тя влага всичко в него. Какъвто живот тя прекара през деветте месеца, такова става детето. Всеки може да направи опит. Ако тя в девет месеца се въодушевява с най-хубавите възвишени идеи, такова ще бъде и детето. Ако се тревожи с дребнави мисли, и детето ще стане дребнаво. Като се роди това дребнаво дете, започваме да се молим на Господа, Господ да му даде ум. За ум майката трябваше да се моли през деветте месеца. И след като се роди, трябва да се молим, но от зачеването до края на деветия месец, тя трябва да се моли на Бога и тогава от туй дете може да излезе нещо.

Казват: „В религията, каквото Господ даде.“ На онези, които не орат, праща тръни, а онези, които посадят дървета и жито, тях Господ благославя. Ние искаме в живота да минем с малко работа. Ние виждаме: някой, който копае земята отгоре-отгоре, не получава това, което чака. Малко по-дълбоко ще копаяш. Та сега в света, докато имаме майки, така е. Има друг един начин за раждане за бъдеще. Хората сами ще се раждат. Сам ще се роди човек. Христос казва: „Ако не се родите наново от вода и Дух, не може да влезете в Царството Божие.“ Вие казвате, че някой е ста-

нал гений, значи някое гениално същество е влязло. Когато в почвата израсне някоя форма, значи някое семенце е паднало. Тази почва не може да произведе семето, но може да го възрасти. Един скъпоценен камък не излиза от земята. Тя не го е създала. Туй, което създава скъпоценния камък, е съвсем друго.

В съвременната наука всичко се разглежда механически, прави са учените хора. Те вземат факта, скъпоценния камък. Който иска да му търси историята, може да я изучи. Външната страна е едно, а как се е създал този камък, е друго. Един скъпоценен камък е създаден от баща и майка. Скъпоценните камъни имат страдания, много болести имат те. Скъпоценният камък понякога изгубва своята светлина, не може да пречупва светлината. Дадат този камък на някой здрав човек и той като го поноси, възстановява се светлината на камъка. Казват: „С какъвто човек дружи, такъв и става.“ Ако нас ни занимават дребнавите мисли на животните, на растенията, на камъните, на тия дребнавите мухи, какви хора може да станат от нас? Може някой, като изучава живота на мухите, да стане доктор. Може някой, като изучава живота на растенията, да стане доктор. Но дотолкоз, доколкото е разбрал живота на растенията, дотолкоз може да се ползува. Ще стане доктор дотолкоз, доколкото е разбрал живота.

Аз не отричам този живот, но има един свят малко по-висок от животните, с който ние трябва да се занимаем – защо не се занимаваме с ония хубавите мисли? Казват, че на млади години сте имали илюзията да се занимавате с Любовта. Докато младите се занимават с Любовта, щедри са, в тях има замах. Щом минат тази младост, и казват, че Любовта е една илюзия, започват реалния живот, съвсем друг характер се явява в тях.

Човек не може да предизвика в другите хора чувства, които в себе си ги няма. Никога не може да предизвикаш в хората тия мисли, които в теб ги няма. Ти не може да бъдеш добър, ако не си добър. Ти не може да направиш хората ум-

ни, ако ти не си умен. Ако твоята душа не се стреми да бъдеш проводник на Божията Любов, как ще повлияеш на хората? Туй всички трябва да го знаете.

Аз поддържам в света, че Бог е туй Същество, Коего е най-близко до нас. Този, Който е създал всичко, в Него погрешка няма. Той е най-близкото Същество, Коего ни разбира. То ни разбира тъй, както никое друго същество, То е отзивчиво на всичките мисли, чувства и страдания, както никой в света не е отзивчив. Няма какво да се съмняваме в това. Може да ви приведа много примери. Тогава ако се съмнявате, казвате: „Дали този пример е факт или измислица?“

Един българин ми разправяше следующия пример: В миналата обща война, когато българите отстъпили, той там бил градинарин. Един войник останал в неприятелската страна и той се скрива в една пещера. Този войник бил учител от Казанлък, гимназиален учител. Дотогава учил учениците, че няма Господ. Седял 3 дни в пещерата, гладувал и казвал: „Господи, майка ми ми е говорила, че Ти съществуващ, че Ти [с] всичко разполагаш, аз нямам никаква опитност, умирам гладен. Ако сега по някой начин може да ми дадеш хляб, ще позная, че Ти съществуващ и като се върна, ще проповядвам за Тебе. Ще седя на думата си, ако ми дадеш доказателство.“ Не се минава и половин час и гледа: една костена жаба* носи половин хляб. Откъде го е взела, никой не знае, но носи хляба в пещерата, и го оставила и се върнала назад. Той взема хляба, нахранва се и през нощта успял да се промъкне през гръцките позиции и да се върне в България. Като дошъл в Казанлък, казва: „Аз разбрах, туй, което Кант и другите философи не можах да ме убедят, една костена жаба ме убеди. Когато бях гладен, тя ми донесе хляб.“

Ако нас не може малките причини в света да ни убедят, не големите, малките разумни причини, ако може да ни убедят – добре. Ние се сгъваме. Един мъж изтезава жена си – той създава едно страдание на себе си. Тази душа [е]

* костена жаба – диал. костенурка.

излязла от Бога, Бог не благоволява в това. Този мъж не е питал Господа, той трябва да пита Господа да я изтезава или не. Той казва: „Имам право.“ Никакво право няма. Той си присвоява туй право. Жената и тя може да изтезава мъжа – и тя няма право. Ако жената обича мъжа си, тя от Любов не трябва да го изтезава. Тя да го погледне, да види, че има нещо Божествено в него.

Сега вие ме гледате и казвате: какви са причините, защо ли ви проповядвам, каква ли задна мисъл трябва да имам? Две цели може да имам: или да стана виден, знатен, че като замина от този свят да питат за мене, или да изявя онази Божествена Истина. Може да е едното, може да е другото. Ако първото е причината, аз се намирам на крива посока – понеже нищо не съм създал, искам да убедя хората, че всичко аз сам съм създал. Не е право, не е честно. Моите отношения към Бога не са прави. Най-първо Бог създаде света, аз съм проводник и трябва да спазвам Неговия закон, нищо повече.

Сега често казвате, че той е ръкоположен. Има човешко ръкополагане. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Любов. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи е Божествената Мъдрост. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Истина. Ако Любовта я няма, кой ще ви ръкоположи? Вие искате да имате влияние. Човек, който няма Любовта за тил, той влияние не може да има. Човек, който няма Мъдростта за тил, влияние не може да има. Човек, който няма Истината за тил, влияние не може да има. Три неща са, които подигат човека. Да имате Любовта за цел, Мъдростта за цел и Истината за цел.

Мен и цветята като ми говорят, и тях слушам. По някой път се спирам при някое цвете, то си разправя цялата история. Това за вас може да е приказка. Много пъти съм се спирал по десетина минути да разговарям с някое цвете и то ми разправя своята история. За вас е цвете, а за мен ни най-малко не е цвете, но едно разумно същество, което взело

формата на едно цвете. Казвам му: Кои са причините, че дойдохте в тази форма? Казва: „Аз се нуждая от чистота, затова нося белия цвят.“ Друго ми казва: „Аз нося червения цвят, понеже в миналото съществуване не използвах живота, сега искам безкористен да бъда в този живот.“

Всичките плодни дървета, житото, царевицата, ябълките, крушите, сливите – всички се жертвуват, за да придобият някоя добродетел. Всички се жертвуват за нас, разумните същества, направени по образ и подобие на Бога. Ние ходим и много малко вършим.

За пример, колцина от вас могат да приложат това, което ви говоря? Ако един приложи нещо, не съм загубил. Аз като ви говоря, казвате: „Сега не може, но след 100 години.“ Аз за след 100 години не говоря, но за днес говоря. Туй, което ви говоря, днес може да се приложи. Ако приложиш Любовта, ще станеш здрав. Ако приложиш Божията Мъдрост съзнателно, което е в тебе, ще влезе във връзка с хората. Ако приложиш Истината, веднага свободен ще станеш. Свобода, светлина и живот са необходими в живота.

Много пъти гледам, жените се мажат, да бъдат красиви отвън. Аз виждам, мазилката е хубава. Както мажем къщите си, защо да не мажем и лицето си? Аз съм много свободен. Не да не се маже, но с боя по вътрешен начин, не по външен начин. Вижте една пеперуда как боядисва дрехите си отвътре, една птица как боядисва дрехите си, а ние ги боядисваме отвън. Ти може да направиш лицето си красиво както един ангел. Може да бъдеш красив, защо не? Може да го направиш в 24 часа, може да го направиш в една седмица, може да го направиш в един месец, може да го направиш в една година, може да го направиш в цял живот. Зависи от знанието, от степента на Любовта, от степента на Истината. Може да си адепт и да не го направиш. Има грозни адепти, които не са красиви. Някои, като добият закона, придобиват красотата.

Ние, съвременните хора, сме в една епоха, за да вземем участие в творчеството. Ако ние не можем да бъдем

носител на Божественото за бъдеще, тогава защо сме дошли на Земята? Ако възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, ще влезем в Божественото Царство и бъдещето е наше. Ако не може да възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, нямаме никакво бъдеще.

Вземете един пример: 36 000 обещания имат евреите от Бога, че ще ги направи велики. Те не разбраха Божия закон и досега още страдат. Като дойде Христос да приемат Любовта, не я приеха. И досега, 2000 години оттогава, евреите казват, че Христос е донесъл най-голямото нещастие, най-голямото страдание, да ги гонят всичките хора.

Една жена се оплаква от мъжа си, че той не я разбира. Причината не е в мъжа, причината е в жената. Знае как една жена хваща друга жена, знае как една жена хваща един мъж. Не е лошото да хванеш жената. Сега разбирайте: Всяка жена, която се жени, всяка мома, която се жени, тя се жени за една по-голяма идея. В ума си тя иска царица да стане. Тази идея беше и в първата жена, като дойде онзи адепт и ѝ каза, че като Бога ще стане. Всяка жена мисли, че като Бога ще стане, ще твори, деца ще ражда. То е първото заблуждение. Деца, родени без Любов в света, са едно нещастие. Престъпници се раждат.

Всяка една мисъл без Любов е престъпление. Всяко едно чувство, което се ражда без Любов, е престъпление, всяка една постъпка, която се ражда без Любов, е престъпление. В моя ум тъй седи въпросът. Аз или вие, който и да е, не е право. Трябва да бъдем наясно. Мисълта трябва да я родиш с Любов. Умът и сърцето ти трябва да вземат участие, че тази мисъл се познава, тази мисъл е жива, тя не умира. Мисъл, която е родена от Любовта, не умира. Които не са родени от Любовта, умират.

Та казвам: Това са новите схващания. Преди няколко дена, като ме слуша една сестра, казва: „Много високо, забърка се умът ми.“ Сега тия работи не са високи, те не са отвън. Някоя стара баба на 50–60 години, казва: кой ще я гледа? Любовта, Мъдростта и Истината да я гледат. Тя да

счита Любовта най-добра дъщеря, тя ще ѝ дойде на помощ. Да счита за най-добрия син, който ще ѝ дойде на помощ, Мъдростта. И да счита Истината за спасител. Ние не сме разчитали на тях.

Разчитай на свободата, разчитай на Божията Любов, разчитай на Божията Мъдрост, дълбоко в душата ти да стане промяна в тебе. Като минеш през сухата гора, да се раззелени. Като минеш през камъните, да се размърдат. Като минеш покрай водата, да потече. Аз наричам, това е Божията Любов. Това е Божието присъствие. Там, гдето стъпи Божият крак, животът започва. Гдето Бог стъпи, животът започва; гдето не е стъпил – за бъдеще, като мине.

Ние трябва да бъдем носители на Божествената Любов в света. Новата религия е това. Няма да се бият хората както сега. Трябва нови войници, въоръжени със светлината на Любовта, със светлината на разумността. Нека се бием. И светлината като минава, бие, тя се движи с 300 000 километра в секунда, знаеш какви удари нанася? Като дойде 300 000 в секунда, но тя полекичка удря. Вятърът, и той е деликатен. Ако светлината в 300 000 километра знае гладко да гали, защо ние да не можем да постъпим като светлината, защо ние да не можем да постъпим като въздуха?

Вие сега ще ми кажете, че ние още не сме отживели. Не, не сме отживели, но сме закъснели. Какво очаква бъдещото поколение? – Старост, гробища. На колцина от вас ще останат имената в историята? От богатството, всичко, което имате, помен няма да остане. Онзи, в когото Любовта се весели, онзи, в когото Мъдростта се весели, той има гражданство, той може да стане жител на Слънцето. Той може да пътува из пространството, той може да види лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от него.

Сега някои се чудят какво трябва да се проповядва. Новобранци на Любовта, новобранци на Божията Мъдрост, новобранци на Божията Истина. Аз уважавам тия хора, които сега умират на бойните полета. Тия хора за отечеството се бият и полагат живота си за нищо и никакво. Нищо няма

да придобият. Те като умрат, ще им турят паметник.

Като се проповядва на хората за живота в Бога, казват: „Кой знае?“ Хората вярват в туй, което не е реално, а от това, което е реално, се отказват. Разчитайте в онова, в което не вярвате – то е реално. А в което вярвате, в него се съмнявайте. При сегашните условия, аз разчитам на неверието, на туй, което хората не вярват, на туй, което отричат.

Някои поддържат, че има оня свят. Повече има доказателства, че има оня свят от неверующите, отколкото от верующите. Понеже неверующите нямат интерес да има друг живот, не вярват в оня свят. Те имат да дават. Онези, които отричат бъдещия живот, които отричат прераждането, те имат да дават. Затуй го отричат, за да не плащат. А онези, които поддържат прераждането, имат да вземат. Те го поддържат, за да вземат парите си. Двете категории са заинтересовани. Двете не са безкористни.

Всеки от вас може да има един опит, той е най-красивото състояние, което човек може да има. В този момент, като се отвори цялата природа, Слънцето всякога дава. Усещаш едно блаженство. Всичките животни наоколо стават приятни, мухите не хапят, като че ли има мир и спокойствие и това не трае дълго време. Може би ден, два, три, четири. Може би за бъдеще ще трае за по-дълго време.

В тази глава се казва: „Мъдростта съгради дома си.“ Казва: Да дойдат онези, които искат блага. Всичките искате да бъдете здрави, всички искате да бъдете умни, всички искате да бъдете силни, всички искате да бъдете богати – то е ваше право. Човек не трябва да бъде сиромаш. В еврейския смисъл „сиромаш“ се разбира – не трябва да желаш туй, което хората имат. Туй, твое, което ти е дадено, то ще работи в човека. Туй, което те съблазнява, то не е за тебе. Моисей казва: „Не пожелавай туй, което ближният има.“ Пожелай всичко онова, което Бог ти е дал на тебе. Имаш право да изучаваш звездите, имаш право да изучаваш водата, имаш право да изучаваш облаците, имаш право да изучаваш скъпоценните камъни, имаш право да изучаваш човешките умове, имаш право да изучаваш

човешките сърца. Какво богатство човек има!

Ако човек изучава себе си, знаете колко лесно може да поправи своите погрешки! Дойде някой при мене, оплаква ми се, че хората не го обичат. Казвам: „Всичката причина е в брадата, в долната устна. Всеки ден натискай брадата си, ще си помогнеш повече. Ако натискаш брадата си, ще те обикнат повече, отколкото ако седиш.“ Та казвам: Добри неща са вложени в нашето лице. Ще видим добрите страни и отрицателните страни – така може да се изучи човешкият характер. Ще изучаваме и слабите страни.

Казвам: Защо да не работим всички? Аз ви препоръчвам да работите върху себе си. Някой минал 45, 50, 60 години Ти и на 120 години като станеш, работи. Едно слънчево същество на една година, то е на 120 милиона наши години. Слънцето, за да обиколи около своя център, му взема 200 милиона години. Едно същество на 200 милиона земни години, то е на една слънчева година. Ти си на 100 години – каква част съставлява от Слънцето? Говорите за старост. 120 години са играчка, нищо не значат. Да мерим живота с Любовта.

Според мене мярка е Любовта за късите вълни, за средните вълни е Мъдростта, а за дългите вълни е Истината. Целият наш живот трябва да бъде проникнат с трептенията на Любовта. Късите вълни са, които проникват навсякъде. Средните и дългите вълни проникват физическия живот. Ние по радиото имаме къси вълни и дълги вълни. Който се занимава с Любовта, трябва да се занимава малко с късите вълни. След като обикнете някого, след 20 години вижте какво ще окаже вашата Любов върху този човек. Ако след 20 години виждате подобрене в този човек, радвайте се. Ако не стане промяна, гледайте да измените нещата.

Сега няма какво да се противим. Вие се обезсърчавате и вие имате ролята на брашното в чувала. Казвате: „Какво ще излезе от мен – брашно съм.“ Ще дойде един майстор, ще извади това брашно, ще го тури в нощвите, ще стопли вода, ще тури във водата брашното, ще замеси тия частици, ще направи хляб и ще извади най-хубавата погача. От туй

брашно, което сте сега, Господ ще извади най-хубавата пита. Искате-не искате, хич няма да ви пита.

Казвате: „Свободен съм.“ Свободата е относително нещо. Един ден Господ ще дойде, ще развърже чувала, ще донесе вода и ще замеси брашното и ще го тури в пещта. Ще дойдат онези, които знаят да ядат, и ще имат опитността на ябълката, на сливата, на крушата. Тия същества, които ще ви ядат, ще бъдат ангели, в ангелската уста ще ви сдъвчат малко. Аз ви облажавам, ако всинца можете да станете такъв хляб за ядене. Моите уважения и почит към всички вас, които могат да станат такива пресни погачи. Имайте вяра в Онзи, Който е промислил, Който е направил Слънцето да ви свети, да ви помага, Който е направил звездите и цялата природа. Той е промислил нещо хубаво заради* вас. Да нямаме никакво съмнение.

Тайна молитва

*20-а беседа, държана от Учителя
на 28.ІІ.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

* заради – диал. за.

Беинса Дуно

СВЕТЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ. СЛОВОТО НА ПЛАНИНАТА

ПРИВЕТ

към

Светлите умове,
Съвършените души,
Благородните сърца –
– към всички, които мислят,
които познаваме и които ни познават –
в света на реалното и неизменното.
Почвата, която стои, е твърда.
Дървото, което стои и расте, е търпеливо.
Водата, която тече, е чиста.
Въздухът, който вее, е свеж.
Светлината, която свети, е силна и жива.
И човекът, който мисли, е разумен и
щастлив, защото в него самия – живот, знание,
светлина, свобода и любов – в съвършена
пънота се сливат.

ЦЕННИ МИСЛИ

ЗА ЧОВЕКА

Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатият живот са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта.

Мисли върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее нагоре и върху светлината, която свети навсякъде.

Хлябът, слязъл от небето, е за сърцето, мисълта – за ума, а работата – за човешкия дух.

Мислете върху изворите на живота, на знанието и на свободата.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта.

Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта.

Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.

Изгряващата звезда показва красотата на нощта.

Изгряващото слънце показва славата на деня.

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казва.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие.

Тъмнина за силните, светлина за слабите, скръб за здравите, радост за болните.

Здравият да се радва на скърбите си, а болният – на радостите си.

Младостта е дреха на живота.

Светлината е дреха на знанието.

Свободата е дреха на здравето.

Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод.

Не търси това, което не ти трябва.
Не носи това, което не те задоволява.
Бъди всякога свободен и никога не се впрягай.
Тури хомота на почивка, а силата си на работа.
Постави страха слуга на разума си.
Постави милосърдието помощник на сърцето си.
Дружи с това, което не остарява – Любовта.
Дружи с това, което не потъмнява – Мъдростта.
Дружи с това, което не се ограничава – Истината.
Начало на всички неща е Духът.
Начало на Духа е Любовта.
Зенитът на Духа е Мъдростта.
Краят на всички неща е Истината, която носи свобода.
Край има само там, дето престават всички проти-воречия.
Начало има само там, дето всичко е в съгласие.
Светът е това, в което всичко се проявява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш истинския Бог в душата си. Той се нарича силният в силните и силният в слабите; безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните; любещият в любещите и любещият в безлюбещите. Той прониква всичко. Дето е Той, там е животът, там е знанието, там е свободата. Той е великата безопасност на всичко.

Скръб е това, което не се разбира.
Радост е това, което се разбира.
Това, което се сее, е радост.
Това, което не никне, е скръб.
Това, което се жъне, е знание.
Вода, която се сгръва и изстива, не е вода.
Вода е това, което нито се сгръва, нито изстива.
Туй, което не се хваща, е светлина.
Туй, което не се разбира, е любов.
Туй, което не се постига, е свобода.
Неуловимото е светлината.
Неразбраното е любовта.
Непостижимото е свободата.

Не ставай преждевременно врата за света, защото всички ще минават през нея.

Мисли върху трите извора на живота, които никога не се размъват. Те са: живот без страдание, мисъл без съмнение и свобода без ограничение.

Посрещай този, който слиза.
Изпращай този, който възлиза.
Търси това, което не губи сладчината си.
Търси това, което не губи светлината си.
Не уповай на безсилието.
Търси общението на разумното.
Приемай този, който никога не е канен.
Нахрани този, който никога не е нахранван.
На сухо дърво не се качвай.
Търси нива, която е орана, градина, която е копана и лозе, което е брано.

На път врата не поставяй.
На лед къща не съграждай.
Туй, което не се забравя, е вярно.
Туй, което се забравя, е преходно.
Глад без хляб се помни, с хляб се забравя.
Когато тръгваш, носи страха на гърба си.
Когато се спираш, носи любовта в сърцето си.
Храни обезсърчения, подигай падналия.
Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.
Три неща в живота не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее и светлина, която грее.

Три неща дръж постоянно в живота си: мир, който почива в сърцето; светлина, която обитава в ума и радост, която работи в душата.

Когато изгубиш смисъла на живота, търси това, което свети; търси това, което гори; търси това, което не се спира.
Ставай рано, когато сиромашията хлопа.
Лягай рано, когато богатството тръгва.
Яж, когато пресищането си е заминало.
Почивай, когато гладът е дошъл.

Говори, когато те питат.
Мълчи, когато те милват.
Не прави надгробни плочи над погрешките си.
Не връзвай звънци на добродетелите си.
В пукната паница ястие не туряй.
С пробита стомна за вода не ходи.
На кон без гем* не се качвай.
В къща без покрив не живеи.
На мокро огнище хляб не печи.
Учи се при този, който носи светлината.
Възпитавай се при този, който носи топлината.
Слушай само този, който всякога помага.
Не се мий на река, която глава няма.
Не се качвай на връх, който ръце няма.
Туй, което не се уморява, живот е.
Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява.
Добродетелта живее само при това, което никога не изгасва.
Добродетелта живее само при това, което всякога се радва.
Само диханието на Единния, Вечен оживотворява всичко.

*

ЗАГАДКИ В ЖИВОТА

Ключ, с който не можеш да отвориш, ключ ли е?
Перо, с което не можеш да пишеш, перо ли е?
Мастило, което не се лови на перото, мастило ли е?
Книга, която не се чете, книга ли е?
Крака, които не се мърдат, крака ли са?
Ръце, които не работят, ръце ли са?
Очи, които не гледат, очи ли са?
Уши, които не слушат, уши ли са?
Език, който не говори, език ли е?

* гем (м, от тур.) – остар. и диал. юзда.

Сърце, което не чувства, сърце ли е?
Ум, който не мисли, ум ли е?
Орало, което не може да оре, орало ли е?
Мотика, която не може да копае, мотика ли е?
– Ключ, който отваря, ключ е.
– Перо, което пише, перо е.
– Мастило, което се лови на перото, мастило е.
– Книга, която се чете, книга е.
– Крака, които се мърдат, крака са.
– Ръце, които работят, ръце са.
– Очи, които гледат, очи са.
– Уши, които слушат, уши са.
– Език, който говори, език е.
– Сърце, което чувства, сърце е.
Ако сърцето не чувства, красивото няма да дойде.
– Ум, който мисли, ум е.
Ако умът не мисли, великото ще остане неразбрано.
– Орало, което може да оре, орало е.
Ако оралото не оре, хляб няма да има.
– Мотика, която може да копае, мотика е.
Ако мотиката не може да копае, грозде няма да има.
Не дръж лодката си на сухо.
Тури лодката във вода, и тя сама ще тръгне.
Когато умният се качва на своята лодка, тя сама тръгва.
Защо трябва да страдаш? – За да дойде радостта.
Защо трябва да живееш? – За да придобиеш щастието.
Защо трябва да бъдеш красив? – За да те посети любовта.
Красива мисъл, благородно чувство и добра постъпка са
верни приятели.
Истинският приятел трябва да бъде красив, благороден и
добър.

*

ПРОБНИЯТ КАМЪК

Ходи в светлия път на живота, де огън гори, де вода тече, де въздух лъха, де трева никне, де цвят цъфти, де риба плува, де птица хвърка, де човек мисли, де духът бъдеще чъртае и истината цари.

Отваряй очите си, когато добродетелта се усмихва.

Слушай, когато истината говори.

Работи, когато духът на мъдростта бъднини чъртае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.

В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.

В пътя на знанието се изпитва умът и волята на човека.

В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.

Там, дето малкото зрънце пада, камъкът стои.

Там, дето камъкът пада, малкото зрънце стои.

Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.

Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва.

Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува, прах се дига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там, дето мравята се дави, човек се забавлява.

Там, дето мравята се забавлява, човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият сяда, а умореният почива.

Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако си дома – дете си; ако си на нивата – млад си; ако държиш перото – стар си; ако си на леглото – уморен си от живота.

Не разваляй това, което природата е наредила. Не й давай съвет, какво да прави. С нея на състезание не ходи и нищо насила от нея не взимай.

Взимай, когато добрият ти дава.

Давай, когато умният от тебе иска.

Дом без врата и училище без прозорец подобни са. Защо са подобни? – Както в къща без врата никой не може да живее, така и в училище без прозорец нищо не може да се научи.

След като си ял сладки плодове, не яж горчиви.

След като си пил сладък сок, не пий пелин.

След като си казал няколко сладки думи някому, не ги обличай със своите дрипели.

След като си направил едно добро, не го разгласявай с тъпан.

След като си изказал една велика мисъл, не й прави затвор.

След като си писал едно любовно писмо, не дрънкай звънец.

След като си нагостил някого, за всичко му говори, но не и за пари. Ако му говориш за пари, ти го съблазняваш, а себе си ощетяваш.

Не се вкисвай, когато те подквасват.

Не давай маслото си, когато те чукат.

Не плачи за това, което не си постигнал.

Не благодари, когато всички те хвалят.

Благодари само тогава, когато знаеш, че любовта е с тебе и виждаш, какво тя върши.

Знанието от едно място не идва, и светлината през един прозорец не влиза.

Неизброими са пътищата на знанието.

Неизброими са прозорците на светлината.

Любовта през една уста не говори. Хиляди са устата на любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.

Един е Духът, много са духовете.

Един е Бог, много са душите.

Един е Той, много са Неговите синове и дъщери.

Едното е цялото, многото са части на цялото.

Едно е името на цялото, неизброими са имената на частите.

Истинският път няма пътеки.

Път, който има много пътеки, той е път на мрачния свят.
Път, който няма никакви пътеки, той е път на Духа.
Път, който има прах, той е път на заблудения.
Път, който няма никакъв прах, той е път на светлината.
Мрачното небе е небе на тъмнината.
Ясното небе е небе на светлината.
Живот, изпълнен с мъчности, е живот на страдание.
Живот, изпълнен с блага, е живот на веселие.
Ходи там, дето светлината ходи.
Слизай там, дето водата слиза.
Работи там, дето Духът работи.
Любовта живее, Мъдростта свети, а Истината носи
бъднините.

ТЪРСЕНЕ НА РАЗУМНОТО

В живота търси първо обвивката, после – обвитото, след това – семката и най-после – разумното.

При всички положения на живота разумното еднакво се проявява.

Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното.

Мери с разумното, което мери, а него не се труди да измериш.

Не преяждай, за да не ти стане тежко.

Не препивай, за да не се обезсмисли животът ти.

Не израствай повече, отколкото трябва, за да не се пречупиш.

Не се лакоми за многото, за да не се огъне гръбнакът ти.

Мътна вода не пий; скъсани обуца не носи; върху глупавото не гради.

Когато пияният говори, знай, че не той говори, а виното в него. Досега виното не е казало нито една истина.

В живота твърдото търси повърхността, течното – наклона, въздухообразното – обема, а светлината – простора.

Духът създава, душата съгражда, умът нарежда, а сърцето изтърсва:

Търси любовта, която не се придружава от омразата.

Търси правдата, която не се придружава от безправиято.

Търси истината, която не се придружава от лъжата.

Търси мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси доброто, което не се придружава от злото.

Този е правият път за човека, за ученика, за вярващия и за посветения.

Този е пътят на вечното възходещо благо, което краси духа.

Пътят на живота за невежия е труден.

Пътят на живота за разумния е лек.

Отваряй вратата на живота, когато слънцето изгрява.

Затваряй вратата на живота, когато слънцето залязва.

Разбраното противоречие за едни носи радост, за други – скръб.

Ако скърбиш за това, което си разбрал, ти не си познал живота.

Ако се радваш за това, което си разбрал, ти си схванал светлите страни на живота.

Носи запалената свещ пред себе си и пътят ти ще бъде осветлен.

Мисли само за това, което носи живот в себе си.

Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието.

Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и търпението.

Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината.

Ако искаш да се не спъваш, бъди всякога доволен, без да има защо.

Бъди доволен в недоволството си.

Бъди радостен в скръбта си.

Бъди весел в непостижението си.

Постижението за едного е постижение за другото.

Непостижението за другото е постижение за тебе.

Ако видиш, че някой греши, дошло е време за тебе да станеш праведен.

Ако видиш светия човек и не разбереш неговата светост,
има условия да паднеш.

Не очаквай много от огън, дето всичко изгаря.

Не очаквай много от богатство, дето всичко се изгубва.

Не очаквай много от деня, дето слънцето залязва.

Не съжалявай за това, което си забравил.

Радвай се на това, което помниш.

Не дръж сметка за счупените стомни на своите близни.

Не се спирай да преброяваш пращинките по пътя.

За скъсаните дрипи не плачи.

На калната вода паметник не прави.

Не търси доброто, което съблазнява – то не е за тебе.

Не търси богатството, което уморява – то не е за тебе.

Не търси знанието, което разстройва – то не е за тебе.

Помни: ти не си пратен в света да разрешаваш всичките
противоречия.

Ти си пратен да живееш. Ако научиш това, ти много ще
придобиеш; ако не научиш това, много още има да се огъваш.

Знай, че пътищата на изгряващото слънце и пътищата на
залязващото слънце се различават.

Пътищата на младия и на стария, на добрия и на злия, на
любещия и на мразещия, на мъдрия и на невежия, на човеко-
любивия и на насилника също така се различават.

Не съжалявай, че имаш само една уста.

Не скърби, че имаш само един език.

Не се безпокой, че са ти останали само два крака.

Не мечтай да имаш две глави.

Когато работиш, дръж ръцете си винаги спокойни.

Не окачвай завеса на очите си.

Не изгасвай свещите на сърцето си, когато слънцето изгрява.

Не късай цветята, когато цвятят.

Обичай светлината и свободен бъди.

*

ДНИТЕ НА БИТИЕТО

Считай първия ден – ден на твоя дух – ден, в който
светлината се е проявила.

Считай втория ден – ден на твоята душа – ден, в който
любовта се е проявила.

Считай третия ден – ден на твоя ум – ден, в който знанието
се е изявило.

Считай четвъртия ден – ден на твоето сърце – ден, в който
съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден – ден на твоята воля – ден на твоите сили,
които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден – ден на Вечното Слово, което те е
озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден – ден на Бога, Вечното Начало на всичко
– ден на природата, от която всичко трябва да се учи – ден на
твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен.

Не давай място на безумието.

Помни:

Който следва пътя на истината, той е всякога свободен.

Който следва пътя на доброто, той е всякога добър.

Който следва пътя на мъдростта, той е всякога умен.

Пази неопетнена свещената връзка с Този, Който те е родил.
Само тогава ще придобиеш онова, за което копнееш: сила,
красота, доброта и разумност.

Ако в пътя на живота, в който си тръгнал, твоята звезда
постоянно изгрява, ти си в пътя на светлината.

Ако в пътя, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно
залязва, ти си в пътя на тъмнината.

Следвай пътя на водата: дето минеш, мий и всичко напоявай.
Каквото намериш по пътя, дигай, слагай, на място поставяй, макар
и да окаляш.

Ходи там, дето те канят.

Излизай оттам, отдето те пъдят.

Младата мома водата не кани, тя сама отива да си я донесе.

Понякога хубавите семена и в калта добре растат.

Кал, която не можеш да впрегнеш на работа, показва твоето невежество.

Кал, която можеш да впрегнеш на работа, показва твоето знание.

Водата е и в океана, и в морето, и в езерото, и в локвата, и в дъждовните капки, но различно се проявява.

В океана водата дава угощение на големите риби, в морето – младите забавлява, в езерото – малките отглежда, в локвите – жабите сред лято на сухо оставя.

Ако си на угощение, в океана си.

Ако си на забавление, в морето си.

Ако се клатушкаш като лист, в езерото си.

Ако си без петаче в джоба, в локвата си.

Когато локвата изсъхне, жабите започват да скачат от едно място на друго. Те мязат на малките деца, които прескачат въжето от едната и от другата страна.

Трябва ли да плачеш за изсъхналата локва на страданието?

Трябва ли да се отчайваш за изсъхналата локва на мъчението?

Следвай пътя на жабите. Защото жабите най-много пеят, когато наближи време локвата да изсъхва. Думите на жабешката песен са: кум-кво-ква – дойде време за човешкото спасение. В началото на лятото вие слушате вестта на тези пророци, които се провикват от изсъхналите блата: Свестете се, хора, и тръгнете в пътя, който води към голямото море.

Всяка форма на Духа е написан лист от великата книга на живота. Блажен е онзи, който може да чете по този лист.

Има две важни книги: книгата на живота и книгата на смъртта. Листата от книгата на живота нито овехтяват, нито съхнат, нито се откъсват, нито се изгубват. Те винаги са здрави, сочни, като пресните плодове.

Листата от книгата на смъртта са сухи и разхвърляни по цялата земя. Не плачи за нейните изсъхнали листа. Не тъгувай за нейните листа, разхвърляни по цялата земя.

Благословен е онзи дом, който е изчистен от изсъхналите листа на смъртта.

Ум, населен със светли мисли, сърце, обитаемо от светли чувства и воля, изразителка на благородни постъпки, са вечните подтици на Духа на доброто. Непрестанно следвай този път.

Когато господарят идва, вратата се отваря.

Когато господарят влиза, вратата се затваря.

Когато Духът идва, вратата на твоето сърце се отваря.

Когато Духът влиза, вратата на твоето сърце се затваря.

Всяко отваряне и затваряне на вратата подразбира завършен разумен процес.

Не отваряй вратата, преди Духът да е дошъл.

Не затваряй вратата, преди Духът да е влязъл.

*

ДОБРАТА ДРЕХА

Когато студът иде на гости, обличай най-дебелата си дреха.

Когато топлината иде на гости, обличай най-тънката си дреха.

Когато гладът иде на гости, затваряй и двете си врати.

Когато ситостта иде на гости, отваряй и двете си врати.

Когато си здрав, работи.

Когато си болен, почивай.

Когато си сиромаш, радвай се.

Когато си богат, плачи.

Извади гнилото от въжето, за да се избавиш от голямата беда, която те очаква.

Запали свещта на твоя живот, за да се осмисли целият живот.

След като се извърши една работа, само тогава тя придобива своята сила и цена.

Семката пониква, когато се посее.

Водата измива, когато се полее.

Свещта свети, когато се запали.

Всяка добра работа е начало на разумното в света.

Лъчът показва изгрева на слънцето.

Слънцето говори за своя господар.

Росната капка говори за силата на слънчевата топлина.

Цветът говори за силата на Божията Любов, която възраства всичко в света.

Ако мислиш, че светът е създаден за тебе, запитай се, ти за кого си създаден?

Ако светът няма отношение към тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение към самия тебе?

Ако мислиш, че си от умните, запитай се, защо се безпокоиш?

Ако мислиш, че си от силните, запитай се, защо имаш нужда от лекар?

Ако мислиш, че си от богатите, запитай се, защо имаш нужда да ти дават?

Ако мислиш, че си от безстрашните, запитай се, защо сърцето ти трепери?

Запитай майката, защо ѝ е детето.

Запитай рибата, защо ѝ е водата.

Запитай ученика, защо му е книгата.

Запитай колата, защо ѝ са колелетата.

Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.

Запитай най-последно себе си, защо ти са страданията.

Ако говориш за слънцето и не го виждаш, ако говориш за книгата и не можеш да я четеш, ако желаеш водата и не можеш да я пиеш, ако търсиш хляба и не можеш да го ядеш, ако търсиш любовта и не можеш да я получиш, какво си придобил? Ако след всички тия усилия замязаш на скъсан парцал, какво си постигнал?

Ако слугата е измел къщата и дигнал всичкия прах в нея, изчистил ли е къщата от праха? Най-безвредното от къщата слугата е изнесъл вън, а най-опасното – праха, е оставил вътре. Запитай се тогава, колко струва това метене.

Прахът се изчиства само с вода, а не с метла.

Водата се туря на работа само при топлина.

Топлината се туря на работа само при светлина.

Светлината се туря на работа само при присъствието на ума.

Ако плодът знае отде е откъснат и де са го турили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже колко е научил?

*

ЦЕННОТО В ЖИВОТА

Прашният да се очисти от праха си.

Калният да се очисти от калта си.

Бедният да се справи със сиромашията си.

Богатият да се справи с богатството си.

Ученият да се справи със знанието си.

Добрият да слуша разумността си.

Любещият да служи на ближния си.

Само свободната вода тече и само свободният живот расте.

Водата, която тече, търси жадния.

Животът, който расте, търси бедния.

Ако си жаден, водата е за тебе.

Ако си беден, животът е за тебе.

Богатството е граница за бедния да намери живота си.

Сиромашията е граница за богатия да не изгуби живота си.

Дето има сиромашия и богатство, там е животът.

Познавай любовта, с която любещият те оживява.

Познавай мъдростта, с която мъдрият те вразумява.

Познавай истината, с която силният те избавя.

Не затваряй прозореца на живота си, когато приятелят ти се усмихва.

Не внасяй невежество в знанието.

Не се обезверявай във вярата си.

Не внасяй лъжа в истината.

Не узаконявай робството в свободата.

На път с един крак не тръгвай.

На нива с една ръка не отивай.

При умния с едно око не ходи.

Стой на краката си.

Работи с ръцете си.

Гледай с очите си.

Слушай с ушите си.

Говори с езика си.

Мисли с ума си.

Чувствай със сърцето си.

Люби с душата си.
Служи с духа си.
Ум без противоречия, сърце без скърби и смущения, дъно
без кал желателни добрини са.
Не прави зло никому.
Не насърчавай престъпника.
Не освобождавай лошия.
Не връзвай праведния
Съблечи се от временната дреха на живота и се облечи във
вечната.
Съблечи се от безсилието и се облечи в силата.
Съблечи се от безлюбието и се облечи в любовта.
Съблечи се от робството и се облечи в свободата.
Съблечи се от лъжата и се облечи в истината.
Умен човек е онзи, който може да смени скръбта в утеха.
Умен е онзи, който може да смени отчаянието в надежда.
Умен е онзи, който може да смени омразата в любов.
Умен е онзи, който може да смени невежеството в знание.
Умен е онзи, който може да смени неправдата в правда.
Умен е онзи, който може да смени робството в свобода.
Умен е онзи, който може да смени сиромашията в богатство.
Умен е онзи, който може да смени смъртта в живот.
Умен е онзи, който и в най-голямата тъмнина може да
намери пътя към Бога – Вечната и неизменна любов на Битието.

*

Упътване за четене на „СВЕТЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ“

Истините, изложени в тая книга, са постоянна реалност. А Истина с постоянна реалност е оная, която важи едновременно и за трите свята: физическия, духовния и божественния. Четенето на тая книга трябва да се придружава с размишление, за да се намерят в тях Истините, които съответствуват на трите свята. С този метод на четене тая книга ще донесе богати плодове:

1. Човек ще се научи да влада мисълта си. Ще се научи да концентрира мисълта си.

2. От друга страна този метод ще развие у него интуицията. Чрез такова съсредоточаване на мисълта ще дойдем до един вътрешен Проблясък, ще се развият свръхсъзнателните центрове. С това човек облагородява чувствата си.

3. Като се съсредоточаваме върху божествените Истини и Добродетели, ние привличаме към нас съответните енергии, които ще развият тия добродетели у нас. И по този начин човек става господар на своите постъпки, и всяко нещо ще върши на своето време. Той ще намери пътя към правите постъпки.

А само на правите мисли, правите чувства и правите постъпки може да се разчита.

Защото, за да владее човек своите мисли, те трябва да бъдат прави. За да владее човек своите чувства, те трябва да бъдат прави. За да владее човек своите постъпки, те трябва да бъдат прави.

Някои изречения се виждат трудни за разбиране, но като се размишлява върху тях, Разумната Природа ще ни помогне да ги разберем, ще внесе светлина в нашето съзнание. Така ще намерим големи съкровища и в най-простите наглед изречения.

Следните примери служат за пояснение, как трябва да се чете тая книга:

1. „НЕ СЕ МИЙ НА РЕКА, КОЯТО ГЛАВА НЯМА.“ (стр.347).
а) За физическия свят: Река без глава е планинският порой,

чиято вода иде от големите дъждове. Тоя порой няма глава, т.е. извор. Водата на пороя е винаги мътна. Естествено е, че в нея човек не може да се изчисти.

б) За духовния свят: Всяка твоя мисъл, чувство или желание, което няма божествен произход, е река без глава. А всяка твоя мисъл, чувство или желание, което има божествен произход, е река с глава, и тая глава е Божественото Съзнание. Когато имаш мисли, чувства или желаниа, които не са божествени, ти се миеш в мътната вода на пороя и ще се окаляш.

в) За божествения свят: Ако твоят живот е посветен на един преходен идеал, тогаз целият ти живот е река без глава. А когато идеал на твоя живот е да служиш на Бога, на Любовта, тогаз целият ти живот е река с глава.

II. „НЕ ДАВАЙ МАСЛОТО СИ, КОГАТО ТЕ ЧУКАТ.“ (стр. 350).

а) За физическия свят: Противоречията и страданията, които срещаме при постигане на нашата цел, да не бъдат причина ние да изгубим нашия стремеж и нашата надежда.

б) За духовния свят: Когато човек е в благоприятни условия на живота, той има мир, радост и добро разположение. Това е маслото. Когато дойдат страданията, слабият губи маслото си, а силният не го губи.

в) За божествения свят: В божествения свят маслото е любовта. Ако при страдания и противоречия в живота ти изневериш на любовта и дойдеш в апатия, безразличие и безлюбие, това показва, че ти си дал маслото си. Ако устоиш в любовта си, ти си запазил маслото си, а то е необходимо за твоето развитие.

Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

I. ПО РЕДА НА ИЗДАВАНЕТО

1. Сила и живот, I серия (1914), София 1915, 1924 г.
2. Сила и живот, II серия (1914–1917), София 1915, 1927, Пловдив 1933 г.
3. Сила и живот, III серия (1917–1919), София 1920 г., Русе 1929 г.
4. Сила и живот, IV серия (1921–1922), София 1922 г.
5. Сила и живот, V серия (1922), София 1922 г.
6. Двата природни метода, VI серия (1923–1924), София 1924 г.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924–1925), Русе 1925 г.
8. Заведоха Исуса, VIII серия (1925–1926), Русе 1926–1927 г.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926), София 1929 г.
10. Влизане, IX серия, II том (1927), София 1930 г.
11. Праведният, IX серия, III том (1927), София 1930 г.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927), София 1931 г.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927), София 1933 г.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927–1928), София 1933 г.
15. Синове на възкресението, X серия, III том (1928), София 1934 г.
16. За съдба доход, XI серия, том I (1928), София 1929 г.
17. Учителю Благ, XII серия, том I (1929), София 1934 г.
18. Който има невестата, XII серия, том II (1929), София 1935 г.
19. Голямото благо, XII серия том III (1929), София 1936 г.

20. Крадецът и пастирят, XIII серия, том I (1929), София 1938 г.
21. Да ви даде, XIII серия, том II (1929–1930), София 1938 г.
22. Делата Божии, XIII серия, том III (1930), София 1940 г.
23. Условия за растене, XIII серия, том IV, (1930), София 1949 г.
24. Да възлюбиш Господа (1914–1920), София 1946 г.
25. Все що е писано (1917), София 1942 г.
26. Дали може (1917–1918), София 1942 г.
27. Великите условия на живота (1919), София 1944 г.
28. Новият човек (1921), София 1947 г.
29. Ще управлява всички народи (1920–1922), София 1948 г.
30. Живият Господ (1922), София 1948 г.
31. Поучаваше ги (1923), София 1949 г.
32. Петимата братя (1923–1938), София 1949 г.
33. Който дойде при мене (1924–1925), София 1950 г.
34. Условия за растене (1930), София 1949 г.
35. Новото човечество (1920–1943), София 1947 г.
36. Вечно подмладяване (1943), София 1949 г.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя Петър Дънов (27.XII.1944 г.), се издава произнесеното от Него Слово през последната година – 1943/1944 г. Така се издават окултните лекции на Младежкия и на Общия окултен клас, както и Неделните беседи от втората половина на 1943 г. (от 10.10.1943 г. до 28.11.1943 г. – в томчето „Вечно подмладяване“), както и съборните беседи „Заветът на Любовта“ I, II, III том, произнесени в Мърчаево и в София през последните Му дни. Печатницата на Изгрева „Житно зърно“ е затворена през 1950 г. по нареждане на властите.

II. Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ ПО ОРИГИНАЛА:

1. Неделни беседи 1930–1931 г. – неиздадени.
2. Неделни беседи 1931–1932 г. – неиздадени.
3. Неделни беседи 1932–1933 г. – неиздадени.
4. Неделни беседи 1933–1934 г. – неиздадени.
5. Неделни беседи 1934–1935 г. – неиздадени.
6. Неделни беседи 1935–1936 г. – неиздадени.
7. Неделни беседи 1936–1937 г. – неиздадени.
8. Неделни беседи 1937–1938 г. – неиздадени.
9. Неделни беседи 1938–1939 г. – неиздадени.
10. Неделни беседи 1939–1940 г. – неиздадени.
11. Неделни беседи 1940–1941 г. – неиздадени.
12. Благословен (1941–1942), Кърджали 1998 г.
13. Проявление (1942–1943), том I, София 1998 г.
14. Оживяване (1942–1943), том II, София 1998 г.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943 г. – от 10.10.1943 г. до 28.11.1943 г. – са издадени в томчето „Вечно подмладяване“, София 1949 г., редактирани и променени.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Проявление.....	5
<i>27 септември 1942 г.</i>	
2. Хармония и дисхармония.....	22
<i>4 октомври 1942 г.</i>	
3. Отмерени принципи и изявени факти.....	34
<i>11 октомври 1942 г.</i>	
4. Търсете Господа!.....	48
<i>18 октомври 1942 г.</i>	
5. Възлюблени.....	65
<i>25 октомври 1942 г.</i>	
6. Бъдете свършени.....	87
<i>1 ноември 1942 г.</i>	
7. Ще ви се изявя.....	102
<i>8 ноември 1942 г.</i>	
8. Животът е по-драгоценен.....	122
<i>15 ноември 1942 г.</i>	
9. Връзване и развързване.....	142
<i>29 ноември 1942 г.</i>	
10. Четирите неща.....	158
<i>6 декември 1942 г.</i>	
11. Любовта бе в началото.....	177
<i>13 декември 1942 г.</i>	
12. Търсете Царството Божие.....	191
<i>20 декември 1942 г.</i>	
13. Търсете, хлопайте, искайте!.....	206
<i>27 декември 1942 г.</i>	
14. Пътят на праведния.....	227
<i>3 януари 1943 г.</i>	
15. С благодат и истина.....	249
<i>24 януари 1943 г.</i>	

16. Бог е виделина.....	270
<i>31 януари 1943 г.</i>	
17. Ще бъдат научени.....	282
<i>7 февруари 1943 г.</i>	
18. Умити в Любовта.....	295
<i>14 февруари 1943 г.</i>	
19. Приятни на Бога.....	309
<i>21 февруари 1943 г.</i>	
20. Мъдростта съгради.....	326
<i>28 февруари 1943 г.</i>	
Светът на Великите Души. Словото на планината.....	344
Поредица „Неделни беседи“.....	363
Съдържание.....	367